LEE CHILD

SĂ NU TE ÎNTORCI NICIODATĂ!

Lee Child

Să nu te întorci niciodată!

Titlul original
Never Go Back, 2013

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Editura Trei, 2014

Cititorilor mei,
cărora le mulţumesc şi le sunt recunoscător.

Capitolul 1

În cele din urmă, îl urcară pe Reacher într-o maşină şi-l duseră la un motel situat la un kilometru şi jumătate distanţă. Aici, recepţionerul îi dădu o cameră cu toate caracteristicile la care Reacher se aştepta, pentru că văzuse astfel de camere de mii de ori până atunci. Avea o aerotermă hârâitoare, prea zgomotoasă ca să te lase să dormi cu ea pornită, ceea ce-l avantaja pe proprietar, care avea să facă economii la curentul electric. La fel, toate becurile din socluri erau de putere redusă. Covorul subţire se usca în câteva ore după spălare, astfel încât camera putea fi închiriată din nou în aceeaşi zi. Nu că l-ar fi curăţat cineva prea des. Era închis la culoare şi cu model, ideal pentru mascarea petelor. Tot aşa era şi aşternutul de pat. Fără îndoială că duşul abia lăsa apa să curgă, având furtunul gâtuit, iar prosoapele erau subţiri, săpunul, mic şi şamponul, ieftin. Mobila era închisă la culoare şi plină de zgârieturi, iar televizorul era mic şi vechi, în vreme ce perdelele erau cenuşii de-atâta mizerie.

Totul conform aşteptărilor. Nimic pe care să nu-l fi văzut de mii de ori până atunci.

Dar tot mohorât.

Aşa că nici nu apucă să bage cheia în buzunar, că se şi întoarse în parcare. Aerul era răcoros şi uşor umed. Era seara, târziu, în toiul iernii şi în colţul nord-estic al statului Virginia. Apa leneş-curgătoare a Potomacului nu era departe. Dincolo de fluviu, înspre est, luminile Washingtonului aprinseseră norii. Capitala naţiunii, unde se întâmplau tot felul de lucruri.

Maşina care-l adusese acolo pleca deja. Reacher se uita cum ceaţa îi estompa luminile de poziţie. Într-o secundă, acestea dispărură complet, iar lumea rămase tăcută şi nemişcată. Doar pentru un minut. Deodată, o altă maşină îşi făcu apariţia, deplasându-se energic şi sigur, ca şi cum ştia unde trebuie să ajungă. O coti în parcare. Era un sedan simplu, de culoare neagră. Aproape sigur, un vehicul guvernamental. Se îndrepta spre recepţia motelului, dar fasciculele farurilor baleiară silueta imobilă a lui Reacher şi maşina îşi schimbă direcţia, îndreptându-se fix spre el.

Musafiri. Scop necunoscut, dar veştile aveau să fie ori bune, ori rele.

Sedanul opri paralel cu clădirea, la o distanţă de Reacher egală cu cea a distanţei dintre acesta şi camera lui, lăsându-l singur într-un spaţiu de mărimea unui ring de box. Doi bărbaţi se dădură jos din maşină. În pofida frigului, erau îmbrăcaţi în tricouri albe şi mulate pe tors şi pantaloni de atletism, din aceia pe care sprinterii îi dau jos de pe ei cu doar câteva secunde înainte de start. Cei doi indivizi păreau să aibă peste un metru optzeci şi nouăzeci de kilograme. Mai scunzi decât Reacher, dar nu cu mult. Amândoi erau militari. Asta era limpede. Tunsoarea îi trăda. Niciun frizer civil n-ar fi fost atât de pragmatic sau la fel de brutal. N-ar fi rezistat pe piaţă.

Tipul de pe locul pasagerului ocoli botul maşinii şi se alătură şoferului. Amândoi stăteau acolo, umăr lângă umăr. Erau încălţaţi cu nişte pantofi de sport, mari, albi şi informi. Niciunul dintre ei nu fusese de curând în Orientul Mijlociu. Nu erau arşi de soare, nu aveau riduri de la mijitul în soare, iar în ochii lor nu citeai nici stres, nici încordare. Amândoi erau tineri, la mai puţin de treizeci de ani. Teoretic, Reacher putea să le fie tată. Erau subofiţeri, îşi zise el. Specialişti, probabil, nu sergenţi. Nu arătau ca nişte sergenţi. Nu erau îndeajuns de înţelepţi. Dimpotrivă. Aveau feţe apatice, lipsite de expresivitate.

Tipul de pe locul pasagerului spuse:

— Tu eşti Jack Reacher?

— Cine întreabă? spuse Reacher.

— Noi.

— Şi cine sunteţi voi?

— Suntem consilierii tăi juridici.

Ceea ce, evident, nu erau. Reacher ştia asta. Avocaţii militari nu umblă câte doi şi nu respiră pe gură. Cei doi erau altceva. Veşti proaste, nu bune. Situaţie în care trecerea imediată la acţiune era întotdeauna cea mai bună variantă. Destul de simplu să mimeze o înţelegere subită a situaţiei şi o apropiere energică şi o mână ridicată în semn de bun venit, şi destul de simplu să lase apropierea energică să devină un elan de neoprit, iar mâna ridicată să se transforme într-o lovitură secerătoare, un cot înfipt în mutra tipului din stânga, venit cu forţă de sus în jos, urmat de o călcătură cu piciorul drept, ca şi cum strivirea unui gândac imaginar fusese întregul scop al exerciţiului fizic, după care reculul călcăturii urma să pregătească aceeaşi

lovitură cu cotul în beregata tipului din dreapta, un', doi, trei, cot în mutră, călcătură, cot în gât, sfârşitul jocului.

Destul de simplu. Şi întotdeauna abordarea cea mai sigură. Mantra[1] lui Reacher: *treci primul la represalii*. Mai ales când eşti singur împotriva a doi indivizi care au de partea lor tinereţea şi energia.

Dar... nu era sigur. Nu întru totul. Nu încă. Şi nu-şi putea permite o asemenea greşeală. Nu atunci. Nu în asemenea circumstanţe. Era inhibat. Lăsă momentul să treacă şi spuse:

— Şi care e sfatul vostru juridic?

— Comportament indecent, răspunse individul. Ai discreditat unitatea. Dacă se ajunge la Curtea Marţială, toţi avem de suferit. Aşa că trebuie să pleci dracului din oraş, imediat. Şi să nu te mai întorci niciodată.

— Nimeni n-a vorbit de Curtea Marţială.

— Nu încă. Dar o vor face. Aşa că nu mai zăbovi în aşteptarea ei.

— Ascult de nişte ordine.

— Nu te-au putut găsi până acum. Nu te vor găsi nici acum. Armata nu foloseşte recuperatori. Şi, oricum, niciun recuperator nu te-ar putea găsi. Nu aşa cum se pare că trăieşti.

Reacher nu spuse nimic, aşa că individul continuă:

— Ăsta e sfatul nostru juridic.

— Am notat, zise Reacher.

— Trebuie să faci mai mult decât să notezi.

— Serios?

— Pentru că îţi oferim un stimulent.

— Ce fel de stimulent?

— În fiecare noapte în care te găsim tot aici, o să-ţi tragem un şut în cur.

— Nu mai spune!

— Începând cu seara asta. Ca să înţelegi cum se cuvine ce trebuie să faci.

— Aţi cumpărat vreodată un aparat electrocasnic? întrebă Reacher.

— Ce legătură are asta cu ce-am vorbit noi?

— Am văzut odată unul, într-un magazin. Avea pe spate o etichetă galbenă. Scria că, dacă nu-l manevrezi cum trebuie,

---

[1] *Mantra* – Formulă sacră cu valoare magică și educativă, în unele practici și religii orientale.

rişti să mori sau să te accidentezi grav.

— Şi?

— Închipuiţi-vă că şi eu am o astfel de etichetă.

— Nu ne facem griji din pricina ta, bătrâne.

Bătrâne. Reacher văzu cu ochii minţii imaginea tatălui său. Într-un loc însorit. Posibil în Okinawa. Stan Reacher, născut în Laconia, New Hampshire, un căpitan de marină care îşi făcea serviciul militar în Japonia, cu o soţie şi doi băieţi adolescenţi.

Reacher şi fratele lui îi ziceau „bătrânul”, iar tatăl lor părea bătrân, chiar dacă în acel moment era cam cu zece ani mai tânăr decât era Reacher în seara aceea.

— Căraţi-vă de-aici! spuse Reacher. Duceţi-vă de unde aţi venit. Situaţia vă depăşeşte.

— Noi vedem lucrurile altfel.

— Mi-am câştigat traiul din chestii de-astea, spuse Reacher. Dar voi ştiţi asta, nu-i aşa?

Niciun răspuns.

— Cunosc toate manevrele. Pe unele le-am inventat chiar eu.

Niciun răspuns.

Reacher încă mai avea cheia în mână. Regulă empirică: nu-l ataci pe un individ care tocmai a descuiat uşa şi a intrat. Un mănunchi de chei e mai bun, dar chiar şi numai o cheie constituie o armă foarte bună. Prinzi capul cheii în palmă, scoţi tija între degetele arătător şi mijlociu şi ai un box cât se poate de decent.

Dar ăştia nu erau decât nişte tâmpiţei. Nu era cazul să se enerveze prea tare. Nu era nevoie de carne sfâşiată şi oase rupte.

Reacher băgă cheia în buzunar.

Faptul că purtau pantofi de sport însemna că nu aveau de gând să îl lovească cu piciorul. Nimeni nu loveşte cu piciorul încălţat în pantofi de atletism albi şi moi. Ar fi ilogic. Decât dacă ar urmări să dea lovituri cu piciorul doar aşa, de amorul artei. Ca unul dintre acele fetişuri legate de artele marţiale având denumiri de mâncăruri chinezeşti, Taekwondo şi aşa mai departe. Toate foarte potrivite pentru Jocurile Olimpice, dar inutile în luptele de stradă. Să-ţi ridici piciorul ca un câine în dreptul unui hidrant însemna să implori să fii caftit. Să implori să ţi se pună piedică şi să fii lovit cu piciorul până la pierderea cunoştinţei.

Oare indivizii ăştia îşi dădeau seama de lucrul ăsta? Se uitaseră la picioarele lui? Reacher purta nişte bocanci grei.

Comozi şi durabili. Îi cumpărase în Dakota de Sud. Plănuise să-i poarte toată iarna.

— Acum o să intru în cameră, spuse Reacher.

Niciun răspuns.

— Noapte bună, zise el.

Niciun răspuns.

Reacher se întoarse pe jumătate şi aproape că făcu un pas înapoi, spre uşa camerei lui, un sfert de cerc fluid, cu tot cu mişcarea umerilor şi, aşa cum ştia că vor face, cei doi inşi se mişcară către el, mai rapid decât se mişca el, improvizând şi aproape fără voia lor, gata să-l înşface.

Reacher lăsă lucrurile să continue până când inerţia indivizilor ajunse suficient de mare, după care se roti un sfert de cerc în sens invers, moment în care se mişcă la fel de repede ca ei, o sută zece kilograme pe cale să se ciocnească frontal cu o sută optzeci de kilograme, şi continuă să se răsucească trimiţând un croşeu lung de stânga tipului aflat în partea stângă. Lovitura îl atinse pe acesta, aşa cum intenţionă, tare în ureche, iar capul individului se aplecă brusc într-o parte, ricoşând de umărul partenerului, moment în care Reacher trimitea deja un upercut de dreapta în bărbia partenerului. Traiectoria loviturii avu acurateţea unei diagrame de manual, iar capul individului se mişcă brusc în spate, în acelaşi fel în care se bălăbănise şi capul camaradului său şi aproape în aceeaşi secundă. De parcă ar fi fost nişte marionete, iar maestrul păpuşar tocmai strănutase.

Amândoi rămaseră însă în picioare. Tipul din stânga se clătina ca un marinar pe puntea unei corăbii, iar cel din dreapta se mişca împleticindu-se înapoi. Individul din stânga era complet instabil şi se sprijinea pe călcâie, iar centrul lui de greutate era expus şi neprotejat. Reacher îi expedie o directă de dreapta în plexul solar, suficient de tare ca să-i taie respiraţia, dar îndeajuns de blândă ca să nu-i provoace vătămări neurologice durabile. Tipul se îndoi de mijloc şi se ghemui, cuprinzându-şi genunchii cu braţele. Reacher păşi pe lângă el şi se duse după tipul din dreapta, care, văzându-l că se apropie, încercă să trimită o lovitură slabă. Reacher o pară cu antebraţul stâng şi repetă isprava cu directa de dreapta în plexul solar.

Individul se îndoi de la mijloc, la fel ca partenerul lui.

După asta i-a fost uşor să-i îmbrâncească pe rând, până când îi îndreptă în direcţia potrivită, pentru ca apoi, cu latul bocancului, să le facă vânt, unul câte unul, în direcţia maşinii cu care veniseră. Cei doi se loviră la cap, destul de tare, şi rămaseră laţi. În urma impactului, lăsaseră nişte scobituri puţin adânci în panourile portierelor. Zăceau acolo gemând, conştienţi încă.

A doua zi de dimineaţă, se vor trezi cu dureri de cap şi vor fi nevoiţi să dea explicaţii pentru maşina lovită. Doar atât. Având în vedere circumstanţele, fusese milostiv. Mărinimos. Plin de tact. Ba chiar se purtase cu mănuşi.

Bătrâne.

Destul de bătrân ca să le fie tată.

În acel moment, Reacher se afla în Virginia de mai puţin de trei ore.

Capitolul 2

Reacher reuşise, în sfârşit, să ajungă la destinaţie, plecând tocmai de la zăpezile din Dakota de Sud. Dar nu foarte repede. Rămăsese într-un oarecare impas în Nebraska, de două ori, iar de acolo înaintase la fel de încet. Missouri însemnase o lungă aşteptare, după care apăruse un Ford argintiu, condus spre est de un bărbat ciolănos, care vorbise tot drumul din Kansas City până în Columbia, apoi tăcuse. În Illinois, avusese parte de un Porsche negru, furat, bănuise Reacher, iar apoi, la un popas, de doi indivizi înarmaţi cu cuţite. Voiseră bani, iar Reacher credea că se aflau încă în spital. Indiana însemnase două zile de mers la întâmplare, apoi un Cadillac albastru cam rablagit, condus cu prudenţă de un domn bătrân şi respectabil, cu un papion de aceeaşi culoare ca maşina. În Ohio a zăbovit patru zile într-un orăşel, fiind luat de o camionetă Silverado roşie, condusă de un cuplu de tineri însoţiţi de câinele lor, porniţi în căutare de lucru. Ceea ce, în opinia lui Reacher, era posibil pentru ei doi. Câinele n-avea să-şi găsească uşor de lucru. Probabilitatea să rămână pentru totdeauna cu datoria neachitată era foarte mare. Era o ditamai potaia nefolositoare, de o culoare pală, să fi avut vreo patru ani, încrezător şi prietenos. Şi avea mult păr de împrăştiat, chiar dacă era în mijlocul iernii. Când s-a dat jos din maşină, Reacher era acoperit de un puf auriu.

A urmat o buclă ilogică spre nord şi spre est în Pennsylvania, dar a fost singura variantă pe care Reacher a reuşit s-o găsească. A petrecut o zi în apropiere de Pittsburgh şi alta aproape de York, apoi un negru de vreo douăzeci de ani l-a dus până în Baltimore, Maryland, cu un Buick alb vechi de aproximativ treizeci de ani. În general, o deplasare lentă.

Dar de la Baltimore a fost uşor. Baltimore se întindea pe ambele laturi ale autostrăzii I-95. Districtul Columbia era următoarea oprire spre sud, iar partea statului Virginia unde voia să ajungă Reacher era mai mult sau mai puţin în interiorul „balonului” Districtului Columbia, cam la aceeaşi distanţă spre vest de Cimitirul Arlington cum era Casa Albă spre est. Reacher venise cu autobuzul de la Baltimore şi coborâse la o autogară din spatele Union Station, apoi mersese pe jos prin oraş, pe K Street spre Washington Circle, după aceea pe 23rd Street spre Lincoln Memorial şi, în fine, peste pod spre cimitir. În faţa porţilor era o staţie de autobuz. Un serviciu local, în special

pentru grădinari. Destinaţia lui Reacher era un loc numit Rock Creek, unul dintre numeroasele locuri din zonă care purtau acelaşi nume, pentru că stânci şi pâraie erau pretutindeni, iar colonizatorii fuseseră izolaţi între ei şi la fel de descriptivi în privinţa denumirilor geografice. Fără îndoială că în vremea drumurilor înnoroite, a pantalonilor trei sferturi şi a perucilor fusese un sătuc colonial cochet, dar ulterior rămăsese doar o răscruce oarecare de drumuri într-un spaţiu de sute de kilometri pătraţi de case scumpe şi parcuri de birouri ieftine. Uitându-se pe geamul autobuzului, Reacher observa priveliştea familiară, cataloga apariţiile noi şi aştepta.

Destinaţia lui precisă era o clădire masivă, ridicată cam cu şaizeci de ani în urmă de către Departamentul Apărării din apropiere, pentru un scop iniţial de mult uitat. Cam la patruzeci de ani după asta, Poliţia Militară o cumpărase la o licitaţie, dintr-o eroare, după cum s-a dovedit. Un ofiţer care se gândea la un alt Rock Creek. Dar oricum a obţinut clădirea. A rămas neocupată o perioadă, după care a fost repartizată drept cartier general al nou-înfiinţatei Unităţi Speciale 110 a Poliţiei Militare.

Se apropia cel mai mult de ideea de sediu central pe care o avusese vreodată Reacher.

Autobuzul îl lăsă la două intersecţii distanţă, la un colţ de stradă, la poalele unui deal pe care-l urcase de multe ori. Drumul care cobora spre el era pe trei benzi, mărginit de trotuare crăpate, din beton, şi arbori maturi în gropi special amenajate. Clădirea cartierului general era în faţă, pe partea stângă, pe un teren întins, străjuit de un zid din piatră. Doar acoperişul i se vedea, făcut din şindrilă cenuşie, pe care crescuse muşchi pe panta nordică.

Din drumul cu trei benzi se ramifica o alee de intrare, care trecea de zidul înalt printre doi stâlpi din cărămidă. Pe vremea lui Reacher, aceştia avuseseră doar un rol decorativ, fără ca de ei să fie atârnate nişte porţi. Dar de atunci fuseseră instalate porţile. Erau din oţel masiv, cu roţi din oţel, care rulau în nişte şine circulare săpate în asfaltul vechi. O măsură de securitate, teoretic, dar practic, nu, pentru că porţile erau deschise. Dincolo de ele, foarte aproape de locul unde se termina cursa porţilor, era ghereta santinelei, şi ea nou-apărută. Era ocupată de un caporal care purta noua uniformă de luptă a armatei – lui Reacher i se părea că arăta ca o pijama, largă şi cu model

imprimat peste tot. După-amiaza târzie se transforma într-un început de seară, iar lumina scădea în intensitate.

Reacher se opri la gheretă, iar caporalul îi aruncă o privire întrebătoare, la care Reacher spuse:

— Am venit în vizită la comandantul tău.

— Adică la maiorul Turner? întrebă santinela.

— Câţi comandanţi ai? întrebă Reacher.

— Unul singur, domnule.

— Şi n-o cheamă Susan?

— Ba da. Aşa este. Maiorul Susan Turner, domnule.

— Pe ea o vreau.

— Cine să-i spun că o caută?

— Reacher.

— Care e natura problemei pentru care aţi venit?

— Personală.

— Aşteptaţi, vă rog.

Tipul luă telefonul şi sună. „Un domn Reacher o caută pe doamna maior Turner” Convorbirea dură mult mai mult decât se aşteptase Reacher. La un moment dat, caporalul puse palma pe microfon şi întrebă:

— Sunteţi acelaşi Reacher care a fost cândva aici comandant? Maiorul Jack Reacher?

— Da, spuse Reacher.

— Şi aţi vorbit cu doamna maior de undeva din Dakota de Sud?

— Da, răspunse Reacher.

Individul repetă cele două răspunsuri afirmative în telefon şi ascultă ce i se spunea. Apoi, puse receptorul în furcă şi îi zise:

— Domnule, vă rog să mergeţi.

Începu să-i dea indicaţii, dar se opri şi zise:

— Cred că ştiţi cum să ajungeţi.

— Şi eu cred, încuviinţă Reacher.

O luă din loc şi, după zece paşi, auzi un hârşâit strident, se opri şi se uită înapoi.

Porţile se închideau în urma lui.

Clădirea din faţa lui avea o arhitectură specifică a Departamentului Apărării din anii 1950. Lungă şi joasă, cu două etaje, cărămidă, piatră, şindrilă, rame metalice verzi la ferestre, balustrade tubulare verzi la treptele care duceau la uşi. Perioada anilor 1950 fusese o adevărată epocă de aur pentru

Departamentul Apărării, care beneficiase de bugete uriaşe. Forţele terestre, marina militară, forţele aeriene şi puşcaşii marini primeau tot ce îşi doreau. Şi ceva în plus. În parcare, erau tot felul de maşini. Unele erau sedanuri militare, simple, închise la culoare şi destul de folosite. Altele erau vehicule personale, în culori mai vii, dar în general mai vechi. Era şi un Humvee singuratic, verde-închis şi negru, imens şi ameninţător lângă o maşinuţă roşie cu două locuri. Reacher se întrebă dacă maşinuţa era a lui Susan Turner. Probabil. După cum îi vorbise la telefon, părea genul de femeie care să conducă aşa ceva.

Reacher urcă cele câteva trepte până la uşă. Aceleaşi trepte, aceeaşi uşă, dar revopsite între timp. Şi, probabil, nu doar o dată. Armata avea vopsea din belşug şi era întotdeauna fericită să o folosească. Dincolo de uşă, locul arăta mai mult sau mai puţin ca altădată. Era un hol, cu o scară de piatră pe dreapta, ce ducea la etaj, şi un birou de recepţie pe partea stângă. Apoi holul se îngusta într-un coridor ce străbătea clădirea pe lungime, cu birouri pe stânga şi pe dreapta. Uşile birourilor aveau panouri de sticlă mată, cu ornamente în formă de trestie. Luminile erau aprinse în coridor. Era iarnă, iar clădirea fusese întotdeauna întunecoasă.

La recepţie era o femeie îmbrăcată în aceeaşi pijama militară de luptă ca şi tipul de la poartă, dar cu trese de sergent pe emblema din centrul pieptului. Ca o ţintă de tir, îşi zise Reacher. Sus, sus, sus, foc! Categoric, prefera vechea uniformă de luptă cu model de camuflaj forestier. Femeia era de culoare şi nu părea deloc încântată că-l vede. Era agitată din cine ştie ce motiv.

— Jack Reacher pentru maior Turner, spuse el.

Femeia se opri şi dădu să spună ceva de vreo două ori, ca şi cum ar fi avut multe de spus, dar, în final, nu reuşi să îngaime decât:

— Fă bine şi mergi direct la biroul ei. Ştii unde este.

Reacher încuviinţă din cap. Ştia unde este. Cândva fusese biroul lui.

— Mulţumesc, sergent!

Urcă scările. Aceleaşi trepte uzate din piatră, aceeaşi balustradă. Urcase scările astea de mii de ori. La un moment dat, coteau la 180 de grade şi ieşeau direct deasupra holului de la intrare, la capătul coridorului lung de la etaj. Luminile erau

aprinse pe coridor. Pe podea, acelaşi linoleum. Uşile birourilor de pe stânga şi de pe dreapta aveau aceleaşi panouri din sticlă mată, cu ornamente din trestie ca şi cele de la parter.

Biroul lui era al treilea pe stânga.

Nu, de fapt, era biroul lui Susan Turner.

Verifică să aibă cămaşa vârâtă în pantaloni şi-şi pieptănă părul cu degetele. Habar n-avea ce urma să spună. Îi plăcuse vocea ei la telefon. Asta era tot. Simţise că posesoarea ei era o persoană interesantă. Voia s-o cunoască. Simplu ca bună ziua. Făcu doi paşi şi se opri. Femeia o să creadă că e nebun.

Dar cine nu riscă nu câştigă. Ridică din umeri şi înaintă. A treia pe stânga. Uşa era neschimbată, doar revopsită. Solidă în partea de jos, din sticlă în partea de sus, ornamentul în formă de trestie despicând imaginea anostă în felii verticale deformate. Pe perete, lângă clanţă, era o plăcuţă lucrată în stil corporatist pe care era gravat: Maior S.R. Turner, Ofiţer comandant. Asta era o noutate. Pe vremea lui Reacher, numele lui fusese scris pe lemn, sub geam, cu şi mai multă economie: Maior Reacher, O.C.

Ciocăni.

Auzi un sunet vag dinăuntru. Se poate să fi fost un *Intră.* Aşa că trase aer în piept, deschise uşa şi intră.

Se aşteptase la schimbări. Dar nu erau multe. Linoleumul de pe podea era acelaşi, lustruit până căpătase un luciu subtil şi o culoare noroioasă. Biroul era acelaşi, din oţel, asemenea unei nave de război, vopsit, dar uzat până când, ici şi colo, apăruse metalul lucios, încă îndoit acolo unde un individ îl izbise cu capul, cam pe la finele termenului său de comandant. Scaunele erau aceleaşi, atât în spatele biroului, cât şi în faţa lui, obiecte utilitare de la mijlocul secolului, care puteau fi vândute pe bani frumoşi în cine ştie ce magazin de fiţe din New York sau San Francisco. Fişetele erau aceleaşi. Lustra din tavan era aceeaşi, un bol din sticlă cu un contur cu alb, atârnat de trei lanţuri mici.

Diferenţele erau cât se poate de previzibile şi determinate de mersul înainte al timpului. Erau trei telefoane-consolă pe birou, acolo unde înainte fusese unul singur, cu disc, greu şi negru. Erau două computere, un desktop şi un laptop, acolo unde înainte fuseseră aşezate o tăviţă de intrări şi una de ieşiri şi multe, multe hârtii. Harta de pe perete era nouă şi actualizată, iar lustra răspândea o lumină verzuie şi bolnăvicioasă, cu un bec

modern, fluorescent şi economic. Progresul pătrunsese chiar şi în Departamentul Armatei.

Doar două lucruri din birou erau neaşteptate şi imprevizibile.

Mai întâi, persoana din spatele biroului nu era un maior, ci un locotenent-colonel.

Iar al doilea, că nu era o femeie, ci un bărbat.

Capitolul 3

Bărbatul de la birou purta aceeaşi pijama de luptă ca toţi ceilalţi, dar aceasta stătea mai prost pe el decât pe majoritatea. Ca la un bal mascat. Ca la un party de Halloween. Nu pentru că ar fi fost teribil de ieşit din formă, ci pentru că arăta grav, cu un aer managerial, de om lipit de birou. De parcă arma lui preferată ar fi fost un creion mecanic cu mină, nu un M16. Avea ochelari de vedere cu rame metalice, iar părul cărunt, de culoarea oţelului, era tuns şi pieptănat ca al unui elev de şcoală primară. Tresele şi celelalte însemne confirmau că era, într-adevăr, locotenent-colonel în Armata Statelor Unite ale Americii şi că îl chema Morgan.

— Îmi cer scuze, domnule colonel. O căutam pe doamna maior Turner, spuse Reacher.

Tipul pe care-l chema Morgan îi răspunse:

— Ia loc, domnule Reacher.

Prezenţa autoritară era o calitate rară şi preţioasă, apreciată foarte mult în mediul cazon. Iar tipul numit Morgan o poseda din plin. Asemenea părului şi ochelarilor, vocea lui era din oţel. Fără vorbe aiurea, fără gălăgie, fără brutalităţi verbale. Doar o presupunere energică potrivit căreia orice om întreg la minte va face exact ceea ce îi spusese, pentru că nu prea există alternativă practică şi reală.

Reacher se aşează pe scaunul pentru vizitatori din apropierea ferestrei. Sub greutatea lui, scaunul, având picioare din tubulatură elastică, cedă un pic, apoi reveni. Îşi amintea senzaţia. Se mai aşezase pe scaunul respectiv, dintr-un motiv sau altul.

— Te rog să-mi spui exact de ce te afli aici, zise Morgan.

În acel moment, Reacher crezu că urma să primească vestea unei morţi. Susan Turner murise. În Afganistan, probabil. Sau într-un accident de maşină.

— Unde e maiorul Turner? întrebă.

— Nu-i aici, răspunse Morgan.

— Dar unde e?

— Poate ajungem şi la asta. Dar, mai întâi, trebuie să-ţi înţeleg interesul.

— Pentru ce?

— Pentru maiorul Turner.

— Nu am niciun interes legat de maiorul Turner.

— La poartă, ai întrebat de ea, rostindu-i numele.
— E o problemă personală.
— Ca de exemplu?
— Am vorbit cu ea la telefon. Mi s-a părut interesantă. M-am gândit să trec pe-aici şi s-o invit la cină, în oraş. Manualul de instrucţie nu îi interzice să spună da.
— Sau nu, cum s-ar putea să fie cazul.
— Într-adevăr.
— Despre ce aţi discutat la telefon? întrebă Morgan.
— De una, de alta...
— Despre ce anume?
— A fost o convorbire particulară, domnule colonel. Şi nu ştiu cine eşti.
— Sunt comandantul Unităţii Speciale 110.
— Nu e maiorul Turner?
— Nu mai este.
— Eu credeam că asta e o funcţie de maior. Nu de locotenent-colonel.
— Este o însărcinare temporară. Sunt „depanator”. Sunt trimis să rezolv încurcăturile.
— Şi aici e vorba de o încurcătură? Asta vrei să-mi spui?
Morgan ignoră întrebarea.
— Ai aranjat explicit să te întâlneşti cu maiorul Turner?
— Nu explicit, răspunse Reacher.
— A solicitat ea prezenţa ta aici?
— Nu explicit, spuse din nou Reacher.
— Da sau nu?
— Niciuna, nici alta. Cred că a fost doar o intenţie vagă şi de o parte, şi de cealaltă. Dacă se întâmpla să ajung în zonă. Genul ăla de lucruri.
— Şi totuşi, iată-te aici, în zonă. De ce?
— De ce nu? Trebuie să fiu undeva.
— Vrei să spui că ai venit tocmai din Dakota de Sud doar în baza unei intenţii vagi?
— Mi-a plăcut vocea ei, zise Reacher. Ai o problemă cu asta?
— Eşti şomer, corect?
— În prezent.
— De când?
— De când am plecat din armată.
— Ăsta-i un lucru ruşinos.

— Unde e maiorul Turner? întrebă Reacher.

— Această discuţie nu este despre maiorul Turner.

— Atunci, despre cine e?

— Această discuţie e despre tine.

— Despre mine?

— Fără nicio legătură cu maiorul Turner. Dar ea ţi-a scos dosarul din arhivă. Poate că era curioasă în ceea ce te priveşte. Există un element de avertizare ataşat de dosar, care trebuia să se declanşeze când l-a scos. Asta ne-ar fi făcut să economisim ceva timp. Din păcate, n-a funcţionat şi s-a declanşat abia când ea l-a returnat. Dar, mai bine mai târziu decât niciodată. Pentru că iată-te aici.

— Despre ce vorbeşti?

— Îl cunoşti pe un anume Juan Rodriguez?

— Nu. Cine e?

— La un moment dat, a prezentat interes pentru Unitatea 110. Acum e mort. O cunoşti pe o anume Candice Dayton?

— Nu. Şi ea e moartă?

— Doamna Dayton e încă în viaţă şi e fericită. Sau nefericită, după cum reiese. Eşti sigur că nu-ţi aminteşti de ea?

— Ce-i cu toată povestea asta?

— Eşti într-un mare bucluc, Reacher.

— De ce?

— Secretarul Armatei a primit dovezi medicale din care reiese că domnul Rodriguez a murit ca urmare a unei bătăi suferite cu şaisprezece ani în urmă. Întrucât astfel de cazuri nu se prescriu, practic, a fost victima unei omucideri.

— Vrei să spui că unul din oamenii mei a făcut asta? Acum şaisprezece ani?

— Nu, nu asta vreau să spun.

— Atunci e bine. Deci, ce-o face pe doamna Dayton nefericită?

— Ăsta nu e subiectul meu. Altcineva o să discute cu tine despre asta.

— Va trebui să se grăbească. N-o să mai zăbovesc pe-aici mult timp. Mai ales că maiorul Turner nu este. Nu-mi amintesc niciun alt element real de atracţie prin împrejurimi.

— Ba o să zăboveşti, spuse Morgan. Pe noi doi ne aşteaptă o lungă şi interesantă conversaţie.

— Despre ce?

— Dovezile arată că tu l-ai bătut pe domnul Rodriguez acum şaisprezece ani.

— Prostii.

— Ţi se va asigura un avocat. Dacă sunt prostii, sunt sigur că avocatul va spune asta.

— Prostii, adică noi doi nu vom purta niciun fel de conversaţie lungă. Şi nici avocat nu-mi trebuie. Eu sunt civil, iar tu eşti un căcănar îmbrăcat în pijama.

— Deci, nu vrei să cooperezi de bunăvoie?

— Exact, ai înţeles bine.

— Caz în care cunoşti prevederile Titlului 10 din Codul Statelor Unite ale Americii?

— Părţi din el, evident, spuse Reacher.

— Atunci s-ar putea să ştii că o anumită parte din acel cod ne spune că atunci când un om de rangul tău părăseşte armata nu devine civil. Nu imediat şi nu întru totul. Devine un rezervist. Nu are îndatoriri, dar poate fi rechemat oricând la ordin.

— Dar timp de câţi ani? întrebă Reacher.

— Ai avut o autorizaţie de securitate.

— Îmi amintesc bine de ea.

— Îţi aminteşti ce hârtii a trebuit să semnezi ca s-o obţii?

— Vag, recunoscu Reacher.

Îşi amintea de câţiva indivizi adunaţi într-o încăpere, toţi cu feţe grave şi serioase. Avocaţi, notari, sigilii, ştampile şi pixuri. Morgan spuse:

— Documentele conţineau o mulţime de lucruri tipărite cu litere mărunte. Firesc. Dacă urmează să afli secretele guvernului, guvernul vrea să păstreze un anumit control asupra ta. Înainte, în timpul şi după.

— Cât timp după?

— Cea mai mare parte a lucrurilor acelea rămân la secret timp de şaizeci de ani.

— E ridicol.

— Nu-ţi face griji, spuse Morgan. În pasajele tipărite mărunt nu scria c-o să rămâi rezervist timp de şaizeci de ani.

— Asta e bine.

— Dar ce scria suna mai rău decât atât. Scrie că pe o perioadă nedefinită. Dar se întâmplă că, deja, Curtea Supremă ne-a tras-o în privinţa asta. Ne-a impus să respectăm cele trei restricţii concluzive standard comune tuturor cazurilor care cad

sub incidenţa Titlului 10.

— Adică?

— Să fii rechemat la ordin cu succes, să trebuiască să fii sănătos până la vârsta de cincizeci şi cinci de ani şi să fii susceptibil de a fi antrenat.

Reacher tăcu. Morgan continuă:

— Cum stai cu sănătatea?

— Binişor.

— Câţi ani ai?

— Mai am destul până la cincizeci şi cinci.

— Eşti susceptibil de a fi pregătit?

— Mă îndoiesc.

— Şi eu. Dar ăsta e un element pe care-l vom determina empiric, în timpul jobului.

— Vorbeşti serios?

— Absolut, spuse Morgan. Jack Reacher, din acest moment, eşti oficial rechemat în serviciul militar.

Reacher nu spuse nimic.

— Eşti din nou în armată, domnule maior, spuse Morgan. Iar pielea ta îmi aparţine.

Capitolul 4

Nu s-a organizat nicio ceremonie de proporţii. Niciun fel de procesare a documentelor sau o reprocesare. Doar cuvintele lui Morgan, şi deodată camera s-a întunecat puţin când un individ a luat poziţie pe coridor, în faţa uşii, blocând lumina care pătrundea prin panoul de sticlă cu ornamente în formă de trestie. Reacher îl văzu, secţionat pe verticală, o santinelă înaltă, cu umeri laţi, stând în poziţie de pe loc repaus, cu faţa îndreptată într-o parte. Morgan spuse:

— Trebuie să te informez că există o procedură de apel. Vei primi acces nelimitat la ea. Ţi se va da un avocat.

— Mi se va da? întrebă Reacher.

— Este o chestiune de logică simplă. Vei încerca să scapi făcând apel. Ceea ce presupune că vei încerca să ieşi fiind deja în organizaţie. Iar asta înseamnă că vei primi ceea ce armata alege să-ţi ofere. Dar îmi închipui că vom fi rezonabili.

— Nu-mi amintesc de niciun Juan Rodriguez.

— Vei primi un avocat şi pentru asta.

— Ce se presupune că i s-a întâmplat tipului ăstuia?

— Tu să-mi spui, zise Morgan.

— Nu pot. Nu-mi amintesc de el.

— L-ai lăsat cu o leziune cerebrală. Până la urmă, i-a venit de hac.

— Dar cine e?

— N-o să poţi să negi la nesfârşit.

— Nu neg nimic. Îţi spun că nu-mi amintesc de el.

— Asta e o discuţie pe care poţi s-o ai cu avocatul tău.

— Şi cine e Candice Dayton?

— La fel. Dar cu un avocat diferit.

— De ce diferit?

— E un alt tip de caz.

— Sunt arestat?

— Nu, spuse Morgan. Nu încă. Procurorii vor lua această decizie când vor considera de cuviinţă. Dar până atunci, eşti la ordinele noastre, începând de-acum două minute, îţi vei recăpăta fostul grad militar, deocamdată. Din punct de vedere administrativ, eşti repartizat la această unitate şi ai ordinul de a trata această clădire ca punctul tău de serviciu, ceea ce înseamnă că te vei prezenta aici în fiecare dimineaţă înainte de ora 08:00. Nu ai voie să părăseşti zona. Zona este definită ca

porţiunea cuprinsă pe o rază de opt kilometri faţă de acest birou. Vei fi cazat într-un loc ales de armată.

Reacher nu spuse nimic.

— Ai întrebări, domnule maior?

— Trebuie să port uniformă?

— Nu, în această etapă.

— Asta-i o uşurare.

— Nu-i de glumă, Reacher. Dezavantajele potenţiale ale situaţiei sunt considerabile. Pentru tine personal, vreau să spun. Cazul cel mai defavorabil ar fi traiul la Leavenworth[2], ca urmare a unei condamnări pentru crimă. Dar mai probabil este să primeşti zece ani pentru omor prin imprudenţă, dat fiind cei şaisprezece ani care au trecut. Şi nici cazul cel mai favorabil nu e foarte atrăgător, dat fiind că va trebui să analizăm delictul iniţial. Eu aş plănui un proces la Curtea Marţială pentru comportament necorespunzător, la minimum, cu o nouă eliberare din serviciu, de data asta fără onoruri. Dar avocatul tău o să-ţi explice toată situaţia.

— Când?

— Departamentul în cauză a fost deja înştiinţat.

În vechea clădire nu existau celule. Nicio facilitate de siguranţă. Niciodată nu existase aşa ceva. Doar birouri. Reacher se pomeni părăsit în locul în care se afla, pe scaunul pentru vizitatori, fără să se uite cineva la el şi fără să-i vorbească, complet ignorat. Santinela aştepta de cealaltă parte a uşii. Morgan începu să tasteze şi să deruleze imaginea de pe ecranul laptopului. Reacher scormoni în memorie în căutarea lui Juan Rodriguez. În urmă cu şaisprezece ani, era de douăsprezece luni comandant al Unităţii Speciale 110. Era perioada de început. Numele Rodriguez avea rezonanţe hispanice. Reacher cunoscuse mulţi hispanici, atât în cadrul serviciului, cât şi în afara lui. Îşi aminti că uneori îi mai lovise pe câte unii, în cadrul serviciului şi în afara lui, unii dintre ei erau hispanici, dar niciunul nu se numise Rodriguez. Iar dacă Rodriguez ar fi prezentat interes pentru 110, şi-ar fi amintit cu siguranţă numele lui. Mai ales din acea perioadă de început, când fiecare caz era important. Unitatea 110 fusese o întreprindere experimentală. Fiecare mişcare era supravegheată. Fiecare rezultat era evaluat. Fiecare pas greşit era autopsiat.

---

[2] *Leavenworth* – Penitenciar federal din statul Kansas. (N.t.)

— Care a fost contextul presupus? îl întrebă pe Morgan.

Acesta nu-i răspunse. Continua să tasteze şi să deruleze imaginea de pe ecran. Aşa că Reacher continuă să scormonească în memorie în căutarea unei anume Candice Dayton. Din nou, cunoscuse multe femei, atât în cadrul serviciului, cât şi în afara lui. Candice era un nume destul de răspândit. Ca şi Dayton, de altfel. Dar cele două nume alăturate nu însemnau nimic deosebit pentru el. Nici diminutivul Candy. Candy Dayton: Candice Dayton? Nimic. Nu că şi-ar fi amintit toate lucrurile. Nimeni nu are o memorie perfectă.

— A existat vreo legătură între Candice Dayton şi Juan Rodriguez? întrebă Reacher.

Morgan îşi ridică privirea, parcă surprins să constate că are un vizitator în birou. Ca şi cum uitase. Nu-i răspunse la întrebare. Doar că ridică unul din telefoanele lui complicate şi ordonă să i se aducă o maşină. Îi spuse lui Reacher să se ducă să aştepte împreună cu sergentul de la parter.

La trei kilometri depărtare, bărbatul pe care doar trei oameni din lume îl cunoşteau sub numele de Romeo îşi scoase celularul, formă numărul individului pe care doar doi oameni din lume îl cunoşteau ca Julieta şi spuse:

— A fost rechemat la ordin. Colonelul Morgan tocmai l-a introdus în computer.

— Şi ce se întâmplă mai departe? întrebă Julieta.

— Prea devreme ca să ştim.

— O să fugă?

— Un om întreg la minte aşa ar face.

— Unde or să-l ducă?

— Mă aştept să procedeze după modelul lor obişnuit.

* * *

Sergentul de la parter nu spuse nimic. Era la fel de mută ca şi înainte. Reacher se rezemă de perete şi-şi petrecu timpul în tăcere. După zece minute, un caporal intră din frigul de afară, îl salută şi-i spuse să-l urmeze. Pe un ton formal şi politicos. Nevinovat până la dovedirea contrariului, presupuse Reacher, cel puţin în ochii anumitor oameni. Afară, în parcare, era un sedan militar uzat, cu motorul pornit. Un locotenent tânăr juca tontoroiul în jurul lui, stângaci şi jenat. Ţinu deschisă portiera din spate şi Reacher se urcă în maşină. Locotenentul ocupă

scaunul din dreapta şoferului, iar caporalul se urcă la volan. După circa un kilometru şi jumătate, ajunseră la un motel, o clădire veche şi părăginită într-o zonă suburbană întunecoasă la ceas de seară liniştită, pe un drum cu trei benzi de circulaţie. Locotenentul semnă un document, iar recepţionerul îi dădu lui Reacher o cheie, după care caporalul şi locotenentul plecară.

Apoi sosi a doua maşină, cu indivizii îmbrăcaţi în tricouri şi pantaloni de atletism.

Capitolul 5

Nici pantalonii de atletism, nici tricourile nu aveau buzunare. Şi niciunul dintre bărbaţi nu avea plăcuţe de identificare la gât. Niciun document de identitate. Şi maşina era curată. Nu era nimic în ea, în afară de pachetul de documente militare obişnuit, pus frumos în torpedou. Nicio armă, niciun obiect personal, niciun portofel ascuns, nici bucăţi de hârtie şi nici chitanţe de benzină. Plăcuţa de înmatriculare era de tip guvernamental standard. Absolut nimic anormal la maşină, exceptând cele două îndoituri din portiere.

Tipul din stânga bloca portiera de pe partea şoferului. Reacher îl târî cam doi metri pe asfalt. Nu opuse nicio rezistenţă. Viaţa nu e un show de televiziune. Loveşte un tip îndeajuns de tare în partea laterală a craniului, şi acesta nu-şi mai revine pentru a continua lupta. Rămâne năuc timp de o oră sau mai bine, cu o senzaţie de rău, ameţit şi dezorientat. O lecţie învăţată cu mult timp în urmă: creierul uman era mult mai sensibil la deplasările laterale decât la cele din faţă spre spate. O ciudăţenie de tip evoluţionist, pesemne, ca majoritatea lucrurilor.

Reacher deschise portiera şoferului şi se urcă în maşină. Motorul era oprit, dar cheia rămăsese în contact. Reacher depărtă scaunul de volan şi porni motorul. Rămase aşa o vreme, privind înainte, prin parbriz. *Nu te-au putut găsi până acum. Nu te vor găsi nici acum. Armata nu foloseşte recuperatori. Şi oricum niciun recuperator nu te-ar putea găsi. Nu aşa cum se pare că trăieşti.*

Îşi reglă oglinda retrovizoare. Apăsă pedala frânei şi băgă schimbătorul în viteză. *Comportament necorespunzător, la minimum, cu o nouă eliberare din serviciu, de data asta fără onoruri.*

Ridică piciorul de pe frână şi maşina o luă din loc.

Se duse direct la vechea clădire a cartierului general şi parcă la cincizeci de metri de ea, pe drumul cu trei benzi. Maşina era caldă şi lăsă motorul pornit, ca să nu i se facă frig. Privi prin parbriz şi nu văzu nicio activitate în faţă. Nu venea şi nu pleca nimeni. Pe vremea când făcuse parte din 110, lucrase douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână, şi nu vedea niciun motiv pentru care lucrurile să se fi schimbat. Ofiţerii din tura de noapte trebuiau să fie la datorie pe durata

schimbului, un ofiţer rămânea de serviciu pe timpul nopţii, iar ceilalţi ofiţeri părăseau incinta la ora la care terminau ce aveau de făcut, oricare ar fi fost acea oră. În mod normal. Dar nu şi în această noapte. Nu în timpul unei încurcături sau al unei crize şi în mod cert nu când aveau în sediu un „reparator”. Nimeni nu avea să plece de acolo înaintea lui Morgan. Politică militară de bază.

Morgan plecă după o oră. Reacher îl văzu cu claritate. Un sedan simplu ieşi pe poartă şi o luă pe drumul cu trei benzi, deplasându-se direct spre locul unde parcase Reacher. În întuneric, Reacher îl zări fulgerător pe Morgan la volan, în pijamaua de luptă, cu ambele mâini pe volan, ca o mătuşă care merge la cumpărături. Reacher se uită în oglinda retrovizoare şi văzu luminile de poziţie dispărând peste deal.

Aşteptă.

Şi, aşa cum îşi imaginase, în următorul sfert de oră avu loc un adevărat exod. Alte cinci maşini ieşiră din curte, două dintre ele luând-o la stânga, celelalte trei, la dreapta, patru dintre ele având doar şoferul la volan, a cincea având trei oameni la bord. Toate maşinile erau umede de la ceaţa nopţii şi din toate ieşea un gaz de eşapament alb şi rece. Dispărură în depărtare, la stânga şi la dreapta, fumul de eşapament se împrăştie în aer şi liniştea se aşternu din nou.

Reacher mai aşteptă zece minute, pentru orice eventualitate. Dar nimic altceva nu se întâmplă. La cincizeci de metri distanţă, vechea clădire părea liniştită şi netulburată. Schimbul de noapte într-o lume proprie. Reacher porni maşina şi rulă încet în josul dealului, întorcând la poartă. În gheretă, altă santinelă se afla la post. Un tip tânăr, apatic şi stoic. Reacher opri maşina, coborî geamul şi tânărul spuse:

— Domnule?

Reacher îşi spuse numele şi zise:

— M-am prezentat la postul de serviciu, conform ordinelor.

— Domnule? insistă tipul.

— Sunt pe lista ta?

Tânărul verifică.

— Da, domnule. Maior Reacher. Dar pentru mâine-dimineaţă.

— Am primit ordinul să mă prezint înainte de ora 08:00.

— Da, domnule. Înţeleg asta. Dar acum este ora 23:00. Seara.

— Adică, înainte de ora 08:00 dimineaţa. Conform ordinului.

Băiatul nu spuse nimic, aşa că Reacher adăugă:

— Este o problemă cronologică simplă. Sunt nerăbdător să ajung la lucru, prin urmare, am venit ceva mai devreme.

Niciun răspuns.

— Poţi să verifici problema cu colonelul Morgan, dacă vrei. Sunt sigur că între timp a ajuns la locul unde e încartiruit.

Niciun răspuns.

— Sau poţi să iei legătura cu sergentul de serviciu.

— Da, domnule, spuse tânărul. Am să fac asta.

Dădu telefon, ascultă o secundă, apoi puse receptorul jos şi zise:

— Domnule, sergentul vă cere să vă opriţi la birou.

— Aşa am să fac, soldat, spuse Reacher.

Porni maşina şi parcă lângă maşinuţa cu două locuri, care era tot acolo, exact unde fusese şi înainte. Se dădu jos, încuie şi merse prin frig până la uşă. Holul de la intrare era liniştit. Efectiv, diferenţa dintre noapte şi zi. Dar la biroul de recepţie era acelaşi sergent. Îşi termina treburile, înainte să părăsească postul. Stătea pe un taburet înalt, bătând la o tastatură. Completând jurnalul zilei, probabil. Ţinerea evidenţelor era un lucru important, în toată armata. Femeia se opri şi ridică privirea. Reacher o întrebă:

— Introduci această vizită în registrul oficial?

— Care vizită? întrebă ea. Şi i-am spus şi soldatului de la poartă să n-o consemneze.

Se vindecase de muţenie, acum când intrusul de Morgan ieşise din sediu. Părea tânără şi infinit de capabilă, ca toţi sergenţii din lumea largă. Banda de deasupra sânului ei drept spunea că o cheamă Leach.

— Ştiu cine sunteţi, spuse femeia.

— Ne-am cunoscut? întrebă Reacher.

— Nu, domnule, dar aveţi un nume celebru aici. Aţi fost primul comandant al acestei unităţi.

— Ştii cumva de ce m-am întors?

— Da, domnule. Ni s-a spus.

— Care a fost reacţia generală?

— Amestecată.

— Iar reacţia ta personală?

— Sunt sigură că există o explicaţie satisfăcătoare. Iar şaisprezece ani înseamnă o perioadă lungă de timp. Se prea

poate să fie ceva politic. Ceea ce de regulă înseamnă o măgărie. Şi chiar de n-ar fi, sunt sigură că individul a meritat-o. Sau mai rău.

Reacher nu spuse nimic. Leach continuă:

— Am vrut să vă avertizez, când aţi venit prima oară aici. Cel mai bine ar fi fost s-o luaţi la sănătoasa. Aşa că am vrut să vă pun să faceţi cale întoarsă. Dar şi eu aveam ordinele mele. Îmi pare rău.

— Unde e maiorul Turner? o întrebă Reacher.

— E o poveste lungă, spuse Leach.

— Şi ce spune povestea?

— A fost detaşată în Afganistan.

— Când?

— De ieri, de la prânz.

— De ce?

— Avem oameni acolo. A apărut o problemă.

— Ce fel de problemă?

— Nu ştiu.

— Şi?

— Şi n-a mai ajuns la destinaţie.

— Ştii sigur asta?

— Fără doar şi poate.

— Şi atunci, unde e?

— Nimeni nu ştie.

— Când a ajuns aici colonelul Morgan?

— La câteva ore după ce-a plecat maiorul Turner.

— La câte ore?

— La vreo două.

— A dat vreun motiv pentru faptul că se află aici?

— S-a dat de înţeles că maiorul Turner a fost eliberată din funcţia de comandant.

— Nimic specific?

— Absolut nimic.

— Făcuse prostii?

Leach nu răspunse. Reacher insistă:

— Poţi să vorbeşti liber, sergent.

— Nu, domnule, nu făcea prostii. Chiar se descurca de minune aici.

— Deci, asta e tot ce ştii? Nişte aluzii şi o dispariţie?

— Deocamdată.

— Nicio bârfă? întrebă Reacher.

Sergenţii făceau mereu parte dintr-o reţea. Aşa fusese dintotdeauna, aşa va fi întotdeauna. Ca nişte fabrici de zvonuri. Ca nişte versiuni în uniformă ale tabloidelor.

— Am auzit o chestie măruntă, spuse Leach.

— Şi anume?

— S-ar putea să nu fie nimic.

— Dar?

— Şi s-ar putea să n-aibă nicio legătură.

— Dar?

— Cineva mi-a spus că arestul de la Fort Dyer are un prizonier nou.

Capitolul 6

Fort Dyer era o bază a armatei situată foarte aproape de Pentagon. Dar Leach i-a spus lui Reacher că, la opt ani după ce fusese eliberat din serviciu, din cauza unui exerciţiu de reducere a cheltuielilor, fuzionase cu Helsington House din apropiere, care ţinea de Marine Corps. Noul sediu mărit primise denumirea logică, deşi stângace, de Baza Reunită Dyer-Helsington House. În vremea lui Reacher, atât Dyer, cât şi Helsington House fuseseră, fiecare în parte, locuri cu statut înalt, în care lucrau în majoritate ofiţeri superiori şi oameni foarte importanţi. Aceasta a avut drept consecinţă faptul că magazinul militar Dyer arăta mai mult ca Saks de pe Fifth Avenue decât ca un Wal-Mart. Şi auzise că magazinul puşcaşilor marini era şi mai arătos. Prin urmare, probabil că noua versiune combinată nu se situa mai jos în ierarhia socială. În consecinţă, probabil că în celulele ei erau închişi doar prizonieri cu rang înalt. Nu aveai să găseşti aici scandalagii beţi sau hoţi mărunţi. Un maior de la Poliţia Militară care călcase pe bec se număra printre chiriaşii posibili. Aşadar, zvonul auzit de la Leach putea fi adevărat. Arestul Dyer era situat la nord-vest de Pentagon. În diagonală faţă de cimitir. La mai puţin de opt kilometri de cartierul general al Unităţii 110. Mult mai puţin.

— Armata şi puşcaşii marini în acelaşi loc? întrebă Reacher. Cum se descurcă oare?

— Politicienii sunt în stare de orice ca să economisească un bănuţ, spuse Leach.

— Poţi să dai un telefon înainte, pentru mine?

— Vă duceţi acolo? Acum?

— N-am nimic mai bun de făcut deocamdată.

— Aveţi un vehicul?

— Temporar, spuse Reacher.

Noaptea era liniştită şi întunecoasă, de suburbie, iar drumul până la Dyer dură mai puţin de zece minute. Dură mult mai mult însă să pătrundă în Baza Reunită. Fuziunea se întâmplase la mai puţin de patru ani după evenimentul din 11 septembrie 2001, iar banii economisiţi nu afectaseră măsurile de securitate. Poarta principală se afla în partea de sud a complexului şi era

impresionantă. Peste tot erau plantaţi „dinţi de dragon”[3] din beton, care canalizau traficul pe o pistă ce se îngusta progresiv, blocată de trei gherete de pază consecutive. Reacher era îmbrăcat cu hainele lui civile ponosite şi nu avea niciun act de identificare militar. De fapt, nu avea niciun act de identificare, în afară de un paşaport american uzat şi terfelit, care expirase de mult. Dar se afla într-o maşină guvernamentală, care la început a creat o impresie pozitivă. Iar militarii aveau computere în care apărea ca fiind în serviciu activ cu începere de la mijlocul acelei seri. În plus, armata avea sergenţi şi Leach declanşase reţeaua favorurilor printr-un şir rapid de telefoane. Iar Dyer avea un birou de Investigaţii Criminale unde, spre uşoara surprindere a lui Reacher, mai lucrau indivizi care cunoşteau indivizi care îi cunoşteau pe alţi indivizi care nu-i uitaseră numele. Consecinţa a fost că, la doar trei sferturi de oră după ce se oprise la prima barieră, Reacher se afla faţă în faţă cu un căpitan din Poliţia Militară în biroul de la intrarea arestului militar.

Căpitanul era un tip serios, cu tenul închis, de vreo treizeci de ani, iar pe ecusonul lui scria că îl cheamă Weiss. Părea un om sincer, decent şi rezonabil de prietenos, aşa că Reacher spuse:

— Este doar o chestiune personală, căpitane. Nici pe departe oficială. Şi probabil că în acest moment sunt puţin cam toxic, aşa că trebuie să procedezi cu maximă precauţie. Această vizită trebuie să rămână neconsemnată în evidenţe. Sau poţi să refuzi să stai de vorbă cu mine.

— Cum adică, toxic? întrebă Weiss.

— Se pare că un lucru pe care l-am făcut acum şaisprezece ani s-a întors ca să mă muşte de cur.

— Şi ce ai făcut?

— Nu mai ţin minte. Dar cineva o să aibă grijă să-mi aducă aminte cât de curând, nu mă îndoiesc de asta.

— Computerul spune că tocmai ai fost rechemat în serviciu.

— Corect.

— N-am mai auzit de una ca asta până acum.

— Nici eu.

— Nu-mi sună bine. E ca şi cum cineva chiar şi-a dorit să te aducă înapoi în jurisdicţie.

Reacher încuviinţă cu o mişcare a capului.

---

[3] *„Dinţi de dragon”*– Fortificaţii de formă piramidală, cu scopul de a încetini deplasarea autovehiculelor. (***N.red.)***

— Aşa m-am gândit şi eu. Ca şi cum aş fi fost extrădat din viaţa civilă. Ca să-mi iau papara binemeritată. Dar a fost o procedură mult mai simplă. N-a avut loc niciun fel de audiere.

— Crezi că au intenţii serioase?

— Aşa am senzaţia în acest moment.

— Ce pot să fac pentru tine?

— O caut pe dna maior Susan Turner de la Unitatea 110 de Poliţie Militară.

— De ce?

— Cum am zis, e ceva personal.

— Are legătură cu problema ta?

— Nu. În niciun fel.

— Dar tu ai lucrat la 110, da?

— Cu mult înainte ca maiorul Turner să ajungă măcar în apropierea ei.

— Deci, nu vrei să denaturezi o mărturie sau să influenţezi un martor?

— În niciun caz. Este o problemă cu totul diferită.

— Eşti prieten cu ea?

— Speram ca asta să fie o evoluţie ulterioară. Sau nu, în funcţie de ce am să cred despre ea după ce am s-o cunosc.

— N-ai cunoscut-o încă?

— E aici?

— Într-o celulă. De ieri după-amiază, răspunse Weiss.

— Sub ce acuzaţie?

— A primit mită.

— De la cine?

— Nu ştiu.

— Pentru ce?

— Nu ştiu.

— Cât de mare a fost mita?

— Eu nu-s decât un gardian, spuse Weiss. Ştii cum stau lucrurile. Nu mi se dau capitolul şi versetul.

— Pot s-o văd?

— Orele de vizită s-au terminat.

— Câţi vizitatori ai avut în seara asta?

— Doar pe ea.

— Deci, nu eşti foarte ocupat. Şi noi lucrăm neoficial, nu? Nimeni n-o să ştie nimic.

Weiss deschise un biblioraft verde cu trei inele metalice. Note,

proceduri, ordine în vigoare, unele printate, altele scrise de mână.

— Se pare că se aştepta să vii. A transmis o cerere prin avocatul ei. Ţi-a pomenit numele, spuse Weiss.

— În ce constă cererea?

— De fapt, e mai mult un fel de ordin.

— Şi ce zice?

— Că nu vrea să te vadă.

Reacher nu spuse nimic.

Weiss se uită la biblioraftul din faţa lui şi spuse.

— Citez, la cererea explicită a acuzatei, în nicio circumstanţă, nu i se va acorda maiorului Jack Reacher, U.S. Army, în retragere, fost comandant al Unităţii 110 PM, dreptul de a o vizita.

Capitolul 7

Ieşirea din Baza Reunită a fost doar cu puţin mai rapidă decât intrarea. La fiecare dintre cele trei gherete de pază, santinelele i-au verificat identitatea şi i-au percheziţionat portbagajul, ca să se asigure că Reacher era cine pretindea că este şi că nu furase nimic. Apoi, după ce trecu de ultima barieră, o luă pe acelaşi traseu pe care se deplasa autobuzul local. Dar opri după puţin timp şi trase pe dreapta. În jur, o mulţime de pasarele de autostradă. Astfel, era I-395, îndreptându-se spre sud şi spre vest. Apoi, era George Washington Memorial Parkway, îndreptându-se spre nord şi spre vest. Era I-66, care se îndrepta spre vest. Era I-395, care mergea şi spre est, dacă el ar fi vrut. Toate erau liniştite şi cu un trafic rapid. Ţara era mare. Avea la dispoziţie I-95, care însoţea de sus până jos coasta de est, şi mai era coasta de vest, la cinci zile depărtare, iar între acestea interiorul vast, gol şi singuratic.

Nu te-au putut găsi până acum. Nu te vor găsi nici acum.

O nouă eliberare din serviciu, de data asta fără onoruri.

Nu vrea să te vadă.

Reacher porni maşina şi se întoarse la motel.

Cei doi indivizi în tricouri dispăruseră. Evident că fuseseră ridicaţi şi duşi undeva. Reacher le lăsă maşina lângă bordură, la două sute de metri mai încolo. Lăsă cheia în contact şi portierele descuiate. Ori o furau nişte derbedei, ori se întorceau cei doi guşteri s-o ia. Chiar nu-i păsa.

Merse pe jos ultima parte a distanţei şi intră în camera jalnică. Avusese dreptate. Duşul abia lăsa apa să curgă, având furtunul gâtuit, prosoapele erau subţiri, iar şamponul, ieftin. Dar se spălă cât de bine putu, apoi se duse la culcare. Salteaua parcă era un sac umplut cu ghemotoace de plastic, iar cearşafurile erau umede de când nu mai fuseseră folosite. Dar asta nu-l împiedică să adoarmă. Îşi fixă alarma în cap la şapte, inspiră, expiră şi asta a fost tot.

Romeo îl sună din nou pe Julieta şi-i spuse:

— Tocmai a încercat să ia legătura cu Turner la Dyer. Şi n-a reuşit, bineînţeles.

— Cred că băieţii noştri nu l-au mai prins la motel, zise Julieta.

— N-avem de ce să ne facem griji.

— Sper că nu.

— Noapte bună.

— Da, şi ţie.

Reacher nu a putut să doarmă până la şapte. A fost trezit la şase de o bătaie energică în uşă. Părea o bătaie impersonală. Neameninţătoare. *Cioc, cioc, cioc-cioc-cioc.* Era şase dimineaţa şi cineva era deja voios. Se dădu jos din pat, îşi trase pantalonii de sub saltea şi se îmbrăcă. Aerul din cameră era tăios din cauza frigului. Respiraţia îi era vizibilă. Aeroterma fusese oprită toată noaptea.

Lipăi desculţ pe covorul lipicios şi deschise uşa. O mână înmănuşată care se pregătea să bată din nou se retrase rapid. Mâna era ataşată de un braţ, care era ataşat de un corp, care era îmbrăcat într-o uniformă militară Clasa A, cu însemnele Corpului JAG[4]. Un avocat.

O femeie avocat.

Conform ecusonului de pe partea dreaptă a tunicii, o chema Sullivan. Purta uniforma ca pe un costum „business”. În mâna cu care nu bătuse la uşă ţinea o servietă.

Nu spuse nimic. Nu era foarte scundă, dar linia ochilor ei era la acelaşi nivel cu pieptul gol al lui Reacher, unde se vedea cicatricea unei răni de la un glonţ de calibrul 38, care părea să o preocupe.

— Da? răspunse Reacher.

În spatele ei se vedea maşina cu care venise, un sedan civil verde-închis. Cerul era încă negru. Femeia spuse:

— Maior Reacher?

Reacher bănui că avea cam treizeci şi cinci de ani, la rândul ei maior, cu părul negru scurt şi ochi care nu erau nici calzi, nici reci.

— Cu ce îţi pot fi de folos? întrebă el.

— Se presupune că lucrurile stau exact invers.

— Ai fost repartizată să mă reprezinţi?

— Probabil că trebuie să-mi ispăşesc nişte păcate.

— Pentru apelul legat de rechemarea la ordin, pentru chestia cu Juan Rodriguez sau pentru treaba cu Candice Dayton?

— Uită de apel. O să stai vreo cinci minute în faţa unei comisii cam peste o lună, dar n-o să câştigi. Asta nu se întâmplă niciodată.

---

[4] *JAG (Judge Advocate General's Corps)* – Ramura juridică a armatei care se ocupă cu legislaţia militară**.** *(N.t.)*

— Deci, Rodriguez sau Dayton?

— Rodriguez, spuse Sullivan. Trebuie să trecem imediat la treabă.

Dar nu făcu nicio mişcare. Privirea ei coborî spre talia lui, unde era o altă cicatrice, veche de peste un sfert de secol, o stea de mare urâtă şi întinsă, conturată de nişte copci grosolane, spintecată de o rană de cuţit, care era ceva mai recentă, dar tot veche.

— Ştiu, spuse el. Estetic vorbind, sunt un dezastru. Dar intră, oricum.

— Nu, prefer să aştept în maşină, spuse ea. Stăm de vorbă la micul dejun.

— Unde?

— E o cârciumă la două cvartale de-aici.

— Plăteşti tu?

— Pentru mine. Nu şi pentru tine.

— La două cvartale? Puteai să aduci şi tu nişte cafea.

— Puteam, dar n-am adus.

— O să-mi fii de un mare ajutor, după cum văd. Dă-mi unsprezece minute.

— Unsprezece?

— Atât îmi trebuie ca să-mi fac programul de dimineaţă.

— Majoritatea ar fi spus zece.

— Atunci ori sunt mai rapizi decât mine, ori imprecişi.

Îi închise uşa în nas, se întoarse la pat şi îşi dădu jos pantalonii din nou. Păreau în regulă. Să-i întindă sub saltea era metoda lui originală de a-i călca. Se spălă pe dinţi şi se băgă sub duşul cu apa călduţă, folosind ce mai rămăsese din săpun şi şampon. Se şterse cu prosoapele umede, se îmbrăcă şi ieşi în parcare. Fix unsprezece minute. Era un om cu tabieturi.

Maiorul Sullivan întorsese maşina în direcţie opusă. Era un Ford, acelaşi model ca Fordul argintiu care îl dusese prin Missouri cu multe zile înainte. Deschise portiera din dreapta şi se urcă în maşină. Sullivan se îndreptă de spate, băgă motorul în viteză şi ieşi din parcare, încet şi cu grijă. Fusta de uniformă era lungă până la genunchi. Purta ciorapi de nailon de culoare închisă şi pantofi negri simpli, cu şireturi. Reacher o întrebă:

— Cum te cheamă?

— Presupun că ştii să citeşti, zise Sullivan.

— Mă referem la numele mic.

— Are vreo importanţă? O să-mi zici „maior Sullivan”.

O spusese pe un ton care nu era nici prietenos, nici neprietenos. Nici neaşteptat. O relaţie personală nu intra în calcul. Avocaţii militari ai apărării erau sârguincioşi, inteligenţi şi buni profesionişti, dar nu puteau să fie decât de partea armatei.

Cârciuma era într-adevăr la două cvartale distanţă, dar distanţele dintre intersecţii erau mari. La stânga, apoi la dreapta şi apăru un mall părăginit, la marginea altui drum cu trei benzi. Mallul cuprindea un magazin de bricolaj, o farmacie anonimă, un atelier de înrămat fotografii, un magazin de arme şi un cabinet dentar. Restaurantul se afla izolat la capătul şirului de magazine, având parcare proprie. Era o clădire albă cu faţada din stuc, având genul de interior care-l făcu pe Reacher să parieze că proprietarul era grec şi că meniul cuprindea un milion de feluri. Ceea ce, în opinia lui, îl făcea să fie un restaurant, nu o cârciumă. Cârciumile sunt nişte locuri urâte, utilitare, nemiloase ca nişte puşti de război.

Ocupară un separeu pe o aripă laterală şi o chelneriţă le aduse cafea înainte să fie rugată, ceea ce îl făcu pe Reacher să-şi schimbe în bine părerea despre local. Meniul era o chestie cu multe pagini laminate, mare aproape cât tăblia mesei. Reacher găsi la pagina a doua clătite şi ouă şi nu mai căută altceva. Sullivan spuse:

— Recomand recunoaşterea vinovăţiei şi negocierea pedepsei. Ei vor cere cinci ani, noi o să oferim un an şi ne înţelegem la doi. Poţi să faci asta. Doi ani n-or să te omoare.

— Cine a fost Candice Dayton? întrebă Reacher.

— Nu e cazul meu. Altcineva o să discute cu tine despre asta.

— Şi cine a fost, de fapt, Juan Rodriguez?

— Unul pe care l-ai pocnit în cap şi a murit în urma leziunilor.

— Nu-mi amintesc de el.

— Într-un caz ca ăsta, nu e bine să spui aşa ceva. Se înţelege că ai lovit atâţia indivizi în cap, încât nu-i mai poţi distinge între ei. S-ar putea să dea naştere la alte întrebări. Cineva ar putea fi tentat să alcătuiască o listă. Şi, din câte am auzit, s-ar putea să fie o listă foarte lungă. Pe vremea aia, Unitatea 110 funcţiona după reguli proprii.

— Şi acum cum funcţionează?

— Ceva mai bine, poate. Dar departe de excelenţă.

— Asta-i opinia ta?

— O spun din experienţă.
— Ştii ceva despre situaţia lui Susan Turner?
— Îl cunosc pe avocatul ei.
— Şi?
— A luat mită.
— Se ştie sigur asta?
— Sunt destule date electronice cât să încarci o navă de război. Şi-a deschis un cont bancar în Insulele Cayman la ora zece alaltăieri-dimineaţă, iar la ora unsprezece i-au intrat o sută de mii de dolari, după care a fost arestată la ora douăsprezece, cu mâinile mai mult sau mai puţin mânjite. Mie cazul mi se pare cât se poate de clar. Şi destul de tipic pentru Unitatea 110.
— Se pare că, una peste alta, nu-ţi e prea dragă fosta mea unitate. Ceea ce ar putea fi o problemă. Pentru că am dreptul la o apărare competentă. Amendamentul 6 şi aşa mai departe. Crezi că eşti persoana potrivită pentru a mă apăra?
— Eu sunt ceea ce ţi s-a oferit, aşa că obişnuieşte-te.
— Trebuie măcar să văd dovezile pe care le au împotriva mea. Nu crezi? Scrie ceva în Amendamentul 6 şi despre chestia asta?
— Nu prea ai scris multe hârtii acum şaisprezece ani.
— Ba am scris ceva.
— Ştiu, spuse Sullivan. Am văzut despre ce este vorba. Printre altele, făceai rezumate zilnice. Am unul în care scrie că te-ai dus la un interogatoriu al domnului Rodriguez. Apoi am un document de la secţia de urgenţe a spitalului districtual din care reiese că a fost internat mai târziu, în aceeaşi zi, pentru o rană la cap, printre alte lucruri.
— Şi asta e tot? Care e legătura? Putea să cadă pe scări după ce-am plecat de-acolo. Putea să-l fi lovit un camion.
— Aşa au crezut şi doctorii de la urgenţe.
— E un caz slab, spuse Reacher. De fapt, nu stă în picioare deloc. Nu-mi amintesc nimic despre povestea asta.
— Şi totuşi îţi aminteşti de nişte scări pe care dl Rodriguez ar fi putut să cadă după interogatoriu.
— Speculaţie, spuse Reacher. Ipoteză. Figură de stil. La fel ca şi camionul. Nu au nicio dovadă.
— Au un afidavit[5], spuse Sullivan. Scris sub prestaţie de

[5] *Afidavit* – (Jur) Depoziție scrisă sau orală dată sub prestare de jurământ.

jurământ de dl Rodriguez însuşi, ceva mai târziu. Scrie că tu ai fost atacatorul lui.

Capitolul 8

Sullivan îşi ridică servieta pe bancheta de vinilin. Scoase un dosar gros şi-l puse pe masă.

— Lectură plăcută, spuse ea.

Ceea ce n-a fost, bineînţeles. Era o consemnare lungă şi sordidă a unei anchete lungi şi sordide privind o fărădelege lungă şi sordidă. Cauza iniţială fusese Operaţiunea Scutul Deşertului, de pe la sfârşitul anilor 1990, care a reprezentat faza de pregătire a Operaţiunii Furtuna Deşertului, aceasta fiind prima desfăşurare de forţe a Războiului din Golf, după ce Saddam Hussein din Irak a invadat ţara vecină şi independentă, Kuweit. O jumătate de milion de bărbaţi şi de femei din lumea liberă s-au adunat timp de şase luni lungi, pregătindu-se să-l facă ţăndări pe Saddam, în final operaţiunea rezumându-se la numai o sută de ore. După care, jumătatea de milion de bărbaţi şi femei s-a întors acasă.

Problema o constituise recuperarea materialelor. Armatele au nevoie de o grămadă de chestii. Şase luni ca să le aduni, şase luni ca să le recuperezi. Iar faza de acumulare fusese tratată cu mult mai multă atenţie şi grijă decât cea de recuperare. Recuperarea s-a făcut pe bucăţi şi dezordonat. Zeci de naţionalităţi fuseseră implicate. Pe scurt, o mulţime de lucruri au dispărut. Ceea ce era jenant. Dar registrele trebuiau echilibrate. Aşa că unele din chestiile dispărute au fost catalogate ca distruse, altele, deteriorate, iar altele pur şi simplu rătăcite, iar registrele au fost închise.

Până când anumite obiecte au început să apară pe străzile oraşelor americane.

— Acum îţi aduci aminte? întrebă Sullivan.

— Da, zise Reacher.

Îşi amintea foarte bine. Era genul de infracţiune pentru contracararea căreia fusese creată Unitatea 110. Armele militare portabile nu ajung pe străzi din întâmplare. Sunt şterpelite, ascunse, furate şi vândute. De persoane necunoscute, dar care fac parte din anumite categorii. Majoritatea, din companiile de logistică. Oamenii care trebuie să mute dintr-o parte în alta zeci de mii de tone de echipamente pe săptămână cu documente însoţitoare neclare pot să găsească întotdeauna modalităţi de a face să dispară o tonă-două, ici şi colo, pentru distracţie şi pentru profit. Sau o sută de tone.

Unitatea 110 a fost însărcinată să afle cine, cum, unde şi când. Unitatea era nouă, avea de clădit o reputaţie şi se apucase de treabă cu toată seriozitatea. Reacher petrecuse sute de ore în contul acestei însărcinări, iar oamenii din echipa lui petrecuseră şi mai multe sute de ore.

— Dar tot nu-mi amintesc de vreun Juan Rodriguez, spuse el.

— Du-te la sfârşitul dosarului, zise Sullivan.

Ceea ce Reacher şi făcu, constatând că şi-l aminteşte foarte bine pe Juan Rodriguez.

Doar că nu sub numele de Juan Rodriguez.

* * *

Unitatea 110 primise un pont solid despre un membru al unei bande din partea central-sudică a Los Angelesului, cunoscut cu numele de stradă Dog, care se presupunea că este o prescurtare de la Big Dog[6], întrucât individul ar fi fost mare atât ca statut, cât şi ca statură. DEA nu era interesat de el, pentru că nu era angrenat în războiul drogurilor. Dar pontul spunea că tipul, ca toţi neutrii, făcea avere vânzând pe piaţa neagră arme ambelor părţi combatante. Conform aceleiaşi informaţii, Big Dog era omul care rezolva problemele. De asemenea, că tocmai încerca să se debaraseze de unsprezece lăzi cu SAW[7] militare. Aceste SAW nu erau chestiile alea metalice cu dinţi mici, folosite la tăierea lemnului. SAW însemna Squad Automatic Weapons, nişte mitraliere înfricoşătoare complet automate, cu capacităţi şi capabilităţi înfricoşătoare.

Reacher s-a dus în cartierul central-sudic al metropolei, a umblat prin arşiţă pe străzile prăfuite şi a pus întrebările potrivite în locurile potrivite. În mediul acela, se vedea de la o poştă că e militar, aşa că s-a dat drept soldat demobilizat, cu chestii interesante de vânzare. Grenade, lansatoare, muniţie antitanc în cantităţi imense, pistoale Beretta. Oamenii au manifestat o prudenţă firească, dar până la urmă stratagema a mers. După două zile, s-a aflat faţă în faţă cu Dog, care s-a dovedit a fi într-adevăr imens, mai ales pe orizontală. Tipul cântărea aproape două sute de kile.

Ultima foaie din dosar era un afidavit, purtând ca antet *Declaraţie sub prestare de jurământ a lui Juan Rodriguez, zis şi*

---

[6] *Dog* – câine, *Big Dog* – câine mare (lb. engleză). (N.t.)

[7] Saw – Ferăstrău (lb. engleză). (N.t.)

Big Dog, zis şi Dog. Numele lui Reacher apărea peste tot, pe lângă o lungă listă de răni, inclusiv un craniu spart, coaste rupte, plăgi şi contuzii. Documentul era semnat de Rodriguez în persoană, martor fiind un avocat cu domiciliul pe Bulevardul Ventura din Studio City, Los Angeles, fiind autentificat şi de un notar.

— Ţi-l aminteşti acum? întrebă Sullivan.

— A minţit în declaraţie, spuse Reacher. Nu l-am atins nici cu un deget.

— Serios?

— De ce aş fi făcut-o? Nu el mă interesa. Voiam să aflu care e sursa lui, atât. Îl voiam pe tipul de la care cumpăra. Voiam un nume.

— Nu erai îngrijorat că armele alea ajungeau pe străzile LA-ului?

— Aia era treaba poliţiei, nu a mea.

— Ai obţinut numele?

— Da.

— Cum?

— L-am întrebat, mi-a răspuns.

— Aşa, pur şi simplu?

— Mai mult sau mai puţin.

— Ce înseamnă asta?

— Eram un bun interogator. L-am făcut să creadă că ştiu mai mult decât ştiam de fapt. Nu era prea isteţ. Sunt surprins că a avut un creier care să fie rănit.

— Atunci, cum explici certificatul medical de la spital?

— Trebuie? Un individ ca ăla cunoştea tot felul de personaje dubioase. Poate că şmenuise pe cineva cu o zi înainte. Mediul în care activa nu era foarte civilizat.

— Deci, asta-i apărarea ta? Că altcineva a făcut-o?

— Dacă aş fi făcut-o eu, n-ar mai fi ajuns la spital. Era un sac de grăsime complet nefolositor.

— Nu pot să mă duc la procuror şi să-i spun că „altcineva a făcut-o”. Nu pot să dau drept dovadă ideea că nu te-ai fi mulţumit să-l răneşti mortal, ci l-ai fi ucis de-a binelea.

— Vei fi nevoită.

— Nu, n-am să fiu nevoită. Trebuie să mă asculţi cu atenţie, Reacher. Trebuie să iei chestia asta în serios. Pot să-ţi obţin o mediere, dar va trebui să faci şi tu ceva pentru asta. Trebuie să-

ţi asumi fapta şi să arăţi că te căieşti.

— Nu cred asta.

— Îţi dau cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da.

— Pot să primesc un alt avocat?

— Nu, spuse Sullivan. Nu poţi.

Restul micului dejun îl mâncară în tăcere. Reacher s-ar fi mutat la altă masă, dar n-a făcut-o, gândindu-se că ar fi fost un gest penibil. Au împărţit nota de plată, au plătit şi au ieşit la maşină, unde Sullivan l-a anunţat:

— Trebuie să ajung în alt loc. Poţi să mergi pe jos de aici. Sau să iei autobuzul.

Apoi, s-a urcat în maşină şi a plecat. Reacher a rămas singur. Şoseaua din faţa lui era pe traseul autobuzului local. La treizeci de metri în stânga lui era o staţie cu scaune. Doi oameni aşteptau. Doi bărbaţi. Mexicani, ambii cu mult mai slabi decât Big Dog. Civili oneşti, probabil, care se duceau să muncească la cimitir sau să facă alte treburi prin Alexandria, ori poate chiar în Washington.

La cincizeci de metri în dreapta lui se afla altă staţie de autobuz. Cu locuri de aşteptare. Pe partea dinspre el a străzii, nu pe cealaltă. Pentru autobuzele care se îndreptau spre nord, nu spre sud. Ieşind din oraş, nu intrând. Spre McLean şi apoi spre Reston, poate. După care, spre Leesburg, probabil, şi, posibil, tocmai spre Winchester. Unde aşteptau alte autobuze, mai mari, care urmau să traverseze Munţii Apalaşi, să ajungă în Virginia de Vest, în Ohio şi Indiana. Tot înainte. Şi mai departe.

Nu te-au putut găsi până acum. Nu te vor găsi nici acum.

O nouă eliberare din serviciu, de data asta fără onoruri.

Nu vrea să te vadă.

Reacher aştepta. Aerul era răcoros. Traficul era constant. Camioane şi autoturisme. Toate mărcile, toate modelele, toate culorile. Apoi, departe, în stânga, văzu un autobuz. Îndreptându-se spre nord, nu spre sud. Ieşind din oraş, nu intrând. Staţia era la cincizeci de metri de el, în dreapta. Aşteptă. Autobuzul era o dubă mai mare, de fapt, transformată. Cursă locală, nu interorăşenească. Un serviciu municipal, cu bilete subvenţionate. Se apropia încet de el, sforăind şi fornăind din greu.

Îl lăsă să treacă. Autobuzul îl depăşi şi îşi continuă drumul, nepăsător.

Se întoarse pe jos la Cartierul General al Unităţii 110. În total, 3,5 kilometri, treizeci de minute exact. Trecu de motelul său. Maşina cu uşile îndoite dispăruse de lângă trotuar. Recuperată sau furată.

A ajuns la vechea clădire din piatră la opt fără cinci minute dimineaţa şi s-a întâlnit cu un alt avocat, care i-a spus cine era Candice Dayton şi de ce era ea nemulţumită.

Capitolul 9

Santinela cu care Reacher se întâlnise în după-amiaza zilei precedente era în ghereta sa, la datorie. În garda de zi. Încuviinţând din cap, îl lăsă pe Reacher să treacă prin poartă, iar acesta se duse înainte la şirul scurt de trepte şi la uşa proaspăt vopsită. Humvee-ul era tot în parcare. La fel ca şi micul automobil roşu, cu două locuri. Maşina cu portierele îndoite nu era acolo.

La biroul din hol era un alt sergent. Probabil, garda de noapte, care tocmai îşi termina tura. Era un bărbat alb, ceva mai rezervat decât fusese în final Leach. Nu explicit ostil, dar tăcut şi uşor sever, ca o versiune mai domolită a indivizilor îmbrăcaţi în tricou din seara precedentă: *Ai discreditat unitatea.*

— Colonelul Morgan vă cere să vă prezentaţi la camera 207 imediat, spuse sergentul.

— Imediat şi mai cum? zise Reacher.

— Imediat, domnule! spuse sergentul.

— Mulţumesc, sergent, spuse Reacher.

Camera 207 era la etaj, a patra pe stânga, chiar lângă camera lui. Sau lângă a lui Susan Turner sau, acum, a lui Morgan. Mai demult, 207 fusese biroul Karlei Dixon, contabila lui. Specialista în finanţe. Dezlegase o mulţime de chestii dificile. În nouăzeci şi nouă de cazuri dintr-o sută, fărădelegile se reduc la dragoste, ură sau bani şi, spre deosebire de ce se spune în Biblie, cel mai important dintre motive sunt banii. Dixon valora cât greutatea ei modestă în aur, iar Reacher avea amintiri afectuoase legate de camera 207.

O luă pe scări şi parcurse coridorul, trecând pe lângă vechiul său birou. Plăcuţa cu numele era încă pe perete: *Comandant mr. S.R. Turner.* Auzi în gând vocea căpitanului Weiss şi a maiorului Sullivan: *A luat mită.* Poate că exista o explicaţie inocentă. Poate că un unchi îndepărtat murise şi-i lăsase nişte acţiuni la o mină de uraniu. Australian, probabil. În Australia exista uraniu. Şi aur, şi cărbune, şi minereu de fier. Sau undeva în Africa. Îşi dorea să o fi avut acolo pe Karla Dixon. Dintr-o singură privire aruncată peste documente, ar fi văzut imediat adevărul.

Nu bătu la uşa camerei 207. Nu avea de ce. În afară de Morgan, era probabil cel mai mare în grad din clădire. Iar gradul rămânea grad, chiar şi în circumstanţe neobişnuite. Aşa că intră de-a dreptul.

Camera era goală. Şi nu mai era birou. Fusese transformată într-un soi de sală de şedinţe. În locul unui birou de lucru, erau o masă rotundă mare şi şase scaune. În centrul mesei, se afla o chestie în formă de păianjen, probabil un aparat pentru teleconferinţe. Un bufet stătea rezemat de un perete, posibil pentru cafea şi sendvişuri servite în timpul şedinţelor. Abajurul era acelaşi bol de sticlă. În el, un bec economic aprins deja, luminând slab şi bolnăvicios.

Reacher se duse la fereastră şi privi afară. Nu era mare lucru de văzut. Nicio maşină nu se zărea în parcarea din partea asta a clădirii. Doar un tomberon mare de gunoi şi o grămadă de mobilă, scaune de birou şi fişete, aruncate alandala. Umezeala umflase tapiseria scaunelor, iar fişetele erau ruginite. Mai încolo se vedea zidul de piatră şi, dincolo de el, o privelişte decentă spre est, tocmai până la cimitir şi râu. Monumentul Washington era vizibil în depărtare, având aceeaşi culoare ca şi ceaţa. Un soare apos se vedea în spatele lui, jos, deasupra orizontului.

Uşa se deschise în spatele lui şi Reacher se întoarse, aşteptându-se să-l vadă pe Morgan. Dar nu era Morgan. Din nou avu senzaţia de *deja-vu. O* uniformă impecabilă Clasa A, cu emblema Corpului JAG. O avocată. Pe plăcuţa de pe piept scria Edmonds. Aducea puţin cu Sullivan. Brunetă, dichisită, cu o atitudine foarte profesionistă, îmbrăcată în fustă, ciorapi de nailon şi pantofi negri simpli. Dar era mai tânără decât Sullivan. Şi mai mică în grad. Era doar căpitan. Servieta ei era mai ieftină.

— Maior Reacher? spuse ea.

— Bună dimineaţa, doamnă căpitan.

— Mă numesc Tracy Edmonds. Lucrez la CRU.

Ceea ce însemna Comandamentul pentru Resurse Umane, care, în vremea englezei simple, se numise Comandamentul pentru Personal. Asta îl făcu pe Reacher să creadă, la început, că venise acolo ca să-l pună să completeze toată formularistica. Salariu, detalii bancare, tot tacâmul. Dar apoi îşi dădu seama că pentru asta nu ar fi fost nevoie de un avocat. Un furier de companie ar fi putut foarte bine să facă treaba asta. Aşa încât tipa era acolo pentru cazul Candice Dayton, probabil. Dar era neexperimentată, îi spusese numele de botez fără să fie întrebată şi avea o faţă deschisă, prietenoasă şi preocupată, ceea ce putea să însemne că problema cu Candice Dayton nu era la fel de gravă ca aceea cu Big Dog.

— Ştii ceva despre situaţia lui Susan Turner? o întrebă el.
— A cui? întrebă avocata.
— Tocmai ai trecut pe lângă biroul ei.
— Doar din auzite, spuse ea.
— Şi anume?
— A luat mită.
— Pentru ce?
— Cred că asta e ceva confidenţial.
— Nu se poate. A fost băgată la închisoare înainte de proces. Prin urmare, la dosar trebuie să existe o cauză probabilă. Sau cât timp am fost eu plecat s-a renunţat la jurisprudenţa ţărilor civilizate?
— Au spus că a lăsat să treacă o zi până să transmită o informaţie crucială. Nimeni nu a înţeles de ce. Acum, s-a înţeles.
— Ce informaţie?
— A arestat un căpitan de infanterie de la Fort Hood. Se pare, un caz de spionaj. Căpitanul a dat numele persoanei de contact civile, un străin. Maiorul Turner a ţinut informaţia douăzeci şi patru de ore, iar persoana de contact s-a folosit de acest timp ca să fugă din ţară.
— Când s-a întâmplat asta, exact?
— Cam cu patru săptămâni în urmă.
— Dar a fost arestată abia alaltăieri.
— Atunci i-a trimis banii persoana de contact. Asta a fost dovada aşteptată. Fără ea, întârzierea putea fi pusă pe seama incompetenţei, nu ca o faptă penală.
— S-a făcut apel în legătură cu detenţia înainte de proces?
— Nu cred.
— Cine e avocatul ei?
— Colonelul Moorcroft. Din Charlottesville.
— Adică, de la Şcoala JAG?
Edmonds încuviinţă din cap.
— Predă acolo apărarea penală.
— Şi face naveta de acolo până aici?
— Nu, cred că e cazat la COV Dyer.
Ceea ce însemna Căminul pentru Ofiţerii Vizitatori, din Fort Dyer. Sau, acum, Casa Bazei Reunite Dyer-Helsington. Nu tocmai la nivel de Ritz, dar nici prea departe de asta, şi fără doar şi poate mult mai bun decât un motel părăginit la şosea, la un kilometru şi jumătate de Rock Creek.

Edmonds trase un scaun pentru el, apoi unul pentru ea şi se aşează la masa de conferinţe. Spuse:

— Candice Dayton.

Reacher se aşează şi el şi spuse:

— Nu ştiu cine e Candice Dayton. Sau cine a fost.

— Mă tem că negarea nu e cea mai inteligentă tactică, domnule maior. Nu funcţionează niciodată.

— Nu pot să mă prefac că-mi amintesc de cineva dacă nu-mi amintesc.

— Dă o impresie proastă. Întăreşte un stereotip negativ. În final, ambele lucruri se vor întoarce împotriva dumitale.

— Cine era?

Edmonds ridică servieta pe masă şi o deschise. Scoase un dosar şi spuse:

— Ai fost trimis în Coreea de câteva ori, corect?

— De multe ori.

— Inclusiv, la un moment dat, o perioadă scurtă în care ai lucrat cu Unitatea 55 a Poliţiei Militare.

— Dacă zici tu.

— Da, aşa zic. E scris aici, negru pe alb. A fost aproape de finalul carierei tale. Aproape ultimul lucru pe care l-ai făcut. Te aflai la Camp Red Cloud. Care e între Seul şi zona demilitarizată.

— Ştiu unde este.

— Candice Dayton era un cetăţean american şi, la momentul acela, locuia temporar în Seul.

— Un civil?

— Da. Acum ţi-o aminteşti?

— Nu.

— Aţi avut o relaţie scurtă.

— Cine?

— Tu şi domnişoara Dayton, fireşte.

— Nu-mi amintesc de ea.

— Eşti căsătorit?

— Nu.

— Ai fost vreodată?

— Nu.

— Ai avut multe relaţii sexuale în viaţa ta?

— Asta e o întrebare foarte personală.

— Sunt avocatul tău. Ai avut?

— În general, atâtea câte a fost posibil. Îmi plac femeile. Cred

că e o chestie biologică.

— Atât de multe, încât s-ar putea să existe unele de care să nu-ţi mai aminteşti?

— Au fost unele pe care încerc să le uit.

— În această categorie intră şi dra Dayton?

— Nu. Dacă aş încerca s-o uit, ar însemna că-mi amintesc de ea. Corect? Şi nu-mi amintesc.

— Sunt şi altele de care nu-ţi aminteşti?

— Cum aş putea să ştiu?

— Vezi, la asta mă refeream când vorbeam despre întărirea unui stereotip. N-o să-ţi fie de folos la tribunal.

— Ce tribunal?

— Candice Dayton a plecat din Seul la puţin timp după ce ai plecat tu şi s-a dus acasă în Los Angeles, de unde provenea. A fost fericită să se întoarcă. A primit o slujbă şi s-a descurcat binişor câţiva ani. La scurt timp după ce s-a întors, a născut o fetiţă, care a crescut frumos şi a avut rezultate bune la şcoală. Candice a fost promovată la serviciu şi şi-a cumpărat o casă mai mare. Toate bune şi frumoase, până când economia s-a prăbuşit şi şi-a pierdut slujba, după care a rămas şi fără casă. În momentul ăsta, ea şi fiica sa dorm într-o maşină şi solicită ajutor financiar, de oriunde e îndreptăţită să-l primească.

— Şi?

— Domnule maior, a rămas însărcinată în Coreea. Fiica ei e a ta.

Capitolul 10

Edmonds răsfoia dosarul pagină cu pagină cu degete delicate.

— Politica armatei este să nu ia măsuri proactive, spuse ea. Nu trimitem patrule de căutare. Punem doar o notă la numele tatălui. De regulă, nu se întâmplă nimic. Dar, dacă tatăl vine la noi, cum ai făcut tu, suntem obligaţi să acţionăm. Aşa că va trebui să informăm tribunalul din Los Angeles cu privire la statutul şi adresa ta actuale.

Găsi pagina pe care o căuta. O scoase dintre celelalte.

O împinse către el peste masa de conferinţe şi continuă:

— Evident, în calitate de avocat, aş recomanda cu tărie un test de paternitate. Va trebui să îl plăteşti, dar n-ar fi deloc înţelept să treci la medierea finală fără aşa ceva.

Reacher luă foaia de hârtie. Era o fotocopie nouă şi clară a unui afidavit. Identic cu al lui Big Dog. Semnături, avocaţi, ştampile şi timbre, toate făcute într-un cabinet de avocatură din North Hollywood, se pare. Numele lui apărea peste tot. Erau consemnate datele detaşării sale la Unitatea 55. La fel, erau trecute acolo datele, orele şi activităţile lui sociale. Candice Dayton trebuie că ţinuse un jurnal foarte amănunţit. Era notată şi data de naştere a copilului. Era la exact nouă luni după mijlocul perioadei petrecute de el la Red Cloud. Fetiţa se numea Samantha. Probabil că i se spunea Sam. Acum avea paisprezece ani. Aproape cincisprezece.

Edmonds îi întinse o a doua foaie de hârtie. Era o fotocopie nouă şi clară a unui certificat de naştere.

— Nu a trecut numele tău pe certificat. Cred că iniţial s-a mulţumit să se descurce singură. Dar acum trece printr-o perioadă grea.

Reacher nu spuse nimic.

— Evident că nu cunosc situaţia ta financiară actuală, zise Edmonds. Dar te aşteaptă ceva mai mult de trei ani de pensie alimentară pentru copil. Plus colegiul, posibil. Îmi imaginez că tribunalul te va contacta cam într-o lună şi poţi s-o rezolvi cu ei.

— Nu-mi amintesc de ea, răspunse Reacher.

— Cred că cel mai bine e să nu spui asta prea des. Lucrurile astea au o natură fundamental conflictuală şi trebuie să eviţi, dacă poţi, resentimente suplimentare din partea domnişoarei Dayton. De fapt, ar putea fi o mişcare inteligentă să iei legătura cu ea. Cât mai curând posibil. Să arăţi bunăvoinţă, vreau să

spun.

Edmonds luă înapoi afidavitul şi certificatul de naştere. Le introduse în dosar, fiecare la locul său. Puse dosarul în servietă şi o închise.

— După cum ştii, domnule maior, Codul Uniformei al Justiţiei Militare consideră încă adulterul ca o infracţiune penală. Mai ales în cazul celor cu autorizaţii de securitate. Pentru că riscul unei compromiteri este văzut în general ca fiind semnificativ. În special dacă este implicat şi un civil. Dar cred că, dacă dai dovadă de un comportament rezonabil faţă de domnişoara Dayton, l-aş putea convinge pe procuror să treacă peste acest aspect. Mai ales dacă ai aborda-o pe domnişoara Dayton în mod proactiv, cu o ofertă. Prin intermediul procurorului, vreau să spun.

Reacher nu spuse nimic. Edmonds continuă:

— În definitiv, s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Iar securitatea naţională nu a avut de suferit. Decât dacă are vreo legătură cu cealaltă problemă a ta. Mă refer la chestia cu dl Rodriguez. E posibil să vrea să te lovească cu tot ce le stă la îndemână, caz în care nu prea o să am cum să te ajut.

Reacher nu spuse nimic.

Edmonds se ridică de la masă şi zise:

— Ţinem legătura, domnule maior. Dă-mi de veste dacă ai nevoie de ceva.

Ieşi din cameră şi închise uşa după ea. Reacher îi auzi tocurile pe linoleumul din coridor, după care nu mai auzi absolut nimic.

Paternitatea se număra printre cele mai des întâlnite probleme ale bărbaţilor din întreaga istorie umană. Dar pentru Reacher întotdeauna păruse improbabilă. Era ceva eminamente teoretic. Precum câştigarea Premiului Nobel sau participarea la un joc în World Series ori abilitatea de a cânta. Posibil, în principiu, dar mereu probabil să nu i se întâmple. O destinaţie pentru alţi oameni, dar nu şi pentru el. Cunoscuse taţi, începând cu al său, pe bunicii săi, taţi ai prietenilor din copilărie, apoi unii dintre prietenii lui, care se căsătoriseră şi îşi întemeiaseră familii. A fi tată părea un lucru în acelaşi timp simplu şi infinit de complex. La suprafaţă, destul de uşor. Dedesubt, ceva pur şi simplu imens, despre care nu avea rost să-ţi faci griji. Aşadar, în general, reieşea că e o treabă de rutină.

Mergeai înainte, cu speranţa că va fi bine. Tatăl lui părea să

fie mereu stăpân pe situaţie. Dar, privind în urmă, era limpede că doar improviza din mers.

Samantha Dayton.

Sam.

Paisprezece ani.

Reacher nu mai avu timp să se gândească la ea. Nu în clipa aceea. Pentru că uşa se deschise şi Morgan îşi făcu apariţia, îmbrăcat tot în uniformă de luptă, tot cu ochelari şi tot ferchezuit, aferat şi dichisit.

— Eşti liber azi, domnule maior, spuse el. Să te întorci aici mâine, până în ora opt.

Plictisul ca pedeapsă. Nimic de făcut toată ziua. Nu era o tactică neobişnuită. Reacher nu răspunse. Stătea şi privea în depărtare. Proastele maniere sau o insubordonare minoră nu puteau să-i înrăutăţească situaţia. Nu în acel moment. Dar, la rândul lui, Morgan stătea şi el acolo, tăcut ca o stâncă, ţinând uşa deschisă, aşa că în cele din urmă Reacher se văzu nevoit să se ridice de la masă şi să părăsească încăperea. O luă agale pe coridor până când îl auzi pe Morgan închizându-se în birou.

Apoi se opri şi se întoarse.

Se duse la celălalt capăt al coridorului şi verifică biroul de pe stânga. Camera 209. Biroul lui Calvin Franz, atunci, la începuturi. Un bun prieten, acum mort. Reacher deschise uşa, vârî capul şi văzu doi bărbaţi pe care nu-i cunoştea. Subofiţeri, dar nu erau cei doi de la motel, din seara precedentă. Nu erau tipii în tricouri. Stăteau spate în spate, fiecare la biroul lui, şi lucrau de zor la computer. Se uitară la Reacher.

— Continuaţi, spuse acesta.

Se retrase şi încercă încăperea de vizavi. Camera 210, cândva locul de muncă al lui David O’Donnell. Din câte ştia Reacher, O’Donnell încă trăia. Detectiv particular în Washington, din câte auzise. Nu departe de-acolo. Se uită în cameră şi văzu o femeie la birou. Era îmbrăcată în uniformă de luptă. Locotenent. Femeia ridică privirea.

— Scuze, spuse el.

Camera 208 fusese biroul lui Tony Swan. Un alt bun prieten, şi el mort. Reacher deschise uşa şi verifică. Nu era nimeni acolo, dar era sălaşul unei singure persoane, iar persoana aceea era femeie. Pe pervazul ferestrei era o bonetă feminină de ofiţer şi, pe birou, un ceas mic de mână cu brăţara desfăcută şi întors cu

faţa în jos.

Camera 207 o văzuse. Cândva, domeniul Karlei Dixon, acum, al nimănui. Sală de conferinţe. Dixon era încă în viaţă, din câte ştia. În New York, ultima oară când auzise despre ea. Era contabil juridic, ceea ce însemna că avea de lucru până peste cap.

Camera 206 fusese biroul lui Frances Neagley. Exact vizavi de el, întrucât îi făcea cea mai mare parte din treburi. Cel mai bun sergent pe care-l avusese vreodată. Încă în viaţă şi prosperă, în Chicago, după cum credea el. Vârî capul înăuntru şi-l văzu pe locotenentul care îl lăsase la motel, cu o seară înainte. În prima maşină, condusă de caporal. Tipul stătea la birou şi vorbea la telefon. Se uită spre uşă. Reacher clătină din cap şi se retrase.

Camera 204 fusese biroul lui Stan Lowrey. Un tip dur şi un anchetator priceput. Plecase devreme, singurul din componenţa iniţială a unităţii care avusese inteligenţa să se care fără să fie afectat în vreun fel. Plecase în Montana, să crească oi şi să producă unt. Nimeni nu ştia de ce. Era singurul negru pe o arie de 2.500 de kilometri pătraţi şi n-avea niciun fel de experienţă în materie de zootehnie. Dar oamenii spuneau că era fericit. Apoi a fost lovit de un camion. Biroul lui era ocupat de un căpitan în uniformă Clasa A. Un tip scund, care se ducea să depună mărturie. Niciun alt motiv pentru hainele de protocol. Reacher îşi ceru scuze şi plecă de-acolo.

Camera 203 fusese un vestiar pentru dovezile materiale şi asta era şi acum, iar 201 fusese arhivă, şi asta era şi acum, iar 202 fusese biroul furierului de companie, şi asta era şi acum. Tipul era acolo, un sergent, relativ vârstnic şi cărunt, luptându-se probabil anual cu pensionarea forţată. Reacher îl salută dând din cap, ieşi şi coborî la etajul I.

Tipul acru din serviciul de noapte plecase şi Leach îi luase locul la biroul de recepţie. În spatele ei, coridorul ducea la birourile de la primul etaj, 101 până la 110. Reacher le controlă pe toate. Camerele 109 şi 110 fuseseră ale lui Jorge Sanchez şi Manuel Orozco, acum erau ocupate de indivizi similari dintr-o generaţie mai nouă. Camerele 101 până la 108 găzduiau persoane care nu prezentau vreun interes, în afară de 103, unde se afla postul ofiţerului de serviciu. Acolo era un căpitan. Era un tip bine, care nu împlinise încă treizeci de ani. Avea un birou de dimensiuni duble faţă de cele normale, plin de telefoane,

carneţele pentru însemnări, formulare pentru mesaje şi un bloc cu foi de scris în neorânduială, cu nenumăratele pagini folosite îndoite lejer înapoi ca o imensă coafură din anii 1950. Pagina aflată la vedere era plină de mâzgăliturі făcute la mânie. Se distingeau dreptunghiuri cu umbre, maşinării şi labirinturi spiralate imposibil de rezolvat. Era limpede că individul petrecea mult timp vorbind la telefon, o parte din acesta aşteptând să i se răspundă, altă parte fiind lăsat să aştepte cu receptorul la ureche şi cea mai mare parte a timpului plictisindu-se. Când deschise gura să vorbească, Reacher recunoscu imediat accentul sudic. Vorbise cu tipul din Dakota de Sud de mai multe ori. El îi redirecţionase apelurile către Susan Turner.

Reacher îl întrebă:

— Mai aveţi şi alţi membri ai personalului detaşaţi prin preajmă?

Omul clătină din cap.

— Asta e tot. Ceea ce vezi e ceea ce primeşti. Avem oameni în alte părţi ale Statelor Unite şi în străinătate, dar în acest district militar nu mai e nimeni.

— Câţi aveţi în Afganistan?

— Doi.

— Care fac ce?

— Nu pot să-ţi dau detaliile.

— Misiune periculoasă?

— Mai există şi alt tip de misiuni? În Afganistan?

Ceva în vocea lui. Reacher întrebă:

— Sunt bine cei doi tipi?

— Ieri au ratat verificarea radio programată.

— Este ceva neobişnuit?

— Nu s-a mai întâmplat până acum.

— Ştii ce misiune aveau?

— Nu pot să-ţi spun.

— Nu-ţi cer să-mi spui. Te întreb dacă ştii. Cu alte cuvinte, cât de secretă este?

Tipul făcu o scurtă pauză, apoi răspunse:

— Nu, nu ştiu ce misiune aveau. Tot ce ştiu este că sunt plecaţi departe, la dracu-n praznic, şi nu primim de la ei decât tăcere.

— Mulţumesc, domnule căpitan, spuse Reacher.

Se îndreptă spre biroul de recepţie, unde îi ceru lui Leach o

maşină de serviciu.

Leach ezită, aşa că Reacher spuse:

— Colonelul Morgan mi-a dat liber pe ziua de azi, dar nu mi-a zis că trebuie să stau cuminte într-un colţ. O omisiune, probabil, dar sunt îndreptăţit să interpretez ordinele primite în cea mai favorabilă lumină cu putinţă.

— Unde vrei să te duci?

— La Fort Dyer, spuse Reacher. Vreau să vorbesc cu colonelul Moorcroft.

— Avocatul maiorului Turner?

Reacher dădu aprobator din cap.

— Iar Dyer e clar la mai puţin de opt kilometri distanţă. N-ai să ajuţi sau n-ai să fii complice la o infracţiune gravă.

Leach se opri o secundă, apoi deschise un sertar şi scoase o cheie murdară, zicând:

— E un sedan Chevy vechi, albastru. Trebuie să-l aduci înapoi până la sfârşitul zilei. Nu pot să ţi-l las peste noapte.

— A cui e maşina sport roşie de afară?

— A maiorului Turner, spuse Leach.

— Îi ştii pe tipii din Afganistan?

Leach încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Sunt prieteni de-ai mei.

— Sunt buni?

— Cei mai buni.

Capitolul 11

În parcare erau trei sedanuri Chevrolet, două erau vechi, dar numai unul era vechi şi albastru. Era murdar, lovit peste tot şi vai de mama lui, cu vreun milion de kilometri la bord. Dar a pornit imediat şi cu ralantiul n-a avut probleme. Ceea ce era util, pentru că se circula greu în timpul zilei. Multe semafoare, multe cozi, multe benzi de circulaţie blocate. Dar reuşi să intre în Fort Dyer mai repede decât prima oară. Santinelele de la poarta principală se arătară relativ primitoare. Reacher se gândi că probabil Leach sunase în prealabil, şi de data asta. Ceea ce însemna că se transforma într-un aliat minor. Iar Reacher era mulţumit de chestia asta. Când ai un sergent de partea ta, planeta se învârteşte lin şi uşor. În vreme ce un sergent care ţi-e potrivnic poate să-ţi aducă moartea.

Parcă maşina şi intră în clădire, unde lucrurile încetiniră din nou. O femeie de la un birou dădu mai multe telefoane şi nu reuşi să-l localizeze pe Moorcroft. Nici în COV, nici în birourile juridice, nici în corpul de gardă, nici în celule. Ceea ce lăsa doar un loc în care să fie căutat. Reacher porni mai departe, în inima complexului, până când văzu un indicator cu o săgeată: „Clubul ofiţerilor”.

Era târziu pentru micul dejun, dar mic dejunurile târzii erau un obicei firesc pentru ofiţerii de rang superior din ariergardă. Mai ales ofiţerii superiori din ariergardă care erau totodată şi intelectuali universitari sosiţi în vizite de scurtă durată.

Sala de mese a clubului ofiţerilor se dovedi a fi un loc plăcut şi anost, jos, larg şi lung, recent remobilat, probabil de către acelaşi individ care mobila sălile de mese ale hotelurilor cu preţuri medii. Era o risipă de lemn deschis la culoare şi material textil de culoare verde. O mulţime de panouri despărţitoare aşezate în unghi, prin urmare, o mulţime de separeuri mici. Podeaua era acoperită cu o mochetă. Ferestrele aveau storuri veneţiene, deschise cam pe jumătate. Reacher îşi aminti o glumă pe care vechiul său coleg Manuel Orozco o spunea cu drag: „Cum faci un veneţian orb? Îi scoţi ochii”. Şi apoi: „Cum faci un elveţian să se rostogolească? Îi dai brânci în jos, pe o pârtie din Alpi”.[8] La care David O’Donnell începea să precizeze

[8] Jocuri de cuvinte intraductibile, bazate pe sensurile diferite ale perechilor de cuvinte *venetian blind* (stocuri veneţiene şi ruladă veneţiană) şi *swiss roll*. (N.t.)

că, de fapt, rulada elveţiană nu era elveţiană, ci mai degrabă britanică. Din secolul al nouăsprezecelea. Ca o prăjitură pufoasă Victoria, dar altfel asamblată. O'Donnell era genul de pedant care făcea ca Reacher să pară un om normal.

Reacher căută mai departe. Majoritatea separeurilor erau goale, dar Moorcroft se afla în unul dintre ele. Era un bărbat scund, rotund, de vârstă mijlocie, cu o expresie amabilă, în uniformă Clasa A, cu numele scris mare şi la vedere pe clapeta buzunarului din partea dreaptă a pieptului. Mânca pâine prăjită, la o masă mare, pentru patru persoane, izolată.

Iar în faţa lui, la aceeaşi masă, era maiorul Sullivan. Avocata lui Reacher pentru cazul Big Dog. Sullivan nu mânca. Luase deja micul dejun cu Reacher, în localul grecesc. Ţinea între palme o ceaşcă de cafea, nimic mai mult, şi vorbea, şi asculta, într-o manieră ce părea foarte respectuoasă, aşa cum conversează de cele mai multe ori maiorii cu coloneii sau studenţii cu profesorii.

Reacher păşi în micul spaţiu intim, îşi trase un scaun şi se aşeză la masă, între cei doi.

— Vă deranjează dacă mă aşez şi eu la masă? spuse el.

— Cine eşti dumneata? întrebă Moorcroft.

— E maiorul Reacher. Clientul meu. Cel despre care vă vorbeam.

Nimic în glasul ei.

Moorcroft se uită la Reacher şi spuse:

— Dacă aveţi lucruri de discutat, sunt sigur că maiorul Sullivan va fi încântată să-ţi programeze o întrevedere la o oră mai potrivită.

— Cu dumneata vreau să vorbesc, spuse Reacher.

— Cu mine? Despre ce?

— Susan Turner.

— Ai vreun interes?

— De ce nu s-a făcut apel la reţinerea ei preventivă?

— Trebuie să formulezi un interes legitim înainte să intrăm în detalii.

— Orice cetăţean este legitim interesat de aplicarea corectă a procedurilor faţă de orice alt cetăţean.

— Consideri că abordarea mea de până acum a fost incorectă?

— Voi fi mai în măsură să determin acest lucru după ce îmi vei fi răspuns la întrebare.

— Maiorul Turner se confruntă cu o acuzaţie gravă.

— Dar reţinerea preventivă nu trebuie să fie punitivă. Este de ajuns să se asigure prezenţa acuzatului la proces. Aşa spune regulamentul.

— Eşti avocat? Numele tău nu-mi sună cunoscut.

— Am lucrat în Poliţia Militară. De fapt, *lucrez* în Poliţia Militară, cred. Din nou. Prin urmare, ştiu o mulţime de lucruri despre legi.

— Serios? În acelaşi mod în care un instalator înţelege mecanica fluidelor şi termodinamica?

— Nu te amăgi, domnule colonel. Nu e chirurgie cerebrală.

— Ei, atunci, luminează-mă.

— Situaţia maiorului Turner nu necesită reţinerea ei. Este ofiţer al Armatei Statelor Unite ale Americii. Nu o să dea bir cu fugiţii.

— Garantezi tu asta?

— Aproape. Este comandantul Unităţii 110 MP. Ca şi mine. Eu n-aş fi fugit. Nici ea n-o să fugă.

— Există elemente de trădare aici.

— Aici, poate, dar nu şi în lumea reală. Nimeni nu se gândeşte la trădare. Altfel, n-ar fi adus-o aici, la Dyer. Acum ar fi fost în Caraibe.

— Totuşi, nu vorbim de o amendă pentru parcare interzisă.

— N-o să fugă.

— Din nou, garantezi personal?

— Este o evaluare bine calculată.

— O cunoşti măcar?

— Nu prea.

— Atunci, ia-ţi valea, domnule maior.

— De ce ţi-a spus să mă împiedici s-o vizitez?

— Nu a făcut-o, propriu-zis. Acel ordin a fost transmis de avocatul de serviciu. La un moment nespecificat de la sfârşitul după-amiezii. Prin urmare, restricţia era deja în vigoare înainte să preiau eu cazul, adică în dimineaţa zilei următoare. Respectiv, ieri.

— Vreau să îi ceri să se răzgândească.

Moorcroft nu-i răspunse. Sullivan se aplecă în faţă, se uită la Reacher şi zise:

— Căpitanul Edmonds mi-a spus că s-a întâlnit cu tine. În legătură cu cazul Candice Dayton. Mi-a spus că te-a sfătuit să iei

măsuri proactive. Ai făcut-o?

— O să ajung şi la asta, răspunse Reacher.

— Ar trebui să fie prima ta prioritate. Într-o chestie ca asta, nuanţele contează.

— O să ajung şi la asta, repetă Reacher.

— Aici vorbim despre fiica ta. Trăieşte într-o maşină. E mai important decât o preocupare teoretică privind drepturile umane ale maiorului Turner.

— Puştoaica trăieşte de aproape cincisprezece ani în Los Angeles. Fără doar şi poate că a mai dormit în maşini. Iar dacă e copilul meu, poate să mai suporte o zi, două în plus.

— Cred că maiorul Sullivan şi căpitanul Edmonds încearcă să-ţi arate că s-ar putea să nu mai ai la dispoziţie o zi sau două, spuse Moorcroft. În funcţie de ce decid procurorii să facă în legătură cu cazul Rodriguez, mai exact, îmi închipui că-şi freacă palmele de bucurie. Pentru că este o combinaţie ideală de circumstanţe agravante. Dovezi clare, plus o imagine PR dezastruoasă.

— Dovezile clare sunt de fapt nişte aberaţii clare.

Moorcroft afişă un zâmbet studiat şi indulgent.

— Nu eşti primul inculpat care susţine chestia asta.

— Individul e mort. Dar eu ar trebui să am posibilitatea să mă confrunt direct cu martorii. Deci, cât de legală e chestia asta?

— Este o anomalie nefericită. Afidavitul vorbeşte de dincolo de mormânt. Lucrurile sunt aşa cum sunt. Nu se poate face interogatoriu încrucişat.

Reacher se uită la Sullivan. În definitiv, era avocata lui.

— Domnul colonel are dreptate, zise femeia. Ţi-am spus că pot să obţin o mediere. Ar trebui s-o accepţi.

Apoi, plecă. Îşi bău cafeaua, se ridică, îşi luă rămas-bun şi ieşi din club. Reacher o urmări cu privirea, apoi se întoarse către Moorcroft şi-l întrebă:

— Ai de gând să faci contestaţie la arestul preventiv al maiorului Turner?

— Da, răspunse Moorcroft. La drept vorbind, am s-o fac. Am să cer să fie reţinută în districtul militar Washington D.C. Şi mă aştept ca cererea să fie acceptată. O să iasă din arest în scurt timp.

— Când începi procedura?

— Am să înaintez documentele de îndată ce o să mă laşi să-

mi termin micul dejun.

— Când o să obţii o decizie?

— Mă gândesc că pe la jumătatea zilei.

— E bine.

— Bine sau rău, nu e treaba ta, domnule maior.

Moorcroft ciuguli firimiturile de pâine prăjită din farfurie încă un minut. Apoi se ridică la rândul său şi spuse:

— O zi bună, domnule maior.

Şi ieşi din încăpere. Avea un mers uşor legănat. Mai mult universitar decât militar. Dar nu era un om rău. Reacher avea sentimentul că era bine intenţionat.

Samantha Dayton.

Sam.

Paisprezece ani.

O să ajung şi la asta.

* * *

Reacher parcurse pe jos toată distanţa până la marginea de nord a complexului şi se opri la postul de pază, unde un alt căpitan era de serviciu. Nu Weiss, cel din noaptea trecută. Tipul de serviciu în garda de zi era un negru acvilin, înalt de vreo doi metri şi zece centimetri, dar subţire ca o trestie, îndoit într-un scaun de birou prea mic pentru el. Reacher ceru să o viziteze pe Susan Turner, iar tipul îşi consultă caietul mecanic verde, cu trei inele, după care refuză solicitarea.

Cine nu riscă nu câştigă.

Aşa că Reacher se întoarse tot pe jos la locul unde îşi parcase vechiul Chevy albastru şi se deplasă înapoi la cartierul general al Unităţii 110, lăsându-l în locul de unde îl luase. Intră în clădire şi îi înapoie cheia lui Leach. Aceasta era din nou agitată. Nervoasă, stresată şi încordată. Nu foarte tare, dar vizibil. Reacher o întrebă:

— Ce e?

— Colonelul Morgan nu e aici, spuse Leach.

— O spui de parcă ăsta ar fi un lucru rău.

— Avem nevoie de el.

— Nu-mi pot imagina pentru ce.

— Este ofiţerul comandant.

— Nu, maiorul Turner e comandantul vostru.

— Păi nici ea nu e aici.

— Ce s-a întâmplat?

— Băieţii noştri din Afganistan au ratat a doua oară verificarea radio. Au trecut patruzeci şi opt de ore de când n-am mai auzit de ei. Prin urmare, trebuie să facem ceva. Dar Morgan nu e aici.

Reacher încuviinţă din cap.

— Probabil că îşi potriveşte un nou vătrai. Ca să şi-l bage în dos. Cred că e o procedură care necesită timp.

Porni mai departe, pe coridorul de la parter, la al doilea birou pe stânga. Camera 103. Sediul ofiţerului de serviciu. Tipul era acolo, la biroul uriaş, un bărbat chipeş, din Sud, şi îngrijorat. Mâzgălelile lui erau mai sumbre ca oricând. Reacher îl întrebă:

— Nu ţi-a spus Morgan unde se duce?

— La Pentagon, zise tipul. La o şedinţă.

— Doar atât ţi-a spus?

— Fără detalii.

— L-ai sunat?

— Fireşte că l-am sunat. Dar e un loc imens acolo. Nu l-au găsit pe nicăieri.

— Are telefon celular?

— E oprit.

— De cât timp e plecat?

— De aproape o oră.

— Ce ai vrea să facă el?

— Să autorizeze o cerere pentru o patrulă de căutare, fireşte. Acum, fiecare minut contează. Şi avem o mulţime de oameni acolo. Divizia 1 de Infanterie. Şi Forţele Speciale. Şi elicoptere, şi drone, şi sateliţi, pe lângă toate tipurile de supraveghere aeriană.

— Dar nici măcar nu ştiţi pe unde ar trebui să fie băieţii voştri şi ce ar trebui să facă.

Ofiţerul de serviciu încuviinţă din cap şi îndreptă degetul mare spre tavan. Spre birourile de la etaj. Apoi spuse:

— Misiunea e în computerul maiorului Turner. Care acum e computerul colonelului Morgan. Şi e protejat cu parolă.

— Verificările radio se duc la Bagram?

Tipul aprobă iar din cap.

— Majoritatea sunt date de rutină. Bagram ne trimite transcriptul. Dar, dacă e ceva urgent, atunci sunt dirijate spre noi, chiar aici în acest birou. Pe o linie telefonică securizată.

— Cum a fost ultima oară când au transmis? Rutină sau

urgenţă?

— Rutină.

— OK, spuse Reacher. Sună la Bagram şi obţine o estimare a locaţiei, de la ultima transmisie.

— Dar va şti Bagram poziţia lor?

— Tipii ăia de la transmisiuni îşi pot da seama, de regulă. După sunet şi după intensitatea semnalului. Uneori, după intuiţie. E misiunea lor. Cere-le să-ţi dea cea mai bună estimare, cu o eroare de maximum opt kilometri.

Tipul ridică un receptor, iar Reacher se întoarse la biroul lui Leach din hol şi spuse:

— Ia telefonul în următoarele zece minute şi sună pe oricine cunoşti la Pentagon. Să depună toate eforturile ca să-l localizeze pe Morgan.

Leach luă telefonul.

Reacher aşteptă.

După zece minute, Leach nu obţinuse nimic. Nu era întru totul surprinzător. Pentagonul avea coridoare de o lungime totală de peste 27 de kilometri şi spaţii pentru birouri de circa 37 de hectare, toate ocupate de peste treizeci de mii de oameni în fiecare zi de lucru. Să încerci să găseşti un individ la întâmplare era ca şi cum ai fi încercat să găseşti un ac în cel mai bine ascuns car cu fân. Reacher se întoarse la 103 şi ofiţerul de serviciu îi spuse:

— Cei de la sala radio din Bagram cred că băieţii noştri se aflau la vreo trei sute cincizeci de kilometri de bază. Poate la trei sute şaptezeci.

— Ăsta e un punct de început, spuse Reacher.

— Nu tocmai. Nu ştim în ce direcţie.

— Când ai îndoieli, alege varianta cea mai nebunească. Ăsta a fost mereu principiul meu de operare.

— Afganistanul e o ţară mare.

— Ştiu că este, zise Reacher. Şi, din câte-am auzit, neplăcută oriunde te-ai duce. Dar unde ar fi cel mai rău?

— În munţi. La graniţa cu Pakistanul. Zone ale triburilor Pashtun. Nord-estul, în esenţă. Nu e un loc prea distractiv.

Reacher încuviinţă din cap.

— Iar acesta e genul de locuri în care cei din Unitatea 110 sunt trimişi. Deci, prinde-l la telefon pe comandantul bazei şi cere-i să ordone o căutare aeriană, începând de la trei sute

şaizeci de kilometri nord-est de Bagram.

— Aia ar putea să fie o direcţie complet greşită.

— Cum am spus, e varianta cea mai nebunească. Ai o propunere mai bună?

— Oricum, n-au s-o facă doar pentru că le spun eu. O chestie ca asta ar avea nevoie de cel puţin un maior.

— Atunci, ia numele lui Morgan în deşert.

— Nu pot.

Reacher ascultă. Linişte peste tot. Nu venea nimeni. Ofiţerul de serviciu aştepta, cu mâna strânsă în pumn, la jumătatea distanţei dintre poală şi telefon.

Eşti din nou în armată, domnule maior.

Îţi vei recăpăta fostul grad militar.

Eşti repartizat la această unitate.

— Foloseşte numele meu, spuse Reacher.

Capitolul 12

Ofiţerul de serviciu dădu apelul telefonic, apoi de problemă se ocupă maşinăria militară, distantă, invizibilă şi harnică, în cealaltă parte a lumii, la nouă fusuri orare şi la aproape treisprezece mii de kilometri distanţă, planificând, informând, pregătind, înarmând şi alimentând cu combustibil. Liniştea se aşternu peste vechea clădire din piatră din Rock Creek.

— Câţi alţi oameni ai pe teren? întrebă Reacher.

— În general? Paisprezece.

— Cel mai aproape?

— Chiar acum, Fort Hood, în Texas. Fac curăţenie după chestia cu maiorul Turner de acolo.

— Câţi se află în situaţii periculoase?

— Asta-i o ţintă mişcătoare, nu? Opt sau, poate, zece.

— A mai absentat Morgan nemotivat până acum?

— Azi e doar a treia zi a lui aici.

— Cum era maiorul Turner ca ofiţer comandant?

— Era destul de nouă în post. Abia făcuse câteva săptămâni.

— Prima impresie?

— Excelentă.

— Operaţiunea asta din Afganistan e a ei sau a moştenit-o?

— E a ei, spuse ofiţerul de serviciu. E al doilea lucru pe care l-a făcut de când a ajuns aici, după Fort Hood.

Reacher nu fusese niciodată la Bagram sau în vreun alt loc din Afganistan, dar ştia cum o să meargă treaba. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Nimănui nu-i plăcea să taie frunză la câini şi nimănui nu-i plăcea să-şi vadă propriii oameni în bucluc. Mai ales în zonele tribale, care erau brutale şi primitive într-un mod prea greu chiar şi de privit. Aşa încât misiunea de căutare avea să fie acceptată cu mare uşurinţă. Dar va fi deosebit de periculoasă. Va fi nevoie de sprijin aerian activ, fiind necesară o putere de foc aer-sol copleşitoare. O mulţime de părţi în mişcare. Prin urmare, planificarea misiunii avea să ia ceva timp. Cel puţin două ore, se gândi Reacher, ca să fie aliniate toate rătuştele. Apoi, două ore de zbor. Rezolvarea nu se va putea produce prea curând.

Reacher petrecu o parte din timp plimbându-se. Se întoarse la motelul lui, trecu de el, apoi la stânga şi la dreapta pe distanţele lungi dintre intersecţii până la mallul părăginit dinaintea restaurantului grecesc, pe care-l ignoră, fiindcă nu-i era foame.

Ignoră şi atelierul de rame foto pentru că nu avea nicio fotografie de înrămat, aşa cum ignoră şi magazinul de arme, căci nu voia să-şi cumpere vreun pistol, şi cabinetul stomatologic fiindcă nu avea probleme cu dinţii. Se opri la magazinul de bricolaj şi-şi cumpără o pereche de pantaloni de lucru din prelată kaki-închis şi o cămaşă de lucru din prelată albastră, precum şi o geacă maro, căptuşită cu nu-ştiu-ce strat izolant miraculos. Apoi se opri la o drogherie şi-şi cumpără ciorapi, boxeri şi două tricouri albe ieftine, pe care se gândi c-o să le poarte unul peste altul, fiindcă erau făcute dintr-un material subţire, iar vremea nu dădea semne de încălzire. Adăugă un pachet cu trei aparate de ras din plastic, cele mai mici disponibile, şi un spray cu spumă de bărbierit, cel mai mic disponibil, precum şi două pachete de gumă de mestecat şi un pieptăn de plastic.

Merse cu lucrurile cumpărate la motel, parcurgând cele două cvartale lungi, şi intră în cameră. În absenţa lui, se făcuse curat. Patul fusese aranjat, iar materialele sărăcăcioase din baie, înlocuite. Prosoape noi, uscate, dar la fel de subţiri, şi un nou săpun ambalat în hârtie, tot mic, şi o nouă sticluţă de şampon, cu o compoziţie identică celei a lichidului de spălat vase. Se dezbrăcă în aerul rece şi îndesă hainele vechi în coşurile de gunoi, jumătate în baie, jumătate în dormitor, întrucât coşurile de gunoi erau mici, apoi se bărbieri cu mare grijă, după care făcu al doilea duş în ziua respectivă.

Porni aeroterma de sub fereastra de la baie şi se şterse cu un prosop de mâini în curentul fierbinte şi gălăgios, ca să păstreze prosopul cel mare pentru o ocazie ulterioară. Se îmbrăcă în noile haine, se încălţă cu bocancii vechi şi îşi pieptănă părul. Verifică rezultatul în oglinda de la baie şi se declară mulţumit de ceea ce văzu. Măcar era curat şi îngrijit, iar mai bine de atât nici că se putea.

O să iasă din arest în scurt timp.

Reacher se întoarse la cartierul general al Unităţii 110. Cele patru straturi plus izolaţia miraculoasă care-i protejau partea superioară a corpului reuşiră să-i ţină de cald. Porţile cartierului general erau deschise. Tipul din garda de zi era în ghereta santinelei. Maşina lui Morgan revenise în parcare. Sedanul simplu. Reacher îl văzuse în noaptea precedentă, avându-l la volan pe Morgan însuşi, dichisit şi scorţos. Reacher făcu un ocol

până la maşină şi puse palma pe capotă. Care era caldă. Aproape fierbinte. Morgan abia se întorsese.

Ceea ce explica starea de spirit a lui Leach. Era tăcută şi încordată la biroul de recepţie din hol. În spatele ei, ofiţerul de serviciu era nemişcat pe coridorul de la parter, palid la faţă, stând acolo pur şi simplu. Reacher nu aşteptă să fie pus la curent. Se întoarse şi o luă pe treptele din piatră. Al treilea birou pe stânga. Ciocăni şi intră. Morgan era la birou, cu buzele strânse şi cumplit de supărat, practic, tremurând de furie.

— Aţi făcut bine c-aţi trecut pe-aici, domnule colonel, îi spuse Reacher.

— Ceea ce tocmai ai făcut va costa Pentagonul mai bine de treizeci de milioane de dolari, îi răspunse Morgan.

— Nişte bani cheltuiţi cu folos.

— E un caz de Curte Marţială.

— Posibil, spuse Reacher. Dar pentru tine, nu pentru mine. Nu ştiu unde ai mai lucrat înainte, domnule colonel, dar asta nu mai e treabă de amatori. Nu aici. Nu la această unitate. Ai avut doi oameni despre care ştiai că sunt în pericol şi ai absentat două ore bătute pe muchie. N-ai spus unde te duci şi ai avut telefonul închis. Este totalmente inacceptabil.

— Oamenii ăia nu sunt în pericol. Bâjbâie pe-acolo într-o anchetă neînsemnată.

— Au ratat două verificări radio consecutive.

— Probabil că ard gazul pe undeva, ca şi toată unitatea asta blestemată.

— În Afganistan? Ca să facă ce? Să umble prin baruri şi cluburi? Să dea iama prin bordeluri? Să-şi petreacă ziua pe plajă? Trezeşte-te, idiotule! Tăcere radio din Afganistan înseamnă automat veşti rele.

— A fost decizia mea.

— N-ai recunoaşte o decizie nici dacă s-ar repezi să te muşte de cur.

— Nu-mi vorbi aşa!

— Altfel, ce?

Morgan nu spuse nimic. Reacher întrebă:

— Ai anulat căutarea?

Morgan nu-i răspunse. Reacher zise:

— Şi nici nu mi-ai spus că îi căutăm unde nu trebuie. Prin urmare, am avut dreptate. Băieţii ăia sunt dispăruţi la graniţa cu

zonele tribale. Ar fi trebuit să faci asta acum douăzeci şi patru de ore. Sunt într-un necaz mare de tot.

— N-aveai niciun drept să te amesteci.

— M-am întors în armată, sunt repartizat la unitatea asta şi deţin gradul de maior. Prin urmare, nu m-am amestecat. Mi-am făcut datoria şi am făcut-o în mod corespunzător. Aşa cum mi-am făcut-o mereu. Ar trebui să fii atent şi să reţii nişte indicii, colonele. Ai circa doisprezece oameni pe teren, expuşi şi vulnerabili, şi n-ar trebui să te mai gândeşti la nimic altceva, zi şi noapte. Trebuie să laşi în permanenţă un număr de contact exact şi să nu-ţi mai închizi celularul, la care trebuie să fii gata să răspunzi, indiferent ce faci.

— Ai terminat? îl întrebă Morgan.

— Abia am început.

— Tu înţelegi că eşti sub comanda mea?

Reacher încuviinţă din cap.

— Viaţa e plină de anomalii.

— Atunci, stai şi ascultă, domnule maior. Ordinele tale au fost schimbate. De acum înainte eşti reţinut la locul unde eşti cazat. Te duci imediat la motel şi rămâi acolo până când primeşti veste de la mine. Nu părăseşti camera nicio clipă, oricare ar fi motivul. Nu încerca să comunici cu nimeni din această unitate.

Reacher nu spuse nimic.

— Eşti liber să pleci, domnule maior, încheie Morgan.

Ofiţerul de serviciu era tot pe coridorul de la parter, iar Leach era tot la biroul de recepţie. Reacher coborî scările şi ridică din umeri spre amândoi. În parte, în semn de scuze, în parte, a mâhnire, în parte, gestul militar universal: *acelaşi rahat dintotdeauna.* Apoi ieşi pe uşă şi coborî treptele în aerul răcoros al miezului zilei. Cerul se înseninа. Sus acolo se vedea un albastru-intens.

Reacher parcurse pe jos restul dealului şi o luă pe şoseaua cu trei benzi. Un autobuz trecu pe lângă el. Ieşind din oraş, nu intrând. Într-o direcţie oarecare. Reacher continuă să meargă, coborând şi apoi urcând o pantă uşoară. Văzu motelul în faţa lui, pe dreapta, la vreo sută de paşi distanţă.

Se opri.

Maşina cu portierele îndoite era în parcarea motelului.

Capitolul 13

Chiar şi de la distanţă, maşina era uşor de recunoscut. Marca, modelul, forma, culoarea, uşoara deformare a portierei de pe partea şoferului. Era singura maşină parcată, cam în dreptul camerei pe care Reacher o ştia ca fiind a lui. Făcu trei paşi înainte, în diagonală faţă de marginea trotuarului, ca să-şi îmbunătăţească unghiul de observaţie, şi văzu patru bărbaţi ieşind pe uşa lui.

Doi dintre ei erau la fel de uşor de identificat ca şi maşina. Erau tipii din seara precedentă. Cu certitudine de sută la sută. Formă, mărime şi colorit. Ceilalţi doi bărbaţi erau noi. Nimic deosebit la primul dintre ei. Înalt, tânăr, tâmp. La fel de rău ca şi amicii lui.

Al patrulea bărbat era diferit.

Arăta ceva mai în vârstă decât ceilalţi şi era mai solid decât ei, ceea ce-l făcea să fie apropiat de statura lui Reacher. Un metru nouăzeci şi trei şi o sută nouă kilograme. Dar numai muşchi. Coapse imense, talie îngustă, piept imens, ca o clepsidră, ca un desen caricatural. Plus nişte umeri mari, iar pectoralii şi tricepşii voluminoşi făceau ca braţele să-i stea depărtate de corp. Ca un campion mondial la gimnastică, doar că de dimensiuni duble.

Dar capul individului era cu adevărat extraordinar. Era ras şi arăta de parcă ar fi fost construit din plăci plane de oţel, sudate. Ochi mici, sprâncene stufoase, pometi ascuţiţi şi urechi micuţe, cartilaginoase, ca nişte forme din paste făinoase. Era un individ plin de forţă, cu spatele drept. Avea un aer slav, cumva. Ca un băiat de pe un vechi afiş care chema la recrutare pentru Armata Roşie. Ca o întruchipare a idealului de bărbăţie sovietică. I-ar fi stat bine dacă ţinea în mână un steag, ridicat şi cu o atitudine mândră, cu ochii înceţoşaţi fixaţi asupra unui viitor de aur.

Cei patru bărbaţi ieşiră şi închiseră uşa în urma lor. Reacher porni spre ei, nouăzeci de paşi, apoi, optzeci. Un sprinter olimpic ar fi acoperit distanţa cam în opt secunde, dar Reacher nu avea aptitudini de sprinter. Nici olimpic, nici altfel. Cei patru indivizi se îndreptau spre maşina lor. Reacher îşi continuă parcursul. Cei patru indivizi deschiseră portierele şi se urcară în maşină, doi în spate, doi în faţă. Reacher continuă să meargă. Şaptezeci de paşi. Şaizeci. Maşina traversă parcarea şi se opri cu botul la marginea şoselei cu trei benzi, aşteptând o pauză în trafic, ca

să-şi poată continua drumul. Reacher ar fi vrut să întoarcă spre el. „Întoarce la stânga”, zise el în gând. „Te rog.”

Dar maşina întoarse la dreapta şi se alătură şuvoiului de maşini, îndepărtându-se până dispăru din vedere.

Un minut mai târziu, Reacher ajungea la uşa lui, descuind-o din nou, deschizând-o şi intrând în cameră. Nimic nu fusese deranjat. Nimic nu era rupt, răsturnat sau distrus. Prin urmare, nu avusese loc o percheziţie detaliată. Veniseră doar ca să arunce o privire superficială, pentru o primă impresie.

Oare care fusese impresia?

Erau o cadă udă, un prosop umed şi nişte haine vechi aruncate în coşurile de gunoi, şi mai erau nişte obiecte de toaletă abandonate lângă chiuvetă. Ca şi cum abia se trezise şi plecase. Ceea ce-i şi spuseseră, în definitiv. *Aşa că trebuie să pleci dracului din oraş, imediat. În fiecare noapte în care te găsim tot aici, o să-ţi tragem un şut în cur.*

Poate şi-au închipuit că ţinuse cont de avertismentele lor.

Sau poate nu.

Părăsi din nou camera şi se duse la recepţia motelului.

Recepţionerul era un tip agitat, de vreo patruzeci de ani, osos şi cu tenul stricat, cocoţat pe un taburet înalt în spatele tejghelei.

— Ai lăsat patru inşi să intre în camera mea, îi spuse Reacher.

Recepţionerul îşi supse dinţii şi încuviinţă din cap.

— Militari? îl întrebă Reacher.

Tipul aprobă din nou din cap.

— Ai văzut vreo legitimaţie?

— N-a fost nevoie. Aveau aerul.

— Faci multe afaceri cu armata?

— Destule.

— Ca să nu pui întrebări?

— Te-ai prins, şefu’. Sunt numai lapte şi miere, când am de-a face cu armata. Fiindcă omu’ mai treb’e să şi mănânce. Au făcut vreo nasoleală?

— Nimic, spuse Reacher. Ai auzit vreun nume?

— Doar pe-al dumitale.

Reacher nu zise nimic.

— Te mai pot ajuta cu ceva? îl întrebă tipul.

— Mi-ar prinde bine un prosop nou, spuse Reacher. Şi ceva mai mult săpun, cred. Şi ceva şampon. Şi ai putea să-mi goleşti

coşurile de gunoi.

— Orice doreşti, spuse individul. Sunt numai lapte şi miere când am de-a face cu armata.

Reacher se întoarse în cameră. Nu exista niciun scaun. Ceea ce nu constituia o încălcare a Convenţiei de la Geneva, dar deţinerea la domiciliu urma să fie enervantă pentru un bărbat corpolent şi fără astâmpăr. Plus că era doar un motel, fără room-service. Şi fără sală de mese, ba nici măcar un restaurant ieftin peste drum nu exista. Nici telefon, prin urmare nu putea să-şi comande mâncare. Aşa că Reacher încuie uşa şi plecă la restaurantul grecesc situat la două cvartale distanţă. Propriu-zis, o încălcare gravă a ordinelor, dar, oricum ar fi ieşit lucrurile, amănuntele n-aveau să conteze prea mult, într-un sens sau în altul.

Nu văzu nimic în timpul plimbării sale, în afară de încă un autobuz municipal, care ieşea din oraş, şi o maşină a salubrităţii, care-şi făcea turele. La restaurant, amfitrioana îl conduse la o masă din cealaltă parte a sălii faţă de locul unde-şi luase micul dejun şi avu parte de o altă chelneriţă. Comandă cafea, un cheeseburger şi o porţie de plăcintă, savurându-le pe toate. La întoarcere, nu văzu nimic, în afară de încă un autobuz care ieşea din oraş şi altă maşină a salubrităţii. Ajunse înapoi în cameră în mai puţin de o oră. Individul agitat adusese un prosop curat, săpun şi şampon. Coşurile de gunoi erau goale. Camera era în cea mai bună stare posibilă. Se întinse pe pat, îşi aşeză picioarele gleznă peste gleznă, îşi aşeză palmele sub cap şi se gândi să tragă un pui de somn.

Dar nu avu parte. La vreun minut după ce capul lui atinsese perna, trei subofiţeri de la Unitatea 75 a Poliţiei Militare veniră să-l aresteze.

Capitolul 14

Indivizii veniseră cu o maşină, condusă cu mare viteză. Reacher o auzi pe drum şi o auzi intrând în parcare, după care o auzi apropiindu-se şi apoi oprind. Auzi trei portiere deschizându-se, o secvenţă neregulată de trei sunete separate, toate derulate într-o secundă, şi auzi trei perechi de bocanci lovind solul, ceea ce însemna că erau trei inşi, nu patru, ceea ce însemna că nu erau tipii din maşina cu portierele îndoite. Urmă o pauză, în care nişte paşi se auziră îndepărtându-se repede şi bănui că unul dintre cei trei se dusese în spatele clădirii ca să acopere spatele, ceea ce era o pierdere de timp, fiindcă nu exista fereastră la baie, dar ei nu ştiau asta, iar paza bună trece primejdia rea. De unde deduse că avea de-a face cu o echipă competentă.

Îşi desfăcu picioarele şi palmele de la ceafă şi se ridică în capul oaselor. Se învârti şi puse picioarele pe podea. Exact în clipa aceea se auziră bătăi în uşă. Nu semăna deloc cu bătaia politicoasă, *cioc, cioc, cioc-cioc-cioc,* a maiorului Sullivan de la şase dimineaţa. Era un *bum, bum, bum* furios produs de nişte indivizi solizi şi puternici, antrenaţi să facă o primă impresie paralizantă. Nu era metoda lui preferată. Întotdeauna se sfiise să facă prea multă gălăgie.

Tipii de-afară se opriră din bubuiturile aplicate uşii atât cât să strige de două ori. *Deschide, deschide,* bănui Reacher. Apoi începură să bată din nou. Reacher se ridică şi se duse la uşă. Începu să bată în ea dinăuntru, la fel de tare şi de gălăgios. Agitaţia încetă dincolo de uşă. Reacher zâmbi. Nimeni nu se aşteaptă ca o uşă să dea un răspuns.

Deschise şi văzu doi tipi în uniforme militare de luptă. Unul ţinea în mână un pistol, celălalt, o puşcă. Ceea ce era o chestie destul de serioasă, pentru o după-amiază într-o suburbie din Virginia. În spatele lor, maşina avea trei portiere deschise. Motorul mergea.

— Ce e? întrebă Reacher.

Tipul dinspre partea cu balamale a uşii era şeful. Locul cel mai sigur, pentru cel aflat la comandă.

— Domnule, trebuie să vii cu noi, spuse acesta.

— Cine zice asta?

— Eu zic asta.

— Unitatea?

— 75, Poliţia Militară.
— La ordinul cui?
— Vei afla.

Pe bareta de pe uniforma tipului scria Espin. Era cam de statura unui boxer de categoria muscă, cu părul negru, dur şi musculos, cu nasul aplatizat. Părea un tip OK. În general, lui Reacher îi plăceau subofiţerii brevetaţi. Nu la fel de mult ca sergenţii, dar mai mult decât ofiţerii.

— E o arestare? întrebă Reacher.
— Vrei să fie? zise Espin. Dacă vrei, continuă să vorbeşti.
— Hotărăşte-te, soldat! Ori una, ori alta.
— Eu prefer cooperare voluntară.
— N-ai decât să visezi.
— Atunci, da, eşti arestat.
— Cum te numeşti?
— Espin.
— Numele de botez?
— De ce?
— Vreau să-l ţin minte cât o să mai trăiesc.
— E o ameninţare?
— Cum te numeşti?
— Pete, spuse tipul.
— Am reţinut, spuse Reacher. Pete Espin. Unde mergem?
— Fort Dyer, spuse Pete Espin.
— De ce?
— Cineva vrea să discute cu tine.

Al treilea individ apăru din spatele clădirii. Inferior lui Espin, dar numai din punct de vedere tehnic. Toţi trei arătau ca nişte veterani. Văzuseră tot, le făcuseră pe toate. Espin spuse:

— O să te percheziţionăm mai întâi, spuse Espin.
— Eşti invitatul meu, zise Reacher.

Îşi depărtă braţele. Nu avea nimic de ascuns. Nu avea nimic în buzunare în afară de paşaport, cardul bancar, periuţa de dinţi, ceva numerar, gumă de mestecat şi cheia de la motel. Toate confirmate în scurt timp. După care tipul cu puşcociul îi făcu semn să se mişte spre maşină. Pe bancheta din spate, în dreapta. Acesta fiind locul cel mai sigur pentru transportat un individ periculos într-un vehicul cu patru locuri fără paravan de securitate. Şansele cele mai reduse să îi facă ceva şoferului. Tipul care verificase spatele clădirii se aşează la volan. Espin se

urcă lângă Reacher. Tipul cu puşca închise portiera dinspre Reacher şi apoi se urcă pe scaunul din dreapta şoferului. Totul făcut corect, cu uşurinţă şi profesionalism. O echipă bună.

Era prea târziu pentru prânz şi prea devreme pentru ora de vârf în trafic, aşa că drumurile erau libere, iar maşina se deplasa repede, pe un traseu diferit de cel folosit de Reacher mai devreme, printr-un labirint de străzi ce ducea la intrarea de nord a complexului Dyer, care părea mai puţin folosită decât poarta principală de la sud. Dar era la fel de bine păzită. Intrarea în complex presupune ceva timp. „Dinţi de dragon", bariere şi control, control, control, de trei ori la rând. Apoi parcurseră o buclă ocolitoare şi opriră la uşa din spate a postului de pază. Reacher coborî din maşină, fiind condus printr-o uşă, la un tip aflat în spatele acesteia. Nu semăna cu un paznic de închisoare. Mai degrabă arăta a funcţionar sau administrator. Era neînarmat, ca majoritatea personalului închisorii, şi avea nişte chei prinse la centură. Se afla într-un mic hol pătrat, cu uşi de carantină încuiate la stânga şi la dreapta.

Îl conduse pe Reacher prin uşa din stânga şi mai departe într-o cameră de interogatorii. Care n-avea nicio fereastră. Doar patru pereţi goi şi o masă fixată de podea, cu două scaune pe o latură şi unul vizavi. Era limpede. Nu era nici lemn deschis la culoare, nici mochetă. Doar vopseaua scorojită pe cărămizile din BCA şi pardoseala crăpată din beton. Şi un bec fluorescent în tavan, protejat de un abajur din sârmă.

Un tip de la Dyer pe care Reacher nu-l mai văzuse până atunci intră cu o pungă din plastic transparent şi preluă toate obiectele din buzunarele acestuia. Reacher se aşeză în partea mesei unde era un singur scaun. Intuise că acolo era locul care-i fusese repartizat. Espin se aşeză în faţa lui. Toţi ceilalţi plecară. Espin nu spuse nimic. Fără întrebări, fără amabilităţi, fără discuţii mărunte pentru omorârea timpului.

— Cine vrea să stea de vorbă cu mine? întrebă Reacher.

— E pe drum, spuse Espin.

— E un bărbat?

— Cu un nume polonez.

— Cine e?

— O să vezi.

Ceea ce se şi întâmplă, după vreo douăzeci de minute. Uşa se deschise şi intră un bărbat în costum. Individul era pe la

începutul vârstei mijlocii, cu părul negru, scurt, întrezărindu-se ceva fire cărunte, şi o faţă palidă şi buhăită, ceea ce trăda o oarecare oboseală, şi un corp compact şi tonifiat, rod al orelor petrecute la sala de sport. Costumul era negru, nu din cele ieftine, dar purtat şi lucios pe alocuri, şi avea un suport pentru insignă agăţat de buzunarul de la piept. Insigna era Metro PD. Care era departamentul de poliţie local din Washington D.C.

Un civil.

Tipul se aşeză lângă Espin şi spuse:

— Sunt detectivul Podolski.

— E bine de ştiut.

— Am nevoie de nişte răspunsuri.

— La ce fel de întrebări?

— Cred că ştii.

— Nu.

— Întrebări despre o agresiune fizică gravă.

— Cât de veche, de data asta? Douăzeci de ani? O sută? Ceva ce s-a întâmplat în timpul Războiului Civil?

— Spune-mi cum ţi-ai petrecut dimineaţa.

— Ce dimineaţă?

— Dimineaţa asta. Azi.

— M-am trezit, apoi am vorbit cu un avocat, pe urmă am vorbit cu alt avocat şi în sfârşit am vorbit cu încă un avocat. În esenţă, în dimineaţa asta am avut de-a face doar cu avocaţi.

— Numele lor?

— Sullivan, Edmonds şi Moorcroft.

— Iar Moorcroft este colonelul Moorcroft, de la şcoala ta JAG din Charlottesville, care lucrează temporar la această bază?

— Nu a fost şcoala mea JAG, spuse Reacher. Dar, da, el este.

— Şi unde ai vorbit cu el?

— Chiar aici, în această bază. În sala de mese a clubului ofiţerilor.

— Şi când ai vorbit cu el?

— Azi-dimineaţă. Cum am spus.

— La ce oră, exact?

— Domnule detectiv, o conversaţie privată între doi ofiţeri de armată, desfăşurată într-o bază militară, intră cumva în jurisdicţia dumitale?

— Asta intră, spuse Podolski. Crede-mă. Când ai vorbit cu el?

— La ora când îşi lua micul dejun, spuse Reacher. Mai târziu

decât mi l-am luat eu. Aş zice că discuţia a început la nouă şi douăzeci şi trei de minute.

— Asta e foarte precis.

— Mi-ai cerut să fiu precis.

— Despre ce ai discutat cu colonelul Moorcroft? întrebă Podolski.

— O chestiune juridică, spuse Reacher.

— Confidenţială?

— Nu, era despre o terţă persoană.

— Iar persoana terţă ar fi maiorul Susan Turner, de la Unitatea 110 PM, anchetată în prezent de armată sub acuzaţia de corupţie?

— Corect.

— Şi, la această conversaţie a fost de faţă şi maiorul Sullivan, corect?

— Da, a fost acolo.

— Ea zice că tu ai vrut ca Moorcroft să facă ceva, corect?

— Da, aşa este.

— Ai vrut ca el să facă apel la reţinerea preventivă a maiorului Turner?

— Da, asta am vrut.

— Dar el n-a vrut? E adevărat? Şi, de fapt, ţi-a spus să-ţi iei valea?

— La un moment dat, da.

— De fapt, v-aţi certat. Într-o manieră aprinsă.

— Nu ne-am certat. Am discutat o chestiune tehnică. N-a fost aprinsă.

— Dar ideea e că ai vrut ca Moorcroft să facă ceva pentru tine, iar el te-a refuzat. Este un rezumat corect al situaţiei?

— Despre ce anume e vorba, de fapt? întrebă Reacher.

Podolski răspunse:

— Despre faptul că domnul colonel Moorcroft a fost bătut măr spre sfârşitul acestei dimineţi, în partea de sud-est a Washingtonului. Pe străzile din jurisdicţia mea.

Capitolul 15

Podolski scoase un blocnotes şi un pix, pe care le aşeză frumos pe masă, şi spuse:

— Ar trebui să ai un avocat aici.

— N-am fost în sud-estul Washingtonului azi, spuse Reacher. Sau în altă parte a oraşului. Nici măcar n-am trecut râul.

— Vrei un avocat?

— Am deja un avocat. La drept vorbind, doi. Nu-mi sunt de mare folos. De fapt, unul dintre ei nu-mi face absolut niciun bine.

— Te referi la maiorul Sullivan?

— A plecat înainte de încheierea conversaţiei. Moorcroft urma să facă cererea. A fost de acord imediat după ce a plecat Sullivan.

— Foarte convenabil pentru tine.

— Şi adevărat, totodată. Ce, Moorcroft spune altceva?

— Moorcroft nu spune nimic. E în comă.

Reacher nu spuse nimic.

— Ai avut o maşină, nu-i aşa? întrebă Podolski. Un sedan Chevrolet albastru, împrumutat de la cartierul general al unităţii.

— Şi ce-i cu asta?

— Ai fi putut să-l urci pe Moorcroft în maşină şi să-l duci peste râu.

— Cred că aş fi putut, dar n-am făcut-o.

— A fost un atac brutal.

— Dacă zici tu.

— Da, aşa zic. Trebuie că s-a împrăştiat sânge peste tot.

Reacher încuviinţă din cap.

— Atacurile brutale şi sângele împrăştiat peste tot tind să meargă mână în mână.

— Vorbeşte-mi de hainele tale.

— Ce haine?

— Alea pe care le porţi.

Reacher se uită în jos.

— Sunt noi. Tocmai le-am cumpărat.

— De unde?

— De la un mall aflat la două cvartale de motel.

— De ce ţi le-ai cumpărat?

O să iasă din arest în scurt timp.

— Pentru că era timpul, spuse Reacher.

— Hainele vechi erau murdare?
— Presupun.
— Aveai ceva pe ele?
— De exemplu?
— Sânge, de exemplu.
— Nu, nu era sânge pe ele.
— Unde sunt acum?
Reacher nu spuse nimic. Podolski continuă:
— Am vorbit cu recepţionerul de la motel. Zice că i-ai cerut stăruitor să-ţi golească coşurile de gunoi.
— Nu i-am cerut chiar stăruitor.
— Dar totuşi a golit coşurile. Aşa cum i-ai cerut. Cu puţin înainte să sosească maşina de salubritate. Aşa că, acum, hainele tale vechi au dispărut.
— Coincidenţă.
— Foarte convenabil pentru tine, spuse din nou Podolski. Nu-i aşa?
Reacher nu îi dădu replica. Podolski spuse:
— Recepţionerul a verificat hainele. E genul ăla de om. Erau prea mari pentru el, fireşte, dar s-a gândit că poate găseşte ceva de valoare. Dar n-a găsit nimic. Prea murdare, a spus. Şi cu prea multe pete. Inclusiv unele care i s-au părut a fi de sânge.
— Nu era al lui Moorcroft, spuse Reacher.
— Atunci, al cui?
— Le purtam de multă vreme. Am avut o viaţă cruntă.
— Te baţi des?
— Cât mai puţin posibil. Dar, uneori, mă mai tai când mă bărbieresc.
— Ai făcut şi duş, nu-i aşa?
— Când?
— Când ţi-ai aruncat hainele. Recepţionerul zice că i-ai cerut un prosop curat.
— Da, am făcut duş.
— Îţi faci duş în mod normal de două ori pe zi?
— Uneori.
— Ai avut astăzi vreun motiv anume?
O să iasă din arest în scurt timp.
— Niciun motiv anume, spuse Reacher.
— Poate să te clăteşti de sânge.
— N-am sângerat.

— Dacă am controla canalizarea, ce-am găsi?

— Apă murdară, spuse Reacher.

— Eşti sigur de asta?

— Toată camera e murdară.

— În momentul ăsta, eşti acuzat de crimă, corect? Pe care ai comis-o acum şaisprezece ani? Juan Rodriguez? Un tip pe care l-ai bătut?

— Acuzaţie falsă.

— Am mai auzit replica asta. Lucru pe care ţi l-a spus şi colonelul Moorcroft. Maiorul Sullivan mi-a zis că i-ai pomenit de problemă colonelului. Dar el nu ţi-a dat dreptate. Asta te-a supărat?

— Mi-a creat o uşoară frustrare.

— Da, trebuie să fie obositor să fii atât de neînţeles de toată lumea.

— Cât de rău e Moorcroft? întrebă Reacher.

— Te pomeneşti că te simţi vinovat acum?

— Mă simt îngrijorat, pentru el şi pentru clientul lui.

— Am auzit că n-ai întâlnit-o niciodată pe femeia aia.

— Are vreo importanţă asta?

— Doctorii spun că Moorcroft s-ar putea să se trezească la un moment dat. Nimeni nu poate prezice când sau în ce stare va fi atunci. Dacă se va trezi.

— M-am aflat la cartierul general al Unităţii 110 la un moment dat în dimineaţa asta, spuse Reacher.

Podolski încuviinţă din cap:

— În total, vreo douăzeci de minute. Am verificat. Ce ai făcut restul dimineţii?

— M-am plimbat.

— Unde?

— Pe ici, pe colo.

— Te-a văzut cineva plimbându-te?

— Nu cred.

— Foarte convenabil pentru tine, spuse Podolski pentru a treia oară.

— Vorbeşti cu cine nu trebuie, domnule detectiv. Ultima oară când l-am văzut pe Moorcroft tocmai ieşea din sala de mese a clubului de aici, fericit nevoie mare. Ăla care l-a atacat umblă nestingherit în libertate, râzând de tine, în vreme ce tu îţi pierzi timpul cu mine.

— Cu alte cuvinte, altcineva a făcut-o?

— Evident.

— Am mai auzit replica asta, spuse din nou Podolski.

— Te-ai înşelat vreodată?

— Nu contează. Ce contează e dacă mă înşel acum. Şi nu cred că mă înşel. Am un individ cu un trecut marcat de violenţă, care a fost văzut certându-se cu victima cu puţin înainte de ora când s-a produs atacul şi care şi-a aruncat toate hainele la puţin timp după aceeaşi oră, a făcut duş a doua oară în aceeaşi zi, a avut acces la un vehicul şi ale cărui mişcări nu pot fi explicate în întregime. Ai fost poliţist, nu-i aşa? Tu ce ai face în locul meu?

— L-aş găsi pe cel care a comis-o. Sunt sigur că am văzut asta scris pe undeva.

— Şi dacă omul care a comis-o zice că nu e el acela?

— S-a întâmplat asta mereu. Trebuie să-ţi foloseşti judecata.

— O folosesc.

— Păcat, spuse Reacher.

— Arată-mi mâinile.

Reacher puse mâinile pe masă, cu palmele lipite de tăblie. Erau mari şi bronzate, obosite şi aspre. Nodurile degetelor aveau o tentă uşoară de roz şi erau foarte puţin umflate. Din seara precedentă. De la cei doi tipi în tricouri. Croşeul de stânga şi upercutul de dreapta. Lovituri serioase. Nu cele mai serioase posibil, dar solide. Podolski le privi pentru un timp.

— Neconcludent, spuse el. Poate ai folosit o armă. Un obiect contondent oarecare. Doctorii îmi vor spune asta.

— Deci, ce se întâmplă în continuare? întrebă Reacher.

— Asta va fi decizia procurorului. Până atunci, vei veni cu mine. Vreau să te ţin închis în oraş.

În cameră se aşternu liniştea, apoi Espin vorbi pentru prima oară.

— Nu, spuse el. E inacceptabil. Rămâne aici. Omuciderea noastră e mai tare decât agresiunea ta violentă.

— Dimineaţa asta e mai tare decât acum şaisprezece ani, spuse Podolski.

— Posesiunea e esenţială în situaţii din astea, răspunse Espin. Noi îl avem. Tu, nu. Imaginează-ţi câtă muncă de birou ar fi necesară.

Podolski nu spuse nimic, iar Espin continuă:

— Dar poţi să vii aici şi să vorbeşti cu el ori de câte ori vrei.

— O să fie închis? întrebă Podolski.

— Mai bine decât un peşte în acvariu.

— În regulă, spuse Podolski.

Se ridică, îşi luă pixul şi blocnotesul şi ieşi din încăpere.

După asta, urmă procedura de reţinere preventivă, îl percheziţionară din nou pe Reacher, luându-i de data asta şireturile de la bocanci, şi îl conduseră, pe jumătate împingându-l, pe lângă două camere de interogatorii mai mari aflate vizavi şi, după ce cotiră de două ori, ajunseră la blocul de detenţie. Care era mult mai civilizat decât altele văzute de Reacher. Era mai degrabă ca o aripă îndepărtată a unui hotel ieftin, şi nu ca o închisoare. Un labirint de subcoridoare şi holuri mici, iar celula însăşi era ca o cameră de motel. Consolidată, firește, cu încuietori şi zăvoare, o uşă din oţel care se deschidea în afară, ziduri din beton şi o ferestruică înaltă de treizeci de centimetri, ca o fantă în apropierea tavanului, obiecte sanitare metalice în baie, şi un pat îngust în stil cazon, dar era spaţioasă şi rezonabil de confortabilă în acelaşi timp. Una peste alta, un loc mai bun decât camera de motel de unde plecase. Asta fără doar şi poate. Avea chiar şi un scaun lângă pat. Sediul Bazei Reunite Dyer-Helsington, în toată gloria ei opulentă. Prizonierii de rang înalt dinăuntru erau mai bine trataţi decât ofiţerii de rang mic de afară.

Reacher se aşeză pe scaun.

Espin aştepta în prag.

În speranţa unei situaţii mai bune, pregăteşte-te pentru ce-i mai rău.

— Trebuie să-l văd pe căpitanul de serviciu, cât mai curând posibil, spuse Reacher.

— O să treacă pe-aici, oricum, zise Espin. Trebuie să-ţi spună regulile.

— Cunosc regulile. Am fost şi eu cândva căpitan de serviciu. Dar tot trebuie să-l văd cât mai curând posibil.

— Am să-i transmit mesajul.

După care Espin plecă.

Uşa se închise cu zgomot, apoi încuietoarea se răsuci, iar zăvoarele se închiseră.

După douăzeci de minute, aceleaşi sunete se auziră în ordine inversă. Zăvoarele se deschiseră, încuietoarea se răsuci în sens opus şi uşa se deschise. Căpitanul slăbănog se aplecă pe sub

pragul de sus al uşii şi intră, spunând:

— O să avem necazuri cu tine?

— Nu văd de ce, atât timp cât vă comportaţi cum se cuvine, răspunse Reacher.

Individul înalt zâmbi:

— Ce pot să fac pentru tine?

— Să suni pe cineva. Sergentul Leach de la 110. Spune-i unde sunt. S-ar putea să aibă un mesaj pentru mine. Dacă da, poţi să vii să-mi spui despre ce mesaj e vorba.

— Vrei să dau de mâncare la câine şi să-ţi iau şi rufele de la curăţătorie?

— N-am rufe la curăţătorie. Şi nici câine. Dar poţi să-l suni pe maiorul Sullivan, de la JAG, dacă vrei. E avocatul meu. Spune-i că vreau s-o văd, aici, până la închiderea programului, astăzi. Spune-i că am nevoie de o întrevedere avocat-client. Spune-i că este extrem de important.

— Asta-i tot?

— Nu. Pe urmă, poţi s-o suni pe căpitanul Edmonds, la CRU. E celălalt avocat al meu. Spune-i că vreau s-o văd imediat după maiorul Sullivan. Spune-i că am lucruri urgente de discutat cu ea.

— Altceva?

— Câţi clienţi ai azi?

— Doar pe tine şi încă o persoană.

— Adică, pe maiorul Turner, corect?

— Corect.

— E pe aproape?

— E singurul bloc de detenţie pe care-l avem.

— Trebuie să afle că avocatul ei n-o mai poate apăra. Are nevoie de un alt avocat. Trebuie să te duci la ea şi să te asiguri că obţine un altul.

— Sună ciudat din partea ta lucrul ăsta.

— Ce i s-a întâmplat lui Moorcroft nu are nicio legătură cu mine. O să te convingi de asta curând. Şi cel mai bun mod de a te şterge de ou de pe faţă este să te fereşti de el, în primul rând.

— E tot ciudat din partea ta să spui asta. Cine a murit şi te-a făcut preşedinte al Uniunii Americane pentru Drepturile Civile?

— Am depus un jurământ să apăr Constituţia. Ca şi tine, de altfel. Maiorul Turner este îndreptăţită să fie reprezentată în mod competent în orice moment. Asta e teoria. Iar pauza asta

va arăta rău când se va face apelul. Aşa că spune-i că trebuie să ceară un avocat nou. Cât mai curând posibil. Ar fi bine în după-amiaza asta. Asigură-te că înţelege asta.

— Altceva?

— Am terminat acum, spuse Reacher. Mulţumesc, domnule căpitan.

— Cu plăcere, spuse tipul înalt.

Se întoarse, se aplecă din nou pe sub pragul de sus şi ieşi pe coridor. Uşa se trânti, încuietoarea se răsuci şi zăvoarele se închiseră.

Reacher rămase unde se afla, pe scaun.

După cincisprezece minute, se auziră din nou zgomotele uşii.

Zăvoarele, încuietoarea, balamalele. De data asta, căpitanul rămase pe coridor. Mai puţin efort pentru gâtul lui. Spuse:

— Mesaj de la sergentul Leach, de la cartierul tău general. Cei doi tipi din Afganistan au fost găsiţi morţi. Pe o potecă de munte din Hindukuş. Împuşcaţi în cap. Cu gloanţe de nouă milimetri, probabil. Cu trei zile în urmă, cel mai probabil.

Reacher făcu o mică pauză, apoi spuse:

— Mulţumesc, domnule căpitan.

În speranţa unei situaţii mai bune, pregăteşte-te pentru ce-i mai rău.

Iar ce era mai rău se întâmplase.

Capitolul 16

Reacher rămase pe scaun, gândind intens, aruncând în minte o monedă imaginară. Prima oară: cap sau pajură? Evident, şanse perfect egale, cincizeci la cincizeci. Pentru că moneda era imaginară. O monedă reală aruncată de un om real se apropia mai mult de 51 – 49 în favoarea părţii îndreptate în sus la începutul experimentului. Nimeni nu putea să explice exact de ce, dar fenomenul era observat cu uşurinţă în experimente. Ceva legat de axele multiple de rotaţie, aerodinamică şi diferenţa generală dintre teorie şi practică.

Dar moneda lui Reacher era imaginară. Deci, a doua oară: cap sau pajură? Exact 50 – 50 din nou. Şi a treia oară, şi a patra oară. Fiecare aruncare era un eveniment separat, de sine stătător, cu şanse identice, independent statistic de rezultatele anterioare. Întotdeauna 50 – 50, de fiecare dată. Dar asta nu însemna că şansele de a obţine de patru ori la rând cap erau de 50 – 50. Departe de aşa ceva. Şansele de a obţine cap de patru ori la rând erau cam de 94 – 6. Mult mai rău decât 50 – 50. Matematică simplă.

Iar Reacher avea nevoie să obţină de patru ori la rând cap. Altfel spus: Va obţine Susan Turner un avocat nou în după-amiaza aceea? Răspuns: da sau nu. 50 – 50. Ca la aruncarea monedei, cap sau pajură. Apoi: Va fi noul avocat un bărbat alb? Răspuns: da sau nu. 50 – 50. Şi iar: Maiorul Sullivan sau, ulterior, căpitanul Edmonds se va afla în clădire în acelaşi timp cu noul avocat al lui Susan Turner? Presupunând că va obţine un nou avocat: Răspuns: da sau nu. 50 – 50. Şi, în sfârşit: Vor intra toţi cei trei avocaţi prin aceeaşi poartă? Răspuns: da sau nu. 50 – 50.

Patru răspunsuri da-sau-nu, fiecare dintre ele fiind un eveniment separat, de sine stătător. Fiecare dintre ele o probabilitate perfectă de 50 – 50, de sine stătătoare. Dar patru răspunsuri corecte la rând constituiau o improbabilitate de şase la sută.

În speranţa unei situaţii mai bune. Ceea ce Reacher făcu. Într-o anumită măsură, justificabil, aşa simţea. Statisticile erau reci şi indiferente. Aşa cum lumea reală nu era, în mod necesar. Armata era o instituţie imperfectă. Chiar şi în roluri necombatante, precum Corpul JAG, nu era perfect neutră în privinţa sexelor, de exemplu. Bărbaţii erau favorizaţi pentru

gradele superioare. Iar un grad superior era văzut ca necesar, pentru apărarea unui maior de poliţie militară acuzat de corupţie. Prin urmare, sexul noului avocat al lui Susan Turner nu era exact o ipoteză de 50 – 50. Probabil mai aproape de 70 – 30, în direcţia dorită. În definitiv, Moorcroft fusese bărbat. Şi alb. Persoanele de culoare erau bine reprezentate în armată, dar într-o proporţie care nu era mai mare decât în cadrul populaţiei generale, adică de unu la opt. Cam 87 – 13, aici.

Iar Reacher putea să ţină pe loc, în clădire, cel puţin pe unul dintre avocaţii lui practic o perioadă nedefinită. Tot ce avea de făcut era să le facă să vorbească. Un moment de prefăcătorie după altul. O manifestare măreaţă de anxietate. Putea să le ţină acolo până la sfântu-aşteaptă, până când se plictiseau sau deveneau îndeajuns de nerăbdătoare ca să renunţe la buna-cuviinţă avocăţească sau la bunele maniere. Prin urmare, şansele ca avocatul său şi cel al lui Turner să fie prezenţi în clădire în acelaşi timp erau mai mari şi ele de 50 – 50. Posibil, din nou 70 – 30. Poate chiar mai mari.

Iar cei care veneau în mod regulat la Dyer se poate să fi ştiut că poarta de nord era mai apropiată de corpul de gardă, aşa că te puteai baza că o vor folosi pe aceea. Poate. Ceea ce ducea şi chestiunea porţii într-o situaţie mai bună de 50 – 50. Dacă noul avocat al lui Turner avea să fie un vizitator regulat. Ceea ce putea să nu fie. Vedetele universitare nu ajungeau în mod necesar de multe ori prin zonă. Să zicem, 55 la 45. Un avantaj minor. Nu copleşitor.

Cu toate acestea, per total, şansele planului erau ceva mai bune de şase la sută.

Dar nu cu mult mai bune.

Asta dacă Turner obţinea un alt avocat, în primul rând.

În speranţa unei situaţii mai bune.

Reacher aşteptă. Relaxat, răbdător, inert. Urmărea scurgerea timpului în minte. Trei după-amiază. Trei şi jumătate. Patru. Scaunul era comod. Camera era caldă. Şi destul de bine izolată fonic. Zgomotele de afară se auzeau foarte slab. Doar un fond sonor surd. Nu că locul ar fi avut vreo asemănare cât de măruntă cu o închisoare obişnuită. Era un loc civilizat, pentru oameni civilizaţi.

Iar Reacher spera ca toate acestea să-i fie de folos.

* * *

În sfârşit, la patru şi jumătate după-amiaza, zăvoarele erau trase, încuietoarea se răsuci şi uşa se deschise. Căpitanul slăbănog spuse:

— Maiorul Sullivan a venit să te vadă.

Începea spectacolul.

Capitolul 17

Tipul înalt făcu un pas înapoi şi-l lăsă pe Reacher să meargă în faţa lui. Coridorul coti în unghi drept la stânga, apoi la dreapta. Reacher reconstitui topografia din puţinele lucruri văzute. Socoti că biroul principal era după alte trei colţuri. Tot la ceva distanţă de-acolo. Înainte de el, urma micul hol pătrat, cu uşile de carantină încuiate, şi cu conţopistul, şi uşa din spate către afară. Înainte de asta, veneau camerele pentru interogatorii, de o parte şi de alta ale unui coridor scurt, izolat. Spaţiile scorojite pentru poliţişti şi suspecţi aveau să fie pe dreapta, iar pe stânga erau spaţiile ceva mai mari pe care le văzuse în drum spre celule. Erau două asemenea spaţii. Presupuse că erau destinaţia lui. De calitate mai bună, pentru conferinţe între avocaţi şi clienţi. Aveau geamuri la uşi, dreptunghiuri verticale înguste din sticlă cu inserţie de sârmă, poziţionate în jumătatea superioară, deasupra clanţelor.

Trecu de prima uşă, aruncând o privire pe geam, dar prefăcându-se că nu se uită, şi o văzu pe Sullivan acolo, aşezată în partea stângă a mesei, în uniforma ei Clasa A, bine aranjată, cu mâinile împreunate deasupra servietei închise, şi continuă să meargă până la a doua uşă, unde se opri şi privi pe geam, cu un gest de-a dreptul făţiş.

A doua cameră era goală.

Niciun client, niciun avocat, bărbat ori femeie.

Nici cap, nici pajură.

Deocamdată.

În spatele lui, tipul înalt spuse:

— Opreşte-te, domnule maior. Camera ta e asta din spate.

Reacher se întoarse la prima cameră. Uşa nu era încuiată.

Tipul înalt doar întoarse clanţa şi o deschise. Reacher ascultă zgomotele scoase. Un clic metalic solid de la clanţă, un scârţâit cursiv şi precis de la balamale, un şuierat pneumatic de la etanşările de silicon. Nu puternice, dar distinctive. Reacher păşi înăuntru. Sullivan ridică privirea. Individul înalt zise:

— Sunaţi când aţi terminat, doamnă avocat.

Reacher se aşeză faţă în faţă cu Sullivan şi tipul înalt închise uşa şi plecă. Uşa nu era încuiată, pentru că nu exista clanţă pe interior. Doar o suprafaţă netedă, cu ceva care lipsea în mod neaşteptat, ca o faţă fără nas. Lângă uşorul uşii, era un buton de sonerie. *Sunaţi când aţi terminat.* Camera propriu-zisă era

simplă şi plăcută. Nu avea ferestre, dar era mai curată şi mai răcoroasă decât camera poliţiştilor. Becul era mai luminos.

Sullivan îşi ţinea servieta închisă, cu mâinile împreunate deasupra ei.

— N-am să te reprezint în cazul agresiunii asupra lui Moorcroft, zise ea. De fapt, aş vrea să nu mai fi deloc clientul meu.

Reacher nu răspunse. Era atent la ceea ce putea să audă din coridor. Ceea ce nu era mult, dar poate că era de ajuns.

— Domnule maior? zise Sullivan.

— Sunt ceea ce ţi se dă, aşa că trebuie să te obişnuieşti, spuse Reacher.

— Colonelul Moorcroft îmi este prieten.

— Ţi-a fost profesor?

— Unul dintre ei.

— Atunci ştii cum sunt tipii ăştia. În mintea lor, nu părăsesc niciodată sala de clasă. Socratici, sau cum naiba li se mai spune. M-a călcat pe coadă, aşa, de amorul artei. Discuta în contradictoriu ca să se amuze, fiindcă aşa fac ei. Ai plecat, după care a spus că o să completeze documentaţia de îndată ce-şi termină micul dejun. Asta a fost intenţia lui tot timpul. Dar nu-i stătea în fire să dea răspunsuri simple.

— Nu te cred. Niciun fel de documentaţie n-a fost depusă în dimineaţa asta.

— Ultima oară l-am văzut când ieşea din sala de mese. Cam la două minute după ce-ai plecat tu.

— Deci, şi pe-asta o negi?

— Gândeşte-te, doamnă avocat. Scopul meu era să-l scot pe maiorul Turner din celulă. Cum m-ar fi ajutat dacă-l atacam pe Moorcroft? M-ar fi dat înapoi cel puţin o zi, dacă nu chiar două sau trei.

— De ce-ţi pasă aşa de mult de maiorul Turner?

— Mi-a plăcut vocea ei la telefon.

— Poate că erai supărat pe Moorcroft.

— Ţi s-a părut că-s supărat?

— Un pic.

— Te înşeli, doamnă maior. Nu păream supărat deloc. Pentru că nu eram supărat. Stăteam acolo cât se poate de răbdător. Nu era primul universitar pe care-l întâlneam. Şi eu am urmat o şcoală, la urma urmelor.

— M-am simţit stingherită.
— Ce i-ai spus lui Podolski?
— Doar atât. Că a fost o dispută şi că m-am simţit stingherită.
— I-ai spus că mă încinsesem?
— L-ai contrazis. V-aţi certat.
— Şi ce era să fac? Să iau poziţia de drepţi şi să salut? Nu e tocmai Judecătorul Principal de la Curtea Supremă.
— Dovezile împotriva ta par să fie considerabile. Hainele, îndeosebi. E ceva clasic.
Reacher nu răspunse. Asculta din nou. Auzise paşi pe coridor. Doi oameni. Amândoi bărbaţi. Glasuri scăzute. Fraze scurte, necontradictorii. Un schimb de informaţii succint şi de zi cu zi. Paşii trecură mai departe. Nu se auzi niciun zgomot de uşă. Niciun clic, niciun scârţâit, niciun şuierat.
— Dle maior? spuse Sullivan.
— Ai un portmoneu în servietă? întrebă Reacher.
— Poftim?
— Ai auzit ce-am spus.
— De ce aş avea?
— Pentru că nu ai poşetă, iar, dacă nu te superi că spun asta, uniforma ta e croită foarte strâns pe corp şi nu văd nicio umflătură în vreun buzunar.
Sullivan îşi ţinu mâinile pe servietă şi spuse:
— Da, am un portofel aici.
— Câţi bani ai în el?
— Nu ştiu. Vreo treizeci de dolari.
— Cât ai scos ultima oară de la bancomat?
— Două sute.
— Ai şi un celular acolo?
— Da.
— Atunci, sunt tot atâtea dovezi împotriva ta ca şi împotriva mea. Este clar că ai sunat un complice şi i-ai oferit o sută şaptezeci de dolari ca să-l bată măr pe fostul tău profesor. Poate că notele tale n-au fost perfecte, cu ani în urmă. Poate că mai erai supărată pe el.
— E ridicol.
— Asta spun şi eu.
Sullivan nu răspunse. Reacher întrebă:
— Ce note ai avut la facultate?
— Nu au fost perfecte, spuse Sullivan.

Reacher ascultă din nou. Linişte pe coridor.

— Detectivul Podolski va ordona o percheziţie la groapa de gunoi, spuse Sullivan. O să-ţi găsească hainele. N-o să fie prea greu. Ultimele intrate, primele ieşite. Vor rezista ele la analiza ADN?

— Fără probleme, spuse Reacher. N-am fost eu.

Apoi: alţi paşi pe coridor. Uşori, liniştiţi, doi oameni. O procesiune, poate. O persoană înaintea celeilalte. O oprire, o explicaţie, o frază spusă pe un ton natural şi jos. Poate: *Aici, domnule colonel. Cealaltă e ocupată.* Şi: zgomote de uşă. Clicul metalic distinctiv al clanţei, scârţâitul uleios al balamalelor şi şuieratul etanşărilor din silicon.

Sosirea avocatului. Al lui Turner, desigur. Pentru că ea era singurul client reţinut. În timp ce avocatul lui Reacher era încă în clădire. Şi încă primul avocat. Până aici, toate bune.

Cap şi cap.

Doi la zero.

— Zi-mi de afidavitul lui Rodriguez, spuse Reacher.

— Un afidavit este o declaraţie sub prestare de jurământ, îi răspunse Sullivan.

— Ştiu asta, spuse Reacher. Cum i-am spus şi vechiului tău amic, Moorcroft, chestia asta nu e chirurgie cerebrală. *Afidavit* este un termen latin care înseamnă *a declarat sub jurământ.* Dar oare chiar vorbeşte el de dincolo de mormânt? Într-un sens practic? În lumea reală?

Pentru prima oară, Sullivan îşi luă mâinile de pe servietă. Le legănă dintr-o parte în alta. În mod echivoc. Tot felul de gesturi academice. *Poate că da, poate că nu.* Spuse:

— În jurisprudenţa americană, este foarte neobişnuit să te bazezi pe un afidavit nesusţinut, mai ales dacă persoana care a depus jurământul nu e disponibilă pentru examinare încrucişată. Dar poate fi admis, dacă interesele justiţiei o cer. Sau în interesul relaţiilor publice, dacă vrei să fii cinic. Iar acuzarea va argumenta oricum că afidavitul lui Rodriguez nu este întru totul nesusţinut. Au rezumatele zilnice din dosarele Unităţii 110, de unde reiese că l-ai vizitat, şi au şi raportul de la secţia de urgenţe a spitalului, din momentul imediat în care se arată rezultatele internării. Vor susţine că cele trei lucruri laolaltă prezintă o naraţiune fără cusur şi coerentă.

— Poţi să contraargumentezi?

— Fireşte, spuse Sullivan. Dar, din perspectivă dinamică, argumentaţia noastră pare dintr-odată foarte slabă. Ceea ce vor spune ei are o logică perfectă, din perspectivă cotidiană. S-a întâmplat asta, apoi s-a întâmplat asta, apoi s-a întâmplat asta. Va trebui să scoatem al doilea *asta* şi să-l înlocuim cu ceva care să sune foarte puţin probabil în aparenţă. De exemplu, după plecarea ta, altcineva a apărut imediat în acelaşi loc şi în acelaşi moment şi l-a făcut chiseliţă pe individ.

Reacher nu răspunse. Asculta din nou. Sullivan spuse:

— Problema noastră este dacă o încercare de apărare care eşuează va irita curtea până la punctul la care ai obţine o sentinţă mai rea decât ai obţine dacă ai pleda vinovat. Ceea ce reprezintă un risc serios. Sfatul meu este să alegem varianta sigură şi să acceptăm învoiala. Doi ani e mai bine decât cinci sau zece.

Reacher nu răspunse. Încă asculta. La început, nimic. Doar tăcere. Apoi: alţi paşi pe coridor. Doi oameni. Unul înaintea celuilalt. Sullivan spuse:

— Domnule maior?

Apoi: zgomote de uşă. Aceeaşi uşă. Acelaşi clic metalic distinct al clanţei, acelaşi scârţâit uleios al balamalelor, acelaşi şuierat al etanşărilor de silicon. Urmă o pauză şi aceleaşi zgomote se auziră din nou, în ordine inversă, la închiderea uşii. Şi apoi: paşii unei singure persoane, îndepărtându-se.

Aşadar acum Turner se afla în camera învecinată cu avocatul ei, iar coridorul era liber.

Ora spectacolului.

— Am o problemă serioasă cu celula mea, doamnă avocat, spuse Reacher. Trebuie neapărat să vii s-o vezi.

Capitolul 18

— Ce fel de problemă ai cu celula? întrebă Sullivan.

Rostise cuvintele uşor plictisită, dar nu nervoasă. Nu excludea problema din capul locului. Avocaţii apărării au de-a face cu tot felul de aberaţii. Suspecţii căutau întotdeauna o portiţă de scăpare. Pentru inevitabilul apel. Orice neglijenţă sau nedreptate imaginară trebuie investigată şi evaluată. Reacher ştia asta. Ştia regulile jocului.

— Nu vreau să îţi bag ceva în cap, spuse Reacher. Nu vreau să-ţi influenţez opinia sinceră. Trebuie să vezi asta chiar tu.

— Acum?

— De ce nu?

— OK, spuse ea uşor plictisită.

Se ridică. Se apropie de uşă. Apăsă butonul soneriei. Lăsă servieta pe masă.

Reacher se ridică şi aşteptă în spatele ei.

Un minut.

Două.

Apoi fereastra îngustă din uşă se întunecă, uşa se deschise şi căpitanul de serviciu spuse:

— Aţi terminat, doamnă avocat?

— Nu, are o problemă cu celula, răspunse Sullivan.

Individul înalt se uită la Reacher, cu o expresie întrebătoare, parţial resemnată, parţial surprinsă, ca şi cum ar fi spus: „Serios? Tu? Cu şmecheria asta veche?”

Dar se mulţumi să spună:

— OK, nu contează. Să mergem să ne uităm.

Aşa cum şi trebuia să facă. Ştia şi el regulile jocului.

Reacher o luă înainte. Sullivan, după el. Individul înalt ţinea ariergarda. Merseră în şir indian, pe coridorul întortocheat, la stânga şi apoi la dreapta, până la uşa celulei, care nu era încuiată pentru că Reacher nu se afla în ea. Reacher o deschise şi o ţinu aşa pentru ceilalţi. Individul înalt zâmbi şi preluă uşa de la el cu un gest care spunea: *după tine.* Era obtuz, dar nu avea leziuni pe creier.

Reacher intră primul. Apoi, Sullivan. În sfârşit, individul înalt. Reacher se opri şi arătă cu degetul.

— Uite-acolo, spuse el. În crăpătură.

— Care crăpătură? întrebă Sullivan.

— În podea, aproape de zid. Sub fereastră.

Sullivan păşi înainte. Tipul înalt se opri aproape de pat. Sullivan zise:

— Nu văd nicio crăpătură.

— E ceva în ea. Se mişcă.

Sullivan îngheţă. Tipul înalt se aplecă şi el. Firea omenească. Reacher se aplecă în cealaltă parte, doar o abatere subtilă, dar masa tipului înalt se mişca într-o direcţie, iar a lui Reacher, în cealaltă. Reacher îl împinse pe tip, sub umăr, pe braţ, cu putere, aşa cum un înotător împinge în marginea bazinului, iar tipul căzu peste pat ca şi cum ar fi căzut de pe nişte catalige. Sullivan se întoarse, dar Reacher se duse spre uşă, ieşi pe coridor, închise uşa şi o încuie.

Apoi alergă înapoi, deranjat de lipsa şireturilor, pe lângă camera în care Sullivan îşi lăsase servieta, până la camera învecinată. Se păstră la o oarecare distanţă şi privi prin fereastra dreptunghiulară îngustă.

Şi o văzu pe Susan Turner pentru prima oară.

Se gândi că meritase să aştepte.

Fără doar şi poate.

Şedea pe latura din dreapta a mesei. Purta o uniformă militară de luptă, cu toate tresele şi baretele desprinse, bocanci militari maro, fără şireturi. Era cu vreo 4 – 5 centimetri peste înălţimea medie. Era suplă, cu osatură fină, cu părul negru pieptănat pe spate, pielea bronzată şi ochii căprui-închis. Pe chipul ei se citea în principal oboseala, dar se vedeau şi spirit acolo, şi inteligenţă, şi un fel de neastâmpăr detaşat şi ironic.

Spectaculoasă, în opinia bine cumpănită a lui Reacher.

A meritat fără doar şi poate aşteptarea, îşi zise el din nou.

Avocatul ei era aşezat în partea stângă a mesei, un colonel plin în uniformă Clasa A. Părul grizonant şi faţa ridată. Vârstă şi statură mijlocii.

Bărbat.

Bărbat alb.

Încă o dată cap.

Scor 3 la 0.

Reacher merse mai departe, până la uşa de carantină dintre el şi holul din spate. Nu avea clanţă pe interior. Doar un buton de sonerie, ca în camerele pentru conferinţe. Îşi scoase bocancii şi apoi începu să apese butonul, imperios, în mod repetat. După nici cinci secunde, uşa se deschise. Conţopistul din hol era

acolo, cu mâna pe clanţă. Avea cheile pe un inel metalic pătrat, ca o mică piesă de echipament de alpinism, prins într-o gaică de curea a pantalonilor.

Reacher spuse, cu sufletul la gură:

— Căpitanul tău a suferit o congestie, cred. Sau un atac de inimă. Se zvârcoleşte pe podea. Trebuie să mergi să-l vezi. Imediat, soldat!

Prezenţă autoritară. Foarte preţuită în rândul militarilor. Individul ezită mai puţin de o secundă şi apoi păşi în coridorul interior. Uşa începu să se închidă în spatele lui. Reacher vârî bocancul stâng în uşă şi apoi se întoarse să-l urmeze pe individ. Alergă desculţ şi tăcut în spatele acestuia şi apoi îl depăşi şi deschise uşa primei celule la care ajunse. Descuiată, pentru că era neocupată.

Dar nu pentru mult timp.

— Aici, spuse el.

Tipul din hol îşi făcu loc cu umărul, grăbit şi panicat, iar Reacher îi smulse cheile de la centură, împingându-l cu forţă şi trimiţându-l la podea, după care închise uşa şi o încuie.

Trase aer în piept şi expiră.

Acum urma partea dificilă.

Capitolul 19

Reacher se întoarse desculţ la camera unde servieta lui Sullivan rămăsese pe masă. Împinse uşa deschizând-o complet şi intră repede, înşfăcă servieta şi se întoarse rapid, prinzând uşa înainte să se închidă la loc. Îngenunche pe coridor şi deschise servieta. Ignoră dosarele şi celelalte acte juridice şi scotoci până când găsi o cheie de maşină, pe care o puse în buzunarul pantalonilor. Apoi găsi portofelul. Scoase legitimaţia militară. Numele de botez al lui Sullivan era Helen. Puse legitimaţia în buzunarul cămăşii. Luă banii şi îi puse în celălalt buzunar al pantalonilor. Găsi un pix şi, pe un triunghi de hârtie rupt dintr-un formular xeroxat, scrise: „*Dragă Helen, îţi datorez 30 de dolari*”, şi se semnă „*Jack Reacher*”. Puse bucăţica de hârtie în compartimentul pentru bani, închise portofelul şi apoi servieta.

Se ridică în picioare, cu servieta în mână.

Trase aer în piept şi expiră.

Ora spectacolului.

Continuă să meargă, trei metri şi jumătate, până la camera învecinată, şi privi prin fereastra îngustă. Susan Turner vorbea, cu răbdare, expunându-şi argumentele, ajutându-se de mâini ca să separe o idee de alta. Avocatul ei o asculta, cu capul lăsat într-o parte, luând notiţe pe un top de hârtie galbenă. Servieta era deschisă pe masă, dată la o parte. Era mai goală decât a lui Sullivan, dar buzunarele tipului erau mai pline. Uniforma lui nu era bine croită. Era largă şi generoasă. Pe plăcuţa de identificare de pe clapeta buzunarului scria Temple.

Reacher continuă să se deplaseze, până la uşa de carantină dintre el şi hol. În locul bocancului, puse cheia de la maşina lui Sullivan, aşa că uşa rămase neîncuiată, şi se încălţă din nou cu bocancii, largi şi fără şireturi. Apoi se întoarse la camera de interogatorii a lui Turner, oprindu-se la uşă.

Trase aer în piept şi expiră.

Apoi, deschise uşa, iute şi cu uşurinţă, şi pătrunse în cameră. Se întoarse, se aplecă şi aşeză servieta lipită de tocul uşii, ca să împiedice închiderea acesteia. Se întoarse iar şi îi văzu pe Turner şi pe avocatul ei uitându-se la el. Pe faţa avocatului nu se citea mai nimic, dar pe faţa lui Turner se întrezărea un început de recunoaştere.

— Domnule colonel, trebuie să-ţi văd legitimaţia, spuse

Reacher.

— Cine eşti dumneata? întrebă individul.

— Agenţia de Informaţii a Apărării. E doar o verificare de rutină, domnule.

Prezenţă autoritară. Mult preţuită printre militari. Tipul ezită o secundă, după care căută într-un buzunar interior de unde-şi scoase legitimaţia. Reacher se apropie, o luă şi o cercetă cu mare atenţie. *John James Temple.* Ridică sprâncenele, ca şi cum ar fi fost surprins, şi se uită din nou la ea, după care o vârî în buzunarul cămăşii, lângă cea a lui Sullivan, şi spuse:

— Îmi pare rău, domnule colonel, dar sunt nevoit să îţi răpesc un minut din timpul dumitale.

Se întoarse la uşă şi o ţinu deschisă. *După dumneata.* Tipul se arătă nesigur un moment, după care se ridică, încet, de la masă. Reacher se uită peste umăr la Turner şi spuse:

— Dumneata aştepţi aici, domnişoară. Ne întoarcem imediat.

Avocatul se opri o clipă şi apoi ieşi din cameră înaintea lui, târşâind picioarele.

— Domnule, la dreapta, te rog, spuse Reacher.

Şi o luă în urma lui, târşâindu-şi picioarele, literalmente, din cauza bocancilor largi. Aceştia erau punctul lui slab. Avocaţii nu erau în mod necesar cei mai atenţi observatori ai oamenilor, dar aveau creier şi erau în general nişte persoane logice. Iar această fază a planului era o etapă de viteză redusă. Nicio urgenţă. Nicio grabă. Nicio panică. Practic, cu încetinitorul. Individul ăsta avea timp să gândească.

Pe care, evident, îl folosi.

Când mai rămăseseră vreo şase metri până la prima celulă vacantă, tipul se opri brusc, se întoarse şi se uită în jos. Direct la bocancii lui Reacher. Instantaneu, Reacher îl roti din nou cu faţa înainte şi îl prinse în genul de strânsoare tipică pentru arestarea unui superior, pe care orice poliţist militar o învaţă la începutul carierei, despre care nu se făcea nicio menţiune în manualul de instrucţie şi care nu era predat în niciun fel, decât prin sugestii şi exemplu personal. Reacher prinse cotul drept al individului de la spate, cu mâna stângă, şi simultan îl strânse cu putere, îl trase în jos şi-l împinse în faţă. Ca de fiecare dată, celălalt era lăsat să lupte atât de tare cu forţa descendentă, încât uita să se mai opună mişcării în faţă.

Se mişcă împleticindu-se, ca un crab, răsucit şi încovoiat,

gemând uşor, nu tocmai de durere, ci din demnitate rănită. Lucru care-l mulţumea pe Reacher. Nu voia să-l rănească pe tip. Toate astea nu se întâmplau din vina lui.

Reacher îl manevră pe individ către o celulă deschisă şi goală, pe care o bănui a fi a lui Turner, după cum arăta, şi îl împinse înăuntru, închise uşa în urma lui şi o încuie.

Apoi zăbovi pe coridor, doar o clipită, trase aer în piept şi expiră.

Gata de plecare.

Se întoarse la a doua cameră de conferinţe şi păşi înăuntru. Susan Turner se ridicase în picioare şi-l aştepta între masă şi uşă. El îi întinse mâna şi spuse:

— Sunt Jack Reacher.

— Ştiu că tu eşti, spuse ea. Ţi-am văzut poza. Din dosar. Şi ţi-am recunoscut vocea. De la telefon.

Iar el o recunoscu pe a ei. Tot de la telefon. Caldă, uşor aspră, puţin răguşită, puţin intimă. La fel de plăcută precum şi-o amintea. Poate chiar mai plăcută, pe viu şi în persoană.

— Sunt foarte încântat să te cunosc, spuse Reacher.

Ea îi strânse mâna. Atingerea ei era caldă, nici dură, nici delicată.

— Şi eu sunt foarte încântată să te cunosc, spuse ea. Dar ce faci tu acum, exact?

— Ştii ce fac. Şi de ce. Cel puţin, aşa sper. Pentru că, dacă n-ai şti, n-ai merita să fac asta.

— N-am vrut să fii amestecat în povestea asta.

— De unde şi interdicţia de a te vizita?

— M-am gândit c-o să apari. Ca la o posibilitate. În eventualitatea în care apăreai, voiam să faci cale întoarsă şi să dispari imediat de aici. Pentru binele tău.

— Uite că n-a mers.

— Ce şanse avem să ieşim de aici?

— Până acum, am avut noroc.

Scoase din buzunarul cămăşii legitimaţia lui Sullivan. Se uită la poză, apoi la faţa lui Turner. Acelaşi sex. Aproximativ aceeaşi culoare a părului. Dar asta era cam tot. Îi dădu lui Turner legitimaţia. Aceasta întrebă:

— Cine e?

— Avocata mea. Una dintre avocate. Am cunoscut-o în dimineaţa asta.

— Şi unde e acum?

— Într-o celulă. Probabil că bate cu pumnii în uşă. Trebuie s-o luăm din loc.

— Iar tu o să iei legitimaţia avocatului meu?

Reacher se bătu pe buzunar.

— O am deja, e aici.

— Dar nu semeni deloc cu el.

— Tocmai d-aia o să conduci tu.

— S-a lăsat întunericul?

— Aproape.

— Atunci, să mergem, spuse ea.

Ieşiră pe coridor şi se duseră la uşa de carantină. Era încă ţinută întredeschisă de cheia de la maşina lui Sullivan. Reacher trase de uşă, Turner ridică de jos cheia, după care intrară în micul hol pătrat, iar uşa se închise etanş în urma lor. Uşa de la ieşire era încuiată, cu un mic mecanism bine pus la punct, fără îndoială scump şi bine securizat. Reacher scoase cheile de la furier şi începu să le încerce pe rând. Erau opt în total. Prima nu se potrivi. Nici a doua. Nici a treia. Nici a patra.

Dar a cincea cheie se dovedi câştigătoare. Încuietoarea se descuie cu un zgomot sec. Reacher întoarse clanţa şi trase uşa. Aerul rece de afară pătrunse în hol. Lumina după-amiezii murea. Turner spuse:

— Ce maşină căutăm?

— Un sedan verde-închis.

— E un indiciu util, spuse ea. Într-o bază militară.

Caldă, aspră, răguşită, intimă.

Ieşiră împreună. Reacher închise uşa şi o încuie. Se gândi că asta le-ar putea asigura un minut în plus. În faţa lor, la stânga, era o mică parcare, cam la treizeci de metri depărtare, pe o arie acoperită cu bitum. Şaptesprezece maşini erau acolo. Majoritatea, proprietate personală. Doar două sedanuri simple, niciunul dintre ele verde. Dincolo de parcare, o şosea se curba spre vest.

La dreapta, acelaşi drum făcea o cotitură şi dispărea din vedere.

— Cea mai bună variantă? întrebă Turner.

— Când ai îndoieli, ia-o la stânga, spuse Reacher. Ăsta a fost mereu principiul meu de operare.

Întoarseră la stânga şi găsiră altă parcare ascunsă dincolo de

colţul clădirii. Era mică, doar o fâşie de asfalt, cu locaşuri în diagonală. Erau şase maşini acolo, toate parcate cu botul în interior. Toate erau sedanuri identice, de culoare verde-închis.

— Eh, acum e mai bine, spuse Turner.

Se aşează la distanţă egală de cele şase bare de protecţie din spate şi apăsă butonul telecomenzii.

Nu se întâmplă nimic.

Încercă din nou. Nimic.

— Poate că bateria e terminată, spuse ea.

— A maşinii? întrebă Reacher.

— Nu, a cheii, spuse femeia.

— Atunci, cum a ajuns Sullivan până aici?

— A băgat cheia în broasca portierei. Aşa cum se făcea pe vremuri. Va trebui să le încercăm pe rând.

— Nu putem face asta. Am arăta ca nişte hoţi de maşini.

— Păi suntem hoţi de maşini.

— Poate că niciuna dintre maşinile astea nu e aia pe care-o căutăm, spuse Reacher. Nu i-am văzut plăcuţa de înmatriculare. Era întuneric azi-dimineaţă.

— Nu mai putem zăbovi prea mult în perimetrul bazei.

— Poate c-ar fi trebuit să o luăm la dreapta.

O luară înapoi, deplasându-se atât de energic şi de discret cât le permiteau bocancii fără şireturi, trecând din nou pe lângă uşa din spate a postului de pază şi mai departe pe după colţ. Mersul pe jos le făcea bine. Libertate şi aer curat. Reacher se gândise întotdeauna că partea cea mai bună a evadării erau primii cincizeci de metri. Şi îi plăcea s-o aibă pe Turner lângă el. Era neliniştită ca o pisică, dar se stăpânea bine. Părea sigură de sine. Erau doar doi oameni care se plimbau, ca escrocii de *pretutindeni:* poartă-te ca şi cum acolo trebuie să te afli.

În partea dinspre est, era altă parcare cu şase locuri diagonale, simetrice cu cele pe care deja le văzuseră la vest. Erau trei maşini acolo. Doar una dintre ele era un sedan. Şi era de culoare verde-închis. Turner apăsă butonul telecomenzii.

Nu se întâmplă nimic.

Se apropie şi încercă cheia în broasca portierei.

Nu se potrivi.

— Pe unde intră un avocat care vizitează corpul de gardă? Pe la intrarea din faţă, da? Există vreo parcare în faţă? întrebă Turner.

— Trebuie să fie, zise Reacher. Dar mi-aş dori să nu fie. Am fi foarte expuşi acolo.

— Nu putem să ardem gazul pe-aici. Suntem ca nişte ţinte descoperite.

Merseră mai departe, spre colţul din faţă al clădirii, şi se opriră într-o zonă umbrită. Reacher simţea în faţă un spaţiu deschis, poate nişte lumini, poate trafic rutier.

— La trei, spuse Turner. Unu, doi, trei.

Virară pe după colţ. *Poartă-te ca şi cum acolo trebuie să te afli.* Mergeau repede, ca nişte oameni care se duceau undeva cu treabă. De-a lungul faţadei clădirii era o pistă de incendiu, apoi un scuar separator cu bordură, dincolo de care era un spaţiu de parcare lung, plin de maşini, în afară de un singur locaş rămas liber. Iar la stânga locului liber se afla sedanul verde-închis.

— Ăla e, spuse Reacher. Parcă-l recunosc.

Turner se duse într-acolo şi apăsă butonul telecomenzii. Maşina se lumină în interior şi semnalizatoarele de direcţie se aprinseră o dată, după care încuietorile portierelor se deschiseră. În faţă, la stânga, cam la o sută de metri depărtare, o maşină se apropia de ei, cu o viteză prudentă, cu farurile aprinse în amurg. Reacher şi Turner se despărţiră, Reacher mergând la dreapta, Turner, la stânga, pe flancurile maşinii verzi, Reacher la portiera pasagerului, Turner, la portiera şoferului. Deschiseră şi se urcară în maşină împreună, fără să bâjbâie, fără să ezite. Maşina care se apropia îşi continua deplasarea. Închiseră portierele aproape simultan, ca nişte angajaţi suprasolicitaţi, grăbiţi să ajungă la o întâlnire vitală, iar Turner băgă cheia în contact şi porni motorul.

Maşina cealaltă intră în parcare şi rulă către ei, din stânga, luminându-i cu fasciculele farurilor.

— Hai! zise Reacher. Porneşte acum.

Dar Turner nu reuşi. Comută schimbătorul de viteze în marşarier şi apăsă pedala acceleraţiei, dar maşina rămase pe loc: frâna de mână era trasă. „Dar-ar dracii!” răbufni Turner şi se grăbi să lase maneta în jos, dar era prea târziu. Maşina cealaltă ajunsese chiar în spatele lor. Se opri acolo, blocându-le ieşirea, după care şoferul trase tare de volan, urnindu-se din loc, cu intenţia de a ocupa locul de parcare liber de lângă ei.

La volan se afla căpitanul Tracy Edmonds. Avocatul lui Reacher. Care lucra la CRU. Candice Dayton. A doua lui

întrevedere din după-amiaza aceea.

Reacher se lăsă jos în scaun şi-şi prinse faţa în palme, ca un om lovit de o migrenă cruntă.

— Ce e? îl întrebă Turner.

— E celălalt avocat al meu. Căpitanul Edmonds. Am programat două întrevederi, una după alta.

— De ce?

— Am vrut să fiu sigur că sunt ieşit din celulă când apare avocatul tău.

— N-o lăsa să te vadă.

— Asta-i cea mai mică dintre problemele noastre. La un minut după ce-o să ajungă în clădire, o să se işte ditamai tărăboiul, nu crezi?

— Trebuia să te gândeşti că un avocat va fi de ajuns.

— Tu aşa ai fi făcut?

— Probabil că nu.

Lângă ei, Edmonds efectuă câteva manevre înainte şi înapoi până când alinie cum se cuvine maşina în spaţiul alocat. Stinse farurile, iar Turner le aprinse pe ale sale şi dădu maşina înapoi, trăgând cu putere de volan. Edmonds deschise portiera şi coborî din maşină. Reacher îşi schimbă poziţia mâinilor pe faţă. Turner schimbă viteza, îndreptă volanul şi porni înainte, încet. Edmonds aşteptă răbdătoare ca ea să termine manevra. Turner făcu un gest de mulţumire cu mâna şi apăsă acceleraţia.

— Poarta de sud, spuse Reacher. Ce părere ai? Mă gândesc că toţi indivizii ăştia vor fi venit pe poarta de nord.

— De acord, spuse Turner.

Conduse maşina spre sud, cu viteză, dar nu sinucigaşă, traversând tot complexul, trecând pe lângă clădiri mari şi mici, cotind ici şi colo, încetinind ici şi colo, aşteptând la semafoare, asigurându-se în stânga şi în dreapta, pornind din nou, până când în sfârşit ultima clădire a bazei rămase în urmă, după care ajunseră pe drumul de ieşire, apropiindu-se de prima barieră cu post de pază.

Prima din trei.

Capitolul 20

De prima barieră trecură uşor. *Poartă-te ca şi cum acolo trebuie să te afli.* Turner luă legitimaţia împrumutată de Reacher, o puse lângă a ei, desfăcându-le în evantai, ca pe o pereche de cărţi de joc, deschise portbagajul în timp ce încetinea şi oprea maşina, întreaga succesiune de gesturi decurgând firesc, ca şi cum făcea asta în fiecare zi a vieţii ei.

Iar santinela din baracă reacţionă perfect la reprezentaţia ei, aşa cum Reacher bănuia că ea sperase că se va întâmpla. Individul privi mai puţin de o secundă la cele două legitimaţii, apoi se uită mai puţin de o secundă în portbagajul deschis şi dură mai puţin de o secundă ca să-l închidă.

Turner apăsă acceleraţia şi maşina porni înainte.

Şi răsuflă uşurată.

— Între timp, Edmonds trebuie să fi ajuns în clădire, spuse Reacher.

— Ai vreo idee genială?

— La cea mai mică problemă, apeşi acceleraţia. Treci prin barieră. Distrugerea unei bucăţi de metal vopsite în dungi nu ne va aduce necazuri mai mari de-atât.

— Riscăm să dăm peste santinela din post.

— O să sară din drum. Santinelele sunt şi ei oameni.

— O să lovim o maşină a armatei.

— Am lovit deja o maşină a armatei. Aseară. Cu capetele a doi indivizi.

— Ai o înclinaţie să distrugi posesiunile armatei cu capetele oamenilor, spuse ea.

Caldă, aspră, răguşită, intimă.

— Cum ai făcut cu masa de scris din biroul meu.

El aprobă cu o mişcare a capului. Îi spusese povestea la telefon. Din Dakota de Sud. O anchetă mai veche şi uşoara frustrare cu care s-a soldat. O poveste scurtă, prelungită. Doar ca s-o facă să vorbească. Să-i mai audă vocea.

— Cine erau cei doi tipi de-aseară? îl întrebă Turner.

— E complicat. O să-ţi spun mai încolo.

— Sper că vei avea ocazia s-o faci, spuse ea.

Se apropiau de al doilea punct de control. Unde spargerea barierei se dovedi a nu fi o opţiune la îndemână. Trecuse puţin de cinci după-amiaza. Ora de vârf, în stil militar. O coadă modestă de vehicule aştepta să iasă şi altă coadă modestă care

aştepta să intre. Deja două maşini erau la rând pe banda de ieşire şi trei pe banda de intrare. În baracă erau doi tipi de serviciu. Unul se fâţâia când în stânga, ca să lase să intre câte un vehicul, când în dreapta, ca să lase să iasă vehiculele, în rotaţie strictă.

Celălalt tip era în baracă.

La telefon. Asculta concentrat.

Turner opri maşina, a treia maşină din rând, pe o bandă care se îngusta, cu baraca santinelelor în faţă, în stânga ei, şi un şir neîntrerupt de fortificaţii „dinţi de dragon” la dreapta, trunchiuri de piramidă înalte cam de nouăzeci de centimetri, fiecare dintre ele având fără doar şi poate o armătură solidă, fiind îngropate adânc.

Al doilea tip era încă la telefon.

Pe cealaltă bandă, bariera se ridică şi o maşină intră. Primul tip se întoarse ca să verifice legitimaţia, apoi portbagajul, după care apăsă butonul şi bariera se ridică, lăsând o maşină să iasă.

— Poate că ora de vârf este prietenă cu noi. Totul se face cam superficial, remarcă Reacher.

— Depinde despre ce e vorba în convorbirea aia telefonică, zise Turner.

Reacher şi-o imagină pe Edmonds ducându-se la poarta principală a corpului de gardă, intrând în birou şi constatând absenţa căpitanului de serviciu. Vreun furier va încuviinţa din cap şi se va pune în mişcare. Cât de răbdătoare va fi Edmonds? Cât de răbdător va fi furierul? Gradul militar va juca un rol. Edmonds era şi ea căpitan. La fel ca ofiţerul de serviciu. Un ofiţer egal în grad. Asta o va face să fie îngăduitoare cu respectivul. Nu se va inflama imediat, cum ar face un maior sau un colonel. Şi cu siguranţă că intervenţia furierului va fi înceată.

În baracă, al doilea tip continua să vorbească la telefon. Afară, primul tip continua să alerge dintr-o parte în alta. O nouă maşină intră şi o nouă maşină ieşi. Turner puse vehiculul în mişcare şi se opri, fiind acum prima din rândul de ieşire, dar de asemenea complet „la cutie”, la stânga şi la dreapta, cu două maşini în spatele ei şi cu bariera vopsită în dungi în faţă. Trase aer în piept şi deschise portbagajul, desfăcu legitimaţiile în evantai şi coborî geamul portierei.

Al doilea tip termină convorbirea telefonică. Puse instrumentul jos şi se uită direct la banda de ieşire. Trecu în

revistă maşinile, de la prima la ultima şi de la ultima la prima, începând cu Turner şi terminând cu Turner. Ieşi din baracă şi se apropie de geamul ei spunând:

— Scuze pentru întârziere.

Aruncă o privire asupra legitimaţiilor, se duse la spatele maşinii şi se uită în portbagaj, pe care îl închise, după care apăsă butonul de pe partea laterală a barăcii, iar bariera se ridică, permiţându-i lui Turner să treacă.

Aceasta răsuflă uşurată.

— Încă una. Iar lucrurile bune se întâmplă câte trei, spuse Reacher.

— Crezi chestia asta?

— Nu, nu tocmai. Şansele ca trei propoziţii da-sau-nu să iasă bine sunt cam de douăsprezece la sută.

În faţa lor, a treia baracă de pază arăta ca o copie exactă a celei de-a doua. Aceeaşi coadă formată din aceleaşi trei maşini, o coadă asemănătoare pe banda de intrare, doi militari de serviciu, unul dintre ei afară, fâţâindu-se într-o parte şi în alta, celălalt înăuntru, la telefon.

Ascultând concentrat.

— Convorbirile astea telefonice trebuie să fie importante, nu-i aşa? spuse Turner. Adică, băieţii ăştia ar avea lucruri mai importante de făcut în momentul ăsta. Sunt o mulţime de ofiţeri superiori care sunt lăsaţi să aştepte aici. Iar unii dintre ei trebuie să fie din Marine Corps. Nu le plac chestiile astea.

— Nici nouă nu ne plac.

— Nu în aceeaşi măsură ca puşcaşilor marini. Noi nu suntem mereu în *standby* ca să salvăm omenirea.

— Tata a fost puşcaş marin.

— Şi, a salvat omenirea?

— N-a avut un grad aşa de mare, ca ofiţer.

— Tare-aş vrea să ştiu cine e la telefon.

Reacher se gândi la perioada când era căpitan. Cât de mult ar fi aşteptat ca un alt căpitan să-şi termine treburile? Nu prea mult, probabil. Dar poate că Edmonds era o persoană mai amabilă. Mai răbdătoare. Sau poate că se simţea depăşită de situaţie, în mediul unui corp de gardă. Chiar dacă era avocat. De bună seamă că văzuse o grămadă de corpuri de gardă. În afară de situaţia în care era o persoană de birou. Un avocat care se ocupă de hârţoage. Ceea ce era posibil. În definitiv, era

repartizată la CRU. Asta trebuia să aibă o semnificaţie. Ce proporţie din activitatea CRU se desfăşoară în celule?

— Asta e o bază mare, spuse el. Apelurile alea nu vin neapărat de la corpul de gardă.

— Ce altceva ar fi la fel de important?

— Poate că trebuie să elibereze calea pentru vreun general. Sau poate că vor să comande pizza. Sau să le spună iubitelor că vor ajunge acasă în curând.

— Să sperăm că e una din variantele de mai sus, spuse Turner. Sau toate.

Pe banda opusă, bariera se ridică, lăsând o maşină să intre. Tipul care era afară veni la banda de ieşire şi verifică legitimaţiile, portbagajul şi ridică bariera, ca să lase maşina să iasă. Turner deplasă maşina cale de un loc. Militarul din gheretă era tot la telefon.

Continua să asculte foarte concentrat.

— Nici măcar n-ar avea nevoie de un apel telefonic, spuse Turner. Nu am nici tresele, nici plăcuţele de identificare. Mi-au fost luate. Arăt exact ca un prizonier evadat.

— Sau ca un veteran de la Forţele Speciale. Sub acoperire şi anonim. Priveşte partea luminoasă a lucrurilor. Doar să nu-i laşi să-ţi vadă încălţările.

O altă maşină intră şi o altă maşină ieşi. Turner ajunse în capul cozii. Deschise portbagajul, pregăti legitimaţiile şi coborî geamul. Tipul din gheretă era tot la telefon. Tipul de afară era ocupat pe banda cealaltă. În faţă, dincolo de ultima barieră, şirul de „dinţi de dragon” se termina şi drumul de ieşire se lărgea, devenind o şosea obişnuită din Virginia.

O maşină a poliţiei, care ţinea de Arlington County, era parcată pe şosea.

— Tot mai vrei să ies în forţă? întrebă Turner.

— Numai dacă suntem nevoiţi, răspunse Reacher.

Tipul de afară termină controlul şi ridică bariera de intrare. Militarul din interior termină de ascultat şi puse receptorul jos. Ieşi afară, se aplecă şi se uită la legitimaţiile întinse de Turner. Nu doar o privire în treacăt. Ochii lui se mutară de la fotografii la chipurile lor. Reacher se uita în altă parte şi privea înainte, prin parbriz. Îşi păstră poziţia joasă în scaun şi încercă să pară de vârstă şi de statură mijlocie. Santinela se mută de la geam la portbagaj. Mai mult decât o simplă privire în treacăt. Apoi, puse

palma pe capotă şi închise portbagajul cu o mişcare blândă.

După care se duse lângă peretele gheretei.

Şi apăsă butonul de ieşire.

Bariera se ridică, Turner apăsă acceleraţia, iar maşina trecu pe sub barieră, dincolo de ultimii „dinţi de dragon”, luând-o pe şoseaua de suburbie, largă, prosperă şi cu trei benzi de circulaţie, continuându-şi drumul pe lângă maşina de poliţie.

Reacher îşi zise: „Căpitanul Tracy Edmonds trebuie să fie o femeie al naibii de răbdătoare”.

Capitolul 21

Susan Turner părea să cunoască drumurile locale. O luă la stânga, apoi la dreapta şi ocoli latura de nord a cimitirului, după care coti din nou şi conduse maşina pe lângă o parte a laturii de est. Spuse:

— Presupun că ne îndreptăm spre Union Station, zise Turner. Abandonăm maşina ca să-i facem să creadă că am luat trenul.

— Mi se pare o idee bună, răspunse Reacher.

— Cum vrei să ajungem acolo?

— Care ar fi traseul cel mai stupid?

— La ora asta a zilei? spuse ea. Pe străzile de la suprafaţă, cred. Pe Constitution Avenue, cu siguranţă. Am fi lenţi şi vizibili, pe tot drumul.

— Atunci, asta o să facem. Pentru că ei se vor aştepta la ceva diferit.

Aşa că Turner ocupă o poziţie adecvată şi se alinie la traversarea fluviului. Traficul era aglomerat. Era ora de vârf şi în lumea civilizată. Se mergea bară la bară, ca într-o parcare în mişcare. Turner bătea cu degetele în volan şi se uita în oglinda retrovizoare, căutând câte un spaţiu ca să treacă de pe o bandă pe alta, încercând să profite şi de cel mai mic avantaj.

— Relaxează-te, spuse Reacher. Ora de vârf este cu siguranţă prietena noastră acum. Nu au cum să ne urmărească.

— Decât dacă folosesc un elicopter.

— Ceea ce nu vor face. Nu aici. Ar fi riscul prea mare să se prăbuşească şi să omoare vreun congresman. Ceea ce nu le-ar fi prea bine pentru buget.

Continuară drumul pe pod, lent, şi traversară apa, lăsând Arlington County în urmă.

— Că veni vorba de buget, n-am niciun ban, spuse Turner. Tot ce aveam, mi-a fost luat şi pus într-o pungă de plastic.

— Şi la mine e la fel. Am împrumutat treizeci de dolari de la avocatul meu.

— Cum ai convins-o să-ţi împrumute bani?

— Nu ştie că mi-a dat. Încă nu. Dar o să afle în curând. I-am lăsat o chitanţă de mână.

— O să avem nevoie de mai mult de treizeci de dolari. Pentru început, îmi trebuie haine de oraş.

— Iar eu am nevoie de şireturi la bocanci, spuse Reacher. Va trebui să găsim un bancomat.

— Nu avem carduri.

— Sunt mai multe tipuri de bancomate.

Ieşiră de pe pod, lent, oprind şi pornind, şi intrară în Districtul Columbia. Teritoriul Departamentului de Poliţie Metropolitană. Şi imediat Reacher văzu în faţă două maşini ale Poliţiei Metropolitane. Erau parcate bot în bot lângă bordura din spatele Memorialului Lincoln. Aveau motoarele pornite şi cam zece antene radio între ele. În fiecare maşină se afla câte un poliţist, care şedea confortabil, la căldurică. O măsură de securitate standard, spera Reacher. Turner schimbă benzile şi trecu de ei pe partea cealaltă a unui şir de maşini înţepenite în trafic, bară la bară. Poliţiştii nu reacţionară deloc.

Îşi continuară drumul, prin întunericul care se întetea, lent şi intermitent, anonimi într-o turmă glacială de cincizeci de mii de vehicule îngrămădite pe aceiaşi câţiva kilometri de străzi. Merseră spre nord pe Şoseaua 23, pe aceeaşi porţiune de drum parcursă pe jos de Reacher cu o zi în urmă, după care făcură la dreapta pe Constitution Avenue, care se întindea în faţa lor, aparent până la infinit, dreaptă şi lungă, un fluviu nesfârşit de lumini de semnalizare roşii.

— Povesteşte-mi despre cei doi tipi de aseară, spuse Turner.

— Am venit cu autobuzul şi m-am dus direct la Rock Creek, spuse Reacher. Aveam de gând să te invit la cină. Dar nu erai acolo, evident. Iar tipul care-ţi ţinea locul mi-a turnat nişte gogoşi despre o acuzaţie de violenţă ataşată la dosarul meu. Un mardeiaş pe care l-am cercetat cu şaisprezece ani în urmă. N-am fost impresionat, aşa că a recurs la o chestie de regulament militar, Titlul 10, şi m-a rechemat în serviciu.

— Ce? Te-ai întors în armată?

— De ieri-seară.

— Excelent.

— Eu nu am acelaşi sentiment. Cel puţin până acum.

— Şi cine-mi ţine locul?

— Un locotenent-colonel pe nume Morgan. După cum arată, un tip de la administraţie. M-a încartiruit la un motel aflat la nord-vest de clădire şi, la vreo cinci minute după ce m-am cazat, au apărut doi tipi cu o maşină. Subofiţeri, cu siguranţă, treizeci de ani neîmpliniţi, care au început să trăncănească despre cum am stricat eu reputaţia unităţii şi că ar trebui să-mi iau tălpăşiţa din oraş, ca să-i scutesc de jena unei Curţi Marţiale, şi cum o să

mă cotonogească ei dacă nu plec. Aşa că i-am izbit cu capetele de partea laterală a maşinii cu care veniseră.

— Cine naiba erau? Ştii cum îi cheamă? Nu vreau asemenea oameni în unitatea mea.

— Nu erau de la 110. Asta e limpede ca bună ziua. Maşina lor era caldă în interior. Se deplasaseră cu mult mai mult decât distanţa de un kilometru şi jumătate până la Rock Creek. Plus că aptitudinile lor de luptă erau sub standard. Nu erau oamenii tăi. Ştiu asta sigur, pentru că am făcut un fel de numărătoare neoficială a personalului când am ajuns la sediu. M-am plimbat pe-acolo şi am controlat toate camerele. Indivizii ăia nu erau acolo.

— Atunci, cine erau?

— Sunt două piese mici ale unui mare joc de puzzle.

— Şi care e imaginea de pe cutia jocului?

— Nu ştiu, dar azi i-am văzut iar. Doar de la depărtare. Au venit la motel, cu întăriri. Alţi doi tipi, în total, patru. Cred că veniseră să verifice dacă plecasem sau ca să-mi grăbească procesul de luare a deciziei.

— Dacă nu erau de la 110, de ce ar fi vrut să pleci?

— Întocmai, spuse Reacher. Nici măcar nu mă cunoşteau. De obicei, oamenii vor să mă vadă plecat abia mai târziu.

Continuară să se deplaseze, trecând pe lângă Zidul Vietnamului. Acolo era o altă maşină a poliţiei. Cu motorul pornit, plină de antene.

— Ar trebui să presupunem că, de-acum, tărăboiul s-a pornit, aşa-i? zise Reacher.

— Doar dacă nu cumva avocata ta a adormit aşteptând, spuse Turner.

Trecură lent pe lângă maşina de poliţie parcată, suficient de aproape ca Reacher să-l vadă pe poliţistul dinăuntru. Era un bărbat de culoare, înalt şi slab, ca o lamă de cuţit. Ar fi putut să fie fratele căpitanului de serviciu de la Dyer. Ceea ce ar fi fost o variantă ghinionistă.

— Cum suna acuzaţia de violenţă de acum şaisprezece ani? întrebă Turner.

— Un membru al unei bande din LA, care vindea armament pe piaţa neagră, din cele rămase de la Operaţiunea Furtună în Deşert. Un idiot mare şi gras, care-şi zicea Dog. Îmi amintesc că am vorbit cu el. Greu de uitat, la drept vorbind. Era mare cât

casa. Se pare că tocmai a murit. Şi a lăsat în urmă un afidavit în care numele meu apare peste tot. Dar nu eu l-am lovit. Nici măcar cu mănuşa. De fapt, e şi greu de imaginat cum aş fi făcut-o. Pentru că, până să intru în contact cu ceva solid, mâna mi s-ar fi înfundat până la cot în grăsime.

— Deci, care-i povestea?

— Eu cred că vreun client nemulţumit a venit la el însoţit de o gaşcă de amici înarmaţi cu bâte de baseball. Mai târziu, la un moment dat, grăsanul a început să se gândească la cum ar putea obţine o compensaţie. Ştii, ceva contra nimic, în societatea noastră litigioasă. Aşa că s-a dus la vreun avocat vânător de ambulanţe, pe care ideea de a-i urmări pe tipii cu bâtele nu l-a încântat. Dar poate că grăsanul a menţionat vizita unor militari, iar avocatul şi-a făcut socoteala că Unchiul Sam are o groază de bănet, aşa că au măsluit o declaraţie. Din care trebuie să se fi adunat de-a lungul anilor sute de mii. Dosarele noastre trebuie că sunt pline-ochi de aşa ceva. Şi, pe bună dreptate, după ce s-a râs în hohote de ele, toate aceste prostii au fost puse la păstrare în vreun sertar şi uitate pe vecie. În afară de asta, care a fost scoasă din nou la lumina zilei.

— Pentru că?

— Asta-i o altă piesă a jocului de puzzle. Morgan mi-a spus că dosarul meu avea un element de avertizare ataşat. Că n-a funcţionat când l-ai scos din arhivă, dar s-a declanşat când l-ai trimis înapoi. Nu cred asta. Birocraţii noştri nu sunt atât de slab pregătiţi. Nu cred că a avut niciun element de avertizare. Cred că în ultima clipă s-a stârnit o mare agitaţie. Cineva a intrat într-o panică serioasă.

— Din cauza ta?

Reacher clătină din cap.

— Nu, iniţial, din cauza ta. Tu şi Afganistanul.

Apoi încetă să mai vorbească, pentru că maşina se umplu de lumini albastre şi roşii. Reflectate în oglinzi. O maşină de poliţie, în spatele lor, care-şi forţa calea. Sirena era pornită, modulând toate variantele digitale de care dispunea, repezit şi imperios. Piuitul, cotcodăcitul înnebunitor, claxonul tânguitor în două tonuri. Reacher se întoarse în scaun. Maşina poliţiei se afla cam cu douăzeci de vehicule în urmă. În faţa ei, traficul se desfăcea în evantai spre borduri, încercând să mai smulgă o bandă din drumul extrem de aglomerat.

Turner aruncă şi ea o privire în urmă, zicând:

— Relaxează-te. Aia e o maşină a Poliţiei Metropolitane. Armata ne-ar urmări cu maşini proprii. Nu folosim poliţia pentru nimic. Poate că mai apelăm la FBI, dar nu la clovnii ăştia.

— Poliţia mă vrea pentru Moorcroft, spuse Reacher. Avocatul tău. Un detectiv pe care-l cheamă Podolski crede că eu am făcut-o.

— De ce?

— Am fost ultimul care a vorbit cu el şi după aia mi-am aruncat la gunoi hainele şi, în plus, în perioada de timp relevantă am fost singur, fără să pot dovedi unde am fost.

— De ce ţi-ai aruncat hainele?

— E mai ieftin decât să le speli, una peste alta.

— Despre ce ai vorbit cu Moorcroft?

— Voiam să te scoată din închisoare.

Acum poliţistul ajunsese la zece maşini în urma lor şi-şi făcea loc cu rapiditate prin blocajul rutier.

— Dă-ţi geaca jos, spuse Reacher.

— În mod normal, înainte să îmi dau jos hainele, vreau un cocteil şi un film.

— Nu vreau să-ţi vadă uniforma. Dacă mă caută pe mine, atunci te caută şi pe tine.

— Sigur are numărul nostru de înmatriculare.

— S-ar putea să nu ne vadă plăcuţa. Suntem bară la bară aici.

Maşinile din faţă se îndreptau spre rigolă. Turner o lua după ele, ţinând volanul cu stânga, iar cu dreapta îşi desfăcu geaca, trăgând în jos de fermoar. Se aplecă în faţă şi reuşi să-şi elibereze umărul stâng, apoi pe cel drept. Îşi scoase braţul stâng afară, apoi pe cel drept. Reacher trase geaca din spatele ei şi o aruncă în spaţiul pentru picioare din spate. Sub geacă, avea un tricou de culoare măslinie, cu mâneci scurte. Probabil foarte mic, se gândi Reacher, căci i se mula foarte bine pe corp, doar că era puţin cam scurt. Abia îi ajungea la betelia pantalonilor. Reacher văzu doi centimetri de piele, netedă, fermă şi bronzată.

Se uită din nou în spate. Acum, poliţistul era cu două maşini în urmă, continuând să se apropie, cu flash-urile roşii şi albastre, piuind, cotcodăcind şi tânguindu-se.

— Dacă te-aş fi găsit ieri în birou, ai fi ieşit la cină cu mine? întrebă el. Sau în seara asta, dacă Moorcroft te-ar fi scos din închisoare?

Ea răspunse, cu ochii în oglinda retrovizoare:

— Trebuie să ştii asta acum?

Erau la câţiva metri de Strada 17. Înaintea lor, în dreapta, Monumentul Washington se vedea luminat în întuneric.

Maşina de poliţie ajunsese în dreapta lor.

Şi rămase acolo.

Capitolul 22

Rămase acolo pentru că maşina din faţa ei nu izbutise să se dea la o parte din drum şi pentru că pe banda învecinată era o camionetă care avea în spate ceva cu gabarit depăşit. Poliţistul nu avea loc să treacă. Era un bărbat alb, cu ceafa groasă. Reacher îl văzu aruncând o privire către Turner, în treacăt şi complet lipsit de curiozitate, după care îşi mută privirea în altă parte, o coborî la bord, unde, evident, erau montate întrerupătoarele sirenei, pentru că exact atunci nota se schimbă într-un cotcodăcit continuu, înnebunitor şi nesfârşit, şi incredibil de puternic.

Dar era evident că între scaune se afla altceva şi, la fel de evident, era mult mai interesant decât butoanele sirenei. Deoarece capul individului rămase aplecat. Privea intens la ceva. Un ecran de laptop, se gândi Reacher. Sau un alt tip de dispozitiv de comunicare modern. Văzuse astfel de lucruri înainte. Când şi când, mai urcase în maşini ale poliţiei civile. Unele dintre ele aveau nişte tablete cenuşii subţiri, montate pe suporturi „gât de lebădă”, cu ecranul plin de informaţii, buletine şi avertismente în timp real.

— Avem probleme, spuse Reacher.

— Ce fel de probleme? întrebă Turner.

— Cred că şi nenişorul ăsta merge la Union Station. Sau la autogară. Ca să ne caute. Cred că primeşte note şi poze. Pozele ar fi uşor de obţinut, nu? De la armată? Cred că exact în clipa asta le are în faţa ochilor. Vezi cum se străduieşte în mod vădit să nu se uite la noi?

Turner aruncă o privire în stânga. Poliţistul continua să privească în jos. Braţul lui drept se mişca. Poate că îşi căuta microfonul. În faţă, şirul de maşini se mişcă puţin. Maşina din faţă se dădu la o parte. Camioneta cu încărcătură masivă se mişcă şi ea cincisprezece centimetri. Poliţistul avea loc să treacă printre ele.

Dar individul nu-şi ridică privirea. Iar maşina rămase pe loc.

Sirena continua să sune. Tipul începu să vorbească.

Nu aveai cum să-ţi dai seama ce spune. Apoi tăcu şi ascultă. I se punea o întrebare. Probabil vreun protocol radio care însemna: *Eşti sigur?* Pentru că tocmai atunci tipul se întoarse cu faţa şi aplecă uşor capul ca să vadă mai bine prin geamul din dreapta lui. Se uită atent la Turner o secundă, apoi îşi mută

privirea către Reacher.

Buzele i se mişcară.

O singură silabă, scurtă, neauzită, dar fără doar şi poate o consoană alveolară surdă trecând într-o vocală deschisă. Prin urmare, aproape sigur un *Da.*

Apoi, îşi desfăcu centura de siguranţă şi îşi duse mâna dreaptă la şold.

— Părăsim corabia, spuse Reacher.

Deschise cu forţă portiera şi pe jumătate se rostogoli, pe jumătate se trânti pe bordură. Turner se târî după el, îndepărtându-se de poliţist, peste consolă şi peste scaunul din dreapta al maşinii. Maşina rulă înainte şi se propti uşor de maşina din faţă, ca într-un sărut. Turner reuşi să iasă din maşină în patru labe, jenată de bocancii fără şireturi. Reacher o ridică trăgând-o de mână şi cei doi traversară grăbiţi trotuarul, deplasându-se spre mall. Copacii desfrunziţi şi întunericul serii îi protejau, în spatele lor nu era nimic de auzit în afară de sunetul strident al sirenei. Făcură un ocol către latura apropiată a Bazinului Reflectorizant. Turner nu avea pe ea decât tricoul, iar aerul era rece. Reacher îşi dădu jos geaca şi i-o întinse, zicând:

— Pune-ţi asta pe tine. Pe urmă, ne separăm. E mai sigur aşa. Ne întâlnim în cincisprezece minute la Zidul Vietnamului. Dacă nu ajung, continui să fugi.

— La fel, dacă n-ajung eu, spuse Turner, după care o luă într-o direcţie, iar el, în cealaltă.

Din cauza înălţimii, Reacher ieşea în evidenţă în orice context, aşa că mai întâi de toate căută o bancă. Se forţă să meargă încet şi relaxat, cu mâinile în buzunare, ca unul fără nicio grijă pe lumea asta, pentru că un tip care aleargă atrage privirile de o sută de ori mai repede decât unul care umblă liniştit. O altă moştenire evoluţionistă. Pradă şi prădător, mişcare şi nemişcare. Şi nici nu se uită înapoi. Nu aruncă priviri furişate. Îşi ţinu privirea drept şi la acelaşi nivel, mergând spre ceea ce vedea. Întunericul se lăsa rapid, dar mallul era încă aglomerat. Nu ca vara, dar erau o mulţime de turişti de iarnă care-şi terminau zilele de concediu şi, drept înainte, Zidul Vietnamului avea în preajmă mulţimea obişnuită de oameni, unii dintre ei veniţi să aducă un omagiu, alţii alcătuind obişnuita adunătură de ciudaţi pe care locul acela părea să îi atragă mereu. N-o vedea pe Turner nicăieri. Sirena se oprise, înlocuită acum de

claxoane. Probabil că între timp poliţistul se dăduse jos din maşină, aşa că era de presupus că automobilul lui şi cel al lui Sullivan blocau şi mai mult traficul.

Reacher văzu o bancă în întuneric, la douăzeci de paşi mai încolo, neocupată, poziţionată paralel cu apele nemişcate ale Bazinului, aşa că merse spre ea încet şi relaxat, după care se opri ca şi cum tocmai se hotărâse, se aşeză şi se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi. Se uita în jos, ca un om bântuit de gânduri, care avea ceva în minte. O privire lungă şi atentă l-ar fi trădat, dar, la prima vedere, nimic din postura lui nu ar fi spus *bărbat înalt,* aşa cum nimic nu spunea *pe fugă.* Singurul lucru care l-ar fi putut trăda era absenţa gecii. Nu era tocmai o vreme de umblat în cămaşă.

La treizeci de paşi în spatele lui, claxoanele continuau să sune.

Aşteptă, cu capul în jos, nemişcat şi tăcut.

Deodată, cu coada ochiului, cam la patruzeci de metri distanţă, îl zări pe poliţistul cu ceafa groasă deplasându-se grăbit pe jos, cu o lanternă în mână, dar fără pistol. Individul muta fasciculul în dreapta şi în stânga, agitat şi căutând încordat, fiind probabil căzut în dizgraţia şefului său, pentru felul în care se apropia şi lua bătaie. Reacher auzi două sirene noi, amândouă îndepărtate, una la sud, poate tocmai de pe Strada C, şi alta la nord, posibil pe Strada 15 sau 14, poate în dreptul Casei Albe sau al Acvariului.

Reacher aşteptă.

Poliţistul cu ceafa groasă se îndreptă spre Zid, ajunse la jumătatea distanţei, dar se opri şi făcu un cerc complet.

Reacher simţi cum privirea acestuia trece peste el. Un tip care stătea nemişcat şi se uita lung la apă nu prezenta niciun interes, când erau o mulţime de alţi „clienţi” potenţiali în jur, cum ar fi grupul de treizeci-patruzeci de inşi care se îndrepta spre baza Monumentului, sau un grup de turişti, sau un grup de oameni care nu se cunoşteau şi care, printr-o coincidenţă, se deplasau simultan în aceeaşi direcţie, sau un amestec din cele două variante. Ţinte în mişcare. Evoluţionism. Poliţistul se îndreptă în direcţia lor. Reacher se gândi că nu alesese varianta cea mai rea. Oricine s-ar fi aşteptat la mişcare. Să stai nemişcat este foarte greu.

Sirenele îndepărtate se apropiaseră, dar nu ajunseseră foarte

aproape. Un fel de centru de gravitaţie părea să-i atragă spre est. Ceea ce din nou era o variantă cu un procentaj decent. Era de presupus că Poliţia Metropolitană îşi cunoştea terenul de joc. Spre est erau muzeele şi galeriile şi, prin urmare, aglomeraţiile umane, iar apoi venea Capitoliul. Dincolo de acesta se aflau cele mai bune căi de ieşire spre nord şi spre sud, cu trenul şi cu maşina.

Reacher aşteptă, fără să se mişte absolut deloc, fără să se uite în jur, doar privind înainte la apă. Apoi, când cronometrul din capul lui măsură exact zece minute, se ridică uşor în picioare şi făcu cât mai multe mişcări de om care nu e pe fugă, toate care-i trecură prin minte. Căscă, îşi propti palmele în şale, se întinse şi căscă din nou. Apoi porni spre vest, la pas, ca şi cum avea la dispoziţie tot timpul din lume, cu Bazinul în stânga, într-un ocol lung şi relaxat printre copacii golaşi, care-l aduse la zid după patru minute. Se postă la marginea mulţimii, ca un pelerin printre mulţi alţii, şi o căută pe Susan Turner.

Dar n-o văzu niciunde.

Capitolul 23

Reacher merse deasupra zidului, urmând urcuşul şi coborâşul şi înclinaţia lină, din 1959 până în 1975, apoi din nou la nivelul mai jos, din 1975 până în 1959, trecând de cele peste 58.000 de nume de două ori, fără să o vadă măcar o dată pe Susan Turner, nicăieri. Dacă nu ajung, continui să fugi, spusese el, iar ea îi răspunsese: *La fel, dacă n-ajung eu.* Şi trecuseră binişor de cele cincisprezece minute convenite. Dar Reacher rămase pe loc. Mai făcu o trecere, de la primele morţi izolate, pe panourile joase de douăzeci de centimetri, trecând de vârfurile de mortalitate pe panouri mai înalte de trei metri din 1968 şi 1969, şi mai departe la ultimele decese, din nou pe panouri de douăzeci de centimetri, uitându-se la fiecare persoană pe care o vedea fie direct, fie la imaginea reflectată în piatra neagră şlefuită, dar niciuna dintre ele nu era Turner. Ajunse la sfârşitul războiului şi, în faţa lui, era obişnuita grămadă de vânzători de suvenire şi negustori de obiecte comemorative, unii dintre ei fiind veterani, alţii, dându-se drept veterani, cu toţii încercând să plaseze trese ale vechilor unităţi, însemne ale gradelor militare şi brichete Zippo gravate, precum şi o mie de alte lucruri fără nicio valoare, în afară de cea sentimentală. Ca întotdeauna, turiştii veneau, alegeau, plăteau şi plecau, şi ca întotdeauna un cadru static de indivizi pitoreşti şi nesociabili zăboveau în preajmă, mai mult sau mai puţin permanent.

Reacher zâmbi.

Pentru că una dintre persoanele nesociabile era o fată slăbuţă, cu o perdea de păr negru atârnând în neorânduială, purtând o geacă mult prea mare înfăşurată de două ori în jurul corpului, lungă până la genunchi, cu pantaloni de camuflaj şi limbile bocancilor ieşite şi atârnând. Mânecile gecii erau rulate până la încheieturile mâinilor vârâte în buzunare. Stătea cu umerii gârboviţi, cu capul în jos, cuprinsă parcă de ameţeală, legănându-se perceptibil de pe un picior pe altul, absentă, ca un drogat.

Susan Turner, jucându-şi rolul, perfect adaptată, ascunzându-se la vedere.

Reacher se apropie de ea şi spuse:

— Eşti foarte tare.

— Trebuia să fiu. Un poliţist tocmai a trecut pe-aici. La fel de aproape ca tine. Era tipul pe care l-am văzut mai devreme, în

maşina de poliţie parcată acolo.

— Unde e acum?

— S-a dus spre est. Ca un cordon în desfăşurare. A trecut de mine. Şi de tine, cred.

— Nu l-am văzut.

— S-a dus în cealaltă parte a Bazinului. Tu nu ţi-ai ridicat nicio clipă capul.

— M-ai urmărit?

— Da. Şi tu eşti foarte tare.

— De ce m-ai urmărit?

— În caz că ai fi avut nevoie de ajutor.

— Dacă cercetează zona de est, ar fi bine să mergem spre vest, spuse Reacher.

— Pe jos?

— Nu, cu taxiul. Taxiurile din oraşul ăsta sunt cât se poate de invizibile.

Orice obiectiv turistic important din zona mallului avea câte două-trei taxiuri în aşteptare. Zidul nu făcea excepţie. În spatele ultimului chioşc cu suveniruri se aflau nişte maşini uzate, cu vopseaua murdară şi lămpi de taxi pe acoperiş. Reacher şi Turner se urcară în prima maşină din şir.

— Cimitirul Arlington, spuse Reacher. La poarta principală.

Citi anunţul printat pe portieră. Tariful avea să fie trei dolari pornirea şi apoi un dolar şi optzeci de cenţi pentru fiecare kilometru parcurs. Plus bacşişul. În total, avea să-i coste cam şapte dolari. Prin urmare, rămâneau cu circa douăzeci şi trei de dolari. Ceea ce era mai bine decât nimic, dar foarte departe de ceea ce vor avea nevoie.

S-au aşezat în scaunele lăsate şi taxiul începu să se hurducăie de parcă ar fi avut roţile pătrate. Dar reuşi să ajungă la destinaţie. Prin spatele Memorialului Lincoln, trecând apa pe Podul Memorial şi revenind în Arlington County. La staţia de autobuz de la poarta cimitirului. Chiar în punctul de unde, cu aproape douăzeci şi patru de ore mai devreme, Reacher îşi începuse peripeţiile.

Ceea ce era un mod straniu de a progresa.

În staţia de autobuz de la poarta cimitirului aştepta un mic grup de hispanici tuciurii şi scunzi, toţi muncitori, toţi obosiţi, răbdători şi resemnaţi. Reacher şi Turner intrară printre ei. Turner se potrivea binişor cu ceilalţi. Reacher, nu. Era mai înalt

cu mai bine de un cap şi de două ori mai lat decât oricare dintre ei. Şi cu tenul mult mai deschis. Arăta ca un far pe un ţărm stâncos întunecat. Prin urmare, aşteptarea se dovedi a fi tensionată. Şi lungă. Dar nu trecu prin preajmă nicio maşină de poliţie şi, până la urmă, autobuzul sosi. Reacher plăti biletele, iar Turner se aşeză la geam, Reacher ocupând locul dinspre culoar, aplecându-se cât mai jos cu putinţă. Autobuzul o luă din loc, lent şi greoi, pe acelaşi traseu pe care Reacher mersese în ziua precedentă, trecând de staţia unde se dăduse jos la poalele drumului în pantă cu trei benzi, şi mai departe pe panta abruptă către cartierul general al Unităţii 110. Turner spuse:

— Vor apela la FBI, pentru că vor presupune că ne vom deplasa între state. Singura întrebare este cine va face primul apel. Eu aş paria pe Poliţia Metropolitană. Mai mult ca sigur, armata va aştepta până mâine-dimineaţă.

— O să fim OK, spuse Reacher. FBI-ul nu va folosi bariere pe şosele. Nu aici, pe Coasta de Est. De fapt, probabil că n-o să-şi mişte fundurile. O să ne pună legitimaţiile şi cardurile bancare pe lista lor de supraveghere, ceea ce nu contează, oricum, fiindcă nu avem legitimaţii şi nici carduri bancare.

— Ar putea să anunţe secţiile de poliţie locale să supravegheze autogările.

— O să fim cu ochii în patru.

— Eu tot am nevoie de haine, spuse Turner. Măcar nişte pantaloni şi o geacă.

— Avem nouăsprezece dolari, aşa că ori una, ori alta.

— Atunci, pantaloni. Şi-am să-ţi dau înapoi geaca, la schimb cu cămaşa ta.

— Cămaşa mea o să arate pe tine ca un cort de circ.

— Am mai văzut femei purtând cămăşi bărbăteşti. Ca pe nişte cearşafuri, largi şi foarte şic.

— O să-ţi fie frig.

— M-am născut în Montana. Nu mi-e frig niciodată.

Autobuzul urcă din greu pe deal, trecând de cartierul general al Unităţii 110. Vechea clădire din piatră. Porţile erau deschise. Santinela era în gheretă. Schimbul de zi. Maşina lui Morgan era tot în parcare. Uşa vopsită era închisă. Luminile erau aprinse la toate ferestrele. Turner se roti aproape cu totul în scaun, ca să vadă locul până la capăt. Până în ultima clipă posibilă. Apoi, se întoarse spre partea din faţă a maşinii şi spuse:

— Sper să mă întorc acolo.

— Te vei întoarce, o asigură Reacher.

— Am muncit atât de mult ca să ajung acolo. Este un post de comandă nemaipomenit. Dar tu ştii asta deja.

— Toţi ceilalţi ne urăsc.

— Doar dacă ne facem treaba cum se cuvine.

Autobuzul coti pe culmea dealului, continuându-şi drumul pe următoarea şosea cu trei benzi, care ducea la motelul lui Reacher. Începuse să plouă. Doar puţin, dar suficient ca şoferul să pornească ştergătoarele de parbriz. Turner spuse:

— Mai spune-mi o dată de ce e doar din vina mea. Eu şi Afganistanul.

Drumul deveni neted şi autobuzul prinse viteză. Trecu hurducăind pe lângă motelul lui Reacher. Parcarea era goală. Nu se vedea nicio maşină cu portierele îndoite.

— E singura explicaţie logică, spuse Reacher. Ai pus vulpea în coteţul de găini al altcuiva, iar cineva a vrut să fii anihilată. Ceea ce a fost destul de uşor de făcut. Pentru că, după cum s-a întâmplat, nimeni altcineva din unitate nu ştia despre ce e vorba. Căpitanul tău de serviciu nu ştia. Nici sergentul Leach. Sau altcineva. Deci, ai fost singura. Ţi-au înscenat manevra cu contul bancar din Insulele Cayman şi te-au arestat, ceea ce ţi-a întrerupt liniile de comunicaţie. Care au rămas întrerupte, când l-au bătut măr pe avocatul tău, Moorcroft, la prima lui încercare de a te scoate din închisoare. Problemă rezolvată, pe loc. Ai fost izolată. Nu puteai să vorbeşti cu nimeni. Aşa încât totul era minunat. Atât doar că înregistrările arătau că ai petrecut câteva ore la telefon cu un tip din Dakota de Sud. O bârfă care circula prin clădire spunea că individul fusese cândva comandant al unităţii. Căpitanul tău de serviciu ştia asta, cu siguranţă, pentru că-i spusesem de prima dată când te-am sunat. Poate că ştiau o mulţime de oameni. Cu siguranţă că mulţi m-au recunoscut după nume când am apărut ieri. Şi se putea presupune că eu şi cu tine împărtăşeam nişte interese comune. Se poate să fi discutat despre o prioritate de vârf. Fie în timp ce pălăvrăgeam, pur şi simplu, sau poate chiar mi-ai cerut să-ţi indic vreo perspectivă.

— Dar n-am vorbit deloc cu tine despre Afganistan.

— Da, dar ei nu ştiau asta. Evidenţele telefonice arată durata, nu şi conţinutul. Nu au avut la dispoziţie înregistrările

convorbirilor. Aşa că eu eram, teoretic, un punct slab. Poate că ştiam ceea ce ştiai şi tu. Nu era o problemă prea mare, pentru că era puţin probabil ca eu să apar acolo. Se pare că m-au verificat. Susţin că ştiu cum trăiesc. Dar, pentru orice eventualitate, au făcut nişte planuri. Au scos de la naftalină chestia cu Big Dog, de exemplu.

— Nu văd cum i-ar ajuta asta. Ai fost în sistem, ai avut destul timp la dispoziţie ca să vorbeşti.

— Se presupunea că o să fug, spuse Reacher. Că o să dispar şi că n-o să mă mai apropii de armată vreodată, toată viaţa. Ăsta era planul. Asta a fost întreaga teorie. Chiar m-au vizitat la motel ca să fie siguri că am înţeles. Iar chestia cu Big Dog a fost o alegere foarte bună în sensul ăsta. Tipul e mort şi există un afidavit. Nu prea ai cum să lupţi cu aşa ceva. Fuga ar fi fost întru totul raţională. Sergentul Leach s-a gândit că, dacă găseşte o modalitate să mă avertizeze, o să dau bir cu fugiţii.

— Şi de ce n-ai fugit?

— Am vrut să te invit la cină.

— Nu, serios?

— Nu e stilul meu. Am rezolvat dilema asta încă de când aveam cinci ani. Un om ori fuge, ori luptă. Este o alegere binară, iar eu sunt un luptător. În plus, mai aveau ceva în buzunarul de la spate.

— Şi anume?

— Altceva menit să mă pună pe fugă, dar nici asta nu m-a convins.

— Şi anume?

Samantha Dayton.

Sam.

Paisprezece ani.

O să ajung şi la asta.

— O să-ţi spun altă dată, zise Reacher. E o poveste complicată.

Autobuzul îşi continuă drumul, manevrând în trepte joase de viteză şi zgomot asurzitor de motor diesel, trecând pe lângă mallul pe care Reacher îl ştia, cu magazinul de bricolaj, farmacia şi atelierul de înrămat poze, şi magazinul de arme, şi dentistul, şi restaurantul grecesc. Apoi ieşi într-un teritoriu pe care nu-l mai văzuse anterior, înainte şi tot mai departe. Spuse:

— Încearcă să vezi partea pozitivă a lucrurilor. Problema ta nu

e ceva ce ţine de chirurgie cerebrală. Iepurele pe care l-ai urmărit în Afganistan e în spatele întregii tărăşenii. Aşa că trebuie să acţionăm în sens invers. Trebuie să aflăm cine-i sunt prietenii şi trebuie să aflăm cine şi ce a făcut, şi când, şi cum, şi de ce, şi apoi trebuie să lăsăm ciocanul să cadă.

— E o problemă cu asta, zise Turner.

Reacher încuviinţă din cap.

— Ştiu. N-o să fie uşor. Nu din afară. E ca şi cum am avea o mână legată la spate. Dar o să ne străduim să dăm ce-avem mai bun.

— Din păcate, asta nu e problema despre care vorbeam.

— Atunci, care e?

— Cineva crede că ştiu ceva ce nu ştiu. Asta e problema.

— Şi ce nu ştii?

— Nu ştiu cine e iepurele, zise Turner. Sau ce mama dracului face, unde şi de ce. Sau cum. De fapt, nu ştiu nimic despre ce se întâmplă în Afganistan.

— Dar ai trimis doi inşi acolo.

— Mult mai devreme. Pentru un motiv complet diferit. În Kandahar. Pură rutină. Fără nicio legătură. Dar pe parcurs au cules o şoaptă de la un informator pashtun, cum că un ofiţer american fusese văzut îndreptându-se spre nord ca să se întâlnească cu un şef de trib. Identitatea americanului nu era cunoscută, nici scopul lui, dar exista sentimentul că nu putea să fie ceva de bine. Noi ne retragem. Ar trebui să ne îndreptăm spre sud, spre Bagram şi Kabul, înainte de a pleca de-acolo. Nu avem ce să căutăm în interiorul ţării, să ne întâlnim în secret cu ăia cu izmana-n cap. Aşa că i-am trimis pe băieţii mei să verifice zvonul. Asta a fost tot.

— Când?

— Cu o zi înainte să fiu arestată. Deci nici măcar n-o să am un nume înainte ca cei doi să-mi raporteze ce au aflat. Lucru pe care n-o să-l poată face până când nu mă întorc la bază.

Reacher nu spuse nimic. Turner întrebă:

— Ce e?

— E mai rău de-atât.

— Cum adică?

— N-o să mai poată raporta niciodată, spuse Reacher. Pentru că sunt morţi.

Capitolul 24

Reacher îi vorbi lui Turner despre controalele radio ratate şi despre agitaţia din vechea clădire din piatră, şi de căutarea aeriană semiautorizată pornită din Bagram, şi de cele două cadavre găsite pe poteca de munte. Turner rămase nemişcată şi tăcută.

— Erau nişte oameni buni, spuse ea. Natty Weeks şi Duncan Edwards. Weeks era un veteran, iar Edwards avea perspective bune. N-ar fi trebuit să-i las să se ducă. Hindukuş e prea periculos pentru doi oameni singuri.

— Nu membrii triburilor i-au lichidat, spuse Reacher. Au fost împuşcaţi în cap cu gloanţe de nouă milimetri. Cel mai probabil, pistoale militare ale US Army. Beretta M9, aproape sigur. Băştinaşii le-ar fi tăiat capetele. Sau ar fi folosit arme AK 47. Care lasă cu totul altfel de găuri.

— Înseamnă că s-au apropiat de un american, de care nu trebuiau să se apropie.

— Fără măcar să ştie, spuse Reacher. Nu-ţi dai seama? Un pistol la tâmplă este o chestie personală şi care se face de la mică distanţă. Ceea ce, dacă ar fi avut cea mai mică suspiciune, n-ar fi permis să se întâmple.

— Foarte elegant, spuse Turner. M-au închis la ambele capete. Aici şi acolo. Înainte să primesc ceva. Cu alte cuvinte, în clipa asta nu am nimic. Absolut nimic. Aşa că sunt totalmente terminată. Mă duc pe copcă, Reacher. Nu văd nicio cale de ieşire din asta acum.

Reacher nu spuse nimic.

Coborâră din autobuz în Berryville, Virginia, care era penultimul oraş înainte de destinaţie. S-au gândit că era mai bine aşa. Şoferul şi-ar fi putut aminti de doi pasageri atipici care au rămas în maşină până la capătul liniei. Mai ales dacă surveneau apeluri radio sau TV, interogatorii de rutină ale poliţiei sau fotografii cu inamicii publici în oficiile poştale.

Ploaia se oprise, dar aerul era încă umed şi rece. Zona centrală a oraşului Berryville era îndeajuns de plăcută, dar o luară înapoi pe jos, de unde-i lăsase autobuzul, trecând peste o linie de cale ferată, de o pizzerie, până la un magazin de bricolaj pe care-l zăriseră la venire, pe geam. Magazinul era aproape de ora închiderii, ceea ce nu era o situaţie ideală, pentru că vânzătorii tind să-şi amintească de primii şi ultimii clienţi ai zilei.

Dar îşi făcură socoteala că era şi mai rău să rămână în pantalonii cazoni. Aşa că au intrat, iar Turner îşi găsi nişte pantaloni de lucru din prelată, asemănători cu ai lui Reacher. Pantalonii cei mai mici din magazin urmau să fie mari în talie şi prea lungi. Nu tocmai perfecţi. Dar Turner se gândi că discrepanţa avea să fie un lucru bun. O caracteristică, nu un defect, după cum se exprimă ea. Deoarece cracii pantalonilor aveau să se lase peste bocancii militari, ascunzându-i într-o oarecare măsură, făcându-i mai puţin evidenţi.

Cumpărară pantalonii şi trei perechi de şireturi, una pentru bocancii lui Reacher, alta pentru cei ai lui Turner şi a treia pentru ca aceasta să le înnoade şi să-i folosească în loc de curea. Făcură tranzacţia în maniera cea mai puţin memorabilă posibil. Fără să fie politicoşi, dar nici nepoliticoşi, fără să se grăbească, dar nici tărăgănând lucrurile, fără să spună prea multe vorbe. Turner nu se duse la toaletă. Ar fi vrut să se schimbe, dar se gândiră că dacă ultimul client al zilei s-ar fi dus la baie purtând pantaloni militari şi ar fi ieşit în cei abia cumpăraţi, gestul ar fi rămas lipit în memoria vânzătorului.

Dar magazinul avea o parcare mare pe o latură, întunecată şi pustie, aşa că Turner îşi schimbă pantalonii pe întuneric şi îşi aruncă efectele militare într-un tomberon de gunoi din spatele clădirii. Apoi ieşi de-acolo şi schimbară cămaşa cu geaca, după care se aşezară pe marginea trotuarului ca să-şi lege şireturile.

Acum erau gata de plecare, cu patru dolari rămaşi în buzunarul lui Reacher.

Patru dolari era salariul pe o săptămână în unele ţări ale lumii, dar nu însemna mai nimic în Berryville, Virginia. Nu le-ar fi ajuns pentru transportul în afara statului, nici pentru o noapte la un motel şi nici pentru o masă decentă pentru două persoane, în niciun restaurant sau local cunoscut de om.

— Mi-ai spus că există mai multe tipuri de bancomate, zise Turner.

— Există, răspunse Reacher. La optzeci de kilometri înainte sau la optzeci de kilometri înapoi. Dar nu aici.

— Mi-e foame.

— Şi mie.

— N-are niciun rost să ţinem de ăia patru dolari.

— De acord, spuse Reacher. Hai să ne facem de cap.

Se întoarseră spre linia de cale ferată, mergând repede şi

siguri pe ei în bocancii proaspăt dotaţi cu şireturi, la pizzeria pe care o văzuseră. Nu era un local de mare rafinament gastronomic, dar asta nu conta. Cumpărară câte o singură felie pentru fiecare, la pachet – pepperoni pentru Reacher, brânză simplă pentru Turner, şi o cutie de cola pentru amândoi. Primiră optzeci de cenţi rest. Mâncară şi băură stând unul lângă celălalt pe linia ferată, la trecerea la nivel.

— Ai pierdut oameni când erai comandant?

— Patru, răspunse Reacher. Unul dintre ei era femeie.

— Te-ai simţit rău?

— N-a fost un motiv de mare entuziasm. Dar face parte din joc. Cu toţii ştim la ce ne angajăm.

— Mai bine mă duceam eu în locul lor.

— Ai fost vreodată în Insulele Cayman? o întrebă Reacher.

— Nu.

— Ai avut vreodată cont bancar în străinătate?

— Glumeşti? De ce să am aşa ceva? Sunt maior. Câştig mai puţin decât unii profesori de liceu.

— De ce ai amânat cu o zi să transmiţi numele persoanei de contact a lui Hood?

— Ce e ăsta, un interogatoriu de gradul trei?

— Mă gândesc, spuse Reacher. Atâta tot.

— Ştii de ce. Am vrut să-l arestez chiar eu. Ca să fiu sigură că totul e făcut cum trebuie. Mi-am acordat douăzeci şi patru de ore. Dar nu l-am găsit. Aşa că i-am anunţat pe cei de la FBI. Ar trebui să se considere norocoşi. Puteam să-mi iau răgaz de o săptămână.

— Şi eu aş fi făcut la fel, spuse Reacher. Sau o lună.

Terminară feliile de pizza şi goliră cutia de cola. Reacher se şterse la gură cu dosul palmei, pe care o frecă de pantaloni.

— Ce facem acum? îl întrebă Turner.

— O luăm la pas prin oraş şi facem autostopul spre vest.

— În seara asta?

— Mai bine decât să dormim sub vreun tufiş.

— Cât de departe spre vest?

— Până la capăt, spuse Reacher. Mergem la Los Angeles.

— De ce?

Samantha Dayton.

Sam.

Paisprezece ani.

— Îţi spun mai târziu, zise Reacher. E complicat.

Merseră prin zona centrală a oraşului, pe o stradă numită East Main, care, după o intersecţie centrală, deveni West Main. Toate vitrinele magazinelor erau întunecate. Toate uşile erau acoperite cu obloane. Berryville era fără doar şi poate un minunat orăşel american, prozaic şi fără fiţe, dar nu era în niciun caz un centru de activitate. Asta era cât se poate de sigur. Totul era închis şi amorţit, deşi era abia pe la mijlocul serii.

Merseră mai departe. Turner arăta bine în cămaşă, cu toate că în aceasta încăpeau şi ea, şi sora ei. Dar îi rulase mânecile şi, cu mişcări tipic feminine, reuşise s-o facă să capete o formă coerentă. Cumva, dimensiunile uriaşe ale cămăşii îi scoteau în evidenţă silueta zveltă. Părul ei era tot lăsat în jos. Se mişca sprinten, cu energie elastică, cu o privire precaută, iscoditoare, care nu-i părăsea niciodată ochii, dar nu vedeai nici pic de teamă în ei. Nici tensiune. Doar un fel de apetit. Pentru ce, Reacher nu era întru totul sigur.

A meritat aşteptarea, fără doar şi poate, îşi zise.

Continuară să meargă.

Apoi, la marginea de vest a oraşului, ajunseră la un motel.

Iar în parcare se afla maşina cu portierele îndoite.

Capitolul 25

Motelul era curat şi bine aranjat, în totală armonie cu ce văzuseră în restul oraşului. Avea ceva cărămidă roşie, ceva vopsea albă şi un steag, iar deasupra uşii de la recepţie, un vultur. Mai era un automat de Coca-Cola, o instalaţie de gheaţă şi probabil douăzeci de camere în două şiruri, ambele pornind de la şosea, fiind aşezate faţă în faţă, separate de o curte largă.

Maşina cu portierele îndoite era parcată pieziş în faţa recepţiei, neglijent şi temporar, ca şi cum cineva intrase în clădire pentru o interogare scurtă.

— Eşti sigur? întrebă Turner, pe un ton egal.

— Nicio îndoială, spuse Reacher. Asta e maşina lor.

— Dar cum e posibil aşa ceva?

— Oricine-i dirijează pe băieţii ăştia e vârât adânc în problemă şi e şi foarte deştept. De-aia e posibil. Nu există altă explicaţie. A auzit c-am evadat şi a auzit că am luat treizeci de dolari cu noi, şi a mai auzit că poliţistul ăla ne-a găsit pe Constitution Avenue. După care a început să gândească. Unde poţi să ajungi cu treizeci de dolari? Sunt doar patru posibilităţi. Ori te ascunzi în oraş şi dormi în parc, ori te duci la Union Station, ori la autogara mare din spatele acesteia şi te duci la Baltimore, Philadelphia sau Richmond, sau, în ultima variantă, te îndrepţi în sens opus, spre vest, cu micul autobuz municipal. Iar cel care gândeşte acolo a socotit că autobuzul municipal a fost varianta preferată. Pentru că e mai ieftin şi pentru că gara şi autogara sunt prea uşor de supravegheat de către poliţişti, aşa cum sunt gările şi autogările de la celălalt capăt, din Baltimore, Philadelphia şi Richmond, şi pentru că dormitul în parc nu face decât să amâne cu o zi arestarea. Şi, pe lângă toate astea, ei susţin că ştiu cum trăiesc eu, iar eu nu-mi petrec prea mult timp pe Coasta de Est. Întotdeauna am avut tendinţa să mă deplasez spre vest.

— Dar ai acceptat să mergem la Union Station.

— Încercam să mă comport democratic. Să nu devin prizonierul propriilor obişnuinţe.

— Dar de unde au ştiut c-o să coborâm din autobuz în Berryville?

— N-au ştiut. Pariez că au verificat deja peste tot, de la Leesburg mai departe. Fiecare motel vizibil. Hamilton, Purcellville, Berryville, Winchester. Dacă nu ne găsesc aici, într-

acolo vor merge să caute.

— Şi or să ne găsească aici?

— Sper sincer să nu, zise Reacher.

Recepţia motelului avea ferestre mici, pentru efect decorativ, ca o veche casă colonială, iar la interior erau decorate cu draperii simple de un fel anume. N-aveai cum să-ţi dai seama cine e în cameră. Turner se duse la fereastră, îşi apropie faţa de sticlă şi privi înainte, la stânga, la dreapta, sus şi jos.

— Nu-i nimeni acolo, spuse în şoaptă. Doar recepţionerul, cred. Sau poate că-i proprietarul. Stă pe scaun, în spate.

Reacher verifică portierele maşinii. Erau încuiate. La fel şi portbagajul. Puse palma pe capotă, deasupra radiatorului. Metalul era fierbinte. Maşina nu fusese parcată acolo de mult timp. Se mişcă la stânga, la intrarea în curte. Nimeni acolo. Nimeni care să intre din cameră în cameră, nimeni care să controleze uşile sau să se uite pe ferestre.

Se întoarse şi spuse:

— Atunci, hai să vorbim cu individul.

Turner deschise uşa recepţiei şi Reacher intră înaintea ei.

Camera era mult mai plăcută decât genul de locuri cu care era obişnuit Reacher. Mult mai plăcută decât un motel situat la un kilometru şi jumătate de Rock Creek, de exemplu. Pe podea, linoleumul era de calitate, la fel ca şi tapetul, pe care erau tot felul de diplome înrămate de la autorităţile din domeniul turismului. Biroul de recepţie era chiar un birou, cam la fel cu cel pe care Thomas Jefferson l-ar fi folosit ca să scrie o scrisoare. În spatele lui, era un fotoliu din piele roşie în care şedea un tip. Bărbatul arăta de vreo şaizeci de ani, înalt, cărunt şi impresionant. Părea că se află la conducerea unei mari corporaţii, nu a unui motel mărunt. Turner spuse:

— Îi căutăm pe prietenii noştri. Maşina de-afară e a lor, spuse Turner.

— Cei patru domni? întrebă tipul, cu o ezitare minusculă şi sceptică înaintea cuvântului *domni.*

— Da, spuse Turner.

— Mă tem că i-aţi ratat. Vă căutau acum vreo zece minute. Cel puţin, bănuiesc că pe voi vă căutau. Un bărbat şi o femeie, ziceau. Se întrebau dacă v-aţi cazat deja.

— Şi ce le-ai spus? îl întrebă Reacher.

— Păi, fireşte că le-am spus că n-aţi sosit încă.

— OK.

— Sunteţi gata să vă cazaţi acum? întrebă tipul, pe un ton care sugera că un răspuns negativ nu i-ar frânge inima.

— Trebuie să-i găsim mai întâi pe prietenii noştri, spuse Reacher. Trebuie să discutăm ceva. Unde s-au dus?

— S-au întrebat dacă nu cumva v-aţi dus să mâncaţi ceva. Le-am sugerat să se ducă la Berryville Grill. E singurul restaurant deschis la ora asta.

— Pizzeria nu se pune la socoteală?

— Păi, nu e chiar un restaurant, nu?

— Şi unde-i Berryville Grill?

— La două cvartale în spatele nostru. Se ajunge uşor pe jos.

— Mulţumesc, spuse Turner.

Cele două cvartale din spatele motelului puteau fi parcurse în două moduri. Pe strada transversală din stânga sau pe strada transversală din dreapta. Acoperirea simultană a ambelor străzi ar fi presupus separarea, ceea ce atrăgea riscul unei confruntări de unu la patru pentru unul dintre ei. Pe Reacher nu-l deranja o asemenea eventualitate, dar nu era sigur în privinţa lui Turner. Era literalmente de două ori mai mică decât el şi neînarmată. Fără pistol, fără cuţit. Aşa că spuse:

— Mai bine-i aşteptăm aici. Să-i lăsăm să vină la noi.

Dar indivizii nu veniră. Reacher şi Turner aşteptară în umbră timp de cinci minute lungi şi nu se întâmplă nimic. Turner se mişcă puţin, ca să lase lumina să joace pe partea laterală a maşinii, şi spuse în şoaptă:

— Sunt nişte îndoituri zdravene.

— Cât durează să verifici un amărât de restaurant? spuse Reacher.

— Poate că au fost trimişi altundeva. Poate-au dat peste un bar cu hamburgeri. Sau două. Care nu contează ca restaurante, în viziunea tipului de la motel.

— Nu aud niciun bar.

— Cum auzi un bar?

— Larmă, pahare, sticle, ventilatoare. E un sunet distinctiv.

— Poate că-i prea departe ca să-l auzi.

— Caz în care s-ar fi întors să ia maşina.

— Trebuie să fie pe undeva.

— Poate că mănâncă la Grill, spuse Reacher. Poate că s-au aşezat la o masă. O decizie de ultim moment. Nouă ne-a fost

foame, poate că li s-a făcut şi lor.

— Mie mi-e foame şi-acum.

— S-ar putea să ne fie mai uşor să-i abordăm într-un restaurant. Loc aglomerat, o uşoară inhibiţie din partea lor. Plus cuţite pe masă. S-ar putea să-i găsim în timp ce-şi iau cina. Până acum, trebuie să fi comandat. Friptură, în mod ideal.

— Chelnerul ar chema poliţia.

Reacher verifică strada transversală din dreapta. Nimic. O verifică şi pe cea din stânga. Pustie. Se întoarse în locul unde îl aştepta Turner.

— Mănâncă, spuse aceasta. Asta trebuie să fie. Ce altceva ar putea să facă? Până acum puteau să caute în tot oraşul. Şi încă de două ori. Aşa că sunt în restaurant. Ar putea să mai dureze o oră. Şi nu putem sta aici aşa de mult. Tândălim pe o proprietate privată. Şi sunt sigură că Berryville are legi. Şi un departament de poliţie. În două minute, tipul de la motel ar putea să dea telefon.

— OK, spuse Reacher. Hai să vedem.

— Stânga sau dreapta?

— Stânga, spuse Reacher.

Se opriră precauţi la colţ. Dar strada transversală din stânga era tot pustie. Era mai degrabă o alee decât o stradă. Pe o latură avea gardul din lemn al motelului, iar pe cealaltă, peretele din cărămidă al unui magazin universal. După o sută de metri, era traversată de o stradă mai lată, paralelă cu West Main. Al doilea cvartal era mai scurt şi mai variat, cu câteva clădiri de sine stătătoare şi unele locuri vacante înguste, după care, în faţă, erau zidurile din spate ale clădirilor care se aflau pe următoarea stradă paralelă, incluzând-o pe cea de pe partea dreaptă, care avea un coş metalic de bucătărie, din care ieşeau aburi în abundenţă. Berryville Grill, cu siguranţă, făcând afaceri serioase la mijlocul serii.

— Uşa din faţă sau din spate? întrebă Turner.

— Fereastra din faţă, răspunse Reacher. Faza de recunoaştere înseamnă totul.

Cotiră la dreapta de pe strada transversală şi deveniră iar precauţi. Mai întâi, apăru o vitrină de magazin întunecată, care putea să fie o florărie. Apoi, al doilea la rând, era restaurantul. Era un local mare, întins mai mult pe adâncime decât pe lăţime. Avea patru ferestre frontale, separate în două perechi de o uşă

centrală. Ferestrele coborau până la podea. Probabil că vara se deschideau complet. Poate că puneau mese pe trotuar.

Reacher se ţinu aproape de zid şi se mişcă spre marginea apropiată a primei ferestre. Din acel unghi, putea să vadă cam o treime din spaţiul interior. Care era considerabil. Şi bine umplut. Mesele erau mici şi apropiate. Era un restaurant familial. Nimic sofisticat. Chelneriţele păreau să fie toate fete, cam de vârsta liceului. Mesele erau din lemn simplu. Cam jumătate dintre ele erau ocupate. De cupluri, de grupuri de câte trei, de familii. Bătrâni şi copiii lor adulţi, unii dintre ei se distrau, alţii erau uşor încordaţi şi tăcuţi.

Dar niciuna dintre mese nu era ocupată de patru bărbaţi. Nu în partea de restaurant pe care Reacher o putea vedea. Se dădu înapoi. Ea ţopăi pe lângă el şi merse cu pas vioi de-a lungul faţadei, uitându-se în altă direcţie, şi se opri dincolo de ultima fereastră. El supraveghea uşa. Nicio reacţie. Nimeni nu ieşi. Ea se lipi de zid, se apropie uşor şi se uită înăuntru dinspre marginea îndepărtată a ultimei ferestre. Reacher se gândi că de-acolo putea să vadă o treime simetrică, la fel ca el, dar în cealaltă parte a încăperii. Ceea ce lăsa porţiunea centrală neexaminată.

Turner clătină din cap. El se urni din loc, ca şi ea, şi se întâlniră la uşă. Reacher o deschise şi ea intră prima. Porţiunea centrală avea o mulţime de mese. Dar niciuna dintre ele nu era ocupată de patru bărbaţi. Nu exista un şef de sală. Nici serviciu de amfitrioane. Doar podeaua goală de după uşă. O tânără femeie se apropie grăbită de ei. De fapt, o adolescentă. Să fi avut vreo şaptesprezece ani. Purta pantaloni negri şi un tricou polo negru cu mâneci scurte, cu o emblemă brodată Berryville Grill pe piept. Avea pe antebraţ un semn din naştere, de culoare roşu-pal. Spuse:

— O masă pentru o cină în doi? întrebă ea.

— Căutăm pe cineva. Se poate să fi întrebat de noi, răspunse Turner.

Fata rămase tăcută. Se uită de la Turner la Reacher, înţelegând subit: *un bărbat şi o femeie.*

— Au fost aici? întrebă Reacher. Patru bărbaţi, trei dintre ei solizi, al patrulea şi mai solid?

Fata încuviinţă din cap şi-şi frecă antebraţul, inconştient. Sau de nervozitate. Reacher privi în jos.

Nu era un semn din naştere.

Îşi schimba forma. Şi culoarea.

Era o vânătaie.

— Ei ţi-au făcut asta? întrebă el.

Fata dădu din cap în semn că da.

— Cel mai solid, spuse ea.

— Cu capul ras şi urechi mici?

— Da, spuse fata. M-a strâns de braţ.

— De ce?

— Voia să ştie unde aţi mai putea fi. Iar eu n-am ştiut să le spun.

Era un semn mare. De la o mână mare. Mai lată de cincisprezece centimetri.

— Chiar m-a speriat, continuă fata. Avea nişte ochi cruzi.

— Când au fost aici? întrebă Reacher.

— Acum vreo zece minute.

— Unde s-au dus?

— Nu ştiu. N-am ştiut să le spun unde să caute.

— Nu sunt baruri sau fast-fooduri?

— Exact asta a întrebat şi el. Dar nu există aşa ceva pe-aici.

Fata era gata-gata să izbucnească în lacrimi.

— N-or să se mai întoarcă, îi spuse Reacher.

Era singurul lucru care-i trecu prin minte.

O lăsară pe fată acolo, frecându-şi braţul, şi o luară pe cealaltă stradă transversală. Era o arteră similară, îngustă, neluminată, cam părăginită la început, apoi mai bine aranjată pe al doilea cvartal, având pe dreapta gardul motelului. Dădură colţul cu prudenţă şi cercetară cu atenţie în faţa lor înainte să se mişte.

Parcarea motelului era pustie.

Maşina cu portierele îndoite dispăruse.

Capitolul 26

După trei sute de metri, Reacher şi Turner ajunseră la marginea oraşului Berryville, iar West Main deveni vechea magistrală State Route 7.

— Dacă indivizii ăia pot să se gândească încotro am luat-o, trebuie să presupunem că şi armata poate s-o facă, spuse Turner. Ba chiar şi FBI-ul.

Ceea ce transforma ideea autostopului într-un coşmar. Era întuneric beznă. Noapte de iarnă, undeva, la dracu-n praznic. O şosea lungă şi dreaptă. Farurile care se apropiau erau vizibile de la aproape doi kilometri, dar n-aveai de unde să ştii ce se afla în spatele acelor faruri. Cine era la volan. Civil sau nu? Prieten sau duşman?

Prea mare riscul ca să joace la noroc.

Aşa că au făcut un compromis, într-o manieră pe care Reacher o considera avantajoasă şi dezavantajoasă în egală măsură. Făcură cale întoarsă, iar Turner aşteptă pe un acostament aflat la vreo cincizeci de metri înaintea ultimului cvartal luminat al oraşului, în timp ce Reacher continuă să meargă spre locul unde putea să se rezeme de colţul unei clădiri, la colţul unei alei transversale, unde era ceva lumină împrăştiată pe asfalt. O idee proastă, în sensul că orice maşină care cotea la vest dincolo de ei era o oportunitate pierdută din perspectiva unei călătorii potenţiale, dar o idee bună în sensul că Reacher putea să facă o evaluare rapidă a şoferilor care treceau prin oraş, când şi dacă apăreau. Conveniră că trebuie să aleagă calea prudenţei, dar, dacă simţea că e OK, ieşea şi-i făcea semn lui Turner, care urma să se apropie de trotuar şi să facă semnul pentru autostop.

Ceea ce, una peste alta, se gândi el la început, putea să fie mai degrabă avantajos decât nefavorabil. Pentru că, întâmplător, sistemul lor improvizat imita un truc foarte vechi al autostopiştilor. O fată frumoasă face semn, şoferul opreşte, plin de entuziasm, după care prietenul mătăhălos şi urât al fetei urcă şi el în maşină.

Dar, după treizeci de minute, Reacher începu să vadă mai mult partea nefavorabilă a stratagemei. Traficul era rarefiat, iar el nu avea la dispoziţie timpul necesar pentru o evaluare. Vedea farurile apropiindu-se, aştepta, apoi maşina trecea pe lângă el într-o fracţiune de secundă, iar creierul lui procesa: *sedan, civil,*

anul fabricaţiei, specificaţia, şi cu mult înainte ca el să ajungă la o concluzie, maşina trecuse deja de Turner şi gonea înainte.

Aşa că trecu la o abordare cu preselecţie. Decise să respingă toate sedanurile şi toate SUV-urile mai noi de cinci ani şi să aprobe toate camionetele şi toate SUV-urile mai vechi. După ştiinţa lui, armata nu efectua urmăriri în camionete şi bănuia că toate vehiculele de şosea ale armatei erau schimbate înainte să depăşească vechimea de cinci ani. Cu siguranţă, la fel stăteau lucrurile şi la FBI. Riscul rămas era reprezentat de poliţiştii locali, care să participe la distracţie în vehiculele lor personale. Dar un risc trebuia asumat, altfel puteau să aştepte acolo toată noaptea, ceea ce ar fi însemnat acelaşi lucru cu dormitul într-un parc din Washington. Ar fi fost arestaţi la prima oră a dimineţii, în loc de lăsarea întunericului.

Aşteptă. Timp de un minut, nu văzu nimic, apoi zări nişte faruri care se apropiau dinspre est, nu foarte repede, ci doar cu o viteză legală pentru oraş. Ieşi din colţul său. Aşteptă. Văzu o formă trecând prin dreptul lui.

Un sedan.

Respins.

Se rezemă iar de clădire.

Aşteptă din nou. Cinci minute. Apoi şapte. Apoi opt. Apoi alte faruri. Se lăsă în afară. Văzu o camionetă.

Păşi pe trotuar în urma ei şi ridică rapid pumnul stâng în aer. La cincizeci de metri distanţă, Turner sări lângă bordură şi ridică degetul mare. Precizie desăvârşită. Ca o manevră specifică jocului de baseball, rapidă, clară şi decisivă în aerul rece al nopţii. Farurile camionetei luminară silueta lui Turner, care stătea nemişcată, de parcă s-ar fi aflat acolo dintotdeauna.

Camioneta nu opri.

„La dracu'!", îşi zise Reacher.

Următorul candidat viabil, un Ford Bronco vechi, nu opri nici el. Niciun F150 de vârstă mijlocie sau un Dodge Ram nou. Apoi drumul se linişti din nou. Ceasul din capul lui Reacher arăta în jur de zece şi jumătate seara. Aerul continua să se răcească. Avea pe el două tricouri şi geaca, cu stratul ei miraculos. Începea să-şi facă griji pentru Turner, care avea un singur tricou şi o cămaşă obişnuită. Iar tricoul ei părea subţiat de atâtea spălări. *M-am născut în Montana,* spusese ea. *Nu mi-e frig niciodată.* Spera că spusese adevărul.

Timp de alte cinci minute, nimic nu veni dinspre est. Apoi, alte faruri, joase şi bine distanţate, urmărind denivelările drumului cu o mişcare elastică, bine amortizată. Un sedan, probabil. Se aplecă în afară doar puţin, deja pesimist.

Apoi se retrase la loc, repede. Era un sedan, agil şi aerodinamic, un Ford Crown Victoria, lucios şi închis la culoare, cu ferestre întunecate şi antene montate pe capacul portbagajului. Poliţia militară, probabil, sau FBI, sau şerifii federali, sau poliţiştii statului Virginia. Sau nu. Poate o cu totul altă agenţie, într-o misiune fără nicio legătură. Se aplecă în afară şi o urmări îndepărtându-se. Trecu de Turner ascunsă în umbră şi acceleră în depărtare.

Aşteptă. Încă un minut. Apoi două. Nimic în afară de întuneric.

Apoi alte faruri, foarte în spate, poate încă pe East Main, înainte de intersecţia din centrul oraşului, apropiindu-se cu viteză constantă, acum pe West Main, cu siguranţă, tot mai aproape. Luminile erau gălbui şi slabe. De fabricaţie veche şi de intensitate redusă. Nimic modern. Nu becuri cu halogen. Reacher ieşi din colţul lui. Farurile continuau să se apropie, lent şi constant. Trecură pe lângă el.

O camionetă.

Aceeaşi manevră. Pumnul lui stâng ridicat, degetul ei mare, sus.

Camioneta încetini imediat.

Se opri.

Turner coborî de pe trotuar şi se aplecă la geamul din dreapta al maşinii şi începu să vorbească, iar Reacher începu să alerge către ea.

* * *

De data asta, Julieta îl sună pe Romeo, ceea ce era neobişnuit. Cel mai adesea, Romeo avea veştile noi. Dar aveau sarcinile împărţite, aşa că uneori Julieta avea informaţiile proaspete.

— Nici urmă de ei, până în Winchester, spuse Julieta.

— Sunt siguri băieţii? zise Romeo.

— Au verificat cu mare atenţie.

— OK, dar păstrează-i în zonă. Linia de autobuz e opţiunea noastră cea mai bună.

— Aşa vom face.

Ajuns la maşină cam cu sufletul la gură, Reacher observă că era un Chevrolet vechi, simplu şi cu dotări elementare, construit şi cumpărat în scopuri utilitare, nu pentru show, iar şoferul părea a fi un bătrânel hâtru de vreo şaptezeci de ani, numai piele şi os, cu părul alb, rar. Turner îl prezentă zicând:

— Domnul se duce spre Mineral County în Virginia de Vest. Aproape de un loc numit Keyser, nu prea departe de linia Maryland.

Ceea ce nu însemna nimic pentru Reacher, atât doar că Virginia de Vest suna ceva mai bine decât Virginia obişnuită. Se aplecă la geam lângă Turner şi spuse:

— V-am fi recunoscători dacă ne-aţi lua şi pe noi.

— Atunci urcaţi-vă şi să mergem, zise bătrânul.

Maşina avea o banchetă, dar cabina era strâmtă.

Turner se urcă prima, iar dacă Reacher se lipea bine de tot de portieră, abia rămânea loc pentru Turner între el şi bătrân. Dar bancheta era moale şi în cabină era cald. Iar motorul camionetei torcea frumos. Era fericit dacă prindea o sută la oră. Îţi dădea senzaţia că putea să se deplaseze pe şosea o veşnicie.

— Şi unde vreţi să ajungeţi în final, oameni buni? îi întrebă bătrânul.

— Căutăm de muncă, spuse Reacher, gândindu-se la cuplul de tineri din Ohio, în camioneta roşie Silverado cu patru locuri, cu câinele care năpârlea. Aşa că ne-ar conveni cam oriunde.

— Şi cam ce fel de muncă vreţi să găsiţi?

Şi astfel începu o conversaţie tipică pentru o călătorie cu autostopul, în care fiecare parte toarnă gogoşi bazate pe jumătăţi de adevăruri şi experienţe umflate. Reacher plecase din serviciul militar de multă vreme, iar când fusese nevoit, făcuse orice muncă reuşise să obţină. Lucrase ca bodyguard în cluburile de noapte, săpase piscine şi stivuise lemn de cherestea, demolase clădiri, culesese mere, încărcase lăzi în camioane şi, ascultându-l vorbind despre toate acestea, ai fi zis că era vorba de ocupaţii pentru toată viaţa. Turner vorbi despre cum servise ea la mese în restaurante, despre cum lucrase în birouri şi vânduse ustensile de bucătărie din uşă în uşă, Reacher bănuind că toate acestea se bazau pe experienţele ei din serile şi weekendurile din perioada liceului şi a colegiului. Bătrânul povesti despre cultivarea tutunului în cele două state Carolina, de Nord şi de Sud, despre caii din Kentucky şi despre

transporturile de cărbune din Virginia de Vest, cu camioane cu optsprezece roţi.

Trecură prin Winchester, traversând I-81 de două ori, apoi mai departe spre graniţa statului, în ţinutul Apalaşilor, pe ultimele poale de deal nordice ale muntelui Shenandoah, drumul înălţându-se şi şerpuind spre vârful Georges. Motorul gâfâia din greu, farurile gălbui şi slabe luminând când o parte, când cealaltă a drumului la curbele strânse. Apoi, la miezul nopţii, ajunseră în Virginia de Vest, într-un ţinut muntos şi sălbatic, rulând prin trecătorile împădurite spre Alleghenies, care se vedeau în depărtare.

Deodată, Reacher văzu un foc, departe, spre vest, pe o coastă de deal împădurită, ceva mai la sud de drum. O lumină galbenă şi portocalie, pe fondul negru al cerului, ca un foc de tabără sau un semnal de avertizare. Traversară un orăşel adormit numit Capon Bridge şi se apropiară de foc. Cam la doi kilometri depărtare, dar dintr-odată mai aproape, căci drumul coti spre el.

— Domnule, ai putea să ne laşi aici, dacă n-ai nimic împotrivă, spuse Reacher.

— Aici? întrebă bătrânul.

— E un loc bun.

— Pentru ce?

— Cred că ne va satisface nevoile.

— Eşti sigur?

— V-am fi foarte recunoscători.

Bătrânul bombăni ceva, neîncrezător, fără să înţeleagă câtuşi de puţin, dar ridică piciorul de pe acceleraţie şi camioneta încetini. Nici Turner nu înţelegea. Se uita la Reacher ca la un nebun. Camioneta se opri, pe o porţiune de asfalt montan, pădure la stânga, pădure la dreapta, nimic înainte, nimic în spate. Reacher deschise uşa şi se dădu jos, urmat de Turner, apoi îi mulţumiră călduros bătrânului şi îi făcură cu mâna la despărţire. Rămaseră împreună în întunericul dens, învăluiţi de o linişte mormântală şi de aerul rece al nopţii, iar Turner întrebă:

— Vrei să-mi spui şi mie de ce ne-am dat jos dintr-un camion cald aici, în pustietatea asta?

Reacher arătă, înainte şi la stânga, la foc.

— Vezi focul de colo? zise el. Ăla e un bancomat.

Capitolul 27

Porniră la drum, urmând curbura drumului, la vest şi uşor spre sud, apropiindu-se de foc, până când ajunseră în dreptul lui, cam la două sute de metri în pădurea de pe dealuri. După zece metri, pe versantul stâng, găsiră intrarea pe un drum pietruit. Un fel de alee. Urca pe coasta dealului, printre copaci. Turner îşi strânse cât putu de bine în jurul corpului cămaşa lui Reacher şi spuse:

— Ăla nu-i decât un incendiu de pădure, iscat întâmplător.

— Nu e anotimpul pentru aşa ceva, spuse Reacher. Şi nici locul. În zona asta, nu izbucnesc incendii prin păduri.

— Atunci, ce e?

— Unde ne aflăm?

— În Virginia de Vest.

— Corect. La kilometri întregi de orice aşezare, într-un ţinut împădurit. Focul ăla e chestia pe care o aşteptam. Dar să faci cât mai puţin zgomot. S-ar putea să fie cineva acolo, sus.

— Poate nişte pompieri.

— Aşa ceva n-o să găsim, spuse Reacher. Îţi garantez.

Porniră pe drumeagul pietruit. Pietrele nu erau bine fixate şi mersul era zgomotos. Şi dificil. Mai bine de parcurs cu maşina decât pe jos. Pe ambele laturi, copacii se înclinau spre drum, unii dintre ei pini, alţii, arbori de foioase desfrunziţi. Drumul coti la dreapta, apoi din nou la stânga, mereu ascendent, cu o curbă finală largă în faţă, după care îi aştepta focul. Deja îi simţeau căldura în aer şi auzeau un uruit vag, în care se amestecau pocnete şi trosnete.

— Acum, cât mai puţin zgomot, spuse Reacher.

Parcurseră curba finală şi găsiră un luminiş în pădure. Drept înainte se vedea o construcţie dărăpănată, ca un şopron vechi, iar la stânga lor se afla o cabană veche părăginită, ambele clădiri fiind făcute din scânduri alternativ uscate şi putrezite de un secol de vremuiri. Mai departe, în dreapta, era focul, care ardea cu furie înăuntrul şi în jurul unei structuri largi, joase şi rectangulare pe roţi. Flăcări galbene, albastre şi portocalii se năpusteau în sus, iar copacii ardeau şi se carbonizau în preajma lor. Un fum cenuşiu gros clocotea, se învolbura şi se învârtejea, după care curenţii ascendenţi îl făceau să dispară în întunecimea de deasupra.

— Ce este? întrebă din nou Turner în şoaptă.

— E ca în gluma aia veche, îi răspunse Reacher tot în şoaptă. Ce asemănare e între un incendiu într-un laborator de metamfetamine şi un divorţ între ţărănoi din Sud?

— Nu ştiu.

— Cineva o să piardă o rulotă.

— Ăsta-i un laborator de metamfetamină?

— A fost, zise Reacher.

— De-aia nu sunt pompieri, spuse Turner. O operaţiune ilegală. Nu puteau să-i cheme aici.

— Oricum, pompierii n-ar veni, spuse Reacher. Dacă s-ar ocupa de toate laboratoarele de acest tip incendiate, n-ar mai avea timp pentru nimic altceva. Genul ăsta de laboratoare sunt nişte accidente care aşteaptă să se întâmple.

— Unde sunt oamenii?

— Probabil, o singură persoană. Pe aici, pe undeva.

Intrară în luminiş, spre cabană, îndepărtându-se de foc, rămânând aproape de copaci. Fumul plutea şi în jurul lor se forma un joc de lumini şi umbre, păgân şi elementar. Focul continua să ardă, la nici cincizeci de metri de ei, netulburat.

Cabana era o construcţie simplă, cu un singur nivel, având în spate o dependinţă. Ambele neocupate. Nu era nimeni acolo. Şopronul era suficient de larg pentru două vehicule şi, într-adevăr, erau două maşini acolo, o camionetă Dodge nouă-nouţă, mare şi roşie, cu nişte pneuri uriaşe şi hectare de suprafeţe cromate, şi o maşină sport decapotabilă de culoare roşie, un Chevrolet Corvette, cernită şi lucitoare, cu nişte ţevi de eşapament groase cât pumnii lui Reacher. Şi ea nouă-nouţă sau pe-aproape.

— Băiatul ăsta de la ţară se descurcă bine, spuse Reacher.

— Nu, zise Turner. Nu chiar aşa de bine.

Arătă spre foc.

Scheletul unei rulote era încă vizibil, contorsionându-se şi dansând în flăcări, fiind înconjurat de resturi care ardeau împrăştiate pe jos, dar în faţa lui, pe sol, modificându-i forma rectangulară de bază, se vedea un ieşind plat, ca o limbă scoasă dintr-o gură, ceva jos, rotunjit şi cuprins de nişte flăcări de o culoare şi intensitate diferite. Genul de flăcări pe care le vezi dacă laşi o pulpă de miel prea mult pe gril, dar de o sută de ori mai mare.

— Cred c-a încercat s-o salveze, zise Reacher. O prostie, de

altfel. Întotdeauna e mai bine s-o laşi să ardă.

— Ce facem acum? întrebă Turner.

— O să retragem nişte bani, spuse Reacher. De la bancomat. Era un laborator măricel şi omul avea două maşini frumuşele, aşa că estimez c-o să avem o limită de credit destul de mare.

— Adică, luăm banii unui mort?

— Nu mai are nevoie de ei acum. Iar noi mai avem optzeci de cenţi.

— E o fărădelege.

— Era deja o fărădelege. Tipul era dealer de droguri. Iar dacă nu-i luăm noi, o să-i ia poliţiştii. Când or ajunge aici mâine. Sau poimâine.

— Unde sunt?

— Asta-i partea distractivă, spuse Reacher. Găsirea lor.

— Ai mai făcut asta şi-nainte, nu-i aşa?

— De regulă când victimele erau încă în viaţă. Plănuiam să fac o plimbare în spatele gării Union Station. Gândeşte-te c-am fi de la IRS. La urma urmelor, suntem angajaţi ai guvernului.

— Eşti îngrozitor.

— Vrei să dormi într-un pat la noapte? Vrei să ai ce mânca mâine?

— Dumnezeule! exclamă Turner.

Dar căută cu tot atâta pasiune ca şi Reacher. Începură cu cabana. Aerul era stătut. Nu era nimic ascuns în bucătărie. Dulapurile nu aveau pereţii din spate falşi, nu existau cutii cu fasole false, nimic nu era ascuns în canistrele cu făină, nici nu erau goluri lăsate în spatele plăcilor de fibră. Nici în living-room nu găsiră nimic. Nu erau trape în podea, nici cărţi scobite, nimic în pernele canapelei, nimic în şemineu. Nici în dormitor, nimic. Nu găsiră fante în salteaua canapelei, nici sertare încuiate în noptieră, nimic deasupra şifonierului şi nici sub pat nu era nicio cutie.

— Unde mai căutăm? întrebă Turner.

— Trebuia să mă fi gândit la asta înainte, zise Reacher.

— Unde?

— Unde se simţea individul ăsta cu adevărat în intimitate?

— Toată casa asta îţi dă senzaţia de intimitate. E la un milion de kilometri de orice.

— Dar unde, mai mult şi mai mult?

Turner înţelese şi încuviinţă din cap, zicând:

— În latrină.

Banii erau în tavanul latrinei. Chiar deasupra toaletei era un panou fals, pe care Reacher îl desfăcu şi i-l dădu lui Turner. Apoi îşi vârî braţul şi, pipăind în jur, găsi o cuvă din plastic. O dădu jos. Era genul de recipient pe care-l văzuse în magazinele de ustensile casnice, în el erau cam patru mii de dolari în hârtii de douăzeci, cheile de rezervă pentru Dodge şi Corvette, actul de proprietate al casei, un certificat de naştere pentru un copil de sex masculin pe nume William Robert Claughton, născut în statul Virginia de Vest cu patruzeci şi şapte de ani în urmă.

— Billy Bob, spuse Turner. Odihnească-se în pace.

Reacher se jucă cu cheile în mână şi spuse:

— Camioneta sau maşina sport?

— Îi furăm şi maşina?

— Sunt deja furate, spuse Reacher. Nu e niciun act în cutie. Probabil vreun hoţ de maşini care şi-a plătit o datorie. Iar alternativa ar fi să mergem pe jos.

Turner rămase tăcută pentru o secundă, ca şi cum ar fi spus că depăşiseră măsura, dar apoi clătină din cap, ridică din umeri şi zise:

— Maşina sport, fireşte.

Aşa că luară banii şi cheia de la Corvette şi restul obiectelor le puseră înapoi în tavanul latrinei. Se duseră la şopron şi aruncară banii în portbagajul maşinii sport. La marginea luminişului, focul ardea cu vâlvătăi. Reacher îi dădu cheia maşinii lui Turner şi se urcă pe locul pasagerului. Turner porni motorul, găsi întrerupătorul pentru faruri şi îşi prinse centura de siguranţă.

Un minut mai târziu, se aflau din nou pe şosea, îndreptându-se spre vest în toiul nopţii, cu viteză, la căldură, confortabil şi bogaţi.

Capitolul 28

Turner avu nevoie de vreo doi kilometri ca să se obişnuiască, apoi mări viteza şi găsi ritmul perfect de făcut viraje. Maşina era mare, joasă, dură şi brutală. Farurile aruncau fascicule lungi, extrem de albe, departe, în faţă, iar bolborositul zgomotos al motorului V8 rămânea departe, în urmă.

— Trebuie să ieşim de-aici curând, spuse ea. Nu putem rămâne mult timp pe drumul ăsta. Cred că una dintre maşinile care au trecut prin Berryville era a FBI-ului. Ai văzut-o?

— Crown Vic? spuse Reacher.

— Da. Deci trebuie să ne îndepărtăm de orice prelungire logică a traseului acelui autobuz. Mai ales că bătrânul din camionetă le poate spune exact unde ne-a lăsat. N-o să uite oprirea grăbită.

— N-o să discute cu poliţiştii. A transportat cărbune în Virginia de Vest.

— S-ar putea să vorbească cu indivizii din maşina îndoită. Ar putea să-l sperie. Sau să-i dea nişte bani.

— OK, ia-o spre sud, zise Reacher. Iarna e bine să mergi spre sud, întotdeauna.

Turner mări puţin viteza, iar ţevile de eşapament deveniră şi mai zgomotoase. Era o maşină minunată, îşi zise Reacher. Poate că era cea mai bună din lume pentru drumurile americane. Ceea ce era logic, căci era o maşină americană. Dintr-odată zâmbi şi spuse:

— Hai să dăm căldura la maximum şi să coborâm acoperişul.

— Ţie chiar îţi face plăcere, aşa-i? zise Turner.

— De ce nu? E ca într-o piesă de rock-and-roll la radio. O maşină rapidă, ceva bani în buzunar şi, măcar o dată-n viaţă, un partener de drum.

Aşa că Turner răsuci butonul pentru căldură până la capăt, în zona roşie, apoi încetini şi opri într-un refugiu. După ce descoperiră ce întrerupătoare şi elemente de blocare să acţioneze, plafonul se îndoi şi se ascunse într-un spaţiu din spatele lor. Aerul nopţii năvăli în interior, rece şi proaspăt. Se lăsară mai jos în scaune şi porniră din nou la drum. Toate senzaţiile se dublară în intensitate. Viteza, luminile, zgomotul. Reacher zâmbi şi spuse:

— Asta-i viaţă adevărată!

— M-aş putea obişnui cu aşa ceva, spuse Turner. Dar mi-aş

dori să am o alternativă.

— S-ar putea să capeţi una.

— Cum? Nu avem nimic cu care să lucrăm.

— Nu e chiar nimic, spuse Reacher. Avem o anomalie aparentă şi mai avem o informaţie procedurală categorică. Ceea ce, laolaltă, ar putea sugera o concluzie preliminară.

— Şi anume?

— Weeks şi Edwards au fost ucişi în Afganistan, dar tu n-ai fost ucisă aici, aşa cum n-am fost ucişi nici eu şi nici Moorcroft. Iar el putea fi omorât uşor. Nişte focuri de armă trase dintr-o maşină aflată în viteză, în sud-estul Washingtonului, ar fi fost la fel de plauzibile ca o bătaie. Şi eu puteam fi omorât, căci cine ar fi observat aşa ceva? Şi ţie puteau să-ţi facă de petrecanie. Un accident la antrenament sau manipularea neglijentă a armei. Dar au ales să nu meargă pe drumul ăsta. Prin urmare, există un soi de timiditate în tabăra de la Washington. Ceea ce este sugestiv, dacă ne gândim şi la cealaltă chestie.

— Care e aia?

— Tu ai şti cum să deschizi un cont în Insulele Cayman?

— Aş putea afla.

— Întocmai. Ai căuta pe computer, ai da nişte telefoane şi ai obţine tot ce ţi-ar trebui, ca să-ţi faci treaba. Dar cât timp ţi-ar lua asta?

— Poate o săptămână.

— Dar indivizii ăştia au făcut-o în mai puţin de o zi. Probabil, într-o oră. Contul tău a fost deschis pe la zece dimineaţa. Ceea ce presupune o relaţie existentă. Le-au spus celor de la bancă ce vor şi treaba s-a făcut imediat, fără întrebări. Ceea ce înseamnă că sunt clienţi importanţi, cu o groază de bănet. Dar ştim asta oricum, pentru că erau pregătiţi să irosească o sută de mii doar ca să te prindă cu mâţa-n sac. O sumă mare de bani, dar lor nu le pasă. N-au stat pe gânduri şi i-au virat în contul tău, fără să aibă vreo garanţie că şi-i vor recupera vreodată. S-ar putea să fie sechestraţi ca probe. Şi, chiar dacă nu sunt reţinuţi, nu văd cum ar putea să se ducă după aceea şi să zică, oh, apropo, suta aia de mii de dolari a fost a noastră tot timpul şi vrem să ne-o returnaţi.

— Deci, cine sunt ei? întrebă Turner.

— Sunt nişte oameni foarte corecţi, care derulează o escrocherie foarte profitabilă, gata să ordone tot felul de

măceluri la treisprezece mii de kilometri depărtare în Afganistan, dar dorind ca lucrurile să rămână curate şi bine aranjate în pragul uşii lor. Amici la toartă cu bancherii *offshore,* capabili să facă aranjamente financiare într-o oră, nu într-o săptămână, capabili să caute şi să manipuleze dosare străvechi din arhivele oricărui serviciu doresc, având spatele asigurat de o musculatură eficientă. Aproape sigur sunt funcţionari înalţi de la Washington D.C.

Turner viră la stânga după un orăşel numit Romney, pe un mic drum care-i ducea spre sud, fără să-i scoată din zona deluroasă. Era mai sigur aşa, în opinia lor. Nu voiau să se apropie de coridorul I-79. Prea intens patrulat, chiar şi noaptea.

Prea mulţi poliţişti locali dornici să sporească veniturile municipalităţii cu amenzi de circulaţie. Singurul dezavantaj al drumurilor secundare era lipsa completă a unei infrastructuri civilizate. Nu găseai benzină, nici cafea. Nici cârciumi. Nici moteluri. Iar ei erau înfometaţi, însetaţi şi obosiţi. Iar maşina avea un motor uriaş, cu un consum la suta de kilometri deloc favorabil. Un indicator singuratic la curbă le promisese un fel de oraş, la vreo patruzeci de kilometri distanţă. Cam jumătate de oră, la vitezele permise pe drumurile secundare.

— Aş omorî pentru un duş şi o masă, spuse Turner.

— Probabil că vei fi nevoită, zise Reacher. N-o să fie metropola care nu doarme niciodată. Mai degrabă orăşelul de la răscruce care nu se trezeşte niciodată.

N-au aflat niciodată. N-au ajuns acolo. Pentru că, după un minut, au dat peste un alt tip de problemă, specifică drumurilor mici.

Capitolul 29

Turner făcu o curbă şi apoi se văzu nevoită să frâneze brusc, pentru că exact în faţa lor se afla o petardă de semnalizare roşie, înfiptă în asfalt. Dincolo de ea, la o distanţă oarecare, era altă petardă, după care se vedeau nişte fascicule de faruri îndreptate în direcţii ciudate, unele în sus, spre cerul nopţii, celelalte la orizontală, dar perpendicular pe direcţia de circulaţie.

Turner făcu un mic slalom printre cele două petarde de semnalizare şi apoi opri pe dreapta, ţevile de eşapament pocnind şi bolborosind în spatele lor. Farurile verticale erau ale unui camion care părăsise carosabilul şi căzuse cu fundul într-un şanţ. Stătea într-o poziţie mai mult sau mai puţin verticală, sprijinită pe oblonul din spate. Toată partea de jos a vehiculului era vizibilă, complicată şi murdară.

Luminile orizontale erau ale unei camionete, un vehicul solid care se întorsese şi dăduse înapoi până când se postase perpendicular pe drum. Un lanţ scurt şi gros era agăţat de cârligul de tractare. Lanţul era întins la un unghi ascendent abrupt, având celălalt capăt înfăşurat în jurul amortizorului camionului vertical. Reacher bănuia că ideea fusese să tragă camionul vertical înapoi pe roţi, ca pe un copac doborât, după care să-l tracteze din şanţ. Dar geometria urma să fie dificilă. Lanţul trebuia să fie scurt, fiindcă drumul era îngust. Dar scurtimea lanţului însemna că partea frontală a camionului în cădere putea să lovească spatele camionetei, în afară de cazul în care acesta continua să se deplaseze în direcţia potrivită şi să iasă din raza de cădere. Toate astea fără să ajungă la rândul ei în şanţul opus. Avea să fie un balet auto întortocheat.

Trei bărbaţi erau la locul faptei. Unul şedea ameţit pe terasament, sprijinit cu coatele în genunchi şi capul lăsat în jos. Era şoferul camionului vertical, bănuia Reacher, năucit de accident şi poate încă ameţit de băutură sau de droguri, ori poate de amândouă. Ceilalţi doi erau salvatorii lui. Unul era în cabina camionetei, uitându-se în spate, cu cotul pe portieră, iar celălalt se fâţâia dintr-o parte în alta, pregătindu-se să dirijeze manevrele.

O poveste de fiecare zi, se gândi Reacher. Sau de fiecare seară. Prea multe beri, prea multe pipe sau prea multe din ambele, urmate de un drum şerpuitor şi întunecos, o curbă luată

prea repede, o frânare panicată, roţile din spate blocate sub platforma de încărcare goală, poate ceva polei pe asfalt, o rotire şi şanţul. Apoi, ieşirea greoaie din scaunul răsturnat şi lunga alunecare în josul flancului vertical, apelul telefonic pe celular şi aşteptarea unor prieteni binevoitori care să vină cu un camion puternic.

Nu cine ştie ce scofală, din perspectiva oricui. O chestiune practică de rutină. Localnicii păreau să ştie ce trebuie făcut, în pofida dificultăţilor geometrice. Poate că mai făcuseră asta înainte, chiar de multe ori. Reacher şi Turner aveau să fie întârziaţi cinci minute. Poate zece. Doar atât.

După care, n-a fost doar atât.

Individul năuc de pe terasament deveni treptat conştient de noile faruri puternice şi ridică privirea, apoi miji ochii de-a lungul drumului, după care se uită în altă parte.

Apoi se uită iar în direcţia maşinii nou apărute.

Se ridică în picioare cu greutate, făcu un pas şi spuse:

— Aia-i maşina lui Billy Bob.

Mai făcu un pas, încă unul şi se uită încruntat la ei, mai întâi la Turner, apoi la Reacher, bătu cu piciorul în asfalt şi-şi pendulă braţul drept de parcă ar fi vrut să gonească nişte nori imenşi de insecte zburătoare, urlând:

— Ce căutaţi voi în maşina asta?

Totul se auzi cam aşa: „Ce cătaţi văi în maş’na ‘sta”, poate din cauza unor dinţi lipsă, a băuturii sau a stării de năuceală, ori din toate la un loc. Reacher nu era sigur. Apoi, tipul care se pregătea să dirijeze manevrele deveni şi el interesat, iar tipul de la volanul camionetei se dădu jos, şi toţi trei alcătuiră un mic semicerc cam la trei metri în faţa barei de protecţie din faţă a maşinii Corvette. Toţi trei erau nişte indivizi vânoşi şi cu pielea tăbăcită de intemperii. Toţi purtau cămăşi ecosez de lucru, fără mâneci, peste bluze groase de o culoare incertă, blugi şi bocanci. Toţi aveau fesuri din lână pe cap. Individul năuc să fi avut un metru şaptezeci, cel care dirija manevrele avea cam un metru şaptezeci şi cinci, iar şoferul camionetei avea cam un metru optzeci. Precum mărimile mic, mediu şi mare dintr-un catalog cu îmbrăcăminte dedicat zonelor rurale. Din categoria de preţuri scăzute.

— Dă peste ei, spuse Reacher.

Dar Turner nu făcu asta.

Tipul din camionetă zise:

— Aia-i maşina lui Billy Bob.

Individul ameţit urlă:

— Am zis deja asta!

„‘M zis deja ‘sta!”

Foarte tare.

Poate că accidentul îi vătămase auzul.

Tipul din camionetă zise:

— De ce conduceţi voi maşina lui Billy Bob?

— Asta-i maşina mea, replică Reacher.

— Nu, nu e. I-am recunoscut numărul de înmatriculare.

Reacher îşi desfăcu centura de siguranţă.

Turner şi-o desfăcu pe-a ei.

— De ce vă pasă cine conduce maşina lui Billy Bob? întrebă Reacher.

— Pentru că Billy Bob e vărul nostru, spuse tipul.

— Serios?

— Sigur, zise tipul. Există Claughtoni în Hampshire County de trei sute de ani.

— Ai un costum negru?

— De ce?

— Pentru c-o să te duci la o înmormântare. Billy Bob nu mai are nevoie de maşină. Laboratorul lui a luat foc în seara asta. N-a ieşit la timp. Eram în trecere. N-am putut să facem nimic pentru el.

Toţi cei trei tipi rămaseră tăcuţi o secundă. Se foiră şi se înfiorară, apoi se mai foiră, scuipând pe drum. Tipul din camionetă spuse:

— N-ai putut să faci nimic pentru el decât să-i furi maşina?

— Să zicem c-a fost o reconversie.

— Înainte să se răcească măcar?

— Nu puteam să aştept atât. A fost un incendiu al dracului de puternic. O să mai treacă o zi-două până se răceşte.

— Cum te cheamă, băi, găozare?

— Reacher, spuse Reacher. Există Reacheri în Hampshire County cam de cinci minute.

— Faci mişto de noi?

— Nu fac. Voi vă lăsaţi miştocăriţi de bunăvoie.

— Poate că voi aţi pus focul.

— N-am făcut-o noi. Bătrânul Billy Bob lucra într-o afacere

periculoasă. Când îţi câştigi existenţa cu sabia, rişti să mori de sabie. La fel şi cu maşina. Bunurile deţinute ilegal devin iar deţinute ilegal.

— Nu poţi s-o iei. Noi trebuie s-o luăm.

Reacher deschise portiera. Îşi desfăcu picioarele şi se ridică rapid, într-o secundă, de la poziţia în care posteriorul lui era la doar zece centimetri deasupra asfaltului, până la înălţimea lui completă de un metru nouăzeci şi cinci. Ocoli portiera deschisă, făcu câţiva paşi şi se opri, chiar în centrul semicercului aproximativ, apoi zise:

— Hai să nu începem o mare discuţie despre drepturile la moştenire.

Tipul din camionetă spuse:

— Cum rămâne cu banii lui?

— Posesiunea e esenţială în situaţii din astea, spuse Reacher, imitându-l pe Espin, în camera de interogatorii de la Dyer.

— I-aţi luat şi banii?

— Câţi am găsit.

Auzind asta, tipul ameţit se aruncă înainte şi-şi azvârli pumnul drept într-un arc violent. Reacher se îndoi înapoi şi lăsă pumnul să treacă la câţiva centimetri prin faţa lui, fără efect, după care îşi flutură braţul drept, în spate şi în faţă, de parcă ar fi alungat alte insecte invizibile, iar tipul ameţit se holbă la pantomimă, ceea ce-i permise lui Reacher să-l pocnească în laterala capului cu palma stângă deschisă, exact sub marginea fesului, ca un poliţist de pe vremuri cu un băiat recalcitrant din cartier, o simplă palmă, nimic mai mult, dar cu toate astea tipul se prăbuşi la pământ ca şi cum ar fi primit drept în cap un glonţ tras cu o puşcă de mare calibru. Rămase la sol, fără să mai mişte vreun pic.

Tipul de pe camionetă spuse:

— Aşa faci tu? Te dai la ăl mai mic, la început?

— Nu eu m-am dat la el, zise Reacher. El s-a dat la mine. Aveţi de gând să faceţi aceeaşi greşeală?

— Poate că nu-i o greşeală.

— Te asigur c-ar fi, răspunse Reacher.

Apoi, privi dincolo de individ, la camionul vertical şi spuse:

— Draci, chestia aia o să cadă.

Individul nu se întoarse. Nu se uită. Ochii lui rămaseră fixaţi pe ai lui Reacher.

— Frumoasă încercare. Dar nu m-am născut ieri.

— Nu fac mişto, tâmpitule, răspunse Reacher.

Şi nu făcea. Camionul avea, probabil, o transmisie slăbită. Poate că se deplasase în faţă cu cincisprezece centimetri când individul a oprit motorul înainte să se dea jos. Dar, oricare ar fi fost cauza, în lanţ apăruse o tensiune nouă. Era rigid. Practic, zumzăia. Iar camionul vertical oscila în jurul punctului de echilibru, la câţiva centimetri de o prăbuşire asemănătoare unui copac tăiat. Chiar şi o adiere de vânt ar fi fost de ajuns.

Deodată, adierea de vânt se produse şi inevitabilul se întâmplă.

Crengile toate din jur gemură şi se mişcară blând, doar o dată, iar oblonul din spate al camionului vertical împrăştie în jur pietricelele prinse sub ea, lanţul se slăbi şi camionul începu să se răstoarne în faţă, aproape imperceptibil, cu câte un grad pe secundă, apoi atinse punctul limită, de la care nu mai exista întoarcere, şi începu să cadă mai repede, şi mai repede, transformându-se într-un baros gigantic prăbuşit peste platforma camionului, întreaga greutate a blocului motor lovind distrugător podeaua din tablă ondulată, frângând osia ca pe o scobitoare, dintr-odată roţile înclinându-se spre exterior în partea de jos şi spre interior în partea de sus, ca nişte genunchi în X sau ca nişte picioare de căţeluş, roţile camionului mai mici înclinându-se invers, pe bara de direcţie ruptă. Lanţul zăngăni pe pământ, suspensiile concurente se stabilizară, iar camionul mai mic se propti în unghi, parţial pe camioneta mai mare, amândouă maşinile rămânând epuizate şi inerte.

— Parc-ar face sex, nu vi se pare? zise Reacher.

Nimeni nu răspunse. Individul mai mărunt, întins pe asfalt, şi ceilalţi doi se uitau lung la o problemă cu totul nouă. Niciunul dintre vehicule nu avea să plece de-acolo curând, fără o macara mare şi un camion de tractare. Reacher se aşeză pe scaunul maşinii decapotabile. Dezastrul bloca drumul, de la un şanţ la celălalt, aşa că Turner n-avea de ales. Dădu înapoi, ocoli cele două petarde care încă ardeau, şi făcu cale întoarsă.

Capitolul 30

— Indivizii ăia or să dea pe goarnă, imediat ce-or să audă de noi, spuse Turner. În secunda următoare vor pune mâna pe telefon. Ca să-i sune pe ofiţerii lor de probaţiune. O să încheie tot felul de învoieli. O să ne folosească pe post de bilet de ieşire din puşcărie, pentru următoarele lor zece contravenţii.

Reacher încuviinţă din cap. Drumul nu putea rămâne blocat pentru totdeauna. Mai devreme sau mai târziu, vreun alt şofer ajuns în zonă o să dea alarma. Sau verii Claughton vor suna ei înşişi, după ce vor fi epuizat toate alternativele. Apoi, poliţiştii vor veni la faţa locului, iar întrebările lor inevitabile vor duce la răspunsuri de dezvinovăţire, la învoieli, la târguri, la promisiuni şi la schimburi.

— Încearcă următorul drum spre sud, zise Reacher. Nu prea avem de ales.

— Încă te simţi bine?

— Niciodată nu m-am simţit mai bine.

O luară pe drumul liniştit cu două benzi pe care-l părăsiseră cu douăzeci de minute mai devreme. Era pustiu. Copaci la stânga, copaci la dreapta, nimic înainte, nimic în spate. Trecură pe un pod peste un râu. Râul era Potomac, în acel punct îngust şi neremarcabil, curgând spre nord, coborând de la izvorul său îndepărtat, înainte de a o lua spre est, lăţindu-se într-o apă leneşă, aşa cum era cunoscut la vărsare. Pe drum nu circula nicio maşină. Nici în sensul lor de mers, nici în sensul opus. Niciun fel de lumini sau sunete, în afară de ale lor.

— Dacă ăsta ar fi fost un film, în clipa asta un cowboy s-ar fi scărpinat pe obraz şi-ar fi zis că e prea linişte, spuse Reacher.

— Nu-i deloc amuzant, zise Turner. Drumul ăsta se poate să fie blocat. După următoarea cotitură, am putea da peste Poliţia Statului.

Dar nu dădură peste nimic. Nici la următoarea curbă, nici la cea de după ea. Dar curbele nu se mai terminau. Una după alta, ca nişte întrebări tensionate separate.

— De unde ştiu ei cum îţi duci tu traiul? îl întrebă Turner.

— Cine?

— Funcţionarii ăia înalţi.

— Asta-i o întrebare foarte bună.

— Chiar ştiu cum îţi duci viaţa?

Nu te-au putut găsi până acum. Nu te vor găsi nici acum.

Armata nu foloseşte recuperatori. Şi oricum niciun recuperator nu te-ar putea găsi.

— Par să ştie că nu mi-am cumpărat un ranch pe undeva prin suburbii. Par să ştie că nu antrenez puştii pentru Little League şi nu-mi cultiv singur legume. Par să ştie că nu mi-am dezvoltat o a doua carieră.

— Dar de unde ştiu?

— Habar n-am.

— Ţi-am citit dosarul. Sunt acolo o mulţime de chestii bune.

— Dar şi chestii rele.

— Dar poate că alea rele sunt bune. În sensul că sunt interesante pentru cineva. În privinţa personalităţii. Ţi-au refăcut istoricul până la vârsta de şase ani. Ai dat dovadă de caracteristici unice.

— Nu unice.

— Atunci, rare. Din perspectiva reacţiei ofensive la pericole.

Reacher încuviinţă din cap. La şase ani, s-a dus la film, la o bază a Marine Corps de undeva din Pacific. Un matineu pentru copii. Un filmuleţ SF ieftin. Deodată, un monstru s-a ivit dintr-o lagună mâloasă. Micuţii spectatori erau filmaţi în secret, cu o cameră video specială pentru lumină slabă. Un experiment *psyops*[9]. La apariţia monstrului, cei mai mulţi copii s-au retras îngroziţi. Dar Reacher, nu. În schimb, s-a repezit la ecran, gata de luptă, cu briceagul deja pregătit. Au spus că timpul lui de reacţie a fost de trei sferturi de secundă.

Şase ani.

I-au luat briceagul.

L-au făcut să se simtă ca un psihopat.

— Şi te-ai descurcat bine la West Point, spuse Turner. Iar anii petrecuţi în serviciul militar au fost impresionanţi.

— Dacă închizi ochii şi nu intrăm în detalii. Personal, îmi aduc aminte de multe divergenţe şi urlete. Am fost pedepsit de multe ori.

— Dar poate că cele rele sunt bune. Dintr-o anumită perspectivă. Să zicem că ar fi un birou pe undeva, poate la Pentagon. Să zicem că singura misiune a cuiva este să

---

[9] *Psyops (Psyhological operations)* – Operaţiuni planificate să transmită informaţii şi semnale cu scopul de a influenţa emoţiile, motivaţiile, argumentele şi chiar comportamentul unor guverne, organizaţii, grupuri şi indivizi. (N.red.)

urmărească un anumit tip de persoană, care ar putea fi utilă în viitor, într-un anumit tip de circumstanţe. Ca într-o planificare pe termen lung pentru situaţii neprevăzute, pentru o nouă unitate ultrasecretă. Şi a cărei existenţă să poată fi negată. Ca o listă de personal adecvat. Când situaţia devine albastră, pe cine suni?

— Acum, cine te-ar asculta ar zice că tu eşti cea care a văzut prea multe filme.

— În filme nu se întâmplă nimic din ce nu se întâmplă în viaţa reală. Ăsta-i un lucru pe care l-am învăţat. Nu poţi să născoceşti din nimic chestiile astea.

— Speculaţii, spuse Reacher.

— Chiar crezi că e imposibil ca pe undeva să existe o bază de date, cu o sută, două sau o mie de oameni, oameni pe care militarii să vrea să-i ţină sub observaţie, pentru orice eventualitate?

— Probabil că nu e imposibil.

— Ar fi o bază de date foarte secretă. Din mai multe motive evidente. Ceea ce înseamnă că, dacă indivizii ăştia au văzut-o, aflând cum îţi duci viaţa, nu sunt doar nişte funcţionari înalţi. Sunt nişte funcţionari foarte înalţi. Ai spus-o tu însuţi. Au acces la dosare din orice ramură a serviciilor militare doresc.

— Speculaţii, spuse din nou Reacher.

— Dar logice.

— Poate.

— Funcţionari foarte înalţi, spuse din nou Turner.

Reacher aprobă cu o mişcare a capului. Ca la aruncarea unei monede. Şanse absolut egale. Adevărat sau fals.

* * *

La prima curbă, ajunseră la intrarea pe Route 220, care era cu o idee mai lată decât drumul pe care merseseră până atunci, mai netedă, cu o suprafaţă mai bună şi mai dreaptă şi mai importantă în toate privinţele. Nu chiar o autostradă, dar, datorită sensibilităţii lor crescute, li se părea o cu totul altă mâncare de peşte.

— Nu, spuse Turner.

— De acord, încuviinţă Reacher.

Probabil că ar fi găsit benzină şi cafea, cârciumi şi moteluri, dar puteau să dea şi peste poliţişti statali sau locali. Sau federali. Pentru că era genul de drum care dădea bine pe o hartă. Reacher îşi imagină o şedinţă grăbită undeva, cu degete

nerăbdătoare înfipte în hârtie, cu voci tensionate care spuneau *bariere aici, aici şi aici.*

— O luăm pe următorul, spuse el.

Ceea ce le mai oferi alte şapte minute de tensiune. Drumul rămase pustiu. Copaci la dreapta, copaci la stânga, nimic înainte, nimic în spate. Nicio lumină, niciun sunet. Dar nu se întâmplă nimic. Iar următoarea curbă se dovedi mai avantajoasă. Pe o hartă ar fi fost doar o potecă cenuşie fără importanţă, sau mai degrabă n-ar fi apărut deloc. Era un drum de deal, la mare înălţime, foarte asemănător cu cel pe care îl încercaseră deja, îngust, denivelat, cu multe sinuozităţi, cu terasament neregulat şi şanţuri puţin adânci săpate de ploaie pe ambele laturi. O luară pe acel drum recunoscători, iar întunericul îi înghiţi cu totul. Turner trecu la ritmul specific drumurilor mici, menţinând o viteză adecvată, rezumându-se la mişcări eficiente. Reacher se relaxă şi o urmări din priviri. Stătea rezemată de spătar, cu braţele întinse, degetele pe volan, atentă la mesajele minuscule şi şovăielnice venite dinspre drum. Avea părul prins pe după urechi şi îi vedea muşchii supli ai coapsei, când apăsa mai întâi o pedală, apoi, cealaltă.

— Câţi bani câştiga Big Dog ăsta? întrebă Turner.

— O mulţime, spuse Reacher. Dar nu într-atât încât să se poată lipsi de o sută de mii pentru o manevră defensivă, dacă la asta te gândeşti.

— Dar se afla chiar la capătul lanţului trofic. Nu era omul de la vârf. Nu era un angrosist. Nu vedea decât o mică parte a profitului. Şi s-a întâmplat cu şaisprezece ani în urmă. Lucrurile s-au schimbat.

— Crezi că e vorba despre armament furat?

— S-ar putea. Retragerea după Furtuna Deşertului atunci, retragerea din Afganistan acum. Circumstanţe similare. Oportunităţi similare. Dar marfă diferită. Ce vindea Big Dog?

— Unsprezece lăzi de SAW, când am auzit despre el.

— Pe străzile din LA? Asta e naşpa.

— Era problema celor de la LAPD, nu a mea. Eu nu voiam decât un nume.

— Poţi să vinzi SAW talibanilor.

— Dar la ce preţ?

— Atunci, drone? Sau rachete sol-aer. Obiecte de valoare

extrem de mare. Sau bombe MOAB[10]. Existau pe vremea ta?

— O spui de parcă pe vremea mea luptam cu arcuri şi săgeţi.

— Deci, n-aveaţi aşa ceva.

— Nu, dar ştiu ce sunt. Mama tuturor bombelor.

— Dispozitive termobarice, mai puternice decât orice altceva, exceptând armele nucleare. În Orientul Mijlociu se găsesc o mulţime de cumpărători pentru astfel de lucruri. Nicio îndoială în privinţa asta. Iar cumpărătorii ăia au o mulţime de bănet. Nici în privinţa asta nu e nicio îndoială.

— Au nouă metri în lungime. Destul de greu de ascuns în buzunarul hainei.

— S-au întâmplat şi lucruri mai stranii.

După care Turner tăcu, timp de un kilometru şi jumătate. Apoi Reacher întrebă:

— Ce e?

— Să zicem că e vorba de o politică a guvernului. Înarmăm o facţiune împotriva alteia. Facem asta mereu.

Reacher nu spuse nimic. Turner zise:

— Nu eşti de aceeaşi părere? îl întrebă Turner.

— Nu pot să merg prea departe cu ideea asta. Guvernul poate să facă ce vrea. Atunci, de ce să-ţi însceneze chestia asta cu o sută de mii? De ce nu te-au făcut dispărută, pur şi simplu? Sau pe mine? Sau pe Moorcroft? De ce nu suntem în Guantanamo, în clipa asta? Sau morţi? Şi de ce indivizii care au venit în prima seară la motel erau atât de varză? Aia nu era o echipă de lichidatori ai guvernului. Nici n-a fost nevoie să transpir. Şi, în primul rând, de ce să se ajungă în acel punct? Ar fi putut să te retragă din dispozitiv în alt mod. Puteau să-ţi ordone să-i aduci înapoi pe Weeks şi Edwards. Puteau să-ţi dea un ordin de interdicţie a continuării operaţiunii.

— Nu fără să-mi nască automat bănuielile. Ar fi aruncat o lumină puternică asupra întregii poveşti. Ăsta e un risc pe care n-au vrut să şi-l asume.

— Atunci ar fi găsit o modalitate mai bună. Ar fi ordonat o retragere strategică la nivelul întregii ţări, tocmai până în Zona Verde. Pentru vreun motiv politic fabricat. Ca să respectăm suveranitatea Afganistanului sau ceva de genul ăsta. Ar fi fost

---

[10] *MOAB* (Acronim de la *Massive Ordnance Air Blast*) – Cele mai puternice bombe non-nucleare. Cunoscute, popular, sub denumirea de *Mother of All Bombs* (*Mama tuturor bombelor)*. (N.t.)

un tsunami de minciuni. Băieţii tăi ar fi fost angrenaţi în acest val laolaltă cu toţi ceilalţi, iar tu nici nu te-ai mai fi gândit la asta. Ar fi fost doar unul din acele lucruri. Acelaşi rahat vechi de când lumea.

— Deci, nu eşti convins.

— Toată abordarea mi se pare de amatori, zise Reacher. Oameni corecţi, crispaţi, uşor timizi, întrucâtva depăşiţi de situaţie acum şi, prin urmare, bazându-se pe nişte muşchi incerţi care să-i scoată basma curată pe toţi. Ceea ce creează o mică problemă şi o mare oportunitate. Problema este că cei patru indivizi ştiu că trebuie să ajungă la noi primii, înaintea Poliţiei Militare sau a FBI-ului, pentru că noi acum suntem în rahat până la gât, practic, ţinând cont c-am evadat şi toate celelalte, aşa că vor presupune că noi vom spune orice ne-ar putea ajuta în această situaţie. Şi chiar dacă nu ne crede nimeni, va circula un lucru probabil sau ca zvon, iar tipii ăştia nu-şi pot permite niciun fel de investigaţii suplimentare, chiar dacă ar fi superficiale şi conform regulamentelor. Asta e mica noastră problemă. Cei patru indivizi se vor ţine cât mai strâns de cozile noastre. De asta putem fi cât se poate de siguri.

— Şi care e marea oportunitate?

— Aceiaşi patru indivizi, spuse Reacher. Şefii lor vor fi pierduţi fără ei. Cu picioarele retezate de la genunchi. Vor fi neajutoraţi şi izolaţi. O să-i putem lua ca din oală.

— Deci, ăsta e planul? îl întrebă Turner. Să îi lăsăm pe cei patru să ne găsească, să-i arestăm şi să ne vedem de drum?

— Atât că nu-i vom aresta, spuse Reacher. O să le facem ceea ce aveau de gând să ne facă ei nouă.

— Şi anume?

— O să-i băgăm în pământ. Şi pe urmă o să-i ascultăm pe şefii lor cum urlă în van. Ca să le explicăm după aia că e o idee foarte proastă să-i calci pe bătături pe cei de la 110.

Capitolul 31

Traversară graniţa spre Grant County şi drumul singuratic de deal continuă neschimbat, kilometru după kilometru. Vitezometrul pendula între optzeci şi nouăzeci şi cinci de kilometri la oră, sus-jos, dar indicatorul de benzină se mişca într-un singur sens şi repede. Deodată, un indicator de pe marginea drumului anunţa că, la treizeci şi cinci de kilometri în faţă, se aflau Aeroportul Grant County şi un oraş numit Petersburg.

— Dacă există aeroport, trebuie să fie şi o staţie de benzină, nu? zise Turner. Şi un motel. Iar un loc în care există aeroport, staţie de benzină şi motel trebuie să aibă şi o cârciumă, ceva.

— Şi o secţie de poliţie, adăugă Reacher.

— Să sperăm în varianta cea mai bună.

— Eu asta fac mereu, spuse Reacher.

Ajunseră mai întâi în oraş. În cea mai mare parte, era adormit. Dar nu în totalitate. Ieşiră dintre dealuri şi o luară la stânga pe un drum statal care deveni, după o sută de metri, North Main Street, cu blocuri de o parte şi de alta. În centrul oraşului, drumul se intersecta cu Route 220, adică drumul pe care-l evitaseră mai devreme. După intersecţie, North Main Street deveni South Main Street. Aeroportul se afla la vest, nu prea departe. Traficul era ca şi inexistent, dar la unele ferestre se vedeau lumini.

Turner merse spre sud, trecând iar peste râul Potomac îngust, şi o luă la dreapta, spre aeroport, care era de mici dimensiuni, doar pentru avioane uşoare, fiind închis şi învăluit în întuneric la ora aceea. Aşa că întoarse maşina cu 180 de grade şi o luă înapoi, traversând din nou râul, spre intersecţia din centru.

— Mergi la dreapta, pe 220, îi spuse Reacher. Pariez că acolo sunt chestiile mişto.

La est de intersecţia cu 220 strada se numea Virginia Avenue şi pe primele două sute de metri nu găsiră nimic din ce căutau. Erau o prăvălie cu sendvişuri, închisă şi o pizzerie, tot închisă. Mai erau şi o benzinărie Chevron, care-şi încetase activitatea, şi două francize de fast-food, ambele închise în timpul nopţii. Mai era un fel de han cu parcare străvechi, cu uşile şi ferestrele bătute în scânduri, care stătea să se prăbuşească, având parcarea năpădită de buruieni.

— Încă n-au apărut chestiile mişto, remarcă Turner.

— Piaţa liberă, spuse Reacher. Cineva i-a scos din cărţi pe cei

de la Chevron. Şi motelul ăla. Tot ce-avem de făcut este să aflăm cine.

Merseră mai departe, încă o intersecţie, şi încă una, trecând de marginea oraşului, şi deodată reuşiră un hat-trick perfect, pe partea stângă a drumului, în spatele unei parcări mari, acoperite cu pietriş, în care se aflau trei camioane. Urmă un motel, după o sută de metri, pe partea dreaptă a drumului, un bloc modern cu două niveluri la marginea unui câmp. Iar dincolo de motel, în depărtare, se vedea semnul roşu al unei benzinării Exxon.

Toate bune şi frumoase. Atâta doar că la jumătatea distanţei dintre restaurant şi motel se afla o secţie a Poliţiei Statale.

Era o clădire deschisă la culoare, lungă şi joasă, construită din cărămizi glazurate de culoare maro, cu antene de satelit pe acoperiş. Avea două maşini de patrulare parcate în faţă şi lumini la două dintre ferestre. Un dispecer şi un sergent de serviciu, se gândi Reacher, făcându-şi tura de noapte la căldură şi în condiţii confortabile.

— Or fi aflat de maşina asta între timp? se întrebă Turner.

Reacher se uită la motel.

— Sau vor fi aflat înainte să ne trezim dimineaţa?

— Măcar la benzinărie trebuie să ajungem.

— OK, hai să facem aşa. O să-ncercăm să luăm pulsul locului.

Aşa că Turner continuă să conducă de-a lungul drumului, cât de discret în decapotabila roşie, cu şase sute de cai-putere, şi opri la Exxon, o benzinărie cu două insule şi patru pompe de alimentare, cu casieria într-o gheretă din scânduri albe, negeluite. Arăta ca o căsuţă. Doar că şi ea avea antene pe acoperiş.

Turner parcă lângă o pompă, iar Reacher studie instrucţiunile, care spuneau că, dacă nu aveai un card de credit, trebuia să plăteşti anticipat în numerar.

— Câţi litri? întrebă.

— Nu ştiu cât încape în rezervor, îi spuse Turner.

— E destul de mare, probabil.

— Atunci, să zicem cincizeci şi cinci de litri.

Ceea ce urma să coste cincizeci şi nouă de dolari şi optzeci şi cinci de cenţi, la preţul afişat. Reacher extrase trei bancnote de douăzeci dintr-unul din teancurile lui Billy Bob şi se duse la gheretă. Înăuntru era o femeie de vreo patruzeci de ani, protejată de un geam din sticlă securizată. O semilună tăiată în

geam permitea transferul banilor. Prin ea se auzeau melodiile siropoase, interpretate nazal, de la un radio AM acordat pe un post de muzică country, şi sporovăiala şi zgomotele unei staţii-radio a poliţiei acordate pe banda de urgenţă.

Reacher strecură banii prin fantă, iar femeia făcu ceva ce, bănuia el, permitea pompei să servească echivalentul în benzină a şaizeci de dolari, nicio picătură mai mult. O piesă country se termină, începu alta, separate doar de o rafală înfundată de paraziţi. Reacher aruncă o privire către staţia-radio şi, luând o expresie de călător obosit de-atâta drum, întrebă:

— S-a-ntâmplat ceva în seara asta?

— Până acum, linişte totală, spuse femeia.

Reacher privi în cealaltă parte, la radio:

— Nu te mai saturi de muzica country?

— Fratele meu are un camion de tractare. Iar în afacerea asta, totul e să ajungi primul la locul faptei. Îmi dă zece dolari pentru fiecare accident pe care i-l semnalez.

— Deci, în seara asta n-a fost niciun accident?

— Niciunul.

— Niciun pic de distracţie?

— Frumoasă maşină aveţi, remarcă femeia.

— De ce spui asta?

— Pentru că întotdeauna mi-am dorit o Corvette.

— Ai auzit de noi la staţia-radio?

— Aţi mers repede?

— E greu să n-o faci.

— Înseamnă c-aţi avut noroc. Aţi scăpat.

— Să o ţinem tot aşa, spuse Reacher şi afişă ceea ce spera să fie un mic zâmbet conspirativ, după care se întoarse la maşină.

Turner începuse deja să alimenteze. Vârâse duza pompei în pâlnia rezervorului şi era întoarsă în semi-profil, cu spatele unei coapse rezemat de flancul maşinii şi celălalt picior sprijinit de bordura insulei. Îşi ţinea mâinile la spate şi avea spinarea arcuită, ca şi cum ar fi încercat să-şi aline o durere. Faţa ei era ridicată spre cerul nopţii. Reacher îşi imagină silueta ei, ca un S mare, pe sub cămaşa largă.

A meritat aşteptarea, fără doar şi poate.

— Tipa de la casă asculta staţia-radio, spuse Reacher. Până acum suntem „curaţi”.

— Ai întrebat-o? o să-şi aducă aminte de noi acum.

— Oricum o să-şi aducă aminte. Întotdeauna şi-a dorit un Corvette.

— Ar trebui să ne înţelegem cu ea. Să aflăm tot ce ştie.

— Atunci, o să-şi amintească de noi veşnic.

— Poate că ţărănoii ăia n-or să sune. Poate că şi camioanele lor erau furate. Poate că şi-au luat tălpăşiţa în pădure.

— Posibil, spuse Reacher. Nu văd de ce-ar fi aşteptat atât de mult.

Pompa se opri, cu puţin înainte de 45 de litri. Ori rezervorul era mai mic decât bănuiseră, ori pompa calculase mai puţin.

Turner spuse:

— Acum ştie că nu-i maşina noastră, spuse Turner. Nu ştim câtă benzină intră în rezervor.

— Oare o să ne dea restul?

— Poate c-ar fi bine să i-l lăsăm.

— Sunt doişpe dolari. Suntem în Virginia de Vest. Am face o notă discordantă greu de uitat.

— Spune-i că mergem spre sud pe 220. Că avem mult de mers până-n zori. Pe urmă, când o s-audă de noi la staţia-radio, o să-i îndrepte într-o direcţie greşită.

Reacher luă restul de doisprezece dolari şi cincizeci şi doi de cenţi şi spuse ceva despre faptul că încercau să ajungă la I-64 înainte de răsăritul zorilor. Radioul AM îşi murmura melodiile, iar staţia-radio a poliţiei rămase tăcută. Femeia se uită pe geam şi zâmbi cam trist, ca şi cum avea să mai treacă mult timp până va mai vedea din nou un Corvette.

Turner îl preluă pe Reacher de la uşa gheretei şi porniră înapoi spre oraş, oprind din nou după trei sute de metri, la motel.

— Ne cazăm mai întâi şi pe urmă mergem la masă? întrebă ea.

— Sigur, spuse Reacher.

Ea făcu o pauză lungă şi apoi se uită drept la el.

— Câte camere luăm?

El se opri la rându-i un moment lung şi spuse:

— Hai să mâncăm mai întâi. Pe urmă ne cazăm.

— De ce?

— Vreau să-ţi spun ceva.

— Ce?

Samantha Dayton.

Sam.
Paisprezece ani.
— După ce comandăm, spuse el. E o poveste lungă.

Capitolul 32

Localul era o cârciumă de ţară perfectă, în viziunea lui Reacher. Era acolo un negru în maiou alb lângă o plită soioasă de untură lungă de doi metri şi lată de un metru. Mesele uzate din lemn de pin aveau scaune desperecheate. Mirosea a grăsime veche şi cafea proaspătă. Erau şi doi bătrâni albi cu şepci de baseball, unul aşezat departe, în stânga uşii, celălalt, la dreapta. Poate că nu se sufereau. Poate că erau victimele unui conflict vechi de trei sute de ani.

Turner alese o masă în centrul sălii şi, după ce îşi aranjară zgomotos scaunele pe podeaua din lemn, se aşezară. Nu existau meniuri. Nici vreo tablă neagră pe care să scrie cu cretă ofertele speciale ale zilei. Nu era genul ăla de local. Comenzile se făceau în mod clar telepatic între bucătar şi clienţii obişnuiţi. Clienţii noi n-aveau decât să ceară cu glas tare, pur şi simplu. Ceea ce bucătarul confirmă, ridicându-şi bărbia şi rotindu-şi uşor capul, astfel încât să-şi întoarcă urechea dreaptă spre sală.

— O omletă, spuse Turner. Ciuperci, ceapă verde şi brânză cheddar.

Nicio reacţie din partea bucătarului.

Absolut niciuna.

Turner rosti din nou comanda, ceva mai tare.

Din nou, nicio reacţie. Nicio mişcare. Doar o imobilitate totală, o bărbie ridicată şi privirea îndreptată în altă parte, însoţite de o tăcere demnă şi implacabilă, ca un vechi vânzător ambulant, insultat de o contraofertă. Turner se uită la Reacher şi şopti:

— Care-i treaba cu locul ăsta?

— Eşti detectiv, spuse Reacher. Vezi vreun semn de tigaie de omletă pe-acolo?

— Nu, cred că nu. Tot ce văd e plita.

— Atunci, probabil că cel mai bun mod de a stârni ceva entuziasm în omul ăsta ar fi să-i comanzi ceva care se prepară pe plită.

Turner se gândi un moment, apoi spuse:

— Două ouă pe o felie prăjită, cu bacon.

Bucătarul spuse:

— Da, doamnă.

— La fel şi la mine, zise Reacher. Şi cafea.

— Da, domnule.

Şi imediat individul se întoarse şi începu să lucreze cu o

bucată nouă de untură şi o lamă, netezind suprafaţa metalică, un metru în spate şi un metru înapoi, şi doi metri lateral. Ceea ce-l făcea un adevărat om al plitei. Din experienţa lui Reacher, astfel de indivizi erau fie „oameni ai plitei”, fie proprietari, dar niciodată şi una, şi alta. Primul instinct al unui om al plitei este să aibă grijă de suprafaţa metalică, netezind-o până când devenea lucioasă la nivel molecular, atât de alunecoasă, încât ar face teflonul să pară şmirghel. În vreme ce primul instinct al proprietarului ar fi fost să aducă, înainte de toate, cafeaua. Pentru că prima ceaşcă de cafea definitivează târgul. Un client nu e câştigat până când n-a consumat ceva. Poate oricând să se ridice şi să plece, dacă e nemulţumit de aşteptare sau dacă-şi aminteşte că are de ajuns la o întâlnire urgentă. Dar nu şi dacă a început să bea prima ceaşcă de cafea. Pentru că atunci va trebui să lase nişte bani pe masă, şi cine ştie cu adevărat cât costă o cafea la restaurant? Cincizeci de cenţi? Un dolar? Doi dolari?

— OK, am comandat, zise Turner. Deci, ce-aveai să-mi povesteşti?

— Hai să aşteptăm cafeaua, spuse Reacher. Nu vreau să fiu întrerupt.

— Atunci, două lucruri, spuse ea. Vreau să ştiu mai multe despre individul ăsta, Morgan, de exemplu. Vreau să ştiu cine l-a pus în fruntea unităţii mele.

— E şi unitatea mea, spuse Reacher. Mereu am zis că eu am fost cel mai prost comandant pe care l-a avut unitatea vreodată, dar cred că nu-i aşa. Băieţii tăi din Afganistan au ratat două verificări radio consecutive şi el n-a făcut nimic în privinţa asta.

— Ştim de unde vine?

— Habar n-am.

— O fi unul dintre ei?

— Greu de spus. Evident că unitatea avea nevoie de un comandant temporar. Dar asta, în sine, nu-i o dovadă a vinovăţiei.

— Şi cum se potriveşte cu planurile lor rechemarea ta în serviciu? Cu siguranţă că ar fi preferat să se descotorosească de tine, nu să te ţină la îndemână.

— Cred că totul a fost conceput ca să mă pună pe fugă. Ceea ce aş fi putut să fac. Puteam să absentez pe o perioadă nedefinită. Au avut mare grijă să-mi spună că nimeni nu va veni

să mă caute. Că nu vor trimite recuperatori. A fost ca un un-doi la box, împreună cu afidavitul lui Big Dog. O acuzaţie pe care nu pot s-o contracarez şi un mandat de a rămâne prin preajmă ca să fiu confruntat cu ea. Cred că, în momentul ăla, cei mai mulţi aflaţi în situaţia mea ar fi dat bir cu fugiţii. Cred că, strategic vorbind, la asta s-au aşteptat şi ei. Dar uite că nu le-a ieşit.

— Pentru că, atunci când un monstru iese din mlaştină, tu trebuie să te lupţi cu el.

— Sau se poate să fi fost un ordin JAG, pur şi simplu. Se poate ca la dosar să fi existat o notă în care să se spună că, dacă nu cooperez, va trebui să fiu ţinut pe loc. Din cauza unei anumite sensibilităţi politice, în biroul Secretarului. În mod cert n-a fost decizia lui Morgan. Un locotenent-colonel nu decide chestii din astea. Trebuie să fi venit de la un nivel mai înalt.

— De la funcţionarii de guvern foarte înalţi.

— De acord, dar care anume?

Turner nu răspunse la asta. Omul de la plită le aduse în sfârşit cafeaua. Două căni mari din ceramică şi un coşuleţ roz din plastic plin de cutiuţe cu frişcă şi plicuri cu zahăr, plus două linguriţe metalice atât de subţiri, încât păreau să n-aibă greutate. Reacher luă cana, adulmecă aburii şi încercă o înghiţitură. Buza cănii era rece şi groasă, dar cafeaua era potrivită. Fierbinte şi nu prea slabă.

Puse cana la loc pe masă şi-şi împreună mâinile în jurul ei, ca şi cum ar fi protejat-o, apoi se uită la Turner, drept în ochi, şi spuse:

— Deci.

— Încă ceva. Şi o să fie greu de spus. Aşa că, scuze.

— Ce este?

— N-ar fi trebuit să te întreb chestia cu o cameră sau două.

— Nu m-a deranjat.

— Pe mine, da. Nu sunt sigură că sunt pregătită încă pentru o cameră. Am sentimentul că-ţi sunt datoare. Pentru ceea ce ai făcut azi, pentru mine. Nu cred că ar fi o stare de spirit potrivită în acele circumstanţe. Mă refer la genul de circumstanţe care presupun cazarea într-o singură cameră.

— Nu-mi datorezi nimic. Am avut nişte motivaţii pur egoiste. Voiam să te invit la cină. Lucru pe care acum mi se pare că-l fac. Într-un fel. Poate că nu aşa cum aveam de gând. Dar, oricum ar fi, am obţinut ce-am vrut. Toate celelalte sunt daune colaterale.

Aşa că nu-mi datorezi absolut nimic.

— Mă simt neliniştită, spuse Turner.

— Tocmai ai fost arestată şi ai evadat din puşcărie. Iar acum fugi ca să-ţi salvezi viaţa furând maşini şi bani.

— Nu, din cauza ta.

— De ce?

— Mă faci să nu mă simt în largul meu.

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, spuse ea. E doar felul tău de a fi.

— Şi ce fel este ăsta?

— Nu vreau să-ţi rănesc sentimentele.

— Nu ai cum, spuse Reacher. Sunt poliţist militar. Şi bărbat. Nu am sentimente.

— Despre asta vorbeam.

— Am glumit.

— Nu, n-ai glumit. Nu în totalitate.

Tăcu pentru câteva momente, apoi spuse:

— Eşti ca o sălbăticiune.

Reacher nu-i răspunse nimic. Se gândea. Sălbăticiune, în sensul de animal sălbatic. Probabil că Turner folosise cuvântul mai mult cu sensul de „ieşit din starea de animal domestic şi revenit la starea naturală”.

— E ca şi cum ai fi fost modelat şi redus la nimic altceva decât la da şi nu, tu şi ei, negru şi alb, trăieşte sau mori, zise Turner. Mă face să mă întreb ce poate să determine o persoană să fie aşa?

— Viaţa, zise Reacher. A mea, în orice caz.

— Eşti ca un animal de pradă. Rece şi dur. Ca toată povestea asta. Ai planificat totul. Cei patru indivizi din maşină şi şefii lor. Chiar acum înoţi către ei şi o să curgă sânge în apă. Al tău sau al lor, dar o să curgă sânge.

— În clipa asta, sper să mă îndepărtez de ei. Şi nici măcar nu ştiu cine sunt şi unde sunt.

— Dar vei şti. Te gândeşti la asta tot timpul. Te văd cum faci asta. Eşti preocupat de asta, încercând să prinzi urma.

— Ce altceva ar trebui să fac? Să cumpăr bilete care să ne ducă direct la Leavenworth?

— Este singura alternativă?

— Tu ce părere ai?

Turner luă prima gură de cafea, gânditoare, cu mişcări lente

şi spuse:

— De acord cu tine. Şi tocmai asta e problema. Asta mă face să mă simt stingheră. Sunt exact ca tine. Doar că nu încă. Asta-i ideea. Când mă uit la tine e ca şi cum m-aş uita în viitor. Tu eşti ceea ce am să fiu şi eu într-o zi. Când şi eu o să fiu modelată, ca tine.

— Deci, sunt prea asemănător? Majoritatea femeilor spun nu pentru că sunt prea diferit.

— Mă sperii. Sau, mai exact, mă sperie perspectiva de a deveni ca tine. Nu sunt sigură că-s pregătită pentru asta. Nu sunt sigură că voi fi vreodată pregătită.

— Nu e necesar să se întâmple. E doar o denivelare în drum. Ai în faţă o carieră.

— Dacă vom câştiga.

— Vom câştiga.

— Deci, în cazul cel mai bun, mă dau la o parte din drum ca să rămân pe drum. Cazul cel mai rău, părăsesc drumul pentru totdeauna.

— Nu, cazul cel mai rău e să fii moartă sau la închisoare. Cel mai rău caz e dacă va câştiga cine nu trebuie.

— La tine întotdeauna e important cine câştigă şi cine pierde, nu-i aşa?

— Există şi o a treia opţiune?

— Te simţi distrus dacă pierzi?

— Fireşte.

— E un fel de aroganţă paralizantă. Oamenii normali nu se simt distruşi dacă pierd.

— Poate c-ar trebui, spuse Reacher. Dar nu eşti cu adevărat ca mine. Când te uiţi la mine nu te uiţi la tine. De-aia am bătut atâta cale până aici. Pentru că eşti o versiune mai bună. Asta am simţit la telefon. Faci lucrurile aşa cum trebuie făcute.

— Ce lucruri?

— Totul. Jobul tău. Viaţa ta. Tu însăţi.

— Eu nu simt aşa. Nu în clipa asta. Şi nu te gândi la mine ca la o versiune mai bună. Dacă eu nu mă pot uita la tine ca să văd cum o să fie, nici tu nu te poţi uita la mine ca să vezi ce-ar fi trebuit să fie.

Omul de la plită se întoarse, de data asta cu farfuriile pline cu ouă, bacon şi pâine prăjită. Toate arătau bine şi perfect preparate. Ouăle aveau margini curate şi crocante. Era clar că

omul îşi îngrijea cu drag plita metalică. După plecarea lui, Turner zise:

— Am spus toate astea presupunând că ai o preferinţă clară privind numărul de camere.

— Vrei un răspuns sincer? o întrebă Reacher.

— Fireşte.

— Am o preferinţă clară.

— Pentru?

— Mai întâi, trebuie să-ţi spun povestea mea.

— Şi anume?

— Cealaltă chestie menită a mă pune pe fugă.

— Şi anume?

— Un proces de paternitate, spuse Reacher. S-ar părea că am o fiică în Los Angeles. Cu o femeie de care nu-mi aduc aminte.

Capitolul 33

Reacher vorbi, în timp ce Turner mânca. Îi spuse lucrurile care i se spuseseră. Red Cloud, între Seul şi zona demilitarizată. Candice Dayton şi jurnalul ei, locuinţa ei din LA, cum rămăsese apoi fără casă în LA, fiica ei, maşina ei şi vizita ei la avocat.

— Cum o cheamă pe fată? întrebă Turner.

— Samantha, zise Reacher. Sam, pe scurt, presupun.

— Câţi ani are?

— Paisprezece. Aproape cincisprezece.

— Cum te simţi?

— Prost. Dacă e a mea, trebuia să fiu aproape de ea.

— Chiar nu ţi-o aminteşti pe mama ei?

— Nu, chiar nu mi-o amintesc.

— E ceva normal la tine?

— Vrei să spui, cât de sălbăticiune pot să fiu?

— Cam aşa ceva.

— Nu cred că uit oamenii. Sper că nu. Mai ales femeile cu care m-am culcat. Dar dacă aş face-o, prin definiţie, nu mi-aş da seama. Nu poţi să fii conştient de faptul că uiţi.

— De-asta mergem la Los Angeles?

— Trebuie să ştiu, spuse Reacher.

— Dar e sinucidere. Te vor aştepta toţi acolo. E singurul loc în care pot fi siguri c-ai să te duci.

— Trebuie să ştiu, zise Reacher din nou.

Turner nu spuse nimic. Reacher continuă:

— În orice caz, asta-i povestea. Asta trebuia să-ţi spun. În interesul dezvăluirii complete. În cazul în care ar avea vreo importanţă. În chestiunea camerelor, de exemplu.

Turner nu răspunse.

Terminară de mâncat, primiră nota de plată, cu un total dintr-o cifră mâzgălită şi încercuită sub trei rânduri scrise neinteligibil. Cât costa o cană de cafea la cină? Nimeni nu ştia, pentru că nimeni n-a aflat vreodată. Poate că era gratuită. Poate aşa trebuia să fie, dat fiind că totalul era modest. Reacher avea în buzunar treisprezece dolari şi treizeci şi doi de cenţi, adică cei optzeci de cenţi supravieţuitori de la Sullivan plus restul pe care-l primise la staţia de benzină, şi lăsă totul pe masă, ceea ce însemna un bacşiş frumuşel. Pentru că un om care lucra toată noaptea la plita încinsă merita măcar atât.

Maşina era unde o lăsaseră, neagresată, neînconjurată de

faruri şi echipe SWAT. Departe, în stânga lor, cazarma Poliţiei Statale părea liniştită. Maşinile de patrulare din faţă nu se mişcaseră. La ferestre continuau să se vadă luminile calde.

— Rămânem sau plecăm? întrebă Turner.

— Rămânem, spuse Reacher. Locul ăsta e la fel de bun ca oricare altul. Oricât de ciudat pare, cu poliţiştii atât de aproape. N-are să fie mai bine de-atât. Nu, până când nu se termină.

— Nu, până când nu învingem, vrei să spui.

— Totuna.

Se aşezară pe scaunele joase ale maşinii şi se întoarseră la motel. Turner opri în faţa recepţiei.

— Eu rămân aici, zise ea. Du-te tu şi rezervă.

— OK.

Luă un teanc de bancnote dintr-una dintre cărămizile lui Billy Bob.

— Două camere, preciză ea.

Recepţionerul de noapte era adormit în scaun, dar nu a fost nevoie de prea mult ca să se trezească. Zgomotul uşii făcu jumătate din treabă, iar bătaia politicoasă efectuată de Reacher cu încheieturile degetelor pe tejghea făcu restul. Individul era tânăr. Poate că era o afacere de familie. Poate că el era un fiu sau un nepot.

— Ai două camere? îl întrebă Reacher.

Tipul făcu o verificare demonstrativă pe ecranul computerului, aşa cum fac mulţi recepţioneri, lucru pe care Reacher îl considera prostesc. Nu erau lideri mondiali ai unor operaţiuni globale pentru corporaţii hoteliere uriaşe. Erau în nişte moteluri cu camere pe care le puteau număra pe degetele de la mâini şi de la picioare. Dacă pierdeau şirul, cu siguranţă că tot ce aveau de făcut era să se întoarcă şi să verifice cheile agăţate de cârlige în spatele lor.

Tipul îşi luă privirea de la ecran şi spuse.

— Da, domnule, pot să fac asta.

— Cât?

— Treizeci de dolari camera pe noapte. Aveţi inclus în preţ un voucher pentru micul dejun la restaurantul de peste drum.

— S-a făcut, spuse Reacher şi dădu trei din bancnotele de douăzeci ale lui Billy Bob pentru două dintre cheile tânărului.

Camerele unsprezece şi doisprezece. Vecine. Un gest amabil, din partea tânărului. Mai uşor pentru femeia de serviciu a doua

zi dimineaţă. O distanţă mai mică pe care să-şi împingă căruciorul greu.

— Mulţumesc, spuse Reacher.

Ieşi la maşină, iar Turner ocoli spre spatele complexului, unde găsi un petic de iarbă îndărătul ultimei clădiri. Parcă maşina acolo, apoi ridicară plafonul şi încuiară, lăsând-o într-un loc în care nu putea fi văzută din stradă.

Făcură cale întoarsă împreună şi îşi găsiră camerele, aflate la etajul al doilea, pe un palier exterior de scări din beton. Reacher îi dădu lui Turner cheia de la unsprezece, păstrându-şi camera doisprezece pentru el.

— La ce oră mâine? îl întrebă ea.

— La prânz, spuse el. Şi-o să conduc şi eu, dacă vrei.

— Vedem. Somn uşor.

— Şi ţie.

Aşteptă până o văzu intrată în cameră înainte să deschidă uşa lui. Camera din spatele uşii era o cutie din beton cu un tavan din stuc şi tapet din vinilin. Mai bună decât cea de la motelul aflat la o milă de Rock Creek, dar numai cu foarte puţin. Aeroterma era mai puţin zgomotoasă, dar departe de a fi silenţioasă. Covorul era mai curat, dar nu cu mult. La fel, şi aşternuturile. Duşul părea rezonabil, iar prosoapele erau subţiate, dar nu transparente. Săpunul şi şamponul erau înnobilate de o denumire care suna ca o firmă veche de avocaţi din Boston. Mobila era din lemn deschis la culoare, iar televizorul era un ecran plat mic, *no-name,* cam de mărimea unei genţi dintre cele pe care le poţi lua la bordul avionului. Nu exista telefon. Nici frigider cu minibar, nici sticlă gratuită de apă, nici ciocolată pe pernă.

Porni televizorul, comută pe CNN şi urmări buletinul din partea de jos a ecranului, până se termină tot ciclul. Nu se pomenea nimic de doi evadaţi care fugiseră de la o bază militară din Virginia. Aşa că se duse la baie, dădu drumul la duş şi rămase acolo, apatic, mult timp după ce se clătise de spumă. Frânturi din conversaţia avută la masa de restaurant zgâriată îi reveneau neîncetat în minte. *Eşti ca o sălbăticiune,* spusese ea. *Eşti ca un animal de pradă. Rece şi dur.*

Dar, în final, fraza care îi rămase în minte era dintr-un moment anterior al schimbului de replici. Turner îl întrebase despre Morgan, iar el îi spusese: *Băieţii tăi din Afganistan au*

ratat două verificări radio consecutive şi el n-a făcut nimic în privinţa asta. Reveni iar şi iar asupra ei, reluând sonor în gând cuvintele, mişcându-şi buzele, rostindu-le cu glas tare, segmentând-o, bolborosind fiecare propoziţie în jetul duşului, examinând fiecare clauză în detaliu.

Băieţii tăi din Afganistan.

Au ratat două verificări radio consecutive.

Şi el n-a făcut nimic în privinţa asta.

Închise robinetul, ieşi din cadă şi luă un prosop. Apoi, încă umed, îşi puse pe el pantalonii şi unul dintre tricouri, după care ieşi pe pasarelă. Păşi desculţ prin aerul rece al nopţii, până la uşa camerei unsprezece.

Ciocăni.

Capitolul 34

Reacher aşteptă în frig, căci Turner nu-i deschise imediat. Dar ştia că era trează. Vedea lumina aprinsă prin vizorul uşii. Apoi, se întunecă pentru moment, când ea îşi lipi ochiul de vizor, ca să vadă cine era. Pe urmă, Reacher trebui să mai aştepte puţin. Bănuia că îşi punea nişte haine pe ea. Aproape sigur îşi făcuse şi ea duş. Deodată, uşa se deschise şi Turner apăru, cu o mână pe clanţă şi cu cealaltă pe stâlpul uşii, blocându-i calea, fie conştient, fie inconştient. Avea părul ud şi şi-l aranjase cu degetele ca să nu-i vină în ochi. Purta tricoul militar şi pantalonii cei noi. Nu avea nimic în picioare.

— Aş fi sunat, dar n-am telefon în cameră, îi spuse Reacher.

— Nici la mine nu e telefon, zise ea. Ce s-a-ntâmplat?

— Ceva ce ţi-am spus despre Morgan. Tocmai mi-am dat seama ce înseamnă.

— Ce mi-ai spus?

— Am spus că băieţii tăi din Afganistan au ratat două verificări radio consecutive şi că el n-a făcut nimic în privinţa asta.

— Şi eu m-am gândit la asta. Cred că e dovada că e unul dintre ei. N-a făcut nimic pentru că ştia că nu era nimic de făcut. Ştia că erau morţi. N-avea niciun rost să organizeze o operaţiune de căutare.

— Pot să intru? întrebă Reacher. E cam frig afară.

Niciun răspuns.

— Sau putem să mergem în camera mea, zise el. Dacă preferi.

— Nu, intră, spuse ea.

Îşi luă mâna de pe clanţă şi se dădu la o parte. El intră, iar ea închise uşa în spatele lui. Camera ei era la fel ca a lui. Îşi văzu cămaşa pe spătarul unui scaun. Bocancii ei erau aşezaţi frumos sub scaun, unul lângă celălalt.

— Cred că acum pot să-mi permit nişte încălţări noi, spuse ea.

— Orice nou, dacă vrei, spuse el.

— Eşti de aceeaşi părere? întrebă ea. Că asta dovedeşte că e unul dintre ei?

— Poate fi dovada că e leneş şi incompetent.

— Niciun comandant nu poate fi atât de tâmpit.

— De cât timp eşti în armată?

Ea zâmbi scurt.

— OK, o mulţime de comandanţi pot fi atât de tâmpiţi.

— Nu cred că partea importantă e că el n-a făcut nimic în privinţa asta.

Ea se aşează pe pat. Îl lăsă să stea lângă fereastră. Pantalonii ei erau largi, iar tricoul, strâmt. Nu avea nimic pe dedesubt. Asta era limpede. Îi vedea coapsele, ca nişte curbe zvelte. Când vorbea cu ea la telefon din Dakota de Sud, şi-o imagina blondă, cu ochi albaştri, poate din nordul Californiei, dar toate acestea s-au dovedit complet greşite. Avea părul şi ochii negri şi era din Montana.

Dar avusese dreptate în legătură cu alte lucruri. *Un metru şaizeci şi şapte sau şi şaptezeci,* ghicise el cu glas tare, *dar slăbuţă. Vocea ta e toată în gât.* Ea râsese cu poftă şi îl întrebase: *Vrei să spui că am pieptul plat?* El râsese la rându-i şi zisese: *Cel mult un 75A.* La care ea exclamase: *La naiba!*

Dar realitatea era mai bună decât supoziţiile. Când o vedeai în carne şi oase, impresia era cu totul alta.

Meritase întru totul aşteptarea.

— Care a fost partea importantă din ce a spus Morgan? Întrebă ea.

— Cele două verificări radio ratate.

— Pentru că?

— Oamenii tăi au fost prezenţi în ziua în care ai fost arestată, dar au lipsit a doua zi şi a treia zi.

— Ca şi mine, pentru că eram în puşcărie. Ştii asta. A fost un plan concertat. Ne-au anihilat la ambele capete, aici şi acolo, simultan.

— Dar n-a fost simultan, spuse Reacher. Tocmai asta vreau să spun. Afganistanul e cu nouă ore înainte faţă de Rock Creek. Iarna, asta înseamnă atât cât ţine lumina zilei. Şi nimeni nu umblă pe o cărare de munte în Hindukuş după ce se lasă întunericul. Ar fi o idee proastă dintr-un număr uriaş de motive, inclusiv riscul de a cădea şi de a-ţi fractura piciorul. Aşa că băieţii tăi au fost împuşcaţi în cap în timpul zilei. Asta e cât se poate de sigur. Nicio îndoială în privinţa asta. Iar ziua se termină cam pe la şase, ora locală.

— OK.

— Şase seara în Afganistan înseamnă nouă dimineaţa aici.

— OK.

— Dar avocatul meu mi-a spus că ai deschis contul de bancă

din Insulele Cayman la zece dimineaţa, suta de mii de dolari a sosit la unsprezece, iar tu ai fost arestată la prânz.

— Îmi amintesc această ultimă parte.

— Ceea ce înseamnă că băieţii tăi erau morţi cu cel puţin o oră înainte să înceapă ăştia să se ocupe de tine. Mai multe ore, cel mai probabil. Minimum una, maximum opt sau nouă.

— OK, nu chiar simultan. Nu două lucruri deodată, ci unul după celălalt. Are vreo importanţă asta?

— Cred că are, spuse Reacher. Dar mai întâi trebuie să ne întoarcem cu o zi în urmă. I-ai trimis pe Weeks şi Edwards în munţi, iar reacţia a fost instantanee. Întreaga tărăşenie era gata a doua zi la prânz. Cum de au reacţionat atât de repede?

— Noroc?

— Să zicem c-a fost altceva.

— Crezi că au o cârtiţă în 110?

— Mă îndoiesc. Nu cu genul nostru de oameni. Ar fi fost imposibil pe vremea mea şi pot să-mi imaginez doar că lucrurile s-au îmbunătăţit.

— Atunci, cum?

— Cred că ţi-au penetrat comunicaţiile.

— Interceptări pe telefoanele de la Rock Creek? Nu cred că e posibil. Avem sisteme instalate.

— Nu la Rock Creek, spuse Reacher. N-are nicio logică să interceptezi terminaţiile locale ale reţelei. Sunt prea multe. E mai bine să te concentrezi pe centrul acesteia, unde trăieşte păianjenul. Eu cred că ei citesc tot ce intră şi iese din Bagram. Funcţionari foarte înalţi, cu acces la tot ce îşi doresc. Care în acel moment însemna totul. Şi tocmai asta au obţinut. Au cernut toate conversaţiile şi au obţinut zvonul iniţial, ordinele tale, reacţiile băieţilor şi tot schimbul de mesaje.

— Posibil, spuse Turner.

— Ceea ce este important.

— Dar numai ca detaliu de fond.

— Nu, e mai mult de-atât, spuse Reacher. Deja îi opriseră pe Weeks şi Edwards, cu una până la nouă ore mai devreme, de ce să meargă mai departe şi să vină după tine?

— Ştii de ce. Credeau că ştiu ceva ce de fapt nu ştiam.

— Dar ei nu trebuiau să se gândească la nimic. Să ghicească sau să facă planuri pentru cazul cel mai defavorabil. Nu aveau de ce, dacă citeau ce intra *şi ieşea* din Bagram. Nu era necesar

să facă speculaţii. Ştiau ce îţi spuseseră Weeks şi Edwards. Ştiau cu certitudine. Aveau totul negru pe alb. Ştiau ce ştiai tu, Susan.

— Dar nu ştiam nimic. Pentru că Weeks şi Edwards nu mi-au spus nimic.

— Dacă aşa stau lucrurile, de ce au mers mai departe şi-au venit după tine? De ce să facă una ca asta? De ce să continue cu o stratagemă foarte complexă şi foarte costisitoare fără absolut niciun motiv? De ce să rişte suta aia de mii?

— Deci, ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, de fapt, Weeks şi Edwards *ţi-au spus* ceva. Vreau să spun că, de fapt, tu *ştii* ceva. Poate că, în acel moment, n-a părut cine ştie ce şi poate că acum nu-ţi mai aminteşti, dar Weeks şi Edwards ţi-au dat o mică informaţie preţioasă şi, ca urmare, cineva s-a supărat foarte tare.

Capitolul 35

Turner îşi ridică picioarele goale pe pat şi se rezemă de pernă, zicând:

— Nu sunt senilă, Reacher. Îmi amintesc ce mi-au spus. Plătim un informator pashtun, cei doi s-au întâlnit cu el, iar ăla le-a spus că un ofiţer american a fost văzut îndreptându-se spre nord ca să se întâlnească cu un bătrân şef de trib. Dar în acel moment identitatea ofiţerului american era complet necunoscută, aşa cum nu era cunoscut nici scopul întâlnirii.

— A existat o descriere? zise Reacher.

— Nu, în afară de faptul că era american.

— Bărbat sau femeie?

— Trebuia să fie bărbat. Bătrânii pashtun nu se întâlnesc cu femeile.

— Negru sau alb?

— N-a spus.

— Armată? Marină? Forţele Aeriene?

— Pentru ei, toţi suntem la fel.

— Gradul? Vârsta?

— Absolut niciun detaliu. Un ofiţer american. Asta e tot ce ştim.

— Trebuie să mai fie ceva.

— Ştiu ce ştiu, Reacher. Şi ştiu ce nu ştiu.

— Eşti sigură?

— Ce vrei să spui cu asta? E ca în situaţia ta cu femeia din Coreea. Nimeni nu este conştient că uită. Atât doar că eu nu uit. Îmi amintesc ce-au spus.

— Câte schimburi de mesaje au fost între voi?

— A fost doar ce ţi-am spus adineauri, despre zvon, şi pe urmă au fost ordinele mele, şi anume să se ducă să-l urmărească. Şi asta a fost tot. Un semnal către ei şi un semnal de răspuns.

— Dar cum a fost ultima verificare radio? Ai văzut-o?

— A fost ultimul lucru pe care l-am văzut, înainte să vină să mă ia. Era rutină pură. Niciun progres. Nimic de văzut aici, oameni buni, aşa că mergem mai departe. Genul ăsta de lucruri.

— Deci, s-a vorbit în mesajul iniţial. Despre zvon. Va trebui să încerci să-ţi aminteşti totul, cuvânt cu cuvânt.

— Un ofiţer american necunoscut a fost văzut îndreptându-se spre nord ca să se întâlnească cu un bătrân dintr-un trib. Pentru

un motiv nespecificat. Asta a fost, cuvânt cu cuvânt. Mi-am amintit deja.

— Ce anume din acest mesaj merită o sută de mii de dolari? Şi viitorul tău, al meu şi al lui Moorcroft? Şi o vânătaie pe braţul unei eleve de şcoală din Berryville, Virginia?

— Nu ştiu, zise Turner.

După asta, tăcură. Fără alte discuţii. Turner stătea întinsă în pat, cu ochii la tavan. Reacher stătea pe pervazul ferestrei, derulând în minte rezumatul ei, nouăsprezece cuvinte, o frază perfectă, cu un subiect şi un obiect şi un verb şi un ritm satisfăcător, ca şi o cadenţă plăcută: *Un ofiţer american necunoscut a fost văzut îndreptându-se spre nord ca să se întâlnească cu un bătrân dintr-un trib. O* repetă în gând de mai multe ori, după care o descompuse în treimi şi o cercetă, propoziţie cu propoziţie.

Un ofiţer american necunoscut a fost văzut îndreptându-se spre nord ca să se întâlnească cu un bătrân dintr-un trib.

Treizeci şi şapte de silabe. Mai multe decât într-un haiku. Ba chiar de peste două ori mai multe.

Semnificaţia?

Nesigură, dar sesiză o inconsecvenţă minusculă între începutul frazei şi finalul ei, ca un fir de nisip într-un mecanism altfel perfect.

Un american necunoscut.

Un bătrân dintr-un trib.

Semnificaţia?

Nu ştia.

— O să plec acum, spuse. O să revenim la asta mâine. Poate îţi vine vreo inspiraţie peste noapte. Asta se poate întâmpla. Ceva în legătură cu modul în care creierul reacţionează la somn. Procesarea memoriei sau un portal spre subconştient, ori ceva de genul ăsta. Am citit cândva un articol pe tema asta, într-o revistă pe care-am găsit-o în autobuz.

— Nu, spuse ea. N-o face.

— Ce să nu fac?

— Nu pleca, spuse ea. Rămâi.

Reacher făcu o scurtă pauză, apoi spuse:

— Serios?

— Tu vrei?

— Mănânci calule ovăz?

— Atunci, dă-ţi cămaşa jos.

— Serios?

— Dă-o jos, Reacher.

Ceea ce şi făcu. Îşi ridică peste umeri bumbacul subţire şi apoi peste cap, după care lăsă bluza pe podea.

— Mulţumesc, spuse ea.

Apoi el aşteptă, aşa cum făcea întotdeauna, ca ea să-i numere cicatricele.

— M-am înşelat. Nu eşti doar sălbatic. Chiar eşti un animal.

— Cu toţii suntem animale. Asta face lucrurile interesante.

— Faci multe exerciţii fizice?

— Nu fac, spuse el. E genetic.

Ceea ce era adevărat. Pubertatea îi adusese multe lucruri pe neaşteptate, printre care înălţimea, greutatea şi un fizic extrem de mezomorf, cu abdomen modelat ca o stradă acoperită cu macadam, un piept ca o armură pentru fotbaliştii americani şi bicepşi ca nişte mingi de baschet, în vreme ce grăsimea subcutanată era subţire ca o hârtie. Niciodată nu se jucase cu vreuna dintre aceste caracteristici. Fără diete. Fără greutăţi. Fără sală. Atitudinea lui era: dacă nu e stricat, nu-l repara.

— Pantalonii, acum, spuse ea.

— Nu port nimic pe dedesubt.

Ea zâmbi.

— Nici eu.

Reacher îşi desfăcu nasturele. Coborî fermoarul. Îşi trase pantalonii peste şolduri. Făcu un pas şi se descotorosi de ei. Un pas mai aproape de pat.

— E rândul tău acum, spuse el.

Ea se ridică în capul oaselor.

Zâmbi.

Îşi dădu tricoul jos.

Era tot ce crezuse că va fi şi tot ce îşi dorise vreodată.

Se treziră foarte târziu în dimineaţa următoare, calzi, moleşiţi, profund satisfăcuţi, deranjaţi doar de zgomotul motoarelor de automobil din parcarea de sub geamul lor. Căscară, se întinseră, lung, lent, cu gingăşie.

— Am irosit banii lui Billy Bob, spuse Turner. Pe două camere. A fost numai greşeala mea. Scuze.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti? o întrebă Reacher.

— Dorinţa, presupun. Închisoarea te face să te gândeşti.

— Nu, serios.

— Tricoul tău. N-am văzut niciodată ceva aşa de subţire. Era ori prea scump, ori prea ieftin.

— Serios.

— A fost pe lista mea cu ultime dorinţe încă de când am vorbit la telefon. Mi-a plăcut glasul tău. Şi ţi-am văzut fotografia.

— Nu te cred.

— Ai pomenit de fata din Berryville. Asta m-a făcut să mă răzgândesc. Cu braţul. Te-a revoltat. Şi n-ai făcut nimic decât să te gândeşti la problema mea. Ţi-o ignori pe a ta, cea cu Big Dog. Care e la fel de serioasă. Prin urmare, îţi pasă şi de alţii. Ceea ce înseamnă că nu poţi fi cu adevărat o fiară. Consider că grija pentru ceilalţi e cel mai important lucru. Şi totuşi ştii să discerni binele de rău. Ceea ce înseamnă că eşti OK. Şi toate astea înseamnă că viitorul meu e şi el OK. N-o să fie aşa de rău.

— O să ajungi general-locotenent, dacă vrei.

— Doar locotenent?

— Mai sus de-atât înseamnă să candidezi pentru funcţie. Nu mai e amuzant deloc.

Ea nu-i răspunse. Încă se mai auzea zgomot de motoare în parcare. Ai fi zis că-s mai multe vehicule care se deplasează într-un mare cerc, iar şi iar. Să fi fost trei sau patru, care mergeau unul după celălalt. Înspre o margine a clădirii, apoi înspre cealaltă. O buclă fără sfârşit.

— Cât e ceasul? întrebă Turner.

— Douăsprezece fără nouă minute.

— De unde ştii?

— Ştiu întotdeauna cât e ceasul.

— La cât trebuie să eliberăm camera?

Apoi auziră paşi pe coridor, un plic strecurat pe sub uşă, iar paşii se îndepărtară, până nu se mai auziră.

— La prânz, cred, spuse Reacher. Bănuiesc că plicul este copia după factura noastră, plătită integral.

— Asta e foarte oficial.

— Au un computer.

Zgomotul de motor încă se auzea. Reacher presupunea că partea creierului care simte pericolul îl analizase deja. Erau vehicule ale armatei? Ale poliţiei? FBI-ul? După toate aparenţele, acea parte a creierului nu făcu niciun comentariu. În mod corect, în situaţia asta, pentru că vehiculele de afară erau clar

civile. Toate motoare pe benzină, inclusiv un V-8 dezacordat cu o tobă de eşapament găurită, şi cel puţin unul de patru cilindri, fără vlagă, din categoria celor ieftine, la reduceri, plus suspensii paradite şi tăblărie care zăngănea. Nu erau deloc zgomote militare sau paramilitare.

Se auzeau mai tare şi mergeau mai repede.

— Ce-o fi asta? întrebă Turner.

— Uită-te, spuse Reacher.

Ea se duse, zveltă şi goală, la fereastră. Despărţi puţin draperiile. Se uită afară şi aşteptă, ca să prindă întregul spectacol.

— Patru camionete, spuse ea. De diferite vechimi, dimensiuni şi stări de funcţionare, fiecare cu câte doi oameni la bord. Dau roată clădirii, iar şi iar.

— De ce?

— Habar n-am.

— În ce oraş suntem?

— Petersburg, Virginia de Vest.

— Atunci, poate că e o veche tradiţie vest-virginiană. Vreun ritual al primăverii sau ceva de genul ăsta. Ca alergările cu tauri din Pamplona. Numai că aici, în Petersburg, o fac în camionete.

— Dar pare ceva ostil. E ca în filmele alea de care pomeneai, în care eroii spun că e prea multă linişte. Secvenţele în care indienii aleargă în cerc în jurul căruţei cu roata sfărâmată. Mai repede şi mai repede.

Reacher îşi mută privirea de la ea la uşă.

— Stai, spuse el.

Se dădu jos din pat şi luă plicul. Clapa plicului nu era lipită. Înăuntru, o foaie de hârtie. Nimic sinistru. Cum era de aşteptat.

Era o factură împăturită, care arăta total de plată zero. Ceea ce era corect. Camera unsprezece, treizeci de dolari, minus avansul de treizeci de dolari.

Dar.

În josul facturii era o frază printată cu caractere vesele, „mulţumim că v-aţi cazat la noi”, iar sub asta numele proprietarului motelului era printat ca o semnătură şi, mai jos, se putea citi o informaţie complet gratuită.

— Dar-ar dracii! spuse Reacher.

— Ce e?

Se duse mai aproape de ea şi-i arătă hârtia. *Apreciem mult că*

v-aţi cazat la noi!
John Claughton, proprietar.
Există Claughtoni în Grant County de trei sute de ani.

Capitolul 36

— Cred că au luat foarte în serios chestia cu acel Corvette, spuse Reacher. Noaptea trecută trebuie să fi ţinut un soi de teleconferinţă. Un consiliu de război. O chemare la arme. Claughtonii din Hampshire County, Claughtonii din Grant County şi Claughtonii din alte districte, sunt sigur. Probabil că din zeci de districte. Probabil că din porţiuni vaste ale Statului Muntos. Iar dacă Frumoasa Adormită de la recepţie de astă-noapte era un fiu sau un nepot, atunci e şi văr. Iar acum e un om făcut. Pentru că ne-a dat în gât.

— Maşina aia ne-a adus numai necazuri. A fost o alegere proastă.

— Dar a fost distractiv atât cât a durat.

— Ai vreo idee genială?

— Va trebui să cădem la pace cu ei.

— Vorbeşti serios?

— Răspândeşte iubirea şi înţelegerea, spuse Reacher. Foloseşte forţa, dacă este cazul.

— Cine-a spus asta?

— Lev Troţki, parcă.

— A murit înjunghiat în inimă, în Mexic.

— Asta nu-i invalidează poziţia generală, în sine.

— Care a fost poziţia lui generală?

— Solidă. Tot el a spus că, dacă nu poţi să familiarizezi un opozant cu raţiunea, trebuie să-i familiarizezi capul cu trotuarul. Era un om cu instincte sănătoase. În viaţa privată, vreau să spun. Mai exact, exceptând faptul că a fost înjunghiat în inimă, în Mexic.

— Ce facem?

— Păi, probabil c-ar trebui să începem prin a ne îmbrăca. Doar că majoritatea hainelor mele sunt în camera cealaltă.

— E vina mea, spuse Turner. Îmi pare rău.

— Hai să nu facem o mare chestie din asta. Vom supravieţui. Mai întâi te îmbraci tu, apoi ne ducem împreună la uşa cealaltă şi mă-mbrac şi eu. Îndeajuns de lipsit de riscuri. Vom fi afară doar vreo două secunde. Dar mai întâi fă un duş. Nu e nicio grabă. O să aştepte. Nu vor veni aici. Doar n-o să-i spargă uşa vărului Labătristă. Sunt sigur că asta face parte din codul familiei Claughton.

Timpul petrecut în duş de Turner se potrivi exact cu cel

obişnuit al lui Reacher, fix unsprezece minute, de la prima mână pe robinet până la ieşitul pe uşă. Ceea ce de data asta a însemnat o lungă pauză, în care a încercat să „calculeze” timpul corect în care putea să ajungă în camera învecinată nevăzuţi de un camion care se deplasează în cerc. A ajuns la concluzia că, având patru camioane care alergau cu aproape cincizeci de kilometri la oră, era imposibil să nu fie văzuţi. Aşa că riscară totuşi, fiind în avantaj pe primii trei din cei şase metri care-i despărţeau de cealaltă uşă, până când un camion apăru de după colţ şi Reacher auzi o agitaţie sub capota acestuia, când şoferul reacţionă instinctiv la apariţia neaşteptată a prăzii, apăsând pedala de accelerație. Îşi vâna prada, presupuse Reacher. O prindea din urmă. Un mecanism evoluţionist, ca atâtea alte lucruri. Descuie uşa camerei şi dădură buzna înăuntru.

— Acum ştiu sigur că suntem aici, spuse el. Nu că n-ar fi ştiut deja. Sunt sigur că Ciber Boy le-a dat toate detaliile, cu capitol şi verset cu tot.

Camera lui era nederanjată. Bocancii erau sub fereastră, cu ciorapii în apropiere, şi chiloţii, şi al doilea tricou pe scaun, şi geaca agăţată în cârlig.

— Ar trebui să fac şi eu un duş, spuse Reacher. Dac-o să continue să se rotească aşa în jurul clădirii, până ieşim, o să ameţească.

Reacher termină în unsprezece minute. Se aşeză pe pat şi-şi legă şireturile, apoi îşi îmbrăcă geaca şi îşi trase fermoarul.

— Aş prefera să fac asta singur, dacă n-ai nimic împotrivă, zise el.

— Şi poliţiştii de peste drum? îl întrebă Turner. Nu ne putem permite să vină până aici.

— Pariez că poliţiştii îi lasă pe Claughtoni să facă tot ce au chef. Pentru că pariez că şi poliţiştii sunt, în majoritate, Claughtoni. Dar sunt sigur că vom face totul la adăpost de priviri indiscrete. Aşa se întâmplă de obicei.

— Vin cu tine.

— Ai mai făcut d-astea până acum?

— Da, spuse ea. Dar nu de prea multe ori.

— N-or să se bată toţi. Apare problema aglomeraţiei, pe lângă altele. Şi le-am putea curma entuziasmul doborându-i pe primii la pământ. Important e să nu pierzi prea mult timp pentru

fiecare individ. Ideal e să te rezumi la minimum. Adică, îi aplici o lovitură, după care treci la următorul. Coatele sunt mai bune decât mâinile, iar loviturile cu piciorul sunt mai bune decât ambele.

— OK.

— Dar mai întâi am să vorbesc cu ei. Pentru că au şi ei un pic de dreptate.

Deschiseră uşa şi ieşiră pe pasarelă în lumina puternică a amiezii şi, după cum se aştepta Reacher, văzură cele patru camioane adunate foarte aproape unul de celălalt, la baza scării din beton, ca să-i împiedice să treacă. Opt inşi stăteau rezemaţi de portiere, de barele de protecţie şi de platformele de încărcare, răbdători, de parcă aveau la dispoziţie tot timpul din lume, lucru adevărat, pentru că nu puteai să coborî de la etajul al doilea decât pe treptele de beton. Reacher îi recunoscu pe cei trei tipi din noaptea precedentă, de pe drumul de coastă, cel mic, cel mediu şi cel mare, ultimii doi arătând cam tot aşa cum arătaseră înainte, în vreme ce tipul mai mărunt arăta mult mai bine, dând impresia că nu mai avea mult până să-şi revină de pe urma chiolhanului care îi provocase accidentul. Ceilalţi cinci erau nişte tipi asemănători, oameni obişnuiţi cu munca grea pe bani puţini, cel mai mic dintre ei fiind un tip vânos, numai muşchi şi piele tăbăcită, cel mai mare fiind oarecum umflat, probabil că de la bere şi fast-food. Niciunul dintre ei nu era înarmat în vreun fel. Reacher putea să vadă toate cele şaisprezece mâini şi toate şaisprezece erau goale. Nici pistoale, nici cuţite, nici chei fixe, nici lanţuri.

Amatori.

Reacher îşi prinse mâinile de balustrada pasarelei şi privi spre scena de mai jos, cu seninătate, ca un dictator dintr-un film vechi, gata să se adreseze mulţimii.

— Trebuie să găsim o cale ca să vă trimitem acasă, înainte să păţiţi ceva, spuse Reacher. Vreţi să colaboraţi cu mine la treaba asta?

Cândva, îl auzise pe un tip îmbrăcat în costum care vorbea la telefon şi întreba întruna, *Vrei să colaborezi cu mine la treaba asta?* Bănuia că era o tehnică predată la seminarii scump plătite în sălile de dans ale unor hoteluri de modă veche. Probabil pentru că impunea un răspuns pozitiv. Fiindcă oamenii civilizaţi simt obligaţia *să colaboreze* cu cineva, dacă li se oferă această

opţiune. Nimeni n-a spus vreodată: *Nu, nu vreau.*

Dar tipul de pe camionetă răspunse chiar aşa:

— Nimeni n-a venit aici ca să colaboreze cu tine, amice. Am venit să-ţi facem curu' arşice şi să ne luăm banii şi maşina înapoi.

— OK, spuse Reacher. Dacă aşa vreţi, putem să alegem şi drumul ăsta. Dar nu există niciun motiv ca voi toţi să ajungeţi la spital. Aţi auzit vreodată de Gallup?

— Cine?

— Este o organizaţie care face sondaje. Ca în perioada alegerilor. Ăştia-ţi spun că un anume individ o să obţină cincizeci şi unu la sută din voturi, iar celălalt, patruzeci şi nouă.

— Am auzit de ei.

— Ştii cum fac ei treaba asta? Nu sună pe toată lumea din America. Ar dura prea mult. Aşa că lucrează cu eşantioane. Sună o mână de indivizi şi apoi extrapolează rezultatele.

— Şi?

— La fel ar trebui să facem şi noi. Să lucrăm cu un eşantion. Unul dintre noi împotriva unuia dintre voi. Şi să lăsăm rezultatul să decidă ce s-ar întâmpla dacă ne-am înfrunta cu toţii. Aşa cum face organizaţia Gallup.

Niciun răspuns.

Reacher continuă:

— Dacă învingeţi voi, în schimbul maşinii Corvette ne daţi cel mai rablagit dintre camioanele voastre. Şi primiţi jumătate din banii lui Billy Bob.

Niciun răspuns.

Reacher continuă:

— Dar dacă învinge tabăra mea, vă dăm maşina în schimbul celui mai bun camion. Şi păstrăm toţi banii lui Billy Bob.

Niciun răspuns.

Reacher spuse:

— Asta-i cea mai bună ofertă, băieţi. Suntem în America. Avem nevoie de roţi şi de bani. Sunt sigur că înţelegeţi chestia asta.

Niciun răspuns.

Reacher adăugă:

— Prietena mea este gata şi dornică. Aveţi vreo preferinţă? Aţi prefera să vă bateţi cu o femeie?

Tipul din camionetă zise:

— Nu, n-ar fi corect.

— Atunci, trebuie să mă acceptaţi pe mine. Dar o să îndulcesc târgul. Puteţi să creşteţi mărimea eşantionului. Eu singur împotriva a doi dintre voi. Vreţi să colaboraţi cu mine la treaba asta?

Niciun răspuns.

— Şi mă bat cu ambele mâini la spate.

— Ce?

— Aşa cum aţi auzit.

— Ambele mâini la spate?

— Pentru condiţiile pe care tocmai le-am convenit. Şi ţineţi cont că sunt nişte condiţii excelente, băieţi. Adică, în oricare dintre situaţii, rămâneţi cu Corvette-ul. Sunt foarte rezonabil.

— Doi de-ai noştri şi tu cu mâinile la spate?

— Mi-aş pune şi un sac pe cap dacă aş avea unul.

— OK, mergem pe varianta asta.

— Grozav, spuse Reacher. Are vreunul dintre voi asigurare de sănătate? Pentru că ar fi o modalitate bună să alegem părţile combatante.

Deodată, de lângă el, Turner îi şopti:

— Tocmai mi-am amintit ce uitasem. Din noaptea trecută. Chestia din raportul iniţial.

— Era vorba de băştinaş? răspunse Reacher tot în şoaptă.

Un american necunoscut. Un bătrân dintr-un trib. Firul de nisip. Americanul era definit ca necunoscut, dar bătrânul, nu.

— Ţi-au spus cum îl cheamă?

— Nu mi-au spus exact numele. Au nişte nume prea complicate ca să fie reţinute. În schimb, folosim numere de referinţă. Atribuite când devin cunoscuţi pentru prima oară autorităţilor americane. Iar numărul tipului figura în raport. Ceea ce înseamnă că face parte deja din sistem. Este cunoscut de cineva.

— Care era acel număr?

— Nu-mi amintesc. B.A. şi ceva.

— Ce înseamnă B.A.?

— Bărbat afgan.

— E un început, bănuiesc.

Apoi, de jos, tipul de pe camionetă strigă:

— OK, suntem pregătiţi aici.

Reacher se uită într-acolo. Mica mulţime se separase, şase şi

doi. Cei doi erau tipul de pe camionetă şi cel umflat, cu burta plină de McDonald’s şi Miller High Life.

— Chiar poţi să faci asta? îl întrebă Turner.

— E doar un singur mod de a afla, răspunse Reacher.

Şi începu să coboare treptele.

Capitolul 37

Cei şase spectatori se dădură la o parte, iar Reacher şi cei doi aleşi se mişcară împreună, într-un spaţiu deschis, un mic triunghi din trei bărbaţi care se deplasau la pas, doi cu spatele şi unul cu faţa, toţi trei încordaţi, vigilenţi şi suspicioşi. Dincolo de camionetele parcate era o întindere de pământ bătătorit, largă cam cât o stradă de oraş mare. Spre dreapta, era spatele complexului, unde se afla Corvette-ul, în spatele ultimei clădiri, iar spre stânga, parcarea se deschidea spre Route 220, dar intrarea era îngustă şi nu puteai să vezi nimic, în afară de asfaltul negru şi micul pâlc de copaci de dincolo de acesta. Sediul Poliţiei Statale era mai departe, spre vest. Nimeni de pe peticul de pământ bătătorit nu-l putea vedea şi, prin urmare, nici poliţiştii nu puteau să vadă pe nimeni.

Destul de sigur.

Se putea merge mai departe; în mod normal, împotriva a doi adversari tâmpiţi, Reacher ar fi recurs la o înşelăciune din primul moment. Mâinile la spate? Ar fi plantat două coate imediat după ce-ar fi coborât de pe ultima treaptă. Dar nu şi cu şase înlocuitori care aşteptau. Ar fi fost ineficient. S-ar fi repezit grămadă, revoltaţi, până la un anumit nivel de atitudine morală superioară, şi, prin urmare, energizaţi până dincolo de capacităţile lor fireşti. Aşa că Reacher lăsă triunghiul să se ajusteze şi să se rotească până când toţi erau gata, după care îşi vârî mâinile în buzunarele de la spate, cu palmele lipite de fund.

— Start, zise el.

După care îi văzu pe cei doi indivizi luând ceea ce presupunea că e poziţia lor de luptă şi îi văzu schimbându-se radical. Spune-i cuiva că te vei lupta cu mâinile la spate, iar el o să audă doar asta şi numai asta. În mintea lui, e gândul: *omul ăsta o să se lupte cu mâinile la spate*! Apoi îşi imaginează primele câteva secunde, iar imaginea e atât de ciudată, încât îi acaparează cu totul atenţia. *Fără mâini! Un tors neprotejat. Exact ca un sac de nisip la sala de sport!*

Aşa încât cei aflaţi într-o astfel de situaţie nu mai văd nimic altceva decât partea de sus a corpului, partea de sus a corpului, partea de sus a corpului şi capul, şi faţa, ca pe nişte ţinte irezistibile, vătămarea care abia aşteaptă să fie produsă, lovituri fără ripostă care imploră să fie aplicate, iar poziţiile lor sunt larg

deschise, cu pumnii ridicaţi şi bărbiile ieşite în faţă, cu ochii îngustaţi şi plini de o încântare dezlănţuită în timp ce privesc la stomac, la coaste, la nas sau la locul unde plănuiesc să-şi trimită cu bucurie prima lovitură. Nu văd nimic altceva.

De exemplu, picioarele.

Reacher făcu un pas înainte şi-l lovi pe grăsan în boaşe, o lovitură zdravănă, cu piciorul drept, cam cum ai trimite o minge pe toată lungimea terenului, iar individul căzu atât de repede şi atât de dur, încât ai fi zis că cineva pariase cu el pe un milion de dolari că nu poate să facă o groapă cu faţa în pământul bătătorit. Zgomotul a fost ca de sac izbit de podea, iar individul se ghemui strâns, smiorcăitul stingându-i-se. După care rămase nemişcat de-a binelea.

Reacher păşi îndărăt.

— Proastă alegere, spuse el. E clar că era mai bine să fi rămas pe banca de rezerve. Acum am rămas doar noi doi.

Tipul de pe camionetă făcu şi el un pas înapoi. Reacher îi cercetă faţa. Şi văzu cum toate supoziţiile anterioare ale individului treceau printr-un proces grăbit de revizuire. În mod inevitabil. *Mda, picioarele,* se gândea el. *De alea am uitat.* Ceea ce îi coborî prea mult centrul de greutate. Acum se gândea doar la picioare, picioare, picioare. Nimic în afară de picioare. Mâinile individului coborâră, aproape de pelvis, şi-şi puse o coapsă înaintea celeilalte, în timp ce-şi strânse umerii atât de tare, încât, în ansamblu, arăta ca un copilaş cu crampe la stomac.

— Poţi să pleci acum şi considerăm conflictul rezolvat, îi spuse Reacher. Ne dai camionul, iei Corvette-ul şi poţi să-ţi iei valea.

— Nu, zise tipul din camionetă.

— Îţi mai zic o dată. Dar n-am s-o fac şi a treia oară.

— Nu, insistă individul.

— Atunci, aşa să fie, prietene. Arată-mi ce ai mai bun. Că trebuie să ai ceva bun, nu? Sau să te-nvârţi cu maşina în cerc e tot ce poţi să faci?

Reacher ştia ce urmează. Tipul era evident dreptaci. Aşa că urma o lovitură de dreapta cu balans, începută de jos, dar fără să ajungă suficient de sus, ca o aruncare laterală la baseball, ca o mănuşă de box fixată de o uşă, şi uşa trântită, cu tine în prag. Cam aşa urma să fie. Când venea. Individul se foia în jur, tot încercând să-şi găsească o rampă de lansare.

Iar când găsi una, veni şi lovitura. Ca o mănuşă pe uşă. Ce

faci într-o situaţie ca asta? Majoritatea oamenilor încearcă să eschiveze lovitura. Dar un băieţel de şase ani la un film SF nu face asta. El se va întoarce pieziş şi se va proiecta cu forţă în faţă, de pe genunchii îndoiţi, urmând să întâmpine uşa cu umărul, aproape de balamale, cam pe la jumătatea lăţimii, poate un pic mai încolo, un brânci solid şi agresiv, în punctul în care impulsul e mai scăzut, în interiorul arcului mănuşii.

Şi tocmai aşa procedă Reacher cu tipul de pe camionetă. Se răsuci, se împinse şi-l izbi pe individ cu umărul, drept în mijlocul pieptului, iar pumnul acestuia ajunse pe o traiectorie necontrolată pe după spatele lui Reacher, venind către el de departe, flasc, ca atunci când cineva intră pe bâjbâite în sala de cinema întunecoasă. După care individul făcu un lung pas înapoi bălăbănindu-se şi-şi regăsi echilibrul îndepărtându-şi mâinile de corp, ceea ce-l lăsă larg deschis, ca o stea de mare, lucru de care păru să-şi dea seama imediat, căci privi în jos cu groază la picioarele în mişcare ale lui Reacher.

Breaking news, prietene.

Nu-s picioarele.

E capul.

Picioarele se mişcau în târşâitul specific boxerilor, creând precizie şi impuls, după care partea de sus a corpului se năpustea înainte, gâtul se îndoia şi fruntea zdrobea rădăcina nasului individului, apoi, cu treaba încheiată, gâtul revenea la poziţia normală, Reacher îndreptându-se de spate, iar tipul de pe camionetă se bălăbănea pe genunchii ca de gumilastic, o jumătate de pas, apoi încă o jumătate şi în sfârşit o prăbuşire verticală, vlăguită şi neajutorată, ca o lady din epoca victoriană care leşină în crinolină.

Reacher ridică privirea spre Turner, rămasă pe pasarelă, şi spuse:

— Care camionetă crezi că e cea mai bună?

Capitolul 38

Codul de onoare al Claughtonilor era un lucru minunat. Asta era limpede. Niciunul dintre spectatori nu se amestecă şi nu interveni în vreun fel. Ori asta, ori se temeau de ce-ar putea să le facă şi lor Reacher, acum că-şi scosese mâinile din buzunare.

În final, lui Turner îi plăcu cel mai mult camioneta grăsanului. Era un V-8, dar nu cel cu toba ciuruită. Avea al doilea cel mai plin rezervor de benzină. Anvelopele erau bune. Părea confortabil. Îl conduse până aproape de Corvette-ul ascuns şi transferă banii lui Billy Bob din portbagajul maşinii sport în torpedoul camionului, cele două compartimente fiind cam de aceeaşi mărime, după care reveniră la grupul de tipi posomorâţi, Reacher aruncându-le pe geam cheile Corvette-ului. Apoi Turner apăsă pedala acceleraţiei şi coti la stânga pe 220, pe lângă sediul poliţiei, pe lângă restaurantul cu plită şi mai departe, spre intersecţia din centrul oraşului.

Treizeci de minute mai târziu, Petersburg rămăsese în urmă cu treizeci de kilometri. Se îndreptau spre vest, pe un mic drum de la marginea pădurii naţionale. Camionul era o Toyota, nu nouă, dar mergea bine. Era silenţioasă ca o bibliotecă şi avea sistem de navigaţie prin satelit. Era atât de grea, încât netezea denivelările drumului. Avea scaune din piele moi ca nişte perne şi o grămadă de spaţiu în interior. Turner părea micuţă în cabină. Dar fericită. Avea ceva cu care să-şi ocupe mintea. Avea de expus un întreg scenariu.

— Acum înţeleg de ce indivizii ăia sunt îngrijoraţi. Un număr B.A. schimbă totul. Omul ne este cunoscut dintr-un motiv anume. Ori datorită activităţilor, ori a opiniilor sale. Şi oricare dintre lucruri ne va duce undeva.

— Cum accesăm baza de date? întrebă Reacher.

— Schimbare de plan. Ne ducem la Pittsburgh.

— Cumva baza de date e în Pittsburgh?

— Nu, dar acolo există un aeroport mare.

— Tocmai am fost la Pittsburgh.

— Pe aeroport?

— Pe şosea.

— Varietatea condimentează viaţa.

Ca să ajungă la Pittsburgh trebuiau să traverseze statul mergând spre nord-vest şi să intre pe I-79 undeva între Clarksburg şi Morgan town. După care urma o porţiune dreaptă,

spre nord. Reacher se gândea că erau destul de în siguranţă. Toyota era mare cât o casă şi cântărea trei tone, dar era eficient camuflată. Unde poţi să ascunzi cel mai bine un grăunte de nisip? Pe o plajă. Iar dacă Toyota era un grăunte de nisip, atunci drumurile din Virginia de Vest erau o plajă. Practic, toate vehiculele pe care le vedeai erau camionete în toată regula. Iar Pennsylvania de Vest n-avea să fie diferită. Un vizitator din spaţiul cosmic ar fi presupus că eficienţa Statelor Unite ale Americii depindea întru totul de capacitatea cetăţenilor de a transporta foi de placaj de doi metri şi jumătate pe un metru şi douăzeci şi cinci, în siguranţă şi în cantităţi imense.

Începutul târziu al zilei se dovedi a fi un lucru bun. Sau o caracteristică, nu un defect, cum ar fi putut să spună Turner. Însemna că urmau să se deplaseze pe autostradă noaptea. Era mai bine decât la lumina zilei. Pe de o parte, autostrăzile erau cel mai intens patrulate de poliţie, dar pe de altă parte poliţiştii nu pot să vadă ceea ce nu pot să vadă şi nu exista ceva mai puţin vizibil decât două faruri care se deplasează cu viteză legală noaptea, pe autostrada Interstate.

— Cum o să obţinem indicativul exact al acestui B.A.? întrebă Reacher.

— Tragem aer adânc în piept şi-o să facem ceva cu totul ieşit din comun. O să rugăm pe cineva să se implice până peste cap într-o conspiraţie criminală, să ne ajute şi să ne fie complice.

— Pe cine?

— Sergentul Leach, sper. E o tipă puternică şi bine intenţionată.

— De acord, spuse Reacher. Mi-a plăcut de ea.

— Avem înregistrări şi transcrieri în arhivă. Tot ce are de făcut e să se uite la ele.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, o să fie mai greu. Vom avea numărul de referinţă, dar nu un nume sau o biografie. Iar un sergent nu poate accesa baza de date. Eu sunt singura de la Rock Creek care poate. Acum, Morgan, presupun, dar nu prea putem să-l rugăm pe el.

— Lasă partea asta în seama mea, zise Reacher.

— Nu ai acces.

— Dar ştiu pe cineva care are.

— Cine?

— Avocatul militar.

— Îl cunoşti?

— Nu personal. Dar ştiu care e locul lui într-un proces. Mă forţează să mă apăr împotriva unei acuzaţii închipuite. Sunt îndreptăţit să îmi întind o plasă cât se poate de largă în apărarea mea. Pot să cer cam tot ce-mi trece prin cap. Maiorul Sullivan se va ocupa de asta pentru mine.

— Nu, în cazul ăsta, avocatul meu ar trebui să o facă. E mult mai relevant pentru acuzaţia mea închipuită decât pentru a ta.

— E prea periculos pentru bietul om. Moorcroft era să fie omorât în bătaie doar pentru că a încercat să te scoată din închisoare. N-o să-l lase niciodată pe avocatul tău să se apropie de acea informaţie.

— Atunci e periculos şi pentru Sullivan.

— Nu cred că o vor supraveghea şi pe ea. Vor afla după aia, asta e sigur, dar o să fie prea târziu. Nu mai are niciun rost să închizi uşa grajdului după ce calul a fugit de-acolo.

— Crezi c-o să te ajute?

— Va fi nevoită. E obligaţia ei legală.

Merseră mai departe, liniştit şi confortabil, rămânând în Virginia de Vest, ocolind protuberanţa neregulată, întinsă spre sud, a statului Maryland, pornind apoi în direcţia unui oraş numit Grafton. De acolo, sistemul electronic al Toyotei arăta un drum care o lua spre nord-vest şi care se unea cu I-79 chiar la sud de Fairmont.

— Ai fost îngrijorat? îl întrebă Turner.

— De ce? zise Reacher.

— De tipii ăia opt.

— Nu foarte tare.

— Atunci, studiul ăla făcut când aveai şase ani şi-a meritat banii.

— Concluzia e corectă, spuse Reacher. Raţionamentul e greşit.

— Cum aşa?

— Au crezut că am creierul cablat anapoda. S-au entuziasmat cu privire la ADN-ul meu. Poate că plănuiau să conceapă o nouă rasă de războinici. Ştii cum era Pentagonul în vremurile alea. Dar eram prea mic ca să fiu interesat. Iar ei se înşelau, în orice caz. Când e vorba de frică, ADN-ul meu e la fel ca al oricărui alt om. M-am antrenat, atâta tot. Ca să transform automat teama în agresivitate.

— La şase ani?

— Nu, la patru şi la cinci. Ţi-am spus la telefon. M-am gândit că este vorba de o alegere. Ori mă fac mic de frică, ori sar la beregata lor.

— N-am văzut pe nimeni luptându-se fără mâini.

— Nici ei n-au văzut. Şi tocmai ăsta a fost secretul.

S-au oprit ca să alimenteze şi să mănânce într-un loc numit Macomber, după care şi-au continuat drumul spre vest, trecând prin Grafton, ca s-o ia apoi pe ramura din dreapta a bifurcaţiei, prin satul McGee, şi în cele din urmă să ajungă la rampa de intrare pe I-79, despre care Toyota le-a spus că se afla cam la o oră spre sud de Aeroportul Internaţional Pittsburgh, ceea ce însemna că vor sosi acolo pe la opt seara. Cerul era deja întunecat. Noaptea se lăsase învăluitoare şi protectoare, ascunzându-i.

— De ce-ţi place să trăieşti aşa? îl întrebă Turner.

— Pentru că am creierul cablat anapoda, răspunse Reacher. Asta le-a scăpat, cu ani în urmă. Nu s-au uitat la partea care trebuia din mine. Nu-mi place ceea ce le place oamenilor normali. O căsuţă cu horn, gazon şi gard de lemn? Oamenii se dau în vânt după aşa ceva. Muncesc toată viaţa ca să plătească o ipotecă pe treizeci de ani. Şi bravo lor. Dacă ei sunt fericiţi, şi eu sunt fericit. Dar mai bine mă spânzur.

— De ce?

— Am eu o teorie proprie. Se referă la ADN. Prea plictisitoare ca să vorbim despre ea.

— Nu, spune-mi.

— Altă dată.

— Reacher, m-am culcat cu tine. Nici măcar nu mi-am primit cocteilul sau filmul. Măcar atâta poţi să faci şi tu, să-mi vorbeşti despre teoriile tale.

— O să-mi spui şi tu una de-a ta?

— S-ar putea. Dar tu începi.

— OK, gândeşte-te la America, cu mult timp în urmă. Sfârşitul secolului nouăsprezece. Migraţia spre vest. Riscurile pe care şi le-au asumat oamenii ăia. De parcă ar fi fost obligaţi s-o facă.

— Erau, spuse Turner. De situaţia economică. Aveau nevoie de pământ, de ferme şi de slujbe.

— Dar a fost mai mult de-atât, spuse Reacher. Pentru unii dintre ei, cel puţin. Unii nu s-au oprit niciodată. Şi, cu o sută de

ani înainte de asta, gândeşte-te la britanici. S-au împrăştiat în toată lumea. Plecau în călătorii pe mări care durau cinci ani.

— Din nou, situaţia economică. Aveau nevoie de pieţe de desfacere şi de materii prime.

— Dar unii dintre ei nu s-au putut opri. Şi cu mult înaintea lor au fost vikingii. Şi polinezienii, la fel. Cred că e ceva în ADN, pur şi simplu. Cred că, în urmă cu milioane de ani, trăiam cu toţii în bande mici. Grupuri mici de oameni. Aşa că exista pericolul consangvinităţii. Asta a făcut să evolueze o genă care făcea ca în fiecare generaţie şi în fiecare grup mic să existe măcar o persoană care să pornească în pribegie. În felul ăsta, fondurile genetice se amestecau puţin. Mai sănătos pentru toată lumea.

— Şi tu eşti persoana aceea?

— Eu cred că nouăzeci şi nouă la sută dintre noi ajung să le placă focul de tabără, iar unu la sută să-l urască. Nouăzeci şi nouă la sută se tem de urletul lupului, iar unu la sută ajung să-l invidieze. Eu fac parte din acel procent.

— Obligat să răspândească ADN-ul în toată lumea. Pur şi simplu pentru binele speciei.

— Asta-i partea distractivă.

— Probabil că ăsta nu va fi un argument pe care să-l expui la audierea privind paternitatea.

Părăsind Virginia de Vest, intrară în statul Pennsylvania şi, la opt kilometri de graniţă, văzură reclama unui mall. Reclama era luminată puternic, aşa că se gândiră că mallul era încă deschis. Ieşiră de pe autostradă şi găsiră un loc şters, ancorat de un magazin universal local. Turner se îndreptă spre raionul pentru femei, având la ea un teanc de bani. Reacher o urmă, dar ea îi spuse să se ducă la raionul pentru bărbaţi.

— N-am nevoie de nimic, îi zise el.

— Ba eu cred că ai.

— Ce?

— O cămaşă, spuse Turner. Şi un pulover în V, poate. Măcar atât.

— Dacă îţi iei ceva, poţi să-mi dai vechea cămaşă înapoi.

— Am s-o arunc. Ai nevoie de ceva mai bun.

— De ce?

— Vreau să arăţi drăguţ.

Aşa că se duse să caute singur şi-şi găsi o cămaşă. Din flanel albastru, cu nasturi albi. Cincisprezece dolari. Şi un pulover în V,

bumbac, albastru mai închis. Tot cincisprezece dolari. Se schimbă în cabina de probă, aruncă cele două tricouri şi se uită în oglindă. Pantalonii arătau OK. La fel, şi haina. Noua cămaşă şi puloverul cel nou arătau bine dedesubtul acesteia. Drăguţ? Nu era sigur. Poate mai drăguţ decât înainte, dar nu era pregătit pentru mai mult.

Apoi, după douăzeci de minute, Turner reveni, complet diferită din cap până în picioare. Cizmuliţe negre cu fermoar, blugi noi, un pulover la baza gâtului mulat şi o bluză de trening din bumbac. Nu avea nimic în mâini. Nu avea pungi de cumpărături. Aruncase hainele vechi şi nu-şi luase nimic în plus. Văzu că Reacher observase asta şi spuse:

— Surprins?

— Puţin, zise.

— M-am gândit că trebuie să ne păstrăm vioi acum.

— Şi întotdeauna.

Merseră către magazinele mai mici din exteriorul mallului şi găsiră o farmacie. Cumpărară periuţe de dinţi pliante şi un tub mic cu pastă de dinţi. Apoi se întoarseră la camionetă.

Aeroportul Internaţional din Pittsburgh se afla departe de oraş, iar autostrada îi duse direct la el. Era un loc mare, spaţios, cu hoteluri la discreţie. Turner alese unul şi duse maşina în parcare. Împărţiră banii lui Billy Bob rămaşi în nouă feluri diferite şi umplură toate buzunarele pe care le aveau. Apoi încuiară maşina şi se duseră spre holul de la intrare. Să n-ai bagaje nu era nicio problemă. Nu la un hotel de aeroport. Hotelurile de aeroport erau pline de oameni fără bagaje. Făcea parte din plăcerea călătoriei din vremurile moderne. Micul dejun în New York, cina în Paris, bagajul în Istanbul. Şi tot aşa.

— Numele dumneavoastră, doamnă? întrebă recepţionerul.

— Helen Sullivan, spuse Turner.

— Şi domnul?

— John Temple, răspunse Reacher.

— Pot să văd un document de identitate cu poză?

Turner îi dădu cele două legitimaţii de armată împrumutate. Recepţionerul se uită scurt la ele, atât cât să se convingă că, da, erau documente de identitate cu poze şi, da, aveau trecute pe ele numele Sullivan şi Temple. Nu făcu nicio tentativă de a aprecia asemănarea dintre poze şi clienţi. Din experienţa lui Reacher, puţini recepţioneri făceau asta. Posibil pentru că le

depăşea responsabilităţile sau abilităţile.

— Îmi daţi cardul de credit? spuse individul.

— Plătim cash, spuse Reacher.

Ceea ce, la fel, nu constituia o problemă la un hotel de aeroport. Cardurile de credit şi cecurile de călătorie se întâmpla să lipsească şi ele pentru că, oricât de proastă era manipularea bagajelor, hoţii de buzunare îşi făceau bine treaba. Reacher scoase din teanc cât costa camera şi încă o sută de dolari garanţie pentru accidente, aşa cum i se ceruse, iar recepţionerul se arătă bucuros să ia banii. În schimbul acestora, le dădu două carduri de acces şi le spuse cum se ajunge la lifturi.

Camera era acceptabilă, dar în principiu nu radical diferită de celula din postul de gardă de la Dyer. Dar, pe lângă elementele esenţiale, avea un frigider cu minibar, sticle de apă gratuite, halate, papuci şi ciocolate pe perne.

Şi un telefon, pe care Turner îl luă şi formă un număr.

Capitolul 39

Reacher auzi sunetul unui apel telefonic. Turner ţinea receptorul prins între umăr şi gât şi articulă: „Numărul de mobil al lui Leach”. Apoi, privirea îi deveni mai concentrată când i se răspunse la apel.

— Sergent, sunt Susan Turner. În calitate de comandant al tău, sfatul meu oficial este să închizi imediat această convorbire şi să o raportezi colonelului Morgan. Vei face asta?

Reacher nu auzi răspunsul lui Leach, dar fusese evident un nu, căci conversaţia continuă.

— Mulţumesc, sergent, zise Turner. Vreau să faci două lucruri pentru mine. Mai întâi, am nevoie de numărul B.A. din semnalul iniţial primit de la Weeks şi Edwards. Transcrierea trebuie să fie în arhivă. Colonelul Morgan e încă în sediu?

Reacher nu auzi răspunsul, dar fusese evident un da, pentru că Turner spuse:

— OK, nu risca acum. Te sun din oră în oră.

Apoi, rămase pe fir, gata să-i ceară lui Leach al doilea lucru, dar Reacher nu mai auzi despre ce era vorba, căci se auzi o bătaie în uşă. Traversă camera şi deschise.

În faţa lui apăru un individ îmbrăcat în costum. Avea un walkie-talkie în mână şi o insignă corporatistă pe rever. Un fel de manager de hotel, se gândi Reacher. Individul spuse:

— Îmi cer scuze, domnule, dar s-a comis o eroare.

— Ce fel de greşeală? întrebă Reacher.

— Garanţia pentru cheltuieli neprevăzute trebuia să fie doar de cincizeci de dolari, nu de o sută. Când se plăteşte cash. Pentru telefon şi minibar. Dacă comandaţi room-service, vă rugăm să-i plătiţi direct chelnerului.

— OK, spuse Reacher.

Aşa că tipul băgă mâna în buzunar şi scoase cincizeci de dolari, două de douăzeci şi una de zece, răspândite în evantai, de parcă Reacher ar fi câştigat un premiu la vreun show televizat, şi spuse:

— Din nou, scuze pentru suprataxă.

Reacher luă banii şi-i verifică. Monedă americană. Cincizeci de dolari.

— Nicio problemă.

Individul plecă, iar Reacher închise uşa. Turner puse receptorul jos şi spuse:

— Ce-a fost asta?

— Cred că tipul de la recepţie n-a primit o notă de înştiinţare. Trebuia să lăsăm cincizeci de dolari garanţie, nu o sută, pentru că tot ce înseamnă room-service se plăteşte cash.

— Mă rog...

— Cum s-a comportat sergentul Leach?

— E o femeie curajoasă.

— Ştii numărul ei pe dinafară? Un sergent pe care abia l-ai cunoscut într-un post nou de comandant?

— Ştiu pe dinafară toate numerele lor de telefon.

— Eşti un bun comandant.

— Mulţumesc.

— Care a fost al doilea lucru pe care i l-ai cerut?

— Ai să vezi, spuse Turner. Sper.

Romeo formă numărul, dar Julieta nu se grăbea să răspundă. Romeo îşi frecă palma pe braţul îmbrăcat în piele al scaunului pe care şedea. Avea palma uscată, iar pielea era netedă şi lucioasă, ajunsă în starea aceea după cincizeci de ani de frecat cu stofe de costum.

Apoi, Julieta se auzi în telefon:

— Da?

Romeo spuse:

— Numele Sullivan şi Temple tocmai au apărut la un hotel de aeroport din Pittsburgh, Pennsylvania. Din fericire pentru noi, registrul lor este conectat la Homeland Security. Pentru că e un aeroport.

— Sunt ei, crezi?

— Vom avea descrierile în scurt timp. Hotelul trimite un om să arunce o privire. Dar cred că ei trebuie să fie. Pentru că ce şanse ar fi? Cele două nume, în combinaţie. Din câte ştim, sunt singurele legitimaţii pe care le au.

— Dar de ce un aeroport din Pittsburgh?

— Nu contează de ce. Unde sunt băieţii noştri?

— Pe drum, spre Los Angeles.

— Vezi cât de repede poţi să-i întorci din drum.

În cameră era cald, aşa că Reacher se dezbrăcă de haina miraculoasă, iar Turner îşi dădu jos noua geacă.

— Vrei să ceri room-service? întrebă ea.

— Desigur.
— Înainte sau după?
— Înainte sau după ce?
— Înainte sau după ce facem sex din nou.

Reacher zâmbi. Ştia, din experienţă, că a doua oară era întotdeauna mai bine. Încă ceva nou, dar parcă mai puţin. Încă nefamiliar, dar parcă mai puţin. Întotdeauna e mai bine decât prima oară, iar în cazul lui Turner prima oară fusese spectaculos.

— După, zise el.
— Atunci, dă-ţi hainele jos, spuse ea.
— Nu, de data asta, tu prima.
— De ce?
— Pentru că varietatea condimentează viaţa.

Ea zâmbi. Îşi dădu jos noul pulover. Nu purta nimic pe dedesubt. Fără sutien. Nici nu prea avea nevoie de aşa ceva şi nu avea de gând să se prefacă. O plăcu pentru asta. De fapt, o plăcea pentru tot, în esenţă. Nu că ar fi avut vreo mare problemă cu orice fel de femeie topless în camera lui. Dar ea era deosebită. Mental şi fizic. Fizic era fără cusur. Era suplă şi puternică, dar părea moale şi micuţă. O curbă se prelungea în alta, fără sfârşit, unitar, ca un singur contur, ca o bandă Mobius, de la şanţul spatelui spre umăr, apoi spre talie, spre şolduri şi spre spate, de unde totul o lua iar de la început. Tenul ei era de culoarea mierii. Avea un zâmbet şăgalnic, iar râsul ei era molipsitor.

Romeo formă numărul, iar de data asta Julieta răspunse imediat.

— Ei sunt, spuse Romeo. Un bărbat înalt, solid, cu părul blond, şi o femeie mai tânără, cu părul negru şi mult mai măruntă. Aşa i-a văzut managerul hotelului.
— Vreun indiciu despre cât de mult intenţionează să rămână?
— Au plătit cash pentru o noapte.
— Au cerut să fie treziţi de dimineaţă?
— Nu. Nu pot zbura. Nu pot plăti cash şi nu cu actele alea de identitate. Reacher nu seamănă deloc cu Temple. Până şi cei de la securitatea aeroportului ar observa. Cred că doar s-au cazat acolo. Nu e o alegere rea. Hotelurile de aeroport sunt întotdeauna anonime, iar Pittsburgh nu e centrul universului. Mi-

ar plăcea, totuşi, să ştiu de unde au făcut rost de-atâţia bani.
— Băieţii noştri vor ajunge acolo în cel mai scurt timp posibil.
— Managerul mi-a spus că Turner vorbea la telefon.
— Cu cine?
— Am dispus acum să afle.

După aceea, rămaseră sleiţi şi transpiraţi în cearşafurile încâlcite, gâfâind din greu, apoi domolindu-şi respiraţia. Turner se ridică într-un cot şi se uită lung la chipul lui Reacher, apoi îşi trecu vârfurile degetelor peste fruntea lui, lent şi căutând parcă ceva.
— Nici măcar nu e julită.
— E numai os, spuse el. Peste tot.
Degetele ei se mişcară spre nas.
— Aici n-a fost, totuşi, zise ea. Nu peste tot. Şi de curând, aşa-i?
— Nebraska, răspunse Reacher. Un tip, supărat tare din nu ştiu ce cauză.
Vârful degetului ei urmări tăieturile, toate vindecate, dar nu cu mult timp în urmă, şi umflăturile îngroşate ale osului, care acum îi dădeau nasului său o uşoară curbură. O surpriză pentru el, dar un lucru firesc pentru ea. Îşi mişcă apoi degetele pe după ureche, peste gât şi peste piept. Îşi introduse vârful degetului mic în gaura glonţului. Se potrivea perfect.
— Un glonţ de calibrul 38, spuse el. O încărcătură slabă.
— Norocos, spuse ea.
— Întotdeauna sunt norocos. Uită-te la mine acum.
Atingerea ei se mişcă mai departe, spre talie. Vechea rană de şrapnel.
— Beirut, spuse ea. Ţi-am citit dosarul. O Stea de Argint şi o Inimă Purpurie. Nu-i rău, dar tot cred că în general ai primit mai mult metal în burtă decât pe piept.
— A fost os, spuse Reacher. Fragmente din craniul cuiva, care se afla în apropiere.
— În dosar scria şrapnel.
— De câte ori ai citit dosarul ăla?
— De mai multe ori.
— Ştii de unde vine cuvântul şrapnel?
— De unde?
— De la un britanic din secolul al optsprezecelea, Henry

Shrapnel.

— Serios?

— A fost căpitan de artilerie timp de opt ani. Apoi a inventat proiectilul care explodează şi a fost promovat la gradul de maior. Ducele de Wellington a folosit proiectilele în Războaiele Peninsulare şi în Bătălia de la Waterloo.

— Grozav.

— Dar mulţumesc că mi-ai citit dosarul. Înseamnă mult pentru mine.

— De ce?

— Pentru că acum nu mai trebuie să pierd o grămadă de timp povestindu-ţi o mulţime de istorii vechi. Le ştii deja.

— Mie mi-ar plăcea să ne povestim unul altuia istoriile vechi.

— Nu mi-ai spus niciuna.

— Dar o să-ţi povestesc, spuse ea. O să-ţi spun atâtea câte vei vrea să auzi.

Romeo formă numărul Julietei şi spuse:

— A sunat un telefon celular cu cartelă preplătită aproape sigur cumpărată de la un Wal-Mart. Dacă a fost plătită cu cash, n-o putem urmări. Şi pariez c-aşa a fost.

— Merită încercat, zise Julieta.

— Dar, ştii, o mare piaţă pentru cartelele preplătite este armata. Pentru că unii dintre ei nu câştigă suficient pentru plata lunară a unui abonament. Ceea ce e ruşinos, sincer. Şi pentru că unii dintre ei duc în mod inevitabil o viaţă dezorganizată, iar cartelele preplătite le convin mai mult.

— Ăsta e un salt.

— Telefonul apare pe trei turnuri celulare la nord şi la vest de Pentagon.

— Înţeleg.

— Rock Creek se află la nord şi la vest de Pentagon.

— Da, aşa e.

— Cred că a sunat la nava-mamă. Şi cineva de la bordul navei i-a preluat apelul.

— Băieţii noştri sunt în drum spre Pittsburgh.

— Nu contează. Nimeni de la Rock Creek n-o poate ajuta acum.

Capitolul 40

Turner făcu un duş, dar Reacher nu se deranjă. Se înfăşură în halat şi se lungi într-un fotoliu, profund satisfăcut şi mai relaxat decât îşi amintea să fi fost vreodată. Apoi Turner ieşi îmbrăcată în celălalt halat şi întrebă:

— Cât e ceasul?

— Patru minute, spuse Reacher. Până când trebuie s-o suni din nou pe Leach. Ştie că sunt cu tine?

Turner aprobă din cap.

— Sunt sigură că acum ştie toată lumea. Şi, oricum, i-am spus.

— A avut vreo observaţie de făcut în privinţa asta?

— E sergent în armata SUA. Nu cred că e o pudibondă.

— Nu asta e important. Dacă tu îţi rezolvi problemele, nimeni nu-i poate face nimic pentru că te-a ajutat. O să iasă basma curată din toată povestea. Dar, dacă eu nu mi le rezolv pe-ale mele, atunci ea rămâne în bucluc pentru că m-a ajutat. Sau viceversa. Şi aşa mai departe. Îşi dublează riscul şi-şi înjumătăţeşte şansele.

— N-a obiectat.

— Trebuie s-o ţii lângă tine.

— Aşa am să fac, zise Turner. Dac-o să mă întorc vreodată.

Apoi luă receptorul şi formă numărul.

La vreo douăzeci şi trei de kilometri depărtare, un telefon sună în Biroul Local FBI de pe East Carson Street din Pittsburgh, aflat ceva mai la sud-est de zona centrală. Agentul de serviciu răspunse şi se pomeni vorbind cu Hoover Building din Washington D.C. Primi informaţia că pe computerele Homeland Security apăruseră numele Sullivan şi Temple înregistrate la un hotel de aeroport din apropiere. Agentul de serviciu căută în notele informative şi în registrul cu persoane date în urmărire şi găsi că cei de la Poliţia Metropolitană din Washington şi poliţiştii militari căutau doi evadaţi presupuşi a se deplasa sub acele nume.

Agentul de serviciu îl sună pe Agentul Special-Şef şi îl întrebă:

— Vreţi să anunţ Washingtonul şi armata?

Şeful lui rămase tăcut un moment şi apoi spuse:

— Nu e nevoie să complicăm lucrurile.

„Nu e nevoie să împărţim meritele”, îşi zise agentul de

serviciu.

— Trimite un om de-al nostru să verifice, spuse şeful lui.

— Acum?

— Oricând poţi. Nu-i aşa grabă. Mai avem până dimineaţă. Sunt sigur că nu pleacă nicăieri.

Turner ţinea telefonul între umăr şi bărbie, ca mai devreme, iar Reacher auzi sunetul de apel. Apoi o auzi pe Leach răspunzând. Nu putu desluşi cuvintele, dar îşi dădu seama de starea ei de spirit. Care nu era bună. Se lansă într-un lung monolog rostit cu repeziciune, redus la un chiţăit strident şi rapid de către receptorul telefonic, dar transmiţând sentimente de frustrare şi mânie.

— Mulţumesc, oricum, spuse Turner.

Şi închise, arătând foarte obosită şi teribil de dezamăgită.

— Ce e? întrebă Reacher.

— Ia ghiceşte.

— Nu a existat niciun număr, până la urmă.

— Transcrierea lipseşte. Cineva a scos-o din arhivă.

— Morgan?

— El trebuie să fie. Nimeni n-ar fi avut de ce şi nici n-ar fi putut.

— Deci ori e unul dintre ei, ori le respectă ordinele orbeşte.

Turner încuviinţă din cap.

— Fac curăţenie în casă. Şi nu lasă nimic la voia întâmplării. Pentru că sunt mai buni decât am crezut că sunt. Şi, prin urmare, am belit-o. Acum, nu mai am nicio scăpare. Nu fără acel număr B.A.

— Nu e încă într-un computer pe undeva?

— Nu prea avem încredere în computere. Sentimentul e că dacă le folosim e ca şi cum am trimite informaţiile direct la *New York Times.* Sau China.

— Deci, transcrierea fizică este singura înregistrare?

Ea aprobă din nou din cap.

— Este singura de care ştiu. Poate că există o copie şi la Bagram. De ce? Te gândeşti să ceri celor de la JAG să emită un mandat? Îţi urez noroc în încercarea asta.

— Poate fi introdusă din greşeală într-un alt dosar?

— Nu, iar Leach a verificat oricum peste tot. E destul de isteaţă.

— Trebuie să existe şi-o altă cale de ieşire din asta.

— Trezeşte-mă dacă găseşti vreuna, spuse ea. Pentru că în clipa asta eu am renunţat să mai gândesc. Trebuie să dorm.

Îşi lăsă halatul să cadă la podea şi se învârti dezbrăcată prin cameră, îndreptând draperiile, stingând luminile, după care se cuibări sub pături, se întoarse pe o parte şi scoase un oftat lung, trist şi epuizat, rămânând apoi nemişcată. Reacher o privi un moment, după care se întoarse la scaunul lui şi stătu o vreme în întuneric. Îşi imagină arhiva de la Rock Creek, la etaj, prima pe stânga, camera 201. Şi-l închipui pe căpitanul de serviciu de la parter, camera 103, primind telefonul de la mare distanţă de la Weeks şi Edwards, transcriindu-l, ducând în mână foaia de hârtie preţioasă pe treptele vechi de piatră, ca să i-o arate lui Turner, care-i dictă răspunsul, pe care îl transmise, îl copie şi apoi se duse iar la etaj ca să îndosarieze apelul şi răspunsul în sertarul cuvenit, corect, secvenţial, aşezând foile spate la spate.

Apoi şi-l închipui pe Morgan ieşind din biroul lui, la doar două camere distanţă, privind în sus şi în jos pe coridor. Treabă de un moment. Două pagini, rupte, arse sau trecute prin aparatul de distrus documente. Sau împăturite şi puse într-un buzunar, înmânate la o dată ulterioară unor persoane necunoscute în schimbul unor mişcări din cap crispate, ca semn de apreciere, şi al unor promisiuni implicite privind o viitoare compensaţie.

Trebuie să existe o altă cale de ieşire din asta. Reacher şi-ar fi amintit numărul. Îi plăceau numerele. Ăsta poate c-ar fi avut vreun element intrinsec de atracţie. Un număr prim sau aproape, sau cu nişte factori interesanţi. Dar nu văzuse numărul. Însă nimic nu era imposibil. Niciun sistem n-a fost vreodată perfect, nicio măsură de protecţie n-a fost vreodată sută la sută de netrecut şi întotdeauna au existat hibe neprevăzute.

Trebuie să existe o altă cale de ieşire din asta.

Dar lui Reacher nu-i trecea prin minte niciuna. Cel puţin nu în acel moment. Se ridică, căscă, se întinse şi îşi lăsă halatul să cadă peste cel al lui Turner, după care se strecură în pat lângă ea. Deja dormea tun. Respira lent. Caldă şi moale. Întrerupătoarele ei se declanşaseră. Închisese sistemul, copleşită. Ca în celebra scenă: „Mă voi gândi la asta mâine”[11].

[11] Replică celebră a personajului Scarlett O'Hara din romanul *Pe aripile vântului*. (N.red.)

Privi lung la tavanul întunecat şi cenuşiu de deasupra lui. Apoi, închise ochii, inspiră, expiră şi adormi.

Dormi bine, timp de cinci ore bătute pe muchie.

Şi se trezi brusc la patru dimineaţa.

Pentru că cineva bătea la uşă.

Capitolul 41

Turner se trezi şi ea imediat, dar Reacher îi puse mâna pe umăr şi îi şopti:

— Mă duc eu.

Clipi o dată, se dădu jos din pat şi îşi luă halatul de pe podea. Îl puse pe el din mers. Bătăile în uşă nu încetară. Nu era un sunet politicos sau cu vreo nuanţă de „scuze pentru deranj”. Nu un sunet firesc într-un hotel noaptea. Era un sunet urgent şi imperios. *Bum, bum.* Arogant şi intruziv. Un sunet care nu admitea refuz. Era sunetul organelor legii. Sau sunetul cuiva care pretindea că reprezintă organele legii.

Reacher nu folosi vizorul. Nu-i plăcea. Niciodată nu-l folosise. Era prea simplu pentru un agresor să aştepte până se întuneca lentila şi apoi să tragă cu pistolul prin gaură. Nu era nevoie să ia ţinta. Aşa că era mai bine să ignori vizorul cu totul, să deschizi uşa brusc şi să-i loveşti la beregată. Sau nu. În funcţie de cine era şi de câţi erau.

În spatele lui, Turner se dăduse jos din pat şi-şi pusese şi ea halatul. El îi făcu semn spre baie. N-aveau nimic de câştigat dacă împreună reprezentau o singură ţintă. Şi nici n-avea unde să se ducă. Exista o singură ieşire din cameră, şi aia era uşa. Se aflau la un etaj superior şi geamurile oricum nu se deschideau. Interdicţii legale, probabil, din cauza copiilor prea curioşi şi pentru că era un hotel de aeroport, cu zgomote şi gaze de dimineaţa devreme până noaptea târziu.

Turner intră în baie, iar Reacher puse mâna pe clanţă. Trase aer în piept. Poliţiştii militari sau agenţii federali ar avea armele scoase din toc. Asta era sigur. Dar nu ar trage. Nu din prima secundă. Aveau prea mult antrenament. Şi prea multe protocoale. Şi prea multă hârţogăraie posibil de completat. Dar cei patru tipi din maşina cu tabla îndoită ar trage imediat. Aveau antrenament, dar n-aveau protocoale şi nici hârtii de completat.

Aşa încât, varianta cea mai bună: deschide uşa, dar rămâi în spatele ei. Irezistibil. O uşă care se deschide aparent singură aproape că imploră un gât îndoit şi o privire aruncată rapid înăuntru. Şi, la rândul lor, gâtul îndoit şi privirea rapidă înăuntru aproape că imploră o directă la tâmplă. După care închizi uşa instantaneu şi ai un ostatic pe podea de o parte a pragului, cu tovarăşii lui de cealaltă parte. Ai o bază de negociere.

Reacher apăsă clanţa. În jos, zece grade. Douăzeci. Treizeci.

Nicio reacţie. Patruzeci, cincizeci, şaizeci. Nicio reacţie. Aşa încât continuă să apese până la nouăzeci de grade, repede, după care trase brusc de clanţă, deschizând uşa cam două treimi din cursa completă, apoi strânse pumnul, îşi pregăti braţul şi aşteptă.

Îndelung.

Era clar că uşa era blocată în poziţia deschis de un bocanc aplicat din cealaltă parte, în vreme ce se treceau în revistă posibilităţile. Proces care luă un timp considerabil.

Trecu aproape un minut.

Deodată un obiect pătrunse în cameră în zbor.

Reacher nu se uită la el. Nu-l urmări cu vederea conştientă. Doar nu se născuse ieri. Dar străfulgerarea scurtă pe care o surprinse cu coada ochiului spunea *plic.* Un plic maro de mărimea A4, sigilat cu un dispozitiv metalic, se gândi el, ceva provenit dintr-un birou. Cu încărcătură uşoară, plicul nu avea grosime. Iar sunetul pe care-l scoase când ateriză pe covor îi întări prima impresie. Ceva de hârtie, dar rigid, cu un pârâit slab rezonant, în locul în care se lovi pe muchie, şi nişte sunete abia perceptibile de alunecare, de parcă înăuntru s-ar fi aflat un mic număr de obiecte separate, fiecare dintre ele subţire şi uşor. Reacher aşteptă.

Apoi, un cap apăru pe după uşă.

Şi o faţă.

Era faţa sergentului Leach.

Leach era îmbrăcată în uniforma de luptă. Părea foarte obosită. Intră în cameră, iar Turner ieşi din baie. Reacher închise uşa. Turner văzu plicul de pe covor şi întrebă:

— E totul acolo?

— Da, spuse Leach.

— Credeam c-o să-l trimiţi prin curierat.

— Eu cred c-o să ai nevoie de el mai curând decât putea să ţi-l aducă Fedex-ul.

— Şi ai venit cu maşina până aici?

— Păi, nici pe jos, nici cu avionul n-am venit.

— Cât ţi-a luat?

— Cam patru ore.

— Mulţumesc, sergent.

— Cu plăcere.

— La ce oră trebuie să te prezinţi la post dimineaţă?

— Atât de repede, încât ar trebui să plec chiar acum.

— Dar?

— Mă aflu într-o poziţie în care nu vreau să fiu.

— Ce poziţie?

— Va trebui să raportez un coleg, membru al echipei şi ofiţer superior.

— E vorba de o persoană sau de două?

— De una, doamnă.

— De mine?

— Nu, doamnă.

— Morgan?

— Nu, doamnă. Altcineva. Dar tu eşti comandantul, iar eu nu sunt un turnător.

— Atunci spune-i lui Reacher. El nu e comandantul nimănui.

Leach făcu o pauză scurtă şi cântări în minte artificiul. Şi obţinu un rezultat pozitiv, pesemne, pentru că se întoarse spre Reacher şi spuse:

— Domnule, de multă vreme sunt îngrijorată din pricina căpitanului de serviciu.

— De câtă vreme? întrebă Reacher.

— Dintotdeauna.

— De ce n-ai făcut nimic în privinţa asta?

— Nu ştiu de ce. El e căpitan, iar eu sunt sergent.

— Care e problema?

— E un mâzgălici. Desenează şi mâzgăleşte tot timpul când vorbeşte la telefon.

Reacher încuviinţă din cap.

— Am văzut rezultatele, spuse el. Pe biroul lui. Un blocnotes vechi.

— Ştiţi de ce face asta?

— Pentru că se plictiseşte.

— Dar uneori nu e plictisit. Când vin veşti importante. Se schimbă. Dintr-odată e fericit.

— Nu există vreo lege care să interzică asta.

— Dar continuă să ţină pixul în mână. El se schimbă şi desenele se schimbă şi ele. Uneori nici măcar nu mai sunt desene. Uneori scrie lucruri. Cuvinte importante.

Reacher nu spuse nimic. Leach continuă:

— Nu vedeţi? Se ocupă cu informaţii clasificate, care ar trebui să existe în formă fizică numai într-un singur loc, şi anume arhiva de la Creek Rock. Regulamentele interzic cu stricteţe ca

informaţiile sau părţi ale informaţiilor să existe în formă fizică altundeva.

— O, te rog, spune-mi, zise Turner.

— A scris numărul pe hârtie? întrebă Reacher.

— Da, doamnă, spuse Leach. Da, domnule. A scris numărul pe hârtie.

Leach scoase din buzunar o foaie de hârtie mototolită. Era o pagină din blocnotesul galben pe care-l văzuse şi Reacher. Era îndoită în partea de sus, pe o porţiune destul de mare, de la cele câteva zile în care stătuse întoarsă pe partea cealaltă în blocnotes. Era practic acoperită cu cerneala neagră a unui pix. Erau acolo forme, bucle, pătrate, maşini şi spirale, printre care dădeai peste ore, nume şi cuvinte perfect lizibile, unele dintre ele subliniate de mai multe ori, altele încadrate în dreptunghiuri şi împodobite cu umbre care le făceau aproape de necitit.

Leach îşi puse degetul pe primul cuvânt lizibil, aflat la mai puţin de o treime în josul paginii. Cuvântul era Kandahar. Un substantiv propriu. Numele unei localităţi.

Avea o săgeată vioaie schiţată alături. Săgeata era orientată în direcţia opusă cuvântului, accentuată. Leach spuse:

— Ăsta. E ultimul semnal înainte de cel care a lipsit. E vorba de Weeks şi Edwards plecând din Kandahar şi întorcându-se la Bagram în standby, conform ordinelor. Totul este în arhivă, exact acolo unde-ar trebui să fie.

Apoi îşi mută degetul în treimea de jos a paginii, unde două cuvinte ieşeau în evidenţă, separate de o liniuţă de despărţire: „Hood – zile”. H-ul de la Hood suferise înfrumuseţări ulterioare, cu nişte ornamente baroce. Un om la telefon, plictisit. Leach spuse:

— Ăsta e următorul semnal, de după cel care lipseşte. Şi el e în arhivă, imediat după chestia cu Kandahar. Sunt băieţii noştri care raportează din Fort Hood, Texas, spunând că se aşteaptă să încheie totul în câteva zile.

După care îşi mută mâna din nou în sus şi cuprinse cu degetele treimea mijlocie a foii, apoi spuse:

— Deci asta e partea care corespunde foilor lipsă din arhivă.

Jumătatea mijlocie a paginii era un conglomerat de mâzgăliturі sumbre, cu forme şi curbe care se repetau la nesfârşit, cu pătrate, labirinturi şi spirale. Dar ascuns chiar în centrul acestui amalgam erau literele B şi A, urmate de un

număr din patru cifre. Întreaga chestie fusese mai întâi scrisă, după care se revenise atent asupra ei, cu linii mai precise, cu contururi pătrăţoase, apoi ascuţite, subliniată şi în final abandonată.

B.A. 3435.

Turner zâmbi şi spuse:

— Propriu-zis, omul a greşit, sergent, dar de data asta o să trecem cu vederea.

B.A. 3435.

Un număr pe care Reacher l-ar fi memorat foarte bine, deoarece era uşor incitant, prin faptul că numerele 3, 4, 3 şi 5, ridicate la puterile 3, 4, 3 şi 5 şi apoi adunate, ar fi dat exact numărul 3435. Ceea ce era uşor interesant. Astfel de numere au fost mult discutate de un tip pe nume Joseph Madachy, care cândva, demult, fusese proprietarul, editorul şi redactorul unei reviste intitulate *Recreaţional Mathematics.* Reacher citise un teanc de numere vechi, în copilărie, în biblioteca unei baze a marinei din Pacific.

— Sergent, care ar fi modalitatea cea mai bună de a o contacta pe maiorul Sullivan de la JAG? întrebă Reacher.

— Direct, domnule?

— De la persoană la persoană.

— Când, domnule?

— Chiar acum.

— În toiul nopţii?

— Chiar în clipa asta.

Leach scoase o altă bucată de hârtie din buzunar.

Mai mică. O foaie dintr-un carneţel de notiţe, ruptă pe jumătate, şi spuse:

— Ăsta este numărul de mobil personal al maiorului Sullivan. Sunt sigură că în acest moment are telefonul pe noptieră.

— De unde ştiai c-o să am nevoie de el?

— M-am gândit că aşa o să faceţi. Mişcările de apărare capătă o anvergură destul de mare. Dar, permiteţi să vorbesc liber?

— Desigur.

Leach scoase încă o bucată de hârtie din buzunar. Altă foaie de carneţel, la fel, ruptă pe jumătate. Spuse:

— Ăsta e telefonul mobil personal al căpitanului Edmonds. Celălalt avocat al dumneavoastră. Cred că ar fi o alegere mai bună. E mai probabil să se ocupe cu mai multă vigoare de

problemă. Îi place să facă lucrurile aşa cum trebuie.

— Chiar şi după ce am evadat din puşcărie?

— Cred că da.

— Deci, e o idealistă?

— Profitaţi cât se mai poate. N-o să dureze. N-a durat nici la maiorul Sullivan.

— FBI-ul s-a implicat până acum? întrebă Reacher.

— Au fost notificaţi, zise Leach.

— Cine organizează eforturile de căutare ale armatei?

— Unitatea 75 PM. O echipă condusă de subofiţerul Espin. Pe care l-aţi cunoscut. Este cel care v-a adus la Dyer. Oamenii spun că ia problema personal. Susţine că aţi abuzat de bunătatea lui. Zice că v-a făcut un favor şi, prin urmare, fără voia lui a pus în mişcare toată tărăşenia.

— Ce a făcut el pentru mine?

— V-a ţinut la Dyer. Detectivul Podolski voia să vă ducă în oraş. Espin a spus nu. Şi, pe deasupra, i-aţi cerut să vi-l aducă imediat pe căpitanul de serviciu, lucru pe care l-a făcut, iar asta se pune ca alt favor de care aţi profitat.

— Căpitanul de serviciu ar fi venit oricum.

— Dar nu atât de repede. Şi planul dumneavoastră depindea în întregime de rezolvarea problemei înainte de sfârşitul după-amiezii. Aşa că trebuia să începeţi devreme. Ceea ce Espin consideră că a înlesnit, fără voia lui.

— Ajunge undeva?

— Până acum, nu. Dar nu fiindcă nu s-ar strădui.

— Poţi să-i transmiţi un mesaj?

— Probabil.

— Spune-i să-şi bage minţile-n cap. Întreabă-l ce-ar fi făcut în situaţia noastră.

— Am să-i spun, domnule. Dac-am să pot.

— Care e numele tău, sergent?

— Domnule, e Leach.

— Nu, numele de botez.

— Domnule, e Chris.

— De la Christine sau Christina, sau ceva asemănător?

— Doar Chris, domnule. Aşa scrie pe certificatul meu de naştere.

— Bine, Chris, dacă aş mai fi comandantul Unităţii 110, aş muta cerul şi pământul ca să te ţin acolo. Unitatea asta a avut o

mulţime de subofiţeri nemaipomeniţi, iar tu te numeri printre cei mai buni.

— Mulţumesc, domnule.

— Nu, sergent, *eu* îţi mulţumesc.

Leach plecă apoi, în grabă, pentru că o aştepta un drum de patru ore, urmat de o zi plină la post. Reacher se uită la Turner şi zise:

— Trebuie să fii un comandant al naibii de bun ca să inspiri o asemenea loialitate.

— Nu mai bună decât ai fost tu, zise ea. Ai avut-o pe Frances Neagley.

— Şi ei i-ai citit dosarul?

— Am citit toate dosarele. Şi toate istoricele operaţionale. Am vrut să ştiu totul despre Unitatea 110.

— Cum am spus, eşti un comandant grozav.

Reacher îndreptă pagina galbenă de blocnotes pe tăblia biroului de hotel şi netezi, alături, una din jumătăţile de foi rupte din carnet. Apoi luă telefonul şi formă numărul de mobil al căpitanului Tracy Edmonds.

Capitolul 42

Telefonul sună îndelung, dar Reacher se aştepta la asta. Reţelele celulare au nevoie uneori de opt secunde ca să redirecţioneze o convorbire. Şi foarte puţini oameni adormiţi sar imediat, ca-n filme. Majoritatea oamenilor se trezesc încet, apoi clipesc şi încep să bâjbâie. Însă, până la urmă, Edmonds răspunse:

— Alo?

Tonul ei era uşor nelinişti, iar sunetul vocii ei era uşor răguşit, de parcă avea limba încărcată sau gura plină.

— Căpitanul Edmonds? zise Reacher.

— Cine e?

— Clientul tău, Jack Reacher. Maior din Armata Statelor Unite. Reactivat de curând. În prezent, încadrat la Unitatea 110 PM. Eşti singură?

— Ce fel de întrebare e asta?

— Urmează să avem o convorbire confidenţială, doamnă avocat. Avem de discutat probleme juridice.

— Păi sigur că avem de discutat.

— Calmează-te, căpitane!

— Ai evadat din închisoare.

— Asta nu mai e permis?

— Trebuie să discutăm.

— Discutăm.

— Să discutăm serios.

— Eşti singură?

— Da, sunt singură. Şi ce dacă?

— Ai un pix?

Ea făcu o pauză.

— Acum am.

— Hârtie?

— Da.

— OK, fii atentă. Ca să organizăm o apărare adecvată, am nevoie de copii pe hârtie cu toate informaţiile existente despre un cetăţean afgan cunoscut nouă doar cu indicativul B.A. 3435.

— Chestia asta probabil că e secretă.

— Sunt îndreptăţit să cer asta în cadrul procesului. Tribunalele iau foarte în serios rahaturile astea.

— Oricum, e o cerere foarte mare.

— Dar aşa e drept. Ei au prostia aia de afidavit.

— Reacher, eu te reprezint într-un proces de paternitate. Nu în treaba cu Juan Rodriguez. Aia e treaba maiorului Sullivan. Iar să obţin copii după informaţii militare secrete din Afganistan e un lucru foarte greu, chiar şi într-un proces penal. N-ai să obţii aşa ceva într-un proces de paternitate. Adică, de ce ai obţine?

— După cum mi-ai spus chiar tu, Codul Uniformei din Justiţia Militară încă mai consideră adulterul ca fiind infracţiune. Care ar fi pedeapsa?

— Destul de substanţială.

— Deci, nu e doar un proces de paternitate. Este şi un caz penal.

— E cam subţire.

— Păi, nu se poate şi una, şi alta. Au menţionat adulterul ca infracţiune penală. Asta ori înseamnă ceva, ori nu înseamnă.

— Reacher, trebuie să vorbim.

— Şi atunci o să-mi spui că varianta cea mai bună pentru mine ar fi să devin un om acceptat de societate?

— Da, aşa ar fi.

— Probabil. Dar eu am ales deja Planul B. Aşa că am nevoie de informaţia asta.

— Dar ce legătură poate avea? Afganistanul nici n-a început când te aflai în Coreea. Sau când l-ai văzut pe Big Dog.

Reacher nu spuse nimic.

Edmonds exclamă:

— Î.

— Corect, spuse Reacher. Pentru un avocat, gândeşti foarte repede. Aici e vorba de maiorul Turner, nu de mine. Sau poate că e vorba de maiorul Turner *şi* de mine, pentru că ceea ce avem aici este încercarea cuiva de a-i aduce într-o situaţie dificilă pe doi comandanţi ai Unităţii Speciale 110. Ceea ce înseamnă că vor fi învingători şi perdanţi, iar cel mai înţelept este să fii de partea învingătorilor, pentru că, atunci când te afli de partea corectă a istoriei, poţi avea parte de bogăţii mai presus de orice imaginaţie, în această lume.

— Şi tu o să fii „învingătorul”?

— Poţi să mizezi pe asta. O să-i batem de-o să le sune apa-n cap. Şi trebuie s-o facem, căpitane. Au ucis doi băieţi de-ai noştri în Afganistan. Iar pe un coleg de-al tău n-a lipsit mult să-l omoare în bătaie.

— O să văd ce pot face, spuse Edmonds.

* * *

Turner era încă în halat şi nu dădea niciun semn că s-ar întoarce în pat. Reacher o întrebă:

— Ce era în plicul ăla?

— Celălalt lucru pe care i l-am cerut lui Leach.

— Evident. Dar ce era?

— Mergem la Los Angeles.

— Mergem?

Ea încuviinţă din cap.

— Trebuie să te ocupi de situaţia Samanthei.

— O să ajung şi la asta.

— În cazul cel mai rău, o să dăm greş aici, iar ăştia or să ne închidă şi-or să arunce cheia. Asta nu trebuie să ţi se întâmple. Nu înainte să-ţi fi văzut fiica. Toată viaţa nu te-ai mai gândi la altceva. Aşa că poţi să pui la spate problema mea, o vreme, şi s-o faci prioritară pe a ta.

— Când ai făcut planul ăsta?

— Cu ceva vreme în urmă. Aşa cum eram îndreptăţită s-o fac. Faci parte din unitatea mea, după toate aparenţele. Prin urmare, sunt comandantul tău. Aşa că, ne vom duce la Los Angeles.

— Ce era în plicul ăla?

Ea răspunse răsturnând conţinutul pe pat.

Două carduri de credit.

Şi două permise de conducere.

Le împereche şi păstră un set pentru ea, dându-i-l pe celălalt lui Reacher. Un permis de conducere emis de statul New York şi un card de credit Visa. Permisul era pe numele unui tip, Michael Dennis Kehoe, patruzeci şi cinci de ani, cu domiciliul la o adresă din Queens. Bărbat, ochi albaştri, înălţime un metru nouăzeci şi opt. Era donator de organe. Poza înfăţişa o faţă pătrăţoasă şi un gât lat. Cardul Visa era pe acelaşi nume, Michael D. Kehoe.

— Sunt reale? o întrebă Reacher.

— Ale mele sunt.

— Şi ale mele, nu?

— Sunt întrucâtva reale. Sunt din fişetul pentru operaţiuni sub acoperire.

Reacher dădu din cap aprobator. Unitatea 110 trimitea mereu oameni în misiuni sub acoperire. Aveau nevoie de documente. Guvernul le furniza, autentice în toate privinţele, exceptând faptul că nu fuseseră niciodată emise pentru o persoană reală.

— Ale tale ale cui sunt? o întrebă Reacher.

— Una dintre prietenele lui Leach. Mi-a zis că ştie pe cineva care seamănă cu mine.

— Deci cum te numeşti acum?

Turner răspunse aruncându-i permisul în poală, ca pe o carte de joc. Illinois, Margaret Vega, un metru şaizeci şi nouă, ochi căprui, treizeci şi unu de ani. Nu era donator de organe. Fotografia arăta o femeie hispanică, cu tenul deschis la culoare. La prima vedere, semăna puţin cu Turner, dar nu foarte mult.

Reacher îi aruncă permisul înapoi.

— Şi domnişoara Vega asta a acceptat bucuroasă să renunţe la permis? spuse el. Aşa, pur şi simplu? Şi la cardul de credit?

— Va trebui să le înapoiem. Şi trebuie să rambursăm orice cheltuială vom face. Evident că a trebuit să promit asta. Dar banii lui Billy Bob vor avea grijă de asta.

— Nu asta e problema. Domnişoara Vega riscă foarte mult acum.

— Cred că Leach poate fi foarte convingătoare.

— Numai pentru că ea crede că meriţi asta.

— Nu are niciun prieten care să semene cu tine. Nici pe departe. De-aia a trebuit să folosim fişetul respectiv. Probabil că domnul Kehoe a fost ţinta dintr-un scenariu de antrenament. Arată ca tipul cu ferăstrăul mecanic dintr-un horror sângeros.

— Atunci, documentele astea vor fi excelente. Când plecăm?

— Cât mai curând posibil, spuse Turner. Luăm o cursă de dimineaţă.

Făcură duş şi se îmbrăcară, iar pregătirea bagajelor nu însemna mai mult decât să-şi bage noile periuţe de dinţi în buzunare şi să-şi pună hainele pe ei. Lăsară draperiile trase şi luminile stinse, iar Reacher atârnă semnul de *Nu deranjaţi* pe clanţa de afară, după care porniră grăbiţi pe coridor până la lift. Abia trecuse de ora cinci dimineaţa, iar Turner constată că zborurile spre Coasta de Vest începeau de pe la şase. Numărul de variante posibile de pe Pittsburgh International nu era infinit, dar erau câteva. În cel mai rău caz, puteau alege un zbor cu legătură în San Francisco, Phoenix sau Las Vegas.

Liftul îi duse la parter şi ieşiră într-un decor pustiu. Nu era nimeni la recepţie. Nu era nimeni pe nicăieri. Aşa că Reacher lăsă cheile în coşul de gunoi şi se îndreptară spre uşă, unde intrară într-o situaţie de tipul „după dumneavoastră – nu, după

dumneavoastră” cu un tip singuratic, care alesese exact acel moment ca să intre de pe trotuarul întunecat de afară. Era un individ îndesat, îmbrăcat în costum bleumarin, cămaşă albă şi cravată bleumarin. Era proaspăt tuns scurt şi în stil conservator, avea o faţă rozalie, recent bărbierită. În cele din urmă, găsiră o ordine de acces. Tipul ţinu uşa pentru Turner, care ieşi, apoi Reacher se dădu înapoi, lăsându-l pe individ să intre, apoi, în sfârşit, ieşi şi el.

Nu erau taxiuri lângă trotuar. Dar era un autobuz al hotelului, cu motorul pornit şi uşa deschisă. Şoferul nu era la volan. Probabil intrase să se uşureze.

La zece metri mai încolo, un Crown Vic era parcat pe culoarul de incendiu. Albastru-închis, curat şi lucios, cu antene pe portbagaj. Reacher se întoarse şi se uită în urmă, prin uşa hotelului. Departe, în hol, tipul care tocmai intrase aştepta să apară cineva la recepţie. Costum bleumarin. Cămaşă albă. Cravată bleumarin. Părul scurt, faţa roz, proaspăt bărbierit.

— FBI, spuse Reacher.

— Au dat numele acelea în urmărire, zise Turner. Sullivan şi Temple.

— A trecut pe lângă noi. Cât durează până să-i pice fisa?

— E de la FBI, aşa că n-o să-i pice instantaneu.

— Am putea să ne întoarcem la camionetă şi să mergem singuri la aeroport.

— Nu, camioneta trebuie să rămână aici. Trebuie să rupem lanţul. Hai în autobuz. Şoferul o să se-ntoarcă imediat. Trebuie. A lăsat motorul pornit.

— Ne ia ca din oală, zise Reacher.

— Vom fi invizibili, spuse Turner. Doar nişte oameni într-un autobuz.

Reacher se uită în jur. Tipul era tot la ghişeu. Nu era nimeni în spatele lui. Autobuzul avea ornamente cromate, în stil corporatist. Avea geamuri negre. Ca limuzina unei vedete de cinema. O tentă de opulenţă pentru călătorul de zi cu zi.

Geamuri negre. Doar nişte oameni într-un autobuz. Pradă şi prădător, mişcare şi imobilitate. O veche moştenire evoluţionistă.

— OK, ne urcăm în autobuz, spuse Reacher.

Se urcară în vehicul, greutatea lor făcând suspensiile să se lase un pic. Merseră de-a lungul culoarului îngust şi ocupară

locuri pe partea opusă hotelului, pe la mijloc.

După care şezură nemişcaţi şi aşteptară.

Nu era o senzaţie nemaipomenită.

Vizibilitatea spre afară nu era nici ea nemaipomenită, din pricina distanţei, a geamurilor fumurii şi a straturilor multiple de sticlă, dar Reacher tot îl vedea pe tip. Acesta devenise nerăbdător. Se întorsese cu faţa spre holul pustiu şi se îndepărtase de birou cu un pas. Punând stăpânire pe spaţiul mai larg, exprimându-şi resentimentul, dar rămânând îndeajuns de aproape ca să fie categoric primul la rând. Nu că ar fi avut concurenţă. Şi nici nu risca să aibă, preţ de o oră şi ceva. Sosirile de la cursele de noapte aveau să înceapă şi ele pe la şase.

Deodată, tipul se mişcă înainte, cu un pas mai lung, nerăbdător, de parcă se pregătea să întâmpine pe cineva. Sau să acosteze pe cineva. Din dreapta cadrului, o a doua siluetă apăru în câmpul vizual. Un bărbat, în uniformă neagră, cu o geacă scurtă. Probabil, un băiat de serviciu. Tipul de la FBI îi puse o întrebare, însoţită de un gest cuprinzător cu braţul, de parcă ar fi vrut să spună *unde dracu' sunt toţi?* iar tânărul cu geaca scurtă se opri, stingherit, ca şi cum se vedea nevoit să se aventureze în afara teritoriului familiar, după care se strecură pe după ghişeu şi bătu la o uşă, fără rezultat, aşa că întredeschise uşa şi strigă ceva, interogativ, iar după cincisprezece secunde o tânără ieşi de acolo, trecându-şi degetele prin păr. Tipul de la FBI se întoarse la ghişeu şi tânăra se plasă în faţa lui. Individul cu geacă scurtă ieşi din hol.

Nu era un băiat de serviciu.

Era şoferul.

Se urcă în vehicul, observă că are clienţi şi privi din nou către holul hotelului, să vadă dacă mai venea cineva. Trebuie să fi ajuns la concluzia că nu, căci întrebă:

— Intern sau internaţional?

— Intern, spuse Turner.

Aşa că tipul se aşeză pe scaun şi desfăcu o centură lungă de siguranţă, pe care o prinse strâns. Apoi uşa se închise cu un oftat zumzăit, iar şoferul băgă maşina în viteză.

După care aşteptă, neavând încotro, fiindcă o maşină abia sosită făcea manevre în jurul Crown Vic-ului parcat, blocând astfel ieşirea autobuzului.

Era maşina cu portierele îndoite.

Capitolul 43

Maşina cu portierele îndoite se strecură pe lângă Crown Vic şi încetini până la viteza de mers pe jos, pregătindu-se să parcheze aproape de intrarea în hotel. Autobuzul se mişcă spre locul liber, huruind lent şi greoi, şi trecu foarte aproape de maşină. Reacher se ridică de pe scaun şi se uită pe geam. Toţi cei patru indivizi erau în maşină. Cei doi pe care-i întâlnise în prima seară, şi al treilea tip şi individul masiv cu urechi mici. Toată echipa era acolo.

— Lasă-i, spuse Turner.

— Trebuie să ne descotorosim de ei.

— Dar nu aici şi nu acum. Mai târziu. Nu sunt pe lista noastră de priorităţi, ai uitat?

— Niciun moment nu-i mai potrivit decât cel prezent.

— Într-un hol de hotel? În faţa unui agent FBI?

Reacher îşi îndoi gâtul şi îi văzu pe cei patru indivizi coborând din maşină. Se uitară în stânga şi-n dreapta, iute şi cu mişcări fluente, apoi se duseră direct înăuntru, în şir indian, o coloană ordonată şi liniară, unu, doi, trei, patru, ca nişte oameni care aveau un scop urgent.

— Linişteşte-te, domnule maior, spuse Turner. Altă dată, în alt loc. Mergem la L.A.

Autobuzul prinse viteză şi lăsă hotelul în urmă. Reacher privi până nu mai văzu nimic, apoi se întoarse şi spuse:

— Spune-mi ce ştii despre cum ne-a pus FBI-ul numele sub urmărire.

— Lumea modernă, zise Turner. Homeland Security. Este o operaţiune dependentă de informaţii. Tot soiul de lucruri sunt legate între ele. Liniile aeriene, cu siguranţă, şi fără doar şi poate că şi hotelurile de aeroport. Astfel e foarte simplu să stabileşti o alertă în cazul în care două nume apar în acelaşi loc şi în acelaşi timp.

— Cei de la FBI ar distribui această informaţie?

— Glumeşti?

— Atunci trebuie să revizuim ceea ce am spus despre băieţii noştri de top. Nu sunt funcţionari foarte înalţi. Sunt funcţionari de guvern foarte, *foarte* înalţi. Nu-ţi dai seama? Să fii în bazele de date ale Homeland Security în mod independent şi în timp real?

— Poate că nu într-un timp aşa de real. În definitiv, FBI-ul i-a

întrecut aici.

— De la biroul local din Pittsburgh. Indivizii noştri au venit de mai departe. Probabil că au pornit mult mai devreme. Trebuie să fi aflat înaintea celor de la FBI. Înseamnă că au o alertă proprie.

Autobuzul hotelului îi lăsă la terminal şi intrară ca să se uite la tabelele cu plecări. Urmau două zboruri, la un minut unul după celălalt, U.S. Airways la Long Beach şi American Airlines la Orange County.

— Ai vreo preferinţă? întrebă Turner.

— Long Beach, spuse Reacher. Închiriem o maşină. O luăm direct pe 710. Apoi, pe 101. Afidavitul mamei a fost emis la un birou notarial din North Hollywood. Bănuiesc că pe-acolo se află.

— Cum ai de gând s-o găseşti?

— O să încep cu parcarea avocatului ei. Ăla e un loc de unde n-o să fie mutată.

— Biroul avocatului ei va fi pus sub supraveghere, cu siguranţă. De către elemente ale Unităţii 75 şi, desigur, de către FBI. Iar cei patru prieteni neoficiali ai noştri vor fi acolo cam la şase ore după ce-şi vor da seama că nu suntem în hotel.

— Deci va trebui să fim foarte prudenţi.

Ghişeul de bilete al companiei U.S. Airways tocmai deschidea. O femeie binedispusă, de vreo cincizeci de ani, petrecu un minut pornind calculatoarele şi sortându-şi etichetele, hârtiile şi pixurile, după care se întoarse spre ei zâmbind. Turner ceru două locuri până la Long Beach, la cursa de dimineaţă. Femeia bătu ceva la tastatură, cu degetele întinse, din cauza unghiilor, şi le spuse că nu avea multe locuri. Dar două nu erau o problemă. Aşa încât mai întâi Turner, apoi Reacher îşi întinseră permisele de conducere şi cardurile de credit, cu gesturi absente şi relaxate, de parcă tocmai le scoseseră la întâmplare dintr-un teanc de documente. Femeia le alinie în faţa ei, în analogie fizică cu modul în care erau aşezate scaunele, la geam şi la culoar, apoi tastă numele, mişcându-şi capul într-o direcţie şi-n alta, în timp ce privea când la permise, când la ecran, apoi introduse cardurile în POS, mai căută ceva, dădu câteva clicuri şi în sfârşit un aparat se trezi la viaţă şi printă biletele de îmbarcare. Femeia le luă şi le împreună pe rând cu permisele şi cardurile corespunzătoare, zicând:

— Doamnă Vega, domnule Kehoe, biletele dumneavoastră, şi le întinse biletele, ca într-o mică ceremonie.

Ei mulţumiră şi plecară de la ghişeu, iar Reacher spuse:

— De-aia m-ai pus să-mi iau un pulover, nu-i aşa?

— Urmează să te întâlneşti cu fiica ta, zise Turner. Şi prima impresie contează.

Julieta îl sună pe Romeo, pentru că exista o diviziune a muncii, iar unele dintre responsabilităţi erau ale lui, şi spuse, foarte agitat:

— Băieţii noştri sunt pe hol, în clipa asta, chiar la uşa camerei lor.

Romeo întrebă:

— Pe hol?

— Holul hotelului. Camera hotelului. Camera, după cum zic băieţii, e întunecată, liniştită, pe uşă e atârnat semnul *Nu deranjaţi* şi încă nu au predat cheia.

— Deci, sunt în cameră?

— Trebuie să fie.

— Atunci, de ce stau băieţii noştri pe hol?

— E o problemă.

— Ce fel de problemă? întrebă Romeo.

— FBI-ul e acolo.

— Unde?

— Cu băieţii noştri. Efectiv. Pe hol. Ca şi cum ar sta şi el pe-acolo. Un tip. Nu poate face nimic deoarece crede că are patru martori civili. Noi nu putem face nimic pentru că ştim că avem un martor de la FBI. Stăm cu toţii şi aşteptăm.

— Pe hol?

— Chiar în dreptul camerei lor.

— Ştim că sunt acolo? Cu certitudine?

— Unde ar putea fi?

— Sunt amândoi înăuntru?

— De ce întrebi?

— Am făcut nişte corelări.

— De ce?

— De date. După telefonul ăla la nava-mamă. M-a cam întors pe dos. M-am gândit că n-ar strica nişte măsuri de precauţie. Printre lucrurile pe care le-am pus pe lista de alertă a fost şi fişetul pentru operaţiuni sub acoperire de la 110. Fără vreun motiv anume. Doar ca să pot avea sentimentul că fac tot ceea ce se poate face. Dar tocmai am primit ceva. Una dintre

identităţi tocmai şi-a cumpărat bilet la U.S. Airways, de la Pittsburgh la Long Beach, în California.

— Pentru când?

— Primul zbor al dimineţii. Cam peste o jumătate de oră.

— Doar unul dintre ei?

— Niciuna dintre celelalte identităţi nu apare ca activă.

— Şi care este?

— Michael Dennis Kehoe. Bărbatul, cu alte cuvinte. S-au despărţit. Cred că au fost nevoiţi. Femeia nu are decât legitimaţia lui Helen Sullivan, iar între timp şi-or fi dat şi ei seama că nicio persoană cu numele Helen Sullivan nu se mai poate urca prea curând într-un avion. Doar după multe manevre şi artificii, pe care Turner nu şi le poate permite. Prin urmare, Reacher a plecat în California singur. Ceea ce e logic. El trebuie să fie acolo. Ea, nu.

— Poate că Turner e în cameră, singură, spuse Julieta.

— Aşa ar fi logic. Dacă Reacher e în drum spre California.

— Perfect logic. Dacă e plecat.

— Dar nu şi dacă nu e. Trebuie să aflăm, imediat. Trebuie să cădem la învoială cu FBI-ul. Noi nu-i dăm în gât, nici ei nu ne dau pe noi. Sau... mă rog. Dar trebuie ca băieţii noştri să intre pe uşa aia, în clipa asta. Chiar dacă intră şi FBI-ul.

Turner era comandantul şi ea voia să urce în avion cât mai repede. Se gândea că securitatea aeroportului va fi un soi de barieră. Împotriva celor patru indivizi, măcar. Dacă ajungeau până la aeroport, mai exact. Ceea ce se putea întâmpla, dacă vorbeau cu şoferul autobuzului. Doi pasageri? Da, domnule, intern. Dar securitatea aeroportului nu era de niciun folos împotriva FBI-ului sau a armatei. Oamenii ăia se duceau în fruntea cozii şi pe urmă intrau pe uşa laterală.

Aşa încât, nu prea era o barieră. Mai mult un filtru.

N-aveau nimic din metal în buzunare, în afară de nişte mărunţiş, pe care-l puseră într-un bol negru zgâriat. Păşiră prin cercul detectorului unul după altul, două siluete fără haine şi fără pantofi, prin mulţimea din clădire, îşi puseră la loc hainele, se legară la şireturi şi împărţiră mărunţişul, după care plecară să caute cafea.

Julieta îl sună pe Romeo şi spuse:

— Băieţii noştri s-au uitat în camera de hotel. Au zis că erau îngrijoraţi din pricina prietenului lor, iar tipul de la FBI a pus botul imediat. A făcut ca deschiderea uşii să pară un serviciu public.

— Şi? întrebă Romeo.

— Nu era nimeni în cameră.

— Sunt în terminalul aeroportului.

— Amândoi?

— Una dintre pasagerele de pe acelaşi zbor U.S. Airways a folosit un card de credit care a fost emis de o bancă din Arlington County. O femeie pe nume Margaret Vega.

— Şi? întrebă Julieta.

— A fost o rezervare foarte târzie. În ultima oră.

— Şi?

— Ea a fost una dintre cei doi pasageri care au făcut rezervare la acea oră. Celălalt fiind Michael Dennis Kehoe. Cardurile lor de credit au fost folosite în acelaşi minut.

— De unde a obţinut Turner un card de credit pe numele Margaret Vega?

— Nu ştiu. Încă.

— Nu e din fişetul sub acoperire?

— Nu. Posibil să fie o persoană reală. De la nava-mamă, probabil. Am să verific.

— Când pleacă avionul?

— Îmbarcarea începe cam într-un sfert de oră.

— OK, îi trimit pe băieţii noştri direct la terminal. Ei pot verifica măcar partea de aeroport de până-n zona de securitate.

— Ţi-am luat-o înainte, spuse Romeo. Pot trece şi dincolo de zona de securitate. Dacă e nevoie, se pot urca chiar şi în avion. Le-am obţinut două locuri şi două locuri în standby. Ceea ce a fost dificil, apropo. Se preconizează a fi un zbor cu toate locurile ocupate. Spune-le că tichetele de îmbarcare vor fi la ghişeul de bilete.

Zona porţii era un hol larg, spaţios, mochetat, vopsit în culori pastel liniştitoare, dar era departe de a fi un loc odihnitor, căci acolo se înghesuiseră mai bine de o sută de oameni. Fără doar şi poate, cursa Pittsburgh – Long Beach era o rută populară. Reacher nu ştia de ce. Cu toate că auzise că Pittsburgh devenise un oraş foarte căutat pentru producţia de filme. Datorită banilor.

Se ofereau stimulente financiare, iar companiile de producţie reacţionau corespunzător. Tot felul de filme se turnaseră deja acolo şi altele erau programate. Aşa că poate erau oameni din industria filmului, care se duceau acasă. Aeroportul din Long Beach nu era mai puţin convenabil pentru Hollywood şi Beverly Hills decât LAX. Ambele destinaţii presupuneau acelaşi drum anevoios pe autostradă. Dar, în orice caz, mulţimea era numeroasă şi agitată. Şi, ca întotdeauna, Reacher încerca să nu se amestece cu gloata, dar Turner era comandantul, iar ea voia să urce în avion cât mai curând posibil. De parcă fuzelajul strâmt era un teritoriu suveran, ca o ambasadă pe un pământ străin, cu un alt statut decât oraşul care o înconjura. Numărul lor de rând era mare, ceea ce însemna că aveau locurile spre coada avionului, ceea ce însemna că vor urca înainte de majoritatea celorlalţi călători, imediat după persoanele cu dizabilităţi, după familiile cu copii mici, după cei de la clasa întâi şi după cei care beneficiau de programul *frequent flyer.* Aşa încât Turner era cu totul în favoarea ideii de a-şi face loc cu coatele ca să ajungă mai repede la ghişeu. Avea abilitatea unei persoane de statură mică. Se strecura prin goluri inaccesibile staturii mai grosolane a lui Reacher. Dar el o urmă cu încăpăţânare şi ajunse la locul vizat de ea cu vreun minut mai târziu.

Şi apoi, aproape imediat, începu procesul de îmbarcare. O femeie deschise uşa oficială şi folosi un microfon cu fir spiralat, iar mulţimea dădu năvala, mai întâi cei în scaune cu rotile şi bătrânii şchiopătând sprijiniţi în baston, apoi cuplurile cu copii mici, care cărau dispozitivele fantastic de complicate pe care urmau să fie aşezaţi copilaşii, după care dădură năvală bărbaţii şi femeile îmbrăcate în costume elegante, iar Reacher se lăsă purtat de valul mulţimii, de-a lungul punţii spre avion, prin aerul rece şi mirosul de kerosen, şi în sfârşit în avion. Se aplecă şi îşi croi drum pe culoar până la locul lui, care era atât de strâmt încât picioarele îi încăpeau doar dacă stătea cu spatele drept. Lângă el, Turner părea mai mulţumită. Scaunele de avion erau proiectate pentru corpuri ca al ei. Îşi prinseră centurile şi aşteptară.

Romeo o sună pe Julieta şi spuse:
— Chiar acum urmăresc sistemul U.S. Airways.
— Şi? întrebă Julieta.

— Veşti proaste, din păcate. Kehoe şi Vega au urcat deja la bord. Iar noi tocmai am pierdut locurile în aşteptare. Doi dintre călătorii care beneficiază de programul *frequent flyer* au venit şi şi-au folosit dreptul de preempţiune. Au prioritate.

— Nu poţi să-i suni pe cei de la U.S. Airways ca să le spună ălora că n-au?

— Aş putea, dar nu cred c-am s-o fac. Compania aeriană va cere bani pentru asta. Aşa merg lucrurile acum. Se pare că bunăvoinţa are o valoare monetară, cel puţin atunci când Unchiul Sam plăteşte factura. Iar asta ar genera un schimb de documente, lucru care nu ne aranjează deloc. Aşa că va trebui să ne împăcăm cu situaţia. Măcar avem la bord doi oameni.

— Care?

— Se pare că repartizarea s-a făcut alfabetic.

— Nu e cazul ideal, zise Julieta.

— În acest moment, nu avem nevoie decât de ochi şi urechi. O operaţiune de supraveghere. I-am urcat pe ceilalţi doi în cursa spre Orange County. Vor ajunge cam la aceeaşi oră. Pot face joncţiunea în California.

Reacher privea în faţă, de-a lungul tubului de aluminiu, şi îi vedea pe oameni cum intrau, se întorceau la dreapta, mai mergeau un pic, se uitau la numerele scaunelor şi apoi înghesuiau valize mari şi haine voluminoase în compartimentele de deasupra. Bagaje de toate felurile, poveri. Nu era felul lui de a fi. Unele dintre chipurile care se apropiau erau fericite, dar majoritatea erau posace. Îşi amintea că zburase cu avionul în copilărie, cu mult timp în urmă, pe cheltuiala armatei, cu transportatori de mult uitaţi – ca Braniff, Eastern şi Pan American, când călătoria cu avionul era ceva rar şi exotic, iar oamenii se îmbrăcau frumos pentru asta şi radiau de entuziasm şi plăcerea provocată de noutate. Costume şi cravate, rochii de vară şi uneori chiar mănuşi. Farfurii de porţelan, carafe pentru lapte şi argintărie.

Deodată îl văzu pe individul pe care-l lovise în cap din lateral.

Capitolul 44

Nu aveai cum să-l confunzi pe individ. Reacher şi-l amintea perfect. La motel, în prima seară, când apăruse maşina, încă nelovită, fusese tipul care coborâse de pe scaunul din dreapta şi, ocolind capota, începuse schimbul de replici.

Nu ne facem griji din pricina ta, bătrâne.

Reacher îşi aminti croşeul lung de stânga, contactul cu osul şi mişcarea laterală bruscă a capului individului. Apoi îl văzuse iar, a doua zi, de la distanţă, în parcarea motelului şi, pentru a treia oară, cu câteva minute în urmă, coborând din maşină la hotel.

El era, fără îndoială.

Şi imediat în spatele lui era tipul pe care Reacher îl considera al treilea om. Nu şoferul din prima seară şi nu individul corpolent cu urechi mici, ci tipul de umplutură din ziua a doua. Amândoi se uitară atent înainte, la stânga şi la dreapta, aproape şi departe, până când îşi localizară prada, după care se uitară iute în altă parte, făcând pe nevinovaţii. Reacher se uită la spaţiul din spatele lor, dar următorul pasager era o femeie, la fel şi următorul, care se dovedi a fi şi ultimul. În difuzoare se auzi vocea stewardului, care anunţă că se pregătea să închidă uşa cabinei şi toată lumea trebuia să-şi oprească aparatele electronice portabile. Cei doi indivizi continuară să se mişte pe culoar până când îşi găsiră locurile. Erau scaune izolate, unul pe stânga, celălalt pe dreapta, la trei, respectiv, patru rânduri mai în faţă.

— E o nebunie, spuse Turner.

— Nici că se putea o nebunie mai mare, zise Reacher. Cât durează zborul ăsta?

Întrebare la care primi imediat răspuns, dar nu de la Turner, ci de la stewardul care se auzi din nou în difuzoare, cu un alt set de anunţuri standard. Astfel, îi informă că, potrivit indicaţiilor computerului de bord, timpul de zbor urma să fie de cinci ore şi patruzeci de minute, din cauza unui vânt din faţă.

— Chestia asta cu lista de priorităţi nu merge, spuse Reacher. Nu merge deloc. Din cauza lor. Adică, ce naiba e asta? Acum vin cu avionul cu noi? De ce? Ce-o să facă? În faţa a o sută de oameni, într-un tub de metal?

— Poate că e doar o supraveghere de aproape.

— Păi ce, au ochi în ceafă?

— Atunci o fi vreun fel de avertisment. Ar trebui să ne simţim

intimidaţi.

— Ei da, acum chiar că sunt speriat. I-au trimis pe Prostănac şi pe Tembel.

— Şi unde sunt ceilalţi doi?

— Avionul a fost plin, spuse Reacher. Probabil că nu au putut obţine decât două locuri.

— În cazul ăsta, de ce nu l-au trimis pe tipul mare?

— Întrebarea nu e de ce? Ci cum. Cum fac ei toate astea? Au început de la zero şi acum sunt cu cinci minute în urma noastră. Şi, din câte ştiu ei, noi nu avem acte de identitate. Decât pe ale lui Sullivan şi Temple, iar ei ştiu că nu ne-am putea urca în avion cu numele de Sullivan şi Temple. Deci de unde au ştiut că plecăm cu avionul? De ce am face asta fără acte de identitate? Părea mult mai firesc să ne ducem în parcare şi să pornim la drum cu maşina.

— Le-a spus şoferul de autobuz.

— Prea repede. Nici măcar nu s-a întors. Ei sunt. Nu există nicio informaţie pe care să n-o poată obţine. Chiar acum sunt în sistemul de operare al acestei companii aeriene. Ne-au văzut cumpărând bilete şi ne-au văzut urcând la bord. Ceea ce înseamnă că au acces şi la fişetul sub acoperire de la 110. Cum altfel să fi avut vreo semnificaţie pentru ei numele Kehoe? Supraveghează tot ce facem. Fiecare mişcare pe care o facem. Suntem ca într-un acvariu.

— În cazul ăsta sigur au făcut deja o legătură între numele Vega şi Kehoe. Pentru că am luat bilete în acelaşi timp şi stăm împreună. Deci ştiu că eu sunt Vega. Ceea ce înseamnă că adevărata Vega e într-o mare belea. Ca şi Leach, pentru că a mijlocit împrumutul. Şi pentru că a livrat marfa. Trebuie neapărat să le avertizăm pe amândouă.

— Nu putem să avertizăm pe nimeni. Nu putem să facem nimic. Cel puţin în următoarele cinci ore şi patruzeci de minute.

Avionul se puse în mişcare, greoi, în faţa celui de la American Airlines, despre care Reacher se gândi că era cursa pentru Orange County, ce urma să plece după un minut. Cerul era tot întunecat. Nu se vedea nici urmă de soare.

Apoi urmă pista de decolare, iar avionul întoarse şi se opri, ca şi cum ar fi vrut să îşi adune forţele, după care se auzi huruitul accelerat al motoarelor şi aparatul luă viteză, huruind pe secţiunile de beton, implacabil. Reacher se uită pe geam şi văzu

cum solul dispare în jos şi aripa lată de aluminiu se înclină şi se flexează, preluând greutatea aparatului. Luminile oraşului scânteiau în depărtare, despărţite în curbe şi promontorii de râu late şi negre.

Cu trei şi patru rânduri mai în faţă, cei doi indivizi priveau atent înainte. Ambii aveau locuri de mijloc. Cel mai puţin căutate şi, prin urmare, ultimele care se vindeau. În stânga cabinei era tipul din prima seară. Avea lângă el, la geam, o femeie mai tânără şi, spre culoar, una mai în vârstă. În dreapta cabinei se afla individul de umplutură din ziua a doua. Avea lângă el un bătrân cu părul cărunt în partea dinspre geam, unul dintre cei ce urcaseră printre primii, se gândi Reacher, cei cu bastoane. Spre culoar era o femeie în costum, care ar fi fost mai la locul ei la clasa întâi. Poate că era într-o călătorie de afaceri. Poate că patronul ei voia să reducă din cheltuieli.

— Aş vrea să ştiu cine sunt, zise Turner.

— De data asta, sunt în avion, spuse Reacher. Nu într-o maşină. Ceea ce implică două certitudini majore. De data asta, au acte de identitate asupra lor. Şi nu au arme.

— Cât de sus în ierarhie trebuie să ajungi ca să găseşti pe cineva care are acces nelimitat şi permanent la orice sistem de securitate naţională pe care-l are ţara asta?

— Presupun că toate s-au schimbat după 11 septembrie 2001. Eu eram plecat deja de patru ani. Dar presupun că un 08 din cadrul spionajului ar avea această putere. Deşi nu nelimitată. E o gaşcă de paranoici acolo. Au tot felul de controale şi verificări. Dar să tragi un pic cu ochiul la lista de pasageri a unei companii aeriene la cinci dimineaţa e cu totul altă poveste.

— Deci cine sunt?

— Fă un raţionament în sens invers. Cât de jos în ierarhie ar trebui să ajungi. Preşedintele poate s-o facă. Sau Consilierul de Securitate Naţională. Sau oricine ajunge în Situation Room în mod regulat. Cu alte cuvinte, şefii de stat-major. Atâta doar că asta e o responsabilitate permanentă şi e deja în funcţiune de peste doisprezece ani. Aşa că trebuie să fie un alt birou. Un adjunct al unui şef de stat-major. Un fel de individ care le rezolvă pe toate, însărcinat să se afle tot timpul deasupra tuturor lucrurilor. El poate să intre şi să iasă din sistem oricând doreşte. Nu e supus controalelor şi verificărilor, pentru că el e tipul la care ajung rezultatele acestor controale şi verificări.

— Deci, avem de-a face cu un adjunct de şef de stat-major?

— Cu cât sunt mai mari, cu atât mai dură e căderea.

— Care conspiră cu cineva din Afganistan?

— Indivizii ăştia se ştiu cu toţii între ei. Sunt foarte sociabili. Probabil, colegi de şcoală.

— Atunci, cine sunt tipii ăştia din avion? Nu arată ca nişte oameni de la Pentagon.

Reacher nu răspunse. Se mulţumi să privească şi să aştepte.

Şi deodată, după zece minute, răbdarea lui primi o răsplată. Femeia în costum elegant se ridică şi se duse la toaletă.

Capitolul 45

Reacher aşteptă ca femeia să treacă pe lângă el, după care se duse în faţă, un rând, două, trei, patru. Se aşeză în scaunul lăsat gol de femeie, iar tipul de umplutură din ziua a doua se retrase înspre bătrânul cărunt cu baston, care dormea dus, cu capul rezemat de hublou.

— Dă-mi să-ţi văd legitimaţia, îi zise Reacher.

Lucru pe care individul nu-l făcu. Stătea pur şi simplu acolo, complet dezorientat, lipit de prada lui ca o sardină în conservă. Purta un fel de pantaloni tip cargo din nailon şi o bluză de trening neagră sub o haină groasă din stofă de lână. Avea un ceas Hamilton la mâna stângă, ceea ce însemna că probabil era dreptaci. Cât timp zăbovesc femeile la toaletă? Din experienţă, Reacher ştia că nu se mişcau cu viteza fulgerului. Patru minute, posibil.

Adică, vreo trei minute mai mult decât avea nevoie.

Se aplecă în faţă, ca şi cum s-ar fi pregătit să dea cu capul în scaunul din faţa lui, apoi se legănă spre dreapta şi se lăsă în spate din nou, totul într-o singură mişcare continuă şi fluentă, aşa încât tipul ajunse prins pe jumătate între umărul şi braţul lui drept. Apoi, Reacher întinse mâna dreaptă şi-l apucă pe individ de încheietura mâinii drepte, trăgându-i mâna spre el şi sucindu-i încheietura astfel încât avea nodurile degetelor spre el şi palma în direcţie opusă, iar cu stânga îl apucă pe tip de arătătorul drept şi spuse:

— Acum, ai de ales. Poţi să suporţi ca un bărbat sau să ţipi ca o fetiţă.

Şi rupse degetul individului apăsându-l în jos cu putere la nouăzeci de grade şi făcând să-i plesnească prima încheietură, după care o trosni şi pe a doua cu vârful degetului mare. Individul tresări, se zvârcoli şi icni de durere şi din cauza şocului, dar nu ţipă. Nu ca o fetiţă. Nu înconjurat de o sută de oameni.

În continuare, Reacher îi rupse şi degetul mijlociu, în aceeaşi manieră, în aceleaşi două locuri, moment în care individul încercă să-şi elibereze braţul stâng prins în strânsoare, ceea ce Reacher îi permise să facă, dar numai ca să poată schimba mâinile pentru a aplica acelaşi tratament degetelor de la cealaltă mână.

Apoi, spuse:

— Legitimaţia?

Tipul nu răspunse. Nu putea. Era prea ocupat să se vaite şi să se schimonosească şi să se uite în jos la mâinile distruse. Degetele lui erau îndreptate în toate direcţiile, la unghiuri cu totul neobişnuite, îndoite în formă de L. Reacher îl percheziţionă, de la mică distanţă, împingându-l şi trăgându-l ca să ajungă la toate buzunarele. Nimic interesant în mare parte, dar simţi o umflătură caracteristică în buzunarul din dreapta al pantalonilor. Un portmoneu îndoit în trei, cu siguranţă. Îl scoase şi se ridică în picioare. În partea cealaltă a culoarului şi cu un rând în spate, celălalt tip se ridicase pe jumătate. Femeia în costum se întorcea de la toaletă. Rămase un pic pe loc ca să-l lase pe Reacher să se aşeze, apoi îşi văzu de drum.

Reacher lăsă portofelul în poala lui Turner şi îşi prinse din nou centura. Aceasta îl întrebă:

— Ce i-ai făcut?

— N-o să mai apese pe vreun trăgaci vreo săptămână-două. Şi nici n-o să lovească nimic. Sau să şofeze. Sau să se încheie la pantaloni. E scos din joc. Prevenţia e mai bună decât tratamentul. Fii primul care atacă!

Turner nu răspunse.

— Ştiu, spuse Reacher. Sălbăticiune. Ceea ce vezi e ceea ce primeşti.

— Nu, ai acţionat bine.

— Cum s-a văzut?

— A cam ţopăit un pic. Ştiam că se întâmplă ceva.

— Ce e în portofel?

Turner îl deschise. Era un obiect vechi şi umflat, făcut din piele de bună calitate, care se mulase în jurul conţinutului. Care era numeros. Partea din spate avea numerar în două secţiuni, un teanc considerabil de bancnote de douăzeci de dolari, dar niciuna de valoare mai mare, şi apoi o secţiune mai subţire de bancnote de unu, cinci şi zece dolari. Partea din faţă avea trei buzunare de dimensiunile cărţilor de credit. Deasupra teancului din mijloc era un permis de conducere din Carolina de Nord, având poza individului şi numele Peter Paul Lozano. În spatele permisului era un teanc de cărţi de credit, Visa, Master Card, Discover şi American Express, iar buzunarele din stânga şi din dreapta conţineau alte cărţi de credit, toate valabile, toate pe numele lui Peter P. Lozano.

Nu exista niciun act de identitate militar.

— E un civil? întrebă Turner. Sau e „sterilizat”?

— Cred că e „sterilizat”, socoti Reacher. Dar căpitanul Edmonds ne poate spune. Am să-i dau numele. Doar lucrează la CRU.

— Ai să obţii şi numele celuilalt?

— Triangulaţia funcţionează mai bine cu două puncte de reper decât cu unul singur.

— Cum ai s-o faci?

— O să mă gândesc la ceva.

Cu patru rânduri mai în faţă, tipul numit Lozano stătea aplecat şi se legăna înainte şi înapoi în scaun, ca şi cum şi-ar fi ţinut palmele la subsuori ca să îşi stăpânească durerea. O stewardesă veni la el, iar individul o privi, vrând parcă să-i vorbească, dar apoi îşi îndreptă privirea în altă parte. Ce putea să-i spună? A venit un nenea rău şi m-a rănit? Ca o fetiţă? Ca un pârâcios în cabinetul directorului? Era limpede că nu era stilul lui. Nu în faţa a o sută de oameni.

— E militar, spuse Reacher. Nu crezi? Taberele de antrenament l-au învăţat să-şi ţină pliscul.

Deodată, celălalt tip se strecură pe lângă bătrânica de lângă el. Era tipul din prima seară, cel cu schimbul de replici. Se duse mai în faţă cu un rând şi se aplecă să discute cu partenerul lui. Discuţia se transformă într-o adevărată conferinţă, cu schimburi de replici, cu arătarea vătămărilor şi cu priviri ostile aruncate peste umăr. Femeia în costum se uita în altă parte, cu faţa încremenită, lipsită de orice expresie.

— N-o să meargă a doua oară, spuse Turner. Cine-i prevenit ştie la ce să se aştepte. Tipul primeşte o relatare amănunţită.

— Şi speră ca vecinul lui de scaun să aibă o vezică încăpătoare.

— Chiar crezi că Edmonds ne va da dosarul despre 3435?

— Ori ni-l dă, ori nu ni-l dă. Şansele sunt cam egale. E ca la aruncarea monedei.

— Şi îţi convine oricare dintre variante?

— Aş prefera să am dosarul.

— Dar nici n-o să fii distrus dacă nu-l obţinem. Pentru că doar faptul că l-ai cerut a fost de ajuns. Cerându-l e ca şi cum i-ai fi anunţat că suntem cu un pas înainte. Ca şi cum le-am sufla în ceafă.

— Aş prefera să am dosarul, spuse din nou Reacher.

— Ca şi cu tipii ăştia din avion. Îi trimiţi înapoi răniţi. Le trimiţi un mesaj, nu-i aşa?

Reacher nu spuse nimic.

Reacher nu-l scăpă din ochi pe tipul din prima noapte, aflat cu trei rânduri mai în faţă, pe stânga. Femeia aflată lângă el la geam părea să doarmă. Din spate, părea tânără şi îmbrăcată cam şleampăt. În niciun caz n-avea rochiţă de vară şi nici mănuşi. Dar era curată. O tipă din lumea filmului. Începătoare, dacă zbura la economic. Nu vreo celebritate. Poate că era stagiară sau asistenta unei asistente. Poate că venise să cerceteze locurile sau să organizeze spaţiile de birouri. Femeia mai în vârstă dinspre culoar arăta ca o bunicuţă. Poate că se ducea să-şi viziteze nepoţii. Poate că strămoşii ei lucraseră pentru Carnegie şi Frick, în fabricile lor în condiţii dure, iar apoi, când veniseră vremurile grele pentru viaţa în marile oraşe, copiii ei se alăturaseră pribegilor plecaţi din zonele industrializate spre locuri cu climă mai însorită. Poate că trăiau un vis, în căldura Californiei sudice.

Reacher aşteptă.

Până la urmă, chiar individul în cauză se dovedi că avea o problemă cu vezica. Prea multă cafea de dimineaţă, probabil. Sau suc de portocale. Sau apă. Oricare ar fi fost cauza, tipul se ridică şi se înghesui pe lângă bunicuţă, apoi se orientă pe culoar, întâlni privirea lui Reacher şi porni ezitant spre spatele avionului, privindu-l tot timpul pe Reacher, un rând, două, trei, iar după ce trecu de el, se întoarse şi parcurse restul drumului cu spatele, tot cu ochii la Reacher, exagerând vizibil, ca şi cum voia să spună *n-ai cum să sari pe mine,* şi duse mâna la spate, bâjbâind după uşă, apoi se retrase cu spatele în toaletă, cu ochii fixaţi pe Reacher până în ultima secundă posibilă. În fine, uşa se închise şi zăvorul intră în locaş.

Cât stau bărbaţii la toaletă?

În general, nu la fel de mult ca femeile.

Reacher îşi desfăcu centura de siguranţă şi se ridică.

Capitolul 46

Reacher stătu la uşa toaletei, răbdător, ca un pasager obişnuit care îşi aşteaptă rândul. Uşa era culisantă, cu balamaua pe dreapta, de culoare crem şi cam murdară. Nicio surpriză aici. Auzi zgomotul subit şi înăbuşit al apei trase şi urmă o pauză, pentru spălatul mâinilor, spera el. Semnul roşu de *Ocupat* se schimbă în cel verde de *Liber,* iar mijlocul uşii se trase înapoi în timp ce marginea din stânga începu să culiseze pe şină. De îndată ce aceasta parcurse trei sferturi din distanţa de deschidere completă, Reacher făcu o piruetă şi-l lovi pe individ în piept, îmbrâncindu-l înapoi în hubloul din spatele scaunului de toaletă.

Reacher se înghesui după el şi închise uşa la loc cu o mişcare a şoldurilor. Spaţiul era foarte mic. Abia dacă i-ar fi fost suficient numai lui Reacher. Era lipit de individ, piept lângă piept, faţă lângă faţă. Se întoarse pe jumătate la stânga, aşa că îşi lipi şoldul de şoldul acestuia, ca să nu primească un genunchi în boaşe, şi îşi înfipse antebraţul drept orizontal în gâtul tipului, ca să-l ţintuiască de peretele din spate, ceea ce-l făcu pe individ să se zvârcolească şi să se zbată, dar inutil, pentru că nu se putea mişca mai mult de câţiva centimetri. Nu-şi putea lua elan, pentru o eventuală lovitură. Reacher se aplecă în faţă cu forţă şi-şi întoarse mâna stângă în spate ca să prindă încheietura dreaptă a individului. Începu s-o învârtă ca pe o clanţă de uşă, ceea ce însemna că rotaţia braţului lui Reacher se transmitea întru totul în braţul celuilalt, tot mai mult, tot mai dur, implacabil, până când individul ar fi trebuit să facă o piruetă sau o roată acrobatică pentru a mai uşura presiunea agonizantă, lucru pe care evident că nu-l putea face, din cauza lipsei complete de spaţiu. Reacher continuă să rotească până când cotul tipului ajunse să fie îndreptat direct către el, apoi îi ridică braţul, tot mai sus, continuând să răsucească, până când braţul ajunse într-o poziţie orizontală, la doi-trei centimetri de peretele lateral. Cu un gest brusc, luă antebraţul din gâtul tipului şi lovi cu cotul direct în cotul celuilalt, zdrobindu-l, dintr-odată, braţul bărbatului îndoindu-se într-un mod în care niciun braţ n-a fost conceput să se îndoaie.

Tipul scoase un zbieret, Reacher neputând decât să spere că va fi înăbuşit de uşă sau că se va pierde în şuierul aerului, după care individul se prăbuşi cu fundul pe toaletă, ceea ce-i permise

lui Reacher să-i rupă şi celălalt braţ, în acelaşi mod, *răsucire, răsucire şi lovitură.* Îl înşfăcă de guler şi-l săltă în sus, ca să-i inspecteze buzunarele, de la doi centimetri depărtare, o poziţie foarte apropiată şi personală, tipul continuând să se zbată, cu coapsele într-o mişcare ca şi cum ar fi călărit o bicicletă imaginară, dar fără să genereze niciun pic de forţă, din cauza distanţei foarte mici, Reacher nesimţind nimic mai mult decât un tremurat.

Portofelul tipului era în buzunarul drept al pantalonilor, la fel ca şi la tovarăşul lui. Reacher îl luă, se întoarse spre stânga şi-l izbi pe individ cu cotul, tare, în centrul pieptului, doborându-l pe scaunul toaletei. Reacher se extrase din vălmăşagul de membre fără vlagă şi ieşi cu umărul înainte pe uşă. O închise în urma lui cât de bine putu şi parcurse scurta distanţă care-l separa de scaunul lui.

Al doilea portofel avea o încărcătură asemănătoare cu primul. Un teanc sănătos de bancnote de douăzeci şi câteva bancnote scorţoase de valoare mică, pe care le primise rest, un teanc de carduri de credit şi un permis de conducere din Carolina de Nord, cu imaginea individului şi numele Ronald David Baldacci.

Nu avea niciun document militar.

— Dacă unul e „sterilizat”, toţi sunt, spuse Reacher.

— Sau sunt toţi civili.

— Să presupunem că nu sunt.

— Atunci sunt vieţaşi la Fort Bragg. Ca să aibă permise din Carolina de Nord.

— Cine mai e la Fort Bragg în zilele astea?

— Aproape patruzeci de mii de oameni. Şase sute cincizeci de kilometri pătraţi. La ultimul recensământ, era un oraş de sine stătător. Sunt o mulţime de oameni din unităţile aeropurtate, inclusiv a 82-a. Şi de la Forţele Speciale, de la operaţiuni psyops, de la Centrul pentru Conflicte Armate Speciale Kennedy, de la Unitatea 16 PM şi mult personal de logistică şi susţinere.

— Cu alte cuvinte, o grămadă de oameni care se duc şi se întorc din Afganistan.

— Inclusiv cei de la logistică. Ei aduc marfa de-acolo şi acum o duc înapoi. Sau nu.

— Tot crezi că e o repetare a operaţiunii în care-a fost amestecat Big Dog?

— Doar că e mai mare şi mai bine organizată. Şi nu cred că

vând marfa aici, acasă. Cred că o vând populaţiei băştinaşe.

— O să aflăm, spuse Reacher. La urma urmelor, nu mai avem decât un pas.

— Revenim la ordinea priorităţilor, spuse Turner. Te-ai ocupat de ce trebuia. Acum îţi vei întâlni fiica.

După vreo cinci minute, individul ieşi din toaletă, palid, transpirat, parcă mai mic, mult diminuat, doar partea de jos a corpului mişcându-i-se, partea de sus era rigidă, ca un robot care funcţiona doar parţial. Merse împleticindu-se pe culoar, se înghesui pe lângă bunicuţă şi se lăsă greu în scaun.

— Ar trebui să-i ceară stewardesei o aspirină, spuse Reacher.

Apoi zborul reveni la normal şi deveni ca majoritatea curselor aeriene cu care Reacher mai mersese. Nu le-a fost servit nimic de mâncare. Doar erau la clasa economic. Puteai să cumperi diverse chestii, în majoritate mici bile chimice modelate artistic ca diferite produse naturale, dar nici Reacher, nici Turner nu cumpărară nimic. Se gândeau că vor mânca în California. Ceea ce însemna c-o să le fie foame, dar pe Reacher nu-l deranja să-i fie foame. El considera că foamea îl ţine vigilent. Că stimulează creativitatea creierului. O altă moştenire evoluţionistă. Dacă ţi-e foame, găseşti o modalitate mai inteligentă să prinzi mamutul cu blană astăzi, nu mâine.

Îşi zise că i se cuveneau cam trei ore de somn, după ce fusese trezit de Leach la patru dimineaţa, aşa că închise ochii. Nu-şi făcea griji în privinţa celor doi inşi. Ce puteau să facă? Poate să scuipe alune în direcţia lui, dar cam asta era tot. Lângă el, simţi că Turner ajungea la aceeaşi concluzie. Îşi rezemă capul pe umărul lui. El adormi cu spatele vertical, tresărind de fiecare dată când capul i se înclina în faţă.

Romeo îl sună pe Julieta şi spuse:

— Avem o problemă serioasă.

— Ce fel de problemă? întrebă Julieta.

— Până la urmă, cred că Turner şi-a amintit numărul. Avocatul lui Reacher tocmai a făcut o cerere pentru a vedea biografia completă a lui B.A. 3435.

— De ce avocatul lui Reacher?

— Încearcă să se furişeze. Au presupus că îl supraveghem pe avocatul ei, dar poate nu şi pe-al lui. Nici măcar nu e avocatul lui principal. Este nou-venita care se ocupă de cazul de

paternitate.

— Atunci o putem respinge, sunt sigur. N-are nimic de-a face cu procesul lui de paternitate.

— Este o cerere, ca oricare alta. Procesul e ceea ce este. Trebuie să prezentăm motive întemeiate. Şi nu putem, pentru că nu există nimic demonstrabil în privinţa individului. Decât pentru noi. Nu ne putem permite genul ăsta de atenţie. Toată lumea ar crede că ne-am pierdut minţile. Ar spune, cine naiba-l cenzurează pe individul ăla? E doar un ţărănoi obişnuit.

— Deci cât mai avem?

— O zi, cred.

— Le-ai anulat cardurile de credit?

— I l-am anulat pe-al lui. A fost simplu de la început, pentru că era al armatei. Dar nu mă pot atinge de-al ei fără să las urme în documente. Margaret Vega e o persoană reală.

— Şi ce facem?

— Terminăm treaba în California. Vor ajunge curând la sol, patru contra doi.

Reacher şi Turner dormiră cea mai mare parte a timpului rămas şi se treziră când avionul se pregătea să aterizeze la Long Beach, iar în difuzor se auzi iar vocea stewardului, care vorbea despre spătarele scaunelor, măsuţele rabatabile, poziţia în scaun a călătorilor şi echipamentele electronice portabile. Nimic din toate astea nu-l interesa pe Reacher, căci nu-şi rabatase spătarul, nu folosise măsuţa şi nu avea niciun fel de echipament electronic, portabil sau de alt fel. Pe geam se vedeau dealurile brune pustii. Îi plăcea California. Se gândi că ar putea să locuiască acolo, dacă ar fi să locuiască undeva. Era cald şi nimeni nu-l cunoştea. Putea să-şi ia şi un câine. *Puteau* să-şi ia un câine. Şi-o imagină pe Turner, poate în curtea unei căsuţe, undeva, tunzând trandafiri sau plantând un copăcel.

— N-ar trebui să folosim Hertz sau Avis, spuse Turner. Ca să închiriem o maşină. Sau oricare dintre firmele mari. Ca să evităm situaţia în care computerele lor ar fi conectate cu guvernul.

— Ai început să devii paranoică la bătrâneţe, spuse el.

— Ceea ce nu înseamnă că nu sunt hotărâţi să pună gheara pe mine.

El zâmbi, iar ea spuse:

— Ce ne mai rămâne, în cazul ăsta?

— Firmele locale. Rent-a-Wreck sau Lamborghini vechi de patru ani.

— Oare or primi cash?

— Avem cardurile de credit.

— E posibil să le fi anulat. Par capabili să facă aşa ceva.

— Nu se poate. Nu încă. Nici nu ştiu că le avem.

— Ne-au văzut cumpărând biletele de avion.

— I-au văzut pe Vega şi Kehoe cumpărând aceste bilete. Dar noi nu mai suntem Vega şi Kehoe. De acum, suntem Lozano şi Baldacci, cel puţin în ceea ce priveşte cardurile de credit. Le vom folosi pe-ale lor. Ce zici de un asemenea mesaj?

— Pot să urmărească şi cardurile de credit.

— Ştiu.

— Vrei să ne găsească, nu-i aşa?

— E mai uşor decât să-i găsim noi. Dar sunt de acord cu tine în ceea ce priveşte Hertz şi Avis. Nu vrem să le uşurăm sarcina. Trebuie să le dăm sentimentul că au muncit pentru rezultate.

— Mai întâi de toate, trebuie să trecem prin aeroport. Care poate fi plin de poliţişti militari. Pentru că subofiţerul Espin nu e cel mai tâmpit omuleţ care s-a născut vreodată. Trebuie că ştie unde mergi. Şi are şi personal la dispoziţie. Poate să pună câte un om în toate aeroporturile pe o rază de o sută cincizeci de kilometri de L.A. Zi şi noapte. Iar FBI-ul poate fi şi el acolo. Oamenii lor din Pittsburgh nu trebuie să fie nişte genii ca să-şi dea seama unde ne ducem.

— O să fim cu ochii-n patru.

Coborârea a fost lungă şi blândă, iar aterizarea, lină, urmată de o parcare rapidă şi agilă. Apoi se auzi o mică sonerie, şi o lumină se aprinse şi circa nouăzeci şi şapte de oameni săriră în picioare. Reacher rămase în scaun, pentru că nu era mai puţin comod decât să stea în picioare sub un tavan înalt de un metru optzeci. Iar tipii de pe rândurile trei şi patru rămaseră şi ei pe scaune, pentru că nu exista vreo modalitate cunoscută de ştiinţă ca un mascul uman adult să se ridice de pe un scaun de avion de la clasa economic fără să se ajute cu mâinile.

Avionul se goli în faţă, cu oamenii ieşind în şiruri paralele, ca nisipul dintr-o clepsidră. Îşi luau valizele şi hainele din locurile unde le îngrămădiseră şi se îndreptau spre ieşire, următorul rând luându-le locul şi tot aşa. Bătrânul cărunt cu baston şi

tânăra stagiară din industria filmului îşi făcură loc cu greutate pe lângă vecinii imobili de pe scaunele din mijloc. Apoi, se goliră şi rândurile următoare, astfel că cei doi rămaseră singuri-singurei într-o mare de locuri goale. Reacher porni şi el pe culoar, cu capul aplecat şi umerii gârboviţi, oprindu-se după trei rânduri ca să-l ridice pe tipul din stânga în picioare, înşfăcându-l de piepţii cămăşii. Măcar atâta lucru putea să facă. Se opri din nou după un rând şi făcu acelaşi lucru cu tipul de pe partea dreaptă. Apoi îşi continuă drumul, pe culoar, prin bufetul avionului, ieşind în aerul cald şi mirosul de kerosen, apoi ajungând în aeroportul Long Beach.

Capitolul 47

Aeroporturile sunt pline de umblăreţi singuratici, ceea ce face aproape imposibil să depistezi o operaţiune de supraveghere. Pentru că oricine e un suspect potenţial. Un tip care stă pe un scaun şi nu face nimic, ţinând în faţă un ziar mototolit? o apariţie rară pe stradă, dar aproape obligatorie pe un aeroport. Doar în primii zece metri puteau să fie cincizeci de poliţişti militari şi agenţi FBI sub acoperire.

Dar nimeni nu arătă vreun interes pentru ei. Nimeni nu se uită la ei, nimeni nu se apropie de ei şi nimeni nu-i urmări. Aşa că merseră în pas grăbit, direct spre şirul de taxiuri, şi urcară în spatele unui sedan cam obosit, cerându-i şoferului să le indice o firmă de închiriat maşini din afara aeroportului, dar nu Hertz, Avis, Enterprise sau orice altă companie cu firmă mare. Şoferul nu puse întrebări suplimentare. Nu ceru detalii. Doar se uită înainte, ca şi cum ar fi ştiut unde să meargă. La cumnatul lui, probabil, sau la oricine îi dădea comisionul pentru găsirea clienţilor.

Caz în care cumnatul sau pungaşul cu bani mulţi la teşcherea trebuie că se numea Al şi cu siguranţă că era un tip foarte cool, fiindcă taxiul opri în faţa unei parcări mai mult goale şi cu vreo douăzeci de maşini parcate, în spatele lor aflându-se un şopron din lemn, pe acoperişul căruia o persoană nu grozav de pricepută scrisese, cu o pensulă lată şi vopsea puţină, *Cool Al's Auto Rental.*

— Perfect, zise Reacher.

Peter Paul Lozano achită costul cursei de taxi, cu o bancnotă scoasă din teancul gros din portofel, după care Reacher şi Turner o luară prin parcare. Era limpede că numitul Cool Al îşi situase afacerea în ceea ce considera că este o poziţie privilegiată între ideea de Rent-a-Wreck şi abordarea cu maşini Lamborghini vechi de patru ani. Parcarea era plină de vehicule care avuseseră un start prestigios şi, probabil, rămăseseră la acest nivel vreme îndelungată, dar care acum se aflau într-un declin prelungit şi trist. Erau acolo maşini Mercedes-Benz, Range Rover, BMW şi Jaguar, toate de dimensiuni medii, toate având tabla zgâriată, îndoită şi cu vopseaua mată.

— Oare funcţionează? întrebă Turner.

— Habar n-am, spuse Reacher. Sunt ultimul pe care să-l întrebi despre maşini. Hai să vedem ce-are de spus Cool Al

despre acest subiect.

Răspunsul a fost, tradus şi parafrazat: „Dacă au rezistat atât de mult, de ce n-ar mai funcţiona acum?” Ceea ce lui Reacher i se păru logic şi, în egală măsură, optimist. Cool Al era un tip de vreo şaizeci-şaizeci şi cinci de ani, cu capul plin de păr cărunt, burtă mare şi cămaşă galbenă. Era aşezat la un birou care ocupa jumătate din spaţiul şopronului, unde aerul era încins şi mirosea a lemn prăfuit şi creozot. Tipul spuse:

— Hai, alegeţi o maşină, oricare.

— Un Range Rover, spuse Turner. N-am mai mers niciodată cu aşa ceva.

— O să-ţi placă la nebunie.

— Aşa sper şi eu.

Reacher încheie târgul, la biroul uriaş, cu permisele lui Vega şi Baldacci, şi un număr de celular inventat, plătind cu unul din cardurile de credit ale lui Baldacci şi o semnătură mâzgălită care ar fi putut să însemne orice. La schimb, Cool Al le dădu o cheie şi făcu un gest larg cu braţul spre partea dreaptă a parcării, zicând:

— Cel negru.

„Cel negru” se dovedi a fi un purpuriu-închis decolorat de soare până ajunsese la culoarea oţelului. Foliile de pe geamuri se dezlipeau şi formau bule, iar scaunele erau crăpate şi lăsate. Văzându-l, Turner aprecie că fusese fabricat în anii 1990. Nu se mai încadra la clasa „premium”. Dar motorul porni şi maşina coti la dreapta, începând să ruleze de-a lungul şoselei.

Opri la nici doi kilometri mai încolo, dar la comandă, pentru un mic dejun la prima cârciumă pe care o văzură, un local de familie de pe Long Beach Boulevard. Avea toate mâncărurile bune, inclusiv o mult întârziată omletă pentru Turner. Aceasta o sună pe Leach de la telefonul public şi îi spuse să fie cu băgare de seamă. Reacher se uită la parcare şi nu văzu pe nimeni. Nici urmărire, nici supraveghere, absolut nicio urmă de interes. Aşa că porniră din nou la drum şi se îndreptară spre nord-vest, căutând o rampă de acces pentru Autostrada 710, Reacher fiind la volan pentru prima oară. Această „ambarcaţiune” veche şi maiestuoasă i se potrivea foarte bine. Foliile fumurii de pe geamuri erau liniştitoare, fiind aproape opace. Iar partea mecanică părea să-şi facă treaba cum se cuvine. Maşina se deplasa plutind, de parcă suprafaţa drumului era doar o iluzie,

undeva, foarte departe. Turner spuse:

— Ce-o să faci când o să le vezi?

— Pe cine? întrebă Reacher.

— Pe fiica ta şi pe mama ei.

— Adică ce-am să spun?

— Nu, de la distanţă, prima oară când o să dai cu ochii de ele.

— Nu îmi dau seama cum le-aş putea recunoaşte.

— Să zicem că le recunoşti.

— Atunci o să încep să caut capcana.

— Corect, spuse Turner. Până la proba contrarie, ele sunt momeala. Poliţiştii militari şi cei de la FBI vor fi acolo, în mod cert. Este o destinaţie cunoscută. Orice persoană pe care o vezi poate fi un agent sub acoperire. Aşa încât continuă conform planului.

— Am înţeles, să trăiţi!

— Din acest punct până în North Hollywood pericolul se dublează cu fiecare kilometru parcurs. Mergem direct spre centrul infernului.

— Ăsta e instructajul dinaintea acţiunii?

— Sunt comandantul tău. Sunt obligată să-ţi ţin instructajul.

— Îţi răceşti gura de pomană.

— Să ştii că s-ar putea să le recunoşti.

— Nu e necesar ca fiicele să semene cu taţii lor.

— Mă gândeam că s-ar putea să ţi-o aminteşti pe mamă.

Julieta îl sună pe Romeo, pentru că unele responsabilităţi îi aparţineau, şi spuse:

— Am veşti foarte proaste.

— Are vreo legătură cu faptul că Baldacci şi-a folosit cardul de credit la o firmă de închiriat maşini numită Cool Al’s? întrebă Romeo.

— Ce fel de Al’s?

— E o chestie de pe Coasta de Vest. Ce s-a-ntâmplat?

— Reacher s-a dat la ei în avion. I-a scos din acţiune şi le-a furat portofelele.

— În avion?

— Lui Lozano i-a rupt degetele, lui Baldacci, braţele, şi nimeni n-a observat nimic.

— Nu e posibil aşa ceva!

— Se pare că este. Unul contra doi, într-un avion, cu o sută de

martori. Este o umilinţă strigătoare la cer. Iar acum închiriază maşini pe banii noştri? Cine se crede individul ăsta?

Reacher credea că e un şofer slab. La început, se gândise la asta ca la un subterfugiu, presupunând în mod corect că asta îl va determina să se concentreze, dar apoi constatase că era cu adevărat un şofer slab. Conştientizarea sa spaţială şi timpii de reacţie erau adaptate la o scară umană, nu la cea a autostrăzii. Erau nişte parametri foarte apropiaţi şi personali. Animal, nu maşină. Poate că Turner avea dreptate. Poate că era o sălbăticiune. Nu că ar fi fost un şofer groaznic. Doar că era mai slab decât un şofer mediu. Dar nu mai slab decât şoferul mediu de pe I-710, în acea dimineaţă, pe secţiunea numită Long Beach Freeway. Oamenii mâncau, beau, se bărbiereau, se pieptănau, se machiau, îşi pileau unghiile, îndosariau documente, citeau, trimiteau SMS-uri, navigau pe internet, susţineau lungi conversaţii la telefonul mobil, unele dintre ele terminându-se cu ţipete, altele, cu lacrimi. În toiul acestei nebunii, Reacher încerca să-şi menţină viteza şi direcţia, urmărind cu atenţie fluctuaţiile traficului din faţa lui şi calculând în ce direcţie ar trebui să vireze brusc dacă va fi nevoit.

— Ar trebui să ne oprim şi s-o sunăm pe Edmonds. Vreau să ştiu dacă poate să obţină lucrurile de care avem nevoie.

— Las-o mai în coada listei de priorităţi, zise Turner.

— Aş lăsa-o, dacă aş putea. Dar nu ne lasă ăştia. Ceilalţi doi tipi s-ar putea să se fi urcat în cursa pentru Orange County. Sau în următoarea plecare spre Long Beach. În oricare dintre cazuri, sunt doar cu o oră sau două în urma noastră.

— Dacă ştim ce poate sau nu poate Edmonds să facă nu ne-ajută cu nimic în privinţa lor.

— Din punct de vedere tactic, este crucial, spuse Reacher. E ca în manualul de instrucţie. Trebuie să evaluăm dacă au nevoie să-şi păstreze neştirbită funcţia cognitivă pentru viitoarele interogatorii.

— Asta nu e în manualul de instrucţie.

— Poate că au scos paragraful respectiv.

— Vrei să spui că, dacă Edmonds dă greş, îi vei lăsa pe cei doi tipi în viaţă ca să poţi extrage informaţia de la ei, cu bătaia?

— Nu i-aş bate pentru aşa ceva. I-aş întreba cu frumosul, aşa cum am făcut cu Big Dog. Dar dacă ştiu că nu trebuie să-i întreb

nimic, atunci pot lăsa natura să-şi urmeze cursul.

— Şi care ar fi acel curs?

— Nu putem şti ce-aduce viitorul. Dar ceva puţin complicat, probabil.

— Reacher, eşti pe cale să-ţi vezi fiica.

— Şi aş vrea să trăiesc suficient de mult ca să ajung acolo. Nu putem face o listă de priorităţi. Nu în privinţa asta. Trebuie să considerăm totul ca având aceeaşi prioritate. Să trăiţi! Cu respect v-am informat.

— OK, spuse Turner. Dar o să cumpărăm un telefon, ca să nu ne mai tot oprim. De fapt, o să cumpărăm două telefoane. Câte unul pentru fiecare. Cu cartelă, plătite cu cash. Şi o hartă a străzilor.

Ceea ce făcură după nici doi kilometri, ieşind de pe autostradă într-o zonă comercială densă, având în centru o farmacie dintr-un lanţ renumit, care vindea şi telefoane celulare cu cartelă şi hărţi, pe lângă faptul că acceptau plata cu cash, ca şi orice altă formă de plată cunoscută de omenire. Puseră harta în maşină, fiecare îşi memoră în telefon numărul celuilalt şi apoi Reacher se rezemă de partea laterală a Range Roverului şi formă numărul de mobil al lui Edmonds.

— Am trimis cererea astăzi, la începutul orelor de program.

— Şi?

— Până acum, nu au apărut reacţii de refuz.

— Cât de curând ar fi fost de aşteptat să apară?

— Instantaneu. Sau într-un timp scurt.

— Deci e bine.

— Da, este.

— Deci, când crezi că te rezolvă?

— Azi, mai târziu, sau mâine, devreme.

— Ai un pix?

— Şi hârtie.

— Vreau să verifici la CRU numele Peter Paul Lozano şi Ronald David Baldacci.

— Cine sunt ăştia?

— Nu ştiu. De-aia vreau să-i verifici.

— Sunt relevanţi pentru ceva anume?

— Pentru ideea de a fi de partea corectă a istoriei.

— Am auzit ceva ce ar trebui să ştii.

— Adică?

— Detectivul Podolski ţi-a găsit hainele la groapa de gunoi. Au fost testate.

— Şi?

— Sângele nu era acelaşi.

— Păi atunci să-mi ţin respiraţia în aşteptarea unor scuze din partea maiorului Sullivan?

— O să vină pe-aici. A fost foarte mişcată că i-ai lăsat biletul ăla din care reieşea că îi datorezi nişte bani.

— Să înţeleg că Poliţia Metropolitană renunţă la acuzaţii?

— Nu. Ai fugit după o convocare legală a poliţiei.

— Şi asta nu mai e permis?

— O să fac tot ce-am să pot cu Lozano şi Baldacci.

— Mulţumesc, spuse Reacher.

Apoi reveniră pe autostradă şi se îndreptară spre nord, doar unul dintre cele zece mii de vehicule în mişcare, scânteind în soare.

Romeo formă numărul Julietei şi spuse:

— Am vorbit direct cu domnul cunoscut sub numele de Cool Al, sub un pretext oarecare, şi ne-a spus că cei doi sunt într-un Range Rover negru vechi de douăzeci de ani.

— Asta e bine de ştiut, spuse Julieta.

— Nu e cea mai rapidă maşină de pe planetă. Nu că alta ar fi putut să fie îndeajuns de rapidă. I-am pus pe băieţii noştri într-un elicopter. De la Orange County la Burbank. Vor fi în poziţie cu cel puţin o oră înainte.

— Cine a plătit cursa?

— Nu armata, spuse Romeo. Nu-ţi face griji.

— Ai anulat cardul de credit al lui Baldacci? Şi al lui Lozano, presupun.

— Nu pot. Sunt carduri personale. Trebuie s-o facă ei înşişi, de îndată ce ies din spital. Până atunci, va trebui să le rambursăm cheltuielile, ca de fiecare dată.

— Chestia asta ne costă o avere.

— Mărunţişuri, prietene.

— N-aş zice.

— E aproape gata. După care, lucrurile vor reintra în normal.

Reacher continuă să-i evite pe cei care mâncau, beau, se bărbiereau, se pieptănau şi se machiau, îşi pileau unghiile sau

îşi îndosariau actele, pe cititori, pe cei care scriau SMS-uri, pe cei care navigau pe net, pe cei care ţipau şi pe cei care plângeau, şi ajunse tocmai în East Los Angeles, unde o luă pe Santa Ana Freeway, până la 101 în Echo Park. Apoi urmă un pelerinaj anevoios, spre nord-vest, printre dealuri, pe lângă nume care încă i se păreau fascinante, ca Santa Monica Boulevard, Sunset Boulevard şi Hollywood Bowl. Şi deodată, telefonul lui sună. Răspunse şi zise:

— Şofez cu o mână pe 101, am semnul mare cu Hollywood la dreapta şi vorbesc la telefon. În sfârşit, simt că mă integrez în mulţime.

— Ai un pix şi hârtie? întrebă Edmonds.

— Nu.

— Atunci, ascultă cu atenţie. Peter Paul Lozano şi Ronald David Baldacci sunt militari activi, actualmente detaşaţi pe termen lung la un batalion de logistică din Fort Bragg, Carolina de Nord. Sunt repartizaţi la o companie pregătită pentru operaţiuni de infiltrare şi retragere a unor obiecte sensibile în şi din Afganistan, ceea ce în acest moment, desigur, înseamnă numai retragere, ca urmare a replierii trupelor, iar asta îi ţine totodată foarte ocupaţi. Rezultatele lor legate de condiţia fizică sunt în prezent peste medie. Asta e tot ce ştiu.

Informaţie pe care Reacher, după ce încheie convorbirea, i-o transmise lui Turner, care zise:

— Şi uite-aşa, lucruri care trebuiau să ajungă acasă nu mai ajung.

Reacher nu spuse nimic.

— Nu eşti de acord?

— Doar încerc să-mi imaginez situaţia, zise Reacher. Toate echipamentele alea sensibile, venind din peşteri sau de cine ştie unde, cele mai multe fiind încărcate cu destinaţia Fayetteville, dar unele dintre ele sunt aruncate în remorcile unor camioane vechi şi rablagite, cu numere de înmatriculare ciudate, care apoi pleacă imediat în munţi. Poate că acele camioane au fost pline cu bani la sosire. Poate că e o afacere cu banii la livrare. La asta te gândeşti?

— Mai mult sau mai puţin.

— Şi eu. Un acvariu cu peşti. Mult stres şi nesiguranţă. Şi vizibilitate. Şi risc de trădare. Acolo au aflat pe cine să se bazeze. Pentru că totul este împotriva lor, chiar şi drumurile. Cât

de sensibile sunt lucrurile astea? Se simt ei OK în spatele unei camionete vechi şi rablagite cu număr de înmatriculare ciudat?

— Ce vrei să spui?

— Toată acţiunea e în Afganistan. Dar băieţii noştri sunt din Fort Bragg.

— Poate că tocmai s-au întors din Afganistan.

— Nu cred, spuse Reacher. Am remarcat asta din primul minut în care i-am văzut pe primii doi. Mi-am dat seama că niciunul dintre ei nu fusese de curând în Orientul Mijlociu. Nu au arsuri de la soare, nici riduri de expresie şi nici stres şi încordare în ochi. Sunt oameni de acasă. Dar în acelaşi timp sunt şi o echipă de elită. De ce să-ţi ţii oamenii de elită în Carolina de Nord când toată acţiunea ta se desfăşoară în Afganistan?

— De regulă, oamenii ăştia au câte-o echipă de elită la fiecare capăt al rutei.

— Dar nu există decât un capăt adevărat. Marfa iese din peşteri şi ajunge direct la camionetele vechi şi rablagite cu numere de înmatriculare ciudate. Nu ajunge niciodată măcar în apropiere de Fort Bragg sau Carolina de Nord.

— Atunci, poate că mă înşel. Poate că îşi vând marfa în America, nu în Afganistan. Pentru asta ar fi nevoie de o echipă de elită la Bragg, ca să o sifoneze.

— Dar nici asta nu cred că se întâmplă, zise Reacher. Pentru că, realist vorbind, nu pot vinde decât arme mici. Orice altceva mai voluminos s-ar fi observat. Iar ca să vinzi suficiente arme mici pentru a câştiga bănetul pe care par să-l câştige ar însemna să inunzi piaţa. Iar piaţa nu este inundată. Ai fi auzit de aşa ceva. Cineva ar fi dat de ştire dacă ar fi fost un torent de marfă militară de vânzare. Producătorii din ţară, probabil, care s-ar fi văzut scoşi de pe piaţă. Până la urmă mesajul ar fi ajuns pe biroul tău. Pentru asta există 110.

— Deci, ce fac ăştia, de fapt?

— Habar n-am.

Reacher reţinuse toate datele importante din afidavitul lui Candice Dayton, inclusiv numele avocatului acesteia şi adresa cabinetului său. Turner găsise pe hartă cvartalul şi-şi ţinea degetul mare al mâinii stângi pe punctul respectiv, în vreme ce cu arătătorul drept urmărea traiectoria lor, iar cele două mâini se apropiau tot mai mult. Traversară Ventura Freeway şi Turner spuse:

— Mergi înainte până la Victory Boulevard. Trebuie să dăm peste nişte indicatoare pentru aeroportul din Burbank. Apoi vom coborî dinspre nord. Îmi imaginez că vor fi concentraţi pe partea de sud. Iar noi vom fi acolo unde nu se aşteaptă.

Victory Boulevard se dovedi a fi următoarea ieşire. Apoi făcură la dreapta pe Lankershim şi o luară înapoi spre sud-est, exact paralel cu autostrada pe care o părăsiseră cu câteva minute înainte.

— Acum, trage pe dreapta, spuse Turner. De aici vom merge mai departe cu multă prudenţă.

Capitolul 48

Reacher parcă la intrarea unei străzi perpendiculare pe strada principală şi împreună se uitară înspre sud, la cvartalele situate la nord de Ventura Freeway, care constituiau o mostră a agitatei activităţi comerciale americane, de la magazinele de mărime medie, trecând prin cele mici şi ajungând la cele mărunte de tot, cu firme de retail şi firme de angro, alături de firme de servicii, unele dintre ele durabile, altele, extravagant de optimiste, unele, în ascensiune, altele, într-un declin accelerat, iar unele familiare şi omniprezente. Un vizitator din spaţiul extraterestru ar fi ajuns la concluzia că unghiile false sunt tot atât de importante ca şi plăcile de PVC.

Turner, care avea harta deschisă încă, spuse:

— Avocatul e pe Vineland Avenue, la două cvartale spre nord de autostradă. Aşa că faci la stânga pe Burbank Boulevard şi apoi Vineland e la dreapta şi drept înainte. Nimeni nu cunoaşte maşina asta, dar nu ne putem permite să trecem prin dreptul cabinetului de mai mult de două ori.

Aşa că Reacher porni din nou la drum, făcu întoarcerile indicate de Turner şi o luă pe Vineland ca un şofer oarecare, nu încetinind şi privind în jur, nu rapid şi agresiv, doar un vehicul anonim care rulează în lumina soarelui de dimineaţă.

— Uite că apare, pe dreapta, la intersecţia următoare, spuse Turner. Văd o parcare în faţă.

Pe care o văzu şi Reacher. Dar era o parcare comună, nu doar a avocatului. Pentru că partea dreaptă a cvartalului era constituită dintr-o singură clădire lungă, cu un acoperiş din şindrilă şi o alee acoperită în faţă, cu pereţii exteriori vopsiţi în ceea ce Reacher considera că este o nuanţă de bej unică a Văii, ca machiajul de culoarea pielii din filme. Clădirea era împărţită pe lungime între şase firme separate, printre care un magazin de peruci, unul de cristaluri, un furnizor de medicamente geriatrice, o cafenea şi un birou *Se Habla Espanol*, specializat în documentaţie fiscală, avocatul lui Candice Dayton aflându-se cam în mijlocul şirului, între cristalele magice şi scaunele cu rotile propulsate electric. Parcarea avea o lăţime de vreo opt rânduri de maşini şi se întindea pe toată lungimea faţadei, deservind toate magazinele. Reacher bănuia că orice client avea dreptul să parcheze în orice loc.

Parcarea era cam pe jumătate plină, la prima vedere,

majoritatea maşinilor fiind în regulă, cele mai multe dintre ele curate şi strălucitoare în lumina nemiloasă a soarelui, unele fiind parcate în unghiuri năstruşnice, de parcă şoferii lor veniseră pe-acolo doar cât să-şi rezolve o treabă simplă. Reacher se gândise mult la tipul de maşină în care doi oameni ar putea să locuiască şi ajunsese la concluzia că un break de modă veche sau un SUV modern ar reprezenta exigenţa minimă, cu bancheta din spate rabatabilă şi o distanţă suficientă între scaunele din faţă şi lunetă ca să poată încăpea o saltea.

Un Buick Roadmaster vechi sau un Chevy Suburban nou ar îndeplini condiţiile, cu menţiunea că oricine ar plănui să locuiască într-un Chevy Suburban nou ar observa cu siguranţă că e mai avantajos să-l vândă şi să-şi cumpere un Buick Roadmaster vechi, păstrând diferenţa. Aşa că începu să caute break-uri vechi, poate prăfuite, poate cu pneurile dezumflate sau aşezate ca şi cum ar fi parcate de multă vreme.

Dar nu văzu niciun astfel de vehicul. Majoritatea erau întru totul normale, iar trei sau patru dintre ele erau îndeajuns de noi şi de anonime ca să fi fost închiriate la aeroport, adică de tipul celor pe care Espin şi Unitatea 75 PM le-ar fi folosit, iar două sau trei dintre ele erau suficient de ciudate ca să fie capturi ale FBI-ului, reciclate pentru a fi folosite ca maşini de supraveghere nemarcate. Umbrele, lumina puternică a soarelui şi foliile fumurii de pe geamuri îl împiedicau să-şi dea seama dacă erau ocupate sau nu.

Continuară să se deplaseze cu aceeaşi viteză, pe aceeaşi traiectorie şi au ajuns din nou pe autostradă, Reacher considerând că o întoarcere în U sau altă alegere atipică a direcţiei ar putea fi remarcată, şi dădură ocol aceluiaşi dreptunghi lung şi lent, ajungând pe Lankershim a doua oară. Parcară din nou în gura aceleiaşi străzi transversale, având senzaţia că acolo sunt suficient de depărtaţi şi de invizibili dinspre sud.

— Vrei să mai trecem o dată? întrebă Turner.

— Nu-i nevoie, răspunse Reacher.

— Atunci, ce facem mai departe?

— Ar putea fi oriunde. Nu ştim cum arată şi nici ce maşină au. Aşa că n-are niciun rost să mai trecem o dată cu maşina. Trebuie să aflăm locaţia precisă de la avocat. Asta dacă avocatul cunoaşte fiecare schimbare.

— Desigur, dar cum?

— Aş putea să-l sun sau aş putea s-o pun pe Edmonds să-l sune din partea mea, dar avocatul o să spună că toată corespondenţa trebuie să ajungă la cabinetul lui şi toate întâlnirile trebuie să aibă loc tot la cabinet. Nu-şi poate permite să-i dezvăluie locaţia unei părţi atât de implicate cum se presupune că aş fi eu. Va fi nevoit să presupună că orice contact direct aş avea cu ei s-ar sfârşi într-un mod violent sau neplăcut. E vorba de o responsabilitate profesională elementară. Ar putea fi dat în judecată şi să i se ceară daune de milioane de dolari.

— Atunci ce-ai de gând să faci?

— Am să fac ce fac bărbaţii când nu au nimic mai bun la îndemână.

— Şi anume?

— Am să sun o prostituată.

O luară din nou spre nord şi găsiră un restaurant cu hamburgeri, unde băură cafea, iar Reacher studie anumite secţiuni din Pagini Galbene împrumutată de la proprietar, după care porniră la drum, până la motelul pe care-l văzuseră aproape de una dintre parcările pe termen lung ale aeroportului Burbank. Nu se cazară. Rămaseră în maşină, iar Reacher formă un număr pe care-l memorase. Îi răspunse o femeie cu accent străin. Părea să fie o femeie de vârstă mijlocie, somnoroasă.

— Care e cea mai de soi americancă pe care o ai?

— Emily, răspunse femeia cu accent străin.

— Cât?

— O mie pe oră.

— E disponibilă acum?

— Desigur.

— Acceptă card de credit?

— Da, dar atunci tariful e de o mie două sute pe oră.

Reacher nu spuse nimic.

Femeia cu accent străin zise:

— Poate să ajungă la tine în mai puţin de treizeci de minute şi merită fiecare bănuţ. Cum vrei să fie îmbrăcată?

— Ca o învăţătoare de şcoală primară, spuse Reacher. Proaspăt ieşită din colegiu.

— Fata din vecini? Ăsta e un look mereu popular.

Reacher îi dădu numele lui Pete Lozano şi apoi numele şi adresa motelului din spatele lui.

— E cumva lângă parcarea aeroportului? întrebă femeia cu accent străin.

— Da, zise Reacher.

— O folosim des. Emily o va găsi fără probleme.

Reacher încheie convorbirea şi cei doi se făcură comozi în scaune, pentru a aştepta, fără să vorbească, fără să facă altceva decât să privească în faţă, prin parbriz.

După zece minute, Turner spuse:

— Eşti OK?

— Nu prea.

— De ce?

— Stau aici şi mă holbez la nişte fetiţe de paisprezece ani. Mă simt ca un pervers.

— Recunoşti vreuna?

— Nu.

Cu totul, aşteptară mai bine de treizeci şi cinci de minute, apoi, telefonul lui Reacher sună. Nu era femeia cu accent străin care să-şi ceară scuze pentru întârzierea lui Emily, ci căpitanul Edmonds, care revenea cu ceea ce anunţă a fi o ştire de prima pagină. Reacher înclină telefonul şi Turner îşi apropie urechea ca să asculte. Edmonds spuse:

— Am toate datele despre B.A. 3435. Raportul a venit acum cinci minute. Nu fără ceva agitaţie din partea mea, ca să fim corecţi.

— Şi? întrebă Reacher.

— Nu, serios, cu mare plăcere, domnule maior. A fost plăcerea mea deosebită. Nu a contat că mi-am riscat întreaga carieră intrând acolo unde căpitanii JAG ar trebui să se teamă să păşească.

— OK, mulţumesc. Trebuia să spun asta de la început, îmi cer scuze.

— Trebuie să înţelegi nişte lucruri. Suntem în Afganistan de mai bine de zece ani şi, în acest context, B.A. 3435 este un număr mic. În prezent, s-a trecut binişor de suta de mii. Ceea ce înseamnă că datele referitoare la acest om au fost create cu ceva timp în urmă. Din câte-mi pot da seama, cred că în urmă cu vreo şapte ani. Şi nu au fost actualizări semnificative. Nimic mai mult decât minimumul cerut de operaţiile de rutină. Pentru că este un tip cât se poate de obişnuit. Plictisitor, chiar. La prima vedere, e un ţăran neimportant.

— Cum îl cheamă?

— Emal Gholam Zadran. Acum are patruzeci şi doi de ani şi e cel mai mic dintre cei cinci fraţi Zadran, toţi fiind încă în viaţă. Pare să fie oaia neagră a familiei, privit în general ca un individ cu reputaţie proastă. Fraţii mai vârstnici sunt toţi nişte excelenţi cultivatori de mac, lucrează la ferma familiei, aşa cum au făcut strămoşii lor în ultima mie de ani, foarte tradiţional, o activitate măruntă şi modestă. Dar tânărul Emal nu s-a mulţumit cu asta. Şi-a încercat norocul în diverse chestii, însă a dat greş în toate. Fraţii l-au iertat şi l-au primit înapoi şi, din câte se ştie, trăieşte pe dealuri, în vecinătatea lor, nu face absolut nimic productiv şi nu prea stă de vorbă cu nimeni.

— Pentru ce a fost înregistrat acum şapte ani?

— Unul din lucrurile pe care le-a încercat şi în care a dat greş.

— Şi anume?

— Nimic nu s-a dovedit, altfel, l-am fi împuşcat.

— Ce nu s-a dovedit?

— Povestea spune că s-a apucat să facă pe antreprenorul. Cumpăra grenade de mână de la Divizia 10 Montaniarzi şi le vindea talibanilor.

— Cât obţinea pentru ele?

— Nu se precizează.

— Nu s-a dovedit?

— Şi-au dat toată silinţa.

— Şi de ce nu l-au împuşcat, totuşi?

— Reacher, vorbeşti cu un avocat militar. Nimic nu s-a dovedit şi suntem Statele Unite ale America.

— Să zicem că nu vorbesc cu un avocat militar.

— Atunci, ţi-aş spune că nimic nu s-a dovedit şi chiar atunci îi pupam în fund pe afgani, sperând că vor instala un guvern civil propriu la un moment dat, în viitorul nu prea îndepărtat, ca să putem ieşi dracului de-acolo, iar în acea atmosferă, împuşcarea unor băştinaşi împotriva cărora nu s-a dovedit nimic, chiar şi de către sistemul nostru de justiţie militar, foarte sensibil la orice provocare, ar fi fost privită ca total contraproductivă. Altfel, sunt sigură că l-ar fi împuşcat.

— Eşti foarte deşteaptă, zise Reacher. Pentru un avocat militar.

După care încheie convorbirea, pentru că tocmai văzuse o puştoaică ce coborâse dintr-un taxi şi se ducea pe aleea

motelului. Era radioasă. Era tânără şi blondă, vioaie şi energică, şi avea cumva o atitudine serioasă, de parcă ar fi fost hotărâtă să folosească toţi anii care o aşteptau ca să facă numai bine în lumea asta. Arăta ca o învăţătoare de şcoală elementară, abia ieşită din colegiu.

Capitolul 49

Puştoaica trecu de recepţia motelului şi se opri, de parcă nu mai ştia încotro să apuce. Avea un nume, dar nu şi un număr de cameră. Turner coborî geamul şi strigă:

— Tu eşti Emily?

Acesta fiind un lucru pe care ea şi Reacher îl plănuiseră. Fără îndoială că era ciudat să fii abordată în parcarea unui motel de o femeie aflată într-o maşină, înainte de ceea ce în mod clar avea să fie o bizară partidă în trei. Dar o abordare similară din partea unui bărbat ar fi fost şi mai ciudată. Aşa că Turner ajunse să pună întrebarea, iar puştoaica răspunse:

— Da, sunt Emily.

— Noi suntem clienţii tăi, îi zise Turner.

— Îmi pare rău. Nu mi s-a spus. Pentru cupluri, preţul e mai mare.

— Probabil că ai auzit asta înainte, sau poate că nu, dar tot ce vrem e să discutăm. O să-ţi dăm o mie de dolari pentru o oră din timpul tău. Toţi trei vom rămâne cu hainele pe noi, în această oră.

Tânăra se apropie, dar nu prea mult, se alinie cu geamul deschis, se aplecă un pic, se uită înăuntru şi spuse:

— Despre ce anume e vorba?

— Trebuie să joci un rol, îi spuse Reacher.

Vorbiră în teren deschis, ca să nu pară ceva ameninţător. Reacher şi Turner stăteau rezemaţi de partea laterală a maşinii, Emily completând triunghiul la ceva mai mult de un metru distanţă, de unde era liberă să se întoarcă şi să fugă. Dar nu fugi. Trecu cardul Amex al lui Lozano printr-un slot al iPhone-ului ei şi, de îndată ce văzu un număr de autorizare, spuse:

— Nu fac pornografie.

— Nu e vorba de pornografie, spuse Reacher.

— Atunci, ce rol trebuie să joc?

— Eşti actriţă?

— *Sunt o call girl.*

— Mai întâi, ai fost actriţă?

— Am vrut să mă fac actriţă.

— Faci interpretări de roluri?

— Am crezut că asta o să fac azi. Idealista tânără şi naivă, pregătită, împotriva propriei voinţe, să facă tot ceea ce e nevoie ca să obţină bani pentru şcoala ei. Sau poate să cumpăr o

maşină de tuns iarba de la unul din taţii care vin la şedinţele cu părinţii. Dar, în mod normal, e vorba de un interviu pentru un job. Cum pot să demonstrez că sunt devotată cu adevărat acestei companii?

— Cu alte cuvinte, joci roluri.

— Tot timpul. Chiar şi acum.

— Vreau să te duci să o vezi pe secretara unui avocat şi să faci în aşa fel încât să-i câştigi bunăvoinţa.

Reacher îi spuse ce voia. Fata nu se arătă curioasă în privinţa motivelor.

— Dacă ai de ales, ia-ţi o atitudine mămoasă. O să rezoneze la asta. Vorbim de o mamă care se luptă cu greutăţile vieţii. Spune-i că doamna Dayton e o prietenă a mătuşii tale şi că ţi-a împrumutat nişte bani când erai în colegiu, scoţându-te dintr-o belea, iar acum vrei să-i răsplăteşti acel serviciu. Şi, oricum, vrei s-o vezi din nou. Ceva de genul ăsta. Poţi să-ţi scrii propriul scenariu. Dar se presupune că secretara nu-ţi poate da adresa. De fapt, îi este interzis să facă asta. Aşa că, ăsta e momentul tău de Oscar.

— Cine are de suferit aici?

— Nimeni. De fapt, din contră.

— Pentru două mii de dolari? N-am mai auzit niciodată de aşa ceva.

— Dacă ea există, va fi ajutată. Dacă nu există, eu nu voi avea de suferit. Aşa că totul va fi bine.

— Nu ştiu dacă vreau să fac asta, spuse Emily.

— Păi, banii ni i-ai luat.

— Pentru o oră din timpul meu. Eu sunt mulţumită să stau aici şi să discut cu voi. Sau putem să ne urcăm în maşină. Dacă vreţi, mă şi dezbrac. Asta se întâmplă de obicei.

— Ce zici de un supliment de cinci sute de dolari? Ca un bacşiş. Când te întorci.

— Ce zici de şapte sute?

— Şase.

— Şi Oscarul îl va primiii... Emily!, spuse fata.

Emily nu acceptă să se urce în maşina lor. Era deşteaptă. Vorbele nu costă nimic. Lungul preambul putea să nu fie nimic altceva decât o fantezie, vorbărie goală, care putea să se soldeze cu corpul ei dezbrăcat găsit într-un şanţ după trei zile. Aşa că îi dădură adresa şi douăzeci de dolari şi tânăra luă un

taxi. O văzură cum dispare din raza vizuală şi se urcară din nou în Range Rover, în aşteptare.

Turner spuse:

— Fruntea sus, Reacher, spuse Turner. B.A. 3435 este Emal Zadran, care are un istoric documentat de cumpărare şi vânzare de armament american în dealurile stăpânite de triburi. În vreme ce despre Peter Lozano şi Ronald Baldacci se ştie că fac parte dintr-o companie însărcinată cu ducerea şi aducerea aceluiaşi armament american în şi din aceleaşi dealuri. Cumva zgomotul asurzitor pe care-l aud este sunetul pieselor de puzzle care se aşază la locul lor?

— Cumpăra şi vindea armament american în dealurile alea acum şapte ani.

— După care a ieşit din radar. Pentru că s-a specializat în chestia asta. A ajuns chiar în vârful copacului. Acum e omul numărul 1 şi tipul care le rezolvă pe toate. Face bani pentru cineva. Aşa trebuie să fie. Altfel, de ce să se străduiască atât de bine să-l ascundă?

— Probabil că ai dreptate.

— Am nevoie de contribuţia ta serioasă aici. Nu să zici că eşti de acord fără să gândeşti. Eşti ofiţerul meu executiv.

— M-ai promovat?

— Nu, doar îţi dau noi ordine.

— Am vorbit serios, s-ar putea să ai dreptate. Informatorul l-a numit un bătrân dintr-un trib. Ceea ce mi se pare că e o etichetare bazată pe statut. Ceva onorific. Iar o oaie neagră care stă degeaba şi nu face nimic productiv n-ar fi considerată o persoană cu statut. Mai degrabă, idiotul satului. Cu siguranţă că n-ar fi un om respectat. Aşa că bătrânul Emal face o treabă pentru cineva. Şi singura mea obiecţie a fost legată de ţinerea unei echipe în standby în Carolina de Nord, când toată acţiunea are loc în Afganistan. Poate că au un rol justificat. Pentru că, dacă e adevărat ceea ce crezi, atunci o groază de bani vin acasă. Vagoane, probabil. O cantitate mare, fizică. Aşa că, da, au nevoie de o echipă în Carolina de Nord. Nu doar ca să manipuleze armele. Ca să manipuleze banii.

Romeo sună la Julieta şi zise:

— Situaţia se albăstreşte.

— Cum e posibil? întrebă Julieta.

— Tocmai au folosit Amexul lui Lozano. Două mii de dolari pe o animatoare. Ştii ce înseamnă asta?

— Se plictisesc?

— Există un singur tip de animatoare care poartă asupra lor un POS – prostituatele. Ne fac în ciudă. Ar da bani şi persoanelor fără adăpost, dacă alea ar avea asupra lor cititoare de cărţi de credit pe telefoane. Sau telefoane, măcar.

— Ceea ce nu se întâmplă.

— Iar avocata lui Reacher a obţinut dosarul complet al lui Zadran, cam cu o oră în urmă. Aşa încât informaţia e la teren deschis acum.

— Îţi faci prea multe griji.

— E o legătură evidentă. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama.

— Sau poate că-ţi faci griji prea devreme, spuse Julieta. Încă n-ai auzit vestea bună.

— Există şi aşa ceva?

— Băieţii noştri tocmai i-au văzut trecând cu maşina pe lângă biroul avocatului. Într-un Range Rover negru, vechi de douăzeci de ani. Greu de spus cu certitudine, pentru că are geamuri întunecate, dar impresia puternică a fost că în maşină erau două persoane, una mare şi alta mică.

— Când a fost asta?

— Cu mai puţin de o oră în urmă.

— Doar o dată?

— Până acum. În recunoaştere, evident.

— E activitate multă acolo?

— E o zonă comercială. E ca la o paradă de 4 Iulie.

— Unde s-au dus după ce au trecut prin zonă?

— Pe autostradă. Au dat ocol, probabil. Iar acum e posibil să se fi ascuns la câteva intersecţii mai spre nord.

— Putem face ceva?

— Da, cred că putem. Au trecut cu mare băgare de seamă pe lângă acel birou. Probabil că ştiu că poliţiştii militari şi agenţii FBI sunt peste tot. Şi nu e nimic de aflat aici. Nu pentru ei. Ar fi cazul cel mai urât de malpraxis. Aşa că nu cred c-o să mai treacă pe lângă acel cabinet. Caz în care supravegherea lui e o irosire de personal. Nu ne pot scăpa acolo pentru că nu se vor duce acolo. E cât se poate de simplu. Prin urmare, i-am putea folosi mai bine pe băieţii noştri în altă parte. Poate într-un rol

mai activ. E doar o sugestie.

— De acord, spuse Romeo. Dă-le liber.

Reacher şi Turner îşi petrecură timpul încercând să ghicească ce fel de armament s-ar vinde pe bani mulţi şi ar încăpea pe platforma unei camionete. Ceea ce era frustrant, fiindcă cele două categorii tindeau să se excludă reciproc. MOAB-urile erau nişte cilindri în formă de pară, cu aripioare, având nouă metri lungime şi un metru şi douăzeci lăţime, cu o înfăţişare sinistră. Dronele costau treizeci şi şapte de milioane de dolari bucata, dar aveau o anvergură mai mare de optsprezece metri. Şi fără controalele de pe telecomandă erau doar nişte grămezi inutile de metal. Iar joystick-urile erau toate în Texas sau Florida. Pe de altă parte, puştile, pistoalele şi grenadele de mână nu valorau prea mult. Un Beretta M9 era cam şase sute de dolari într-un magazin. Poate patru sute la mâna a doua, pe stradă, sau în dealuri, cu mai puţine cheltuieli, ceea ce însemna că doar pentru acoperirea sutei de mii de dolari riscate în Insulele Cayman era nevoie de vreo trei-patru sute de vânzări. Şi până şi armata ar observa dispariţia cu miile a unor pistoale.

Nu ajunseră nicăieri.

Şi atunci se întoarse Emily.

Capitolul 50

Emily coborî din taxi la fel ca prima oară, încă în pielea personajului, tot radioasă şi naivă, şi veni grăbită la maşină, rămânând în locul unde stătuse şi înainte, cam la un metru şi jumătate de geamul lui Turner. Aceasta coborî geamul şi Emily spuse:

— M-am simţit aiurea să fac asta.

— De ce? întrebă Reacher.

— Era o femeie cumsecade. Am manipulat-o.

— Cu succes?

— Am adresa.

— Unde e?

— Îmi datorezi şase sute de dolari.

— Strict vorbind, nu. Este un bacşiş, ceea ce înseamnă că e un cadou în afara contractului principal. Nu există niciun element de datorie.

— Adică, încerci să dai înapoi?

— Nu, sunt doar tipicar, de felul meu.

— În fine, tot am nevoie de şase sute de dolari.

Ceea ce Ronald Baldacci plăti, din teancul de bancnote de douăzeci din portofel. Reacher îi dădu banii lui Turner, care îi întinse prin geam lui Emily. Tânăra privi în jur şi spuse:

— Parc-ar fi un *drug deal.*

— Care e adresa? întrebă Reacher.

Fata le dădu numele străzii şi numărul casei.

— Ce-i asta? zise Reacher. Un loc de parcare gol? O firmă cu propria parcare?

— Nu ştiu.

— Care era atmosfera în birou?

— Agitaţie multă. Nu cred că doamna Dayton reprezintă o prioritate pentru ei.

— OK, mulţumesc, Emily, zise Reacher. Ne-a făcut plăcere să te cunoaştem. Să ai o zi excelentă!

— Asta-i tot?

— Ce-ar mai putea să fie?

— Nu mă-ntrebi ce caută o fată drăguţă ca mine într-un job ca ăsta? Nu-mi dai nişte sfaturi pentru viitor?

— Nu, zise Reacher. Nimeni n-ar trebui să asculte de sfaturile mele. Şi, oricum, mi se pare că te descurci excelent. O mie de dolari pe oră nu-i aşa de rău. Cunosc oameni care se lasă cordiţi

pentru douăzeci.

— Cine?

— În general, oamenii în uniformă.

Din harta lui Turner reieşea că noua adresă se afla la sud de Ventura Freeway, într-un cartier. Nu era Universal City, nici West Toluca Lake, în mod cert nu era Griffith Park şi prea departe la sud de North Hollywood. Dar Reacher se gândi că era un loc potrivit. Cu siguranţă că fluctuaţia în zonă era mare, cu oameni care veneau sau plecau indiferenţi, şi existau şi tot felul de firme care abia îşi începeau activitatea sau care şi-o încheiau. Prin urmare, erau clădiri goale şi trebuia să existe şi parcări pentru personal în faţa firmelor care dăduseră faliment. Cel mai simplu se ajungea acolo luând-o din nou spre sud pe Vineland, pe lângă cabinetul de avocatură, intersectând Ventura Freeway, după care cartierul se afla pe dreapta.

— Trebuie să pornim de la ideea că poliţiştii militari şi FBI-ul au aceeaşi informaţie, spuse Turner.

— Sunt sigur că o au, zise Reacher. Aşa că vom proceda la fel ca şi cu cabinetul de avocatură.

— O trecere.

— Ceea ce ar putea fi a doua trecere pentru unii dintre ei, căci sunt sigur că se învârtesc de colo-colo. Între adresa aia şi cabinetul de avocatură, vreau să spun. Nu pot lăsa niciuna dintre poziţii să rămână prea statică.

— Şi dacă e o alee micuţă sau o stradă cu sens unic?

— Atunci, renunţăm. Găsim altă modalitate.

— Şi, în cel mai bun caz, tot ce facem e să ne uităm. Fără întâlniri şi salutări. Trebuie să petrecem mult timp supraveghind zona de la distanţă înainte să ne gândim la aşa ceva.

— Am înţeles.

— Chiar dacă cea mai drăguţă fetiţă de paisprezece ani din lume iese în întâmpinare cu un banner pe care scrie *Bine ai venit acasă, tăticule!* Pentru că s-ar putea să fie altă fetiţă de paisprezece ani, cu alt tată.

— Am înţeles, spuse din nou Reacher.

— Spune-o!

— Fără întâlniri şi salutări.

— Atunci, să mergem.

Nu o luară pe Vineland Avenue. Se gândiseră că dacă treceau din nou pe lângă cabinet, ar fi transformat o singură trecere în

două, pentru unii dintre cei care stăteau de veghe, fără niciun motiv productiv, iar apoi două treceri puteau deveni trei, dacă timpul rotaţiei nu ar fi fost bine calculat. Iar trei treceri nu mai pot fi considerate întâmplătoare. Majoritatea oamenilor sesizează lucrurile a treia oară. Aşa ştia Reacher din experienţă. Chiar dacă nu-şi dădeau seama că observă. Te bâlbâi când vorbeşti cu un prieten? Tocmai ai văzut acelaşi individ a treia oară, cu coada ochiului. Sau aceeaşi maşină, sau aceeaşi maşină cu flori, sau aceeaşi haină, câine, pantofi sau acelaşi mers.

Aşa că ocoliră în sensul acelor de ceasornic, mai întâi la est, apoi la sud şi traversară autostrada ceva mai prin dreapta. După care opriră. Cartierul-ţintă era în faţă, pe dreapta. Era un furnicar de clădiri joase, cu borduri din beton şi peluze cu iarbă uscată, cu stâlpi unşi cu smoală încărcaţi de zeci de cabluri, unele dintre ele groase cât încheietura lui Reacher, iar în spatele lor se aflau nişte case mici, unele bungalouri, altele, apartamente cu grădini, alături de magazine şi bodegi. Un salon de manichiură şi o camionetă erau clar vizibile. Mai puteai vedea panouri cu coşuri de baschet, porţi de hochei pe gheaţă şi antene de satelit mari cât un bazin cu apă fierbinte şi, pretutindeni, maşini parcate.

— Nu e bine, spuse Turner.

Reacher încuviinţă din cap, pentru că nu era bine. Locul era înghesuit şi aglomerat şi să treacă pe-acolo cu maşina presupunea multe opriri şi porniri şi manevre pentru ocolirea cine ştie cărui obstacol. Viteza mersului pe jos ar fi fost un lux.

— Tu eşti comandantul, spuse el.

— Tu eşti ofiţerul executiv, spuse ea.

— Eu aş zice să încercăm. Dar e decizia ta.

— De ce zici să încercăm?

— Negativele arată rău, dar, de fapt, sunt pozitive. Lucrurile ar putea fi în favoarea noastră. Poliţiştii militari şi FBI-ul nu ştiu ce maşină avem. Din punctul lor de vedere, e doar un camion vechi cu geamuri fumurii. Nu se uită după aşa ceva.

— Dar cei doi tipi din maşina cu tabla îndoită s-ar putea să se uite. Au informaţii bune. În cel mai rău caz, cineva a văzut tranzacţia pe cardul de credit şi ştie ce maşină conducem.

— Nu contează, spuse Reacher. Nu ne pot face nimic. Nu aici. Nu în faţa unor martori reprezentanţi ai guvernului. Sigur ştiu că

Poliţia Militară şi FBI-ul sunt prezenţi şi ei. E un blocaj ilogic perfect. N-au decât să stea acolo şi să înghită în sec.

— S-ar putea să ne urmărească. Poliţiştii militari şi agenţii FBI n-ar avea ce să vadă aiurea în asta. Doar o altă maşină care părăseşte cartierul.

— De acord. Dar e cum am spus. Astea ar fi lucruri în favoarea noastră. Am împuşca doi iepuri dintr-un foc. Cercetăm poziţia vizual şi îi atragem pe indivizi într-un loc care să ne convină. Una peste alta, aş numi asta o zi bună de lucru. Vorbind în calitate de ofiţer executiv. Dar e decizia ta. De-aia primeşti salariul ăla mare. Aproape cât un profesor de liceu.

Turner nu spuse nimic.

— Avem două priorităţi, nu uita, spuse Reacher.

— OK, să mergem, zise Turner.

Se uitară pe hartă şi Reacher repetă în minte cotiturile. La dreapta, la stânga, la dreapta şi, după toate aparenţele, ajungeau pe strada ei. Numărul locului ei de parcare părea să fie la jumătatea distanţei dintre cele două extremităţi.

— Ţine minte, spuse Turner. Doar ne uităm. Fără întâlniri şi salutări.

— S-a înţeles, zise Reacher.

— Fără excepţii.

— Am înţeles, să trăiţi!

Porni maşina şi merse până la prima cotitură, unde roti volanul şi intrară în cartier. Prima stradă era un haloimăs. O zonă cu utilizări mixte, cu un camion de patiserie oprit în faţa unei băcănii, o bicicletă de copii aruncată în rigolă şi o maşină fără roţi, ridicată pe cărămizi. A doua stradă era mai bună. Nu era mai largă, dar era dreaptă şi mai puţin aglomerată. Agitaţia cartierului crescu pe parcursul primilor cincizeci de metri. Pe stânga şi pe dreapta erau căsuţe. Nu prospere, dar solide. Unele aveau acoperişuri noi, altele aveau tencuială din ghips vopsit, şi altele aveau plante pârjolite de soare în vase din beton. Oameni obişnuiţi, făcând ce puteau şi ei mai bine, ducându-şi existenţa de pe o zi pe alta.

Apoi ajunseră la ultima cotitură şi agitaţia crescu încă o treaptă. Dar nu la înălţimi ameţitoare. Reacher văzu o stradă lungă şi dreaptă, cu Autostrada 101 vizibilă la capătul celălalt, în spatele unui gard de protecţie. De o parte şi de alta a străzii se vedeau case cu aspect asemănător, construite pentru soldaţi la

sfârşitul anilor 1940 şi încă în picioare după mai bine de şaizeci de ani. Casele erau toate îngrijite, dar în grade diferite, unele bine întreţinute, altele, renovate. Unele dintre ele fuseseră extinse, însă altele aveau un aspect mai mărginaş. Majoritatea aveau maşini pe aleile de acces şi cele mai multe aveau şi maşini în plus parcate la bordură. Una peste alta, erau atât de multe, încât era efectiv un drum cu o singură bandă.

Lent şi greoi.

— FBI înainte la dreapta, în mod sigur, spuse Turner.

Reacher aprobă cu o mişcare a capului şi nu zise nimic. Una dintre maşinile parcate la bordură era un Chevy Malibu, cam la douăzeci de metri distanţă, argintiu simplu, cu dotările de bază, cu plastic acolo unde ar fi trebuit să fie crom, cu două antene boante lipite de lunetă, cu un tip la volan care purta o cămaşă albă. O maşină nemarcată, dar nicio încercare reală de inducere în eroare. Prin urmare, un posibil şefuleţ, aflat în trecere, să verifice moralul subalternilor şi să răspândească bună dispoziţie. Spre tipul parcat chiar în spatele lui, poate.

— Uită-te la chestia din faţa lui, spuse Reacher.

Era un Hummer H2 civil, lat, înalt, gigantic, vopsit în negru lucios şi cu accente de crom, cu roţi imense şi pneuri subţiri, ca nişte benzi de cauciuc negru.

— Parcă ne-am fi întors în timp cu opt ani, spuse Turner.

O captură legală, probabil, ca urmare a cocainei găsite în buzunarul uşii sau pentru că era legată de o escrocherie, sau transporta bunuri furate, mai întâi confiscată şi apoi reconvertită în vehicul de supraveghere sub acoperire, o alegere uşor defazată din perspectiva credibilităţii, aşa cum proceda de obicei guvernul.

Şi, la douăzeci de metri în faţa Hummerului, era o maşină mică, compactă şi albă, parcată la celălalt trotuar, cu faţa spre ei, curată şi anonimă, abia folosită, nepersonalizată în niciun fel. Închiriată la aeroport, aproape sigur. Unitatea 75 PM. Un individ fără noroc, ajuns la aeroportul LAX la clasa economic, iar acolo fondurile guvernamentale limitate l-au pricopsit cu Hertz sau Avis. Cea mai proastă maşină din lotul de maşini, fără nicio îmbunătăţire.

— O vezi? întrebă Reacher.

De lângă el, Turner încuviinţă din cap.

— Acum ştim unde e adresa. Exact la jumătatea distanţei

dintre bara din faţă a Hummerului şi bara maşinuţei ăleia, aş zice. Sunt subtili, nu-i aşa?

— Ca-ntotdeauna.

Reacher fusese atent la numerele caselor şi parcarea pe care o căutau urma să fie pe partea stângă, la nici treizeci de metri mai în faţă, dacă triangulaţiile guvernamentale erau exacte.

— Mai vezi pe cineva? întrebă el.

— Greu de spus, zise Turner. În oricare dintre maşinile astea s-ar putea găsi oameni.

— Să sperăm că aşa e, spuse Reacher. Mai ales doi oameni.

Continuă drumul, încet şi atent, oferindu-şi o marjă de eroare.

Şofatul vechiului camion era un pic vag şi imprecis. Plus sau minus cincisprezece centimetri era maximum de precizie pe care i-l puteai pretinde. Trecu de Malibu-ul argintiu şi privi în jos, spre dreapta. Cămaşa cu guler alb avea şi o cravată legată în faţă. FBI cu siguranţă. Probabil că era singura cravată pe o rază de doi kilometri. Următorul era Hummerul. La volan se afla un tip alb, cu părul blond. Tuns periuţă, cu ceafa şi părţile laterale ale capului rase. Probabil prima tunsoare de acest fel în interiorul unui H2 tunat. Oamenii guvernului. Afoni.

Apoi, Reacher privi spre stânga şi începu să urmărească numerele. Nu ştia la ce să se aştepte. În principiu, la un teren de orice fel. Ceva diferit faţă de locurile din faţa şi din spatele lui. Ceva cu ferestrele şi uşile bătute în scânduri şi scos la vânzare sau incendiat şi nivelat cu buldozerul, sau un petic de pământ pe care nu se construise niciodată. Cu o maşină mare şi veche parcată în umbrele caselor învecinate. Poate un Buick Roadmaster.

Dar adresa obţinută de Emily era o casă ca toate celelalte. Nu diferită de locurile de dinainte sau de după, fără geamuri bătute-n scânduri de cei de la bancă şi nici arsă şi nivelată. Doar o casă obişnuită, pe un teren obişnuit. Pe alee, era o maşină, dar nu era un Buick Roadmaster. Era un coupe cu două uşi, importat, de un roşu decolorat de soare şi chiar mai mic decât maşinuţa compactă albă a Poliţiei Militare. Prin urmare, înăuntru nu era loc suficient ca să poată dormi doi oameni. Nici pe departe. Casa însăşi era o clădire cu un singur nivel, extinsă în sus, cu o fereastră la parter în stânga şi o altă fereastră, tot la parter, în dreapta, şi o fereastră nouă la mansardă, proiectată direct deasupra uşii de la intrare, de culoare albastră.

Şi, chiar atunci, pe uşa albastră ieşea o fată.

Era posibil să aibă paisprezece ani. Sau cincisprezece. Era blondă.

Şi înaltă.

Capitolul 51

— Nu te opri, spuse Turner.

Dar Reacher frână oricum. Nu se putu abţine. Fata ocoli maşina parcată şi ieşi pe trotuar. Purta un tricou galben şi o geacă de blugi, pantaloni largi negri şi tenişi galbeni, fără şosete şi fără şireturi. Era suplă şi avea membrele lungi, cu genunchi şi coate proeminente, părul de culoarea paielor vara. Era ondulat, pieptănat cu cărare pe mijloc şi îi ajungea până la mijloc. Avea chipul imatur, ca oricare alt adolescent, dar avea ochi albaştri şi pometi proeminenţi, iar gura era fixată într-un început de zâmbet sarcastic, ca şi cum viaţa ei era plină de supărări mărunte, care erau cel mai bine tolerate cu răbdare şi bunăvoinţă.

O luă spre vest, îndepărtându-se de ei.

— Ochii în faţă, Reacher, îi zise Turner. Apasă acceleraţia, treci pe lângă ea şi nu te opri. Mergi până la capătul drumului, imediat. E un ordin. Ne vom convinge mai târziu dacă e ea şi vom vedea ce e de făcut.

Aşa că Reacher acceleră din nou, de la viteza mersului pe jos la cea de jogging şi depăşiră fata în momentul în care aceasta trecea pe lângă maşinuţa Poliţiei Militare.

Nu păru să reacţioneze în niciun fel. Nu părea să ştie că maşina era acolo pentru ea. Probabil că nu i se spusese. Pentru că, ce i-ar fi putut spune? Bună, domnişoară, suntem aici ca să-l arestăm pe tatăl tău. Pe care nu l-ai cunoscut niciodată. Dacă apare pe-aici, mai exact. Pentru că tocmai i s-a spus totul despre tine.

Reacher continuă să se uite cu un ochi în oglindă, văzând-o cum se îndepărtează. Apoi se opri la intersecţia în T şi întoarse la stânga, se mai uită la ea încă o dată şi apoi îşi continuă drumul, fata dispărând din aria lui vizuală.

Nimeni nu veni după ei. Opriră după o sută de metri, dar în urma lor strada rămase pustie. Ceea ce, teoretic, era o dezamăgire minoră. Nu că Reacher o percepu ca atare, în mintea lui, în acel moment, cei doi supravieţuitori din maşina îndoită erau la coada ultimei liste de priorităţi.

— Mi-au zis că trăieşte într-o maşină, spuse Reacher.

— Poate că mama ei şi-a găsit o nouă slujbă. Sau un nou iubit.

— Ai văzut ceva oportunităţi de supraveghere?

— Nimic evident.

— Poate că ar trebui să ne alăturăm mulţimii şi să parcăm pe stradă. O să fim OK, cu condiţia să nu ne dăm jos deloc din maşină.

— Putem să facem ceva mai bun de-atât, spuse Turner.

Se uită pe hartă, apoi se uită în jur prin geamurile maşinii, întinzându-şi gâtul, căutând un teren mai înalt sau un punct de observaţie mai ridicat. Iar din astea erau o grămadă spre sud, unde dealurile Hollywoodului se înălţau în smog, dar erau prea depărtate şi în orice caz partea din faţă a casei ar fi fost invizibilă dinspre sud.

În final, arătă puţin spre nord faţă de direcţia vestică, la o rampă de ieşire din încâlceala prilejuită de intersecţia autostrăzilor 134 şi 101. Era foarte ridicată şi curbura ei părea să îmbrăţişeze întreaga vecinătate în ocolul pe care-l făcea ca să ajungă de la o autostradă la alta.

— Putem să ne prefacem că s-a stricat maşina, dacă rampa aia are acostament, spuse Turner. Că s-a supraîncălzit motorul sau ceva de genul ăsta. Oricine se uită la maşina asta n-are cum să nu creadă că se poate defecta. Am putea să stăm acolo ore în şir. FBI nu oferă asistenţă rutieră. Dacă cei de la LAPD opresc să ne întrebe de sănătate, le spunem că da, sigur, tocmai s-a răcit motorul şi plecăm de îndată.

— Subofiţerul Espin a văzut maşina, zise Reacher. Cu siguranţă că a cercetat şi el relieful. Dacă vede vreun vehicul parcat acolo sus, o să vrea să vadă despre ce e vorba.

— OK, dacă opreşte orice altă maşină în afară de una de patrulare a poliţiei din Los Angeles, o luăm din loc imediat, iar dacă e vorba de Espin, o ştergem în zona nepopulată a Burbankului.

— O să-l pierdem cu mult înainte de Burbank. Pariez că i-au dat o maşină de închiriat cu patru cilindri.

În continuare căutară o casă de amanet, fiindcă aveau nevoie de un obiect de calitate pentru un interval de timp scurt, marfa trebuia livrată repede şi momentul nu trebuia să fie remarcat, ei urmând să achite cu un card de credit furat, aşa că una peste alta un magazin de second-hand era preferabil. Folosiră străzile de suprafaţă ca să ajungă în West Hollywood şi aleseră unul dintre numeroasele stabilimente, iar Reacher îi spuse individului:

— Dă-mi să văd cel mai bun binoclu pe care-l ai.

Erau multe, majoritatea vechi. Ceea ce avea logică. Reacher se gândi că, pe vremea tatălui său, binoclurile se cumpărau pur şi simplu pentru că se cumpărau. Toate familiile aveau aşa ceva. Şi o enciclopedie. Nimeni nu le folosea. Sau aparatul foto mecanic, cu film de opt milimetri, în familiile de colonel sau ale vreunuia mai mare în grad. Dar ele trebuiau achiziţionate. Era datoria sacră a unui bărbat cu familie. Numai că acum toţi acei bărbaţi familişti erau morţi, iar casele copiilor lor adulţi aveau spaţiul limitat. Aşa încât obiectele lor stăteau înghesuite între chitare acustice şi inele de colegiu, tot în tocurile din piele căptuşite cu catifea, în care fuseseră aduse, şi având nişte preţuri mici, chiar foarte mici.

Găsiră un binoclu pe placul lor, puternic, dar nu foarte greu şi suficient de ajustabil ca să se adapteze la feţele amândurora, iar Baldacci plăti şi cei doi se întoarseră la maşină.

— Cred c-ar trebui să aşteptăm venirea serii, spuse Turner. Oricum nu se va întâmpla nimic până atunci. Mai ales dacă mama ei şi-a găsit un job nou. Şi avem şi o maşină neagră. Espin nici n-o s-o vadă în întuneric. Dar strada va fi luminată destul ca să vedem cu binoclul.

— OK, spuse Reacher. Cred că mai întâi trebuie să mâncăm ceva. Ar putea să dureze câteva ore. Cât timp eşti pregătită să stai acolo?

— Atât cât e nevoie. Şi de câte ori va fi nevoie.

— Mulţumesc.

— În toată istoria întâlnirilor mele cu bărbaţi, nu ştiu dacă ăsta e cel mai deştept lucru pe care l-am făcut sau cel mai prost.

Luară masa în West Hollywood, în condiţii bune, fără grabă şi cu cheltuială mare, pe banii lui Paul Lozano, apoi lăsară ca după-amiaza târzie să se transforme în început de seară şi, de îndată ce luminile străzilor deveniră mai luminoase decât cerul, se urcară în maşină şi o luară pe Sunset Boulevard spre 101. Traficul era aglomerat, ca întotdeauna, dar cerul folosi minutele pierdute ca să devină şi mai întunecat, aşa încât, când ajunseră la rampa de acces curbată, ziua dispăruse în întregime.

Oficial, rampa nu avea acostament, dar pe partea dreaptă era o porţiune mai lată decât un acostament marcată cu vopsea albă, ca să definească banda de circulaţie în curbă, aşa că traseră pe dreapta ca şi cum tabloul lor de bord se aprinsese ca

un pom de Crăciun. Turner îşi pregătise deja binoclul cel vechi şi mai merseră înainte câţiva metri până când socotiră că acela era punctul cel mai favorabil de observaţie. Reacher opri motorul. Se aflau cam la trei sute de metri de uşa albastră de la intrare şi cam la doisprezece metri deasupra ei. Exact ca în manualul de instrucţie. O linie dreaptă, cu elevaţie. Mai mult decât satisfăcător. Nu era rău deloc. Casa era liniştită. Uşa albastră, închisă. Coupeul vechi şi roşu era tot pe alee. Maşina Malibu a FBI-ului dispăruse de pe stradă, dar Hummerul era tot acolo, ca şi maşina compactă albă, la douăzeci de metri de acesta. Restul lotului de autovehicule se modificase puţin. Muncitorii din schimbul de zi se întorceau acasă, iar cei din schimbul de noapte plecau de acasă.

Luară pe rând binoclul. Reacher se răsuci în scaunul şoferului şi-şi rezemă spatele de uşă, uitându-se dincolo de Turner, prin geamul deschis dinspre partea ei. Imaginea era întunecată şi nedesluşită. Aparatul nu avea îmbunătăţiri pentru vederea pe timp de noapte. Dar era potrivit. În spatele lui, maşinile treceau cu repeziciune, la un metru, doi distanţă, o procesiune neîntreruptă, toate părăsind 101 ca să intre pe 134. Niciuna nu se opri să-i ajute. Doar legănau vechea camionetă cu suflul propriu de aer şi goneau mai departe, ignorându-i.

Romeo o sună pe Julieta şi spuse:

— Tocmai au fost în West Hollywood. Au cumpărat ceva de la o casă de amanet, pe cardul lui Baldacci, după care au mâncat la un restaurant foarte scump, folosind cardul lui Lozano.

— Ce puteau să cumpere de la o casă de amanet? întrebă Julieta.

— Nu contează. Ideea e că au fost în West Hollywood, omorându-şi timpul, aparent fără nicio noimă, ceea ce ar face dacă ar fi nevoiţi să afle actuala adresă a doamnei Dayton. Aşadar, trebuie să presupunem că acum au acea adresă.

— Cum au obţinut-o?

— Nu contează cum. Ce contează este ce-or să facă în continuare. Probabil că au fost în West Hollywood doar ca să se ascundă până se lasă întunericul. Caz în care, probabil, acum s-au întors la casa respectivă, pregătindu-se să înceapă o lungă perioadă de supraveghere.

— Băieţii noştri nu mai sunt acolo.

— Atunci, adu-i înapoi. Spune-le să cerceteze cartierul cu ochi de militar şi să determine locul din care o echipă bine pregătită ar sta de veghe. Nu se poate să existe prea multe puncte favorabile supravegherii. De exemplu, n-or să stea pitiţi în curtea din spate a vecinilor. Manualul de instrucţie cere pentru aşa ceva o linie directă de vizionare şi o elevaţie. La etajul unei clădiri părăsite, poate, sau un turn de apă ori pe garajul unei parcări. Spune-le băieţilor să facă o listă de posibilităţi şi apoi să se despartă şi să investigheze. E mai eficient aşa. Trebuie să facem treaba în noaptea asta.

— Poţi să cumperi şi arme de la o casă de amanet.

— Dar ei n-au cumpărat. Există o perioadă de aşteptare. California are legi în privinţa asta. Şi n-au cheltuit decât treizeci de dolari.

— Pe cardul de credit. E posibil să mai fi făcut o tranzacţie colaterală, cu cash. Lozano şi Baldacci aveau destui bani la ei în avion.

— O tranzacţie ilegală? Atunci n-ar mai fi zăbovit prin preajmă ca să mănânce. Nu în acelaşi cartier. Ar fi fost prea agitaţi. S-ar fi dus în altă parte. Aşa intuiesc eu. Deci, presupune că sunt încă neînarmaţi.

— Sper că ai dreptate în privinţa asta, spuse Julieta. Ar simplifica lucrurile.

Turner stătu cu binoclul la ochi o jumătate de oră, apoi i-l dădu lui Reacher, clipind şi frecându-se la ochi. Reacher îl lărgi ca să i se potrivească şi reglă focalizarea, învârtind destul de mult rotiţa. Ori el avea probleme cu vederea, ori ea.

— Vreau s-o sun din nou pe sergentul Leach, spuse Turner. Vreau să ştiu dacă e OK.

— Transmite-i cele bune din partea mea, îi zise Reacher.

Trăgând cu urechea la ce vorbea Turner, urmărea ce se întâmplă la trei sute de metri distanţă. Adică nu cine ştie ce. Atât Hummerul, cât şi mica maşină albă compactă rămăseseră pe loc. Pe uşa albastră din faţă nu intră şi nu ieşi nimeni. Sergentul Leach era, după toate aparenţele, în regulă. Aşa cum era şi prietena ei binevoitoare, Margaret Vega. Cel puţin până în acel moment. Conversaţia nu dură mult. Turner nu spuse nimic explicit, dar, printre rânduri, Leach părea să fie de acord cu ea că zarurile fuseseră aruncate şi că singurele opţiuni disponibile

erau să obţină o victorie zdrobitoare sau să plece acasă.

Uşa albastră rămânea închisă. Cea mai mare parte a timpului, Reacher ţinea binoclul îndreptat chiar spre ea, dar, cam patru secunde din fiecare douăzeci, începea o explorare fragmentată a împrejurimilor. Refăcu drumul pe care-l parcursese pe stradă, până la cotitura pe unde intraseră, cu camionul de patiserie staţionat în faţa băcăniei şi bicicleta aruncată în rigolă şi maşina fără roţi. Apoi venea artera principală, care era Vineland Avenue, cam tot atât de depărtată spre sud faţă de autostradă cât era spre nord biroul de avocatură.

Reveni la uşa albastră, care rămânea închisă.

Apoi, se întoarse din nou la stradă, dar se duse în sens invers, spre celălalt capăt, la dreapta în loc de stânga, şi găsi o cotitură identică, de parcă ar fi fost reflectarea în oglindă a celeilalte. Acelaşi tip de delimitare a zonelor, aceleaşi probleme. Şi apoi, din nou artera principală, tot Vineland, dar mai departe spre sud cu vreo patru sute de metri. Ceea ce făcea ca acel cartier să nu fie un dreptunghi perfect. Era mai înalt în dreapta decât în stânga.

Ca o flamură. La ceva distanţă deasupra colţului din dreapta sus era autostrada, apoi cabinetul de avocatură şi, la o anumită distanţă sub colţul din dreapta jos, se afla un vechi restaurant non-stop, cu toate luminile aprinse.

Reacher ştia încotro avea să se plimbe.

Reveni la uşa albastră, care rămânea închisă.

Rămase închisă până la opt fără un minut. Atunci se deschise şi fata ieşi din nou, exact la fel ca înainte.

Acelaşi mers de persoană cu picioare lungi, aproape graţios, acelaşi păr, aceeaşi cămaşă, aceeaşi geacă, aceiaşi pantofi. Probabil că nu avea nici şosete, nici şireturi şi era de presupus că avea pe faţă aceeaşi expresie sarcastică, dar era întuneric, iar sistemul optic al binoclului nu era prea performant.

Exact la fel ca mai devreme.

Numai că fata o luă în direcţie opusă.

Se duse spre est, nu spre vest. Departe de intersecţia autostrăzilor. Spre artera principală. Nimeni nu o însoţea. Fără umbră, fără protecţie. Reacher arătă cu degetul, iar Turner dădu din cap aprobativ.

— Crezi că e posibil să nu-i fi spus nimic niciuneia dintre ele? întrebă Reacher.

— Evident că nu i-au spus nimic copilului. Nu puteau să-i zică, ştii, l-am găsit pe tatăl tău, dar am decis să-l arestăm.

— Nu-i pot spune asta mamei? Pentru că, dacă ei aruncă cheia la gunoi, ea n-o să poată obţine prea mult sprijin material pentru copil.

— La ce te gândeşti?

— N-au trimis pe nimeni cu ea. Ceea ce ar fi trebuit să facă. Dacă nu pot să ajung în casă la ea, atunci am să încerc să o abordez când pleacă. Asta e evident, desigur. Dar nimeni nu e cu ea. Singurul motiv logic este că nu le-au spus niciuneia dintre ele şi nu pot să explice de ce patru inşi le urmăresc pretutindeni, aşa că nu le urmăresc peste tot.

— Plus că sunt zgârciţi. Dacă le-ar fi spus, ar fi trebuit să detaşeze o femeie ofiţer în casă, pentru susţinere. Ceea ce ar fi costat ceva.

— OK, atunci, dacă mama şi copilul sunt momeala, dar nu ştiu asta şi pleacă de-acasă, în cazul ăsta, tot ce Espin şi oricare altul pot face este o urmărire de la mare distanţă şi, din când în când, o trecere prin zonă în vehicul.

— De acord.

— Dar nimeni nu se mişcă şi niciunul dintre vehicule nu a pornit motorul.

— Poate că aşteaptă să dispară din câmpul vizual.

— Să vedem dacă vor face asta.

Ceea ce nu se întâmplă. Ajunsă la capătul îndepărtat al străzii, fata o luă la dreapta şi dispăru, dar în faţa casei nimeni nu făcu nicio mişcare şi nicio maşină nu se urni din loc.

— Poate că există o altă echipă, spuse Turner.

— Tu ai aproba un astfel de buget?

— Fireşte că l-aş aproba.

— Dar ei? Dacă nici măcar n-au pus o femeie ofiţer în casă?

— OK, e doar o singură echipă şi stă pe loc. Lene şi automulţumire. Plus că locul de parcare e greu de obţinut.

— Nu se mişcă pentru că-şi închipuie că sunt într-atât de tâmpit, încât să mă duc pe alee şi să bat la uşă.

Deodată, apăru o maşină, tocmai la celălalt capăt al străzii, venind dinspre Vineland şi trecând prin acelaşi racord pe care-l folosiseră şi ei mai devreme. Farurile pendulară de la dreapta la stânga şi apoi se apropiară în linie dreaptă, orbitoare, trecând de Hummer, de uşa albastră, aproape în dreptul maşinii albe

compacte. Acolo maşina se opri brusc şi începu să se deplaseze rapid în marşarier, trecând din nou de casă, de Hummer şi tocmai până la ultimul loc de parcare, care se afla în mod evident mult mai departe decât şi-ar fi dorit şoferul. Maşina execută o parcare laterală perfectă, farurile se stinseră şi din ea coborâră doi tipi, prea departe ca să poată fi văzuţi cum trebuie, apărând doar ca nişte umbre în mişcare, una dintre ele parcă mai mare decât cealaltă.

Partea creierului care simte pericolul tresări şi, un miliard de ani mai târziu, Reacher se aplecă în faţă câţiva centimetri.

Capitolul 52

Binoclul nu era grozav la distanţă mare, iar lumina era foarte slabă, aşa că Reacher era foarte atent. În orice zi, în California erau aproape patruzeci de milioane de oameni, iar ca doi indivizi anume să apară în timp ce erau observaţi de un al treilea era un eveniment improbabil.

Dar, din când în când, chiar şi evenimentele improbabile se mai întâmplă, aşa că Reacher îşi menţinu câmpul vizual pe cele două siluete şi reglă focalizarea ca să obţină cea mai clară imagine. Cei doi mergeau pe stradă, nu pe trotuar, chiar pe banda de trafic, repede, umăr lângă umăr, apropiindu-se mereu în timp ce Reacher devenea tot mai sigur. Trecură din nou de Hummer şi ajunseră într-o zonă iluminată şi atunci Reacher deveni sigur.

Se uita la şoferul din prima seară şi, alături de el, era individul masiv, cu capul ras şi urechi mici.

Se opriră chiar în faţa casei şi rămaseră nemişcaţi, după care se întoarseră cu faţa spre direcţia din care veniseră, ca şi cum ar fi studiat orizontul îndepărtat, şi începură să se învârtească pe loc, lent, în sens contrar acelor de ceasornic, cu paşi mici târşâiţi, arătând cu mâna din când în când, întotdeauna departe de casă şi în sus.

— Pe noi ne caută, spuse Reacher.

Cei doi continuară să se rotească, trecând de punctul median, şi deodată văzură pentru prima oară extremitatea din dreapta a rampei de ieşire. Tipul cu urechi mici păru să înţeleagă imediat. Ridică braţul şi schiţă o curbă de la dreapta la stânga şi înapoi, de la stânga la dreapta, urmărind circumferinţa largă, arătând cum încercuia tot cartierul, după care îşi trase palma înspre piept, ca şi cum ar fi spus: „Acolo sus eşti ca în primul rând de scaune într-o sală de teatru, iar aici e scena”. Apoi, folosi aceeaşi palmă ca să-şi umbrească ochii şi se uită la rampă în detaliu, secţiune cu secţiune, metru cu metru, căutând unghiul cel mai bun, până când în sfârşit se opri, de parcă s-ar fi uitat direct într-un binoclu, prin capătul greşit.

— Ne-au găsit, spuse Reacher.

Turner verifică harta şi spuse:

— Nu pot ajunge aici foarte repede. Nu la modul cum sunt aranjate drumurile. Vor trebui să coboare până la Hollywood Bowl, pe străzile de suprafaţă, după care să iasă din nou în

spatele nostru, pe 101. E un pătrat foarte mare.

— Puştoaica a ieşit din casă singură.

— Pe noi ne vor.

— Iar noi o vrem pe ea. Ar trebui să rămână cu ea. Eu aşa aş face.

— Ei nu ştiu unde s-a dus.

— Nu-i greu de ghicit. Maică-sa nu e acasă, iar ea s-a uitat la televizor până la opt, după care a ieşit să-şi ia ceva de mâncare.

— N-o s-o ia ostatic.

— Aproape că l-au omorât pe Moorcroft în bătaie. Şi li se cam termină timpul.

— Deci ce vrei să faci?

Reacher nu răspunse. Lăsă binoclul în poala lui Turner, porni motorul şi privi în spate peste umăr. Trecu peste marcajele de delimitare şi intră pe banda de trafic, parcurse rampa de ieşire de pe 101 şi intră pe 134, alăturându-se traficului lent. Se uita înainte după prima ieşire, care, după socoteala lui, urma să apară foarte repede şi avea să fie Vineland Avenue. Şi aşa era, având de ales încotro s-o ia: spre nord sau spre sud. Reacher se deplasă foarte încet prin aglomeraţie, frustrat, şi o luă spre sud, de-a lungul marginii mai înalte a cartierului, trecând de primul racord, de al doilea şi mergând înainte o sută de metri, până când văzu în faţă restaurantul non-stop, scăldat în lumină.

Chiar atunci, fata traversa Vineland spre local.

Încetini şi o lăsă să treacă la cincizeci de metri în faţa lui, apoi o urmări în timp ce intra în parcarea restaurantului. Într-un colţ se afla un grup de adolescenţi, să fi fost opt în total, băieţi şi fete, stăteau şi ei pe-acolo în umbre şi în aerul nopţii, fără vreun scop anume, glumind, grozăvindu-se şi fălindu-se, aşa cum fac copiii. Fata se îndreptă spre ei. Până la urmă, poate că nu venise să mănânce. Poate mâncase acasă. Ceva din frigider, încălzit la microunde. Şi poate că asta era viaţa ei socială de după cină. Poate că venise la un loc de întâlnire obişnuit, ca să se alăture grupului în locul lor preferat, să petreacă timpul şi să se distreze, toată noaptea.

Ceea ce era OK. Numărul mare oferă siguranţă.

Fata se apropie de ceilalţi copii şi se auziră comentarii spumoase spuse cu mină serioasă, saluturi, râsete şi câteva glumiţe frivole. Lui Reacher i se termina drumul, aşa că luă o decizie de moment şi intră în parcare, oprind în colţul opus. Fata

continua să vorbească. Limbajul ei nonverbal era relaxat. Aceştia erau prietenii ei. O plăceau. Asta era limpede. Nu exista niciun pic de stinghereală.

Dar, după zece minute, fata se îndepărtă de ei, corpul ei transmiţând parcă mesajul „acum, mă duc înăuntru”, şi nimeni nu veni după ea, iar ea nu se arătă dezamăgită. Ba chiar aproape că dimpotrivă. Lăsa impresia că îi făcuse plăcere compania lor, cu siguranţă, dar acum era pregătită să se bucure de ea însăşi. La fel de sigur. Ca şi cum pentru ea ar fi fost acelaşi lucru.

— E o singuratică, spuse Turner.

— Şi înaltă, replică Reacher.

— Asta nu înseamnă neapărat ceva.

— Ştiu.

— Nu putem să rămânem aici.

— Vreau să mă duc înăuntru.

— Fără întâlniri şi salutări. Nu încă.

— Nu vorbesc cu ea.

— O să-i atragi atenţia.

— Doar dacă indivizii ăia văd maşina asta în faţă.

Turner nu spuse nimic. Reacher o văzu pe fată cum deschide uşa şi intră. Localul era construit în stil tradiţional, din oţel inoxidabil, cu falduri şi încreţituri şi linii de accentuare triplă, ca un vechi vagon de cale ferată, şi litere din neon configurate în manieră Art Deco. Înăuntru părea să fie aglomerat. Perioada de vârf, între meniurile speciale la preţuri reduse şi băutorii de cafea de la orele târzii ale serii. Reacher ştia totul despre tipul ăsta de restaurant. Le cunoştea ritmul. Petrecuse în ele sute de ore.

— Doar te duci şi observi, zise Turner.

— De acord, spuse Reacher.

— Fără contact.

— De acord.

— OK, du-te. Ascund maşina undeva şi aştept. Să nu intri în vreun bucluc.

— Nici tu.

— Mă suni când ai terminat.

— Mulţumesc, spuse Reacher.

Coborî şi traversă parcarea. Se auzeau maşinile de pe Vineland şi un avion pe cer. Auzi grupul de adolescenţi care

pălăvrăgeau şi râdeau. Auzi Range Roverul plecând din spatele lui. Se opri o secundă şi respiră adânc.

Apoi trase de uşa restaurantului şi intră.

Interiorul era şi el construit în stil tradiţional, la fel ca exteriorul, cu separeuri la stânga şi la dreapta şi o tejghea pe toată lăţimea sălii drept înainte, cam la doi metri de peretele din spate, în care se vedea o deschidere de acces spre bucătărie, iar în rest era acoperit cu oglinzi. Separeurile aveau banchete din vinilin, iar în faţa tejghelei era un lung şir de taburete cromate şi în culori pastel, la fel ca maşinile decapotabile din anii 1950, în vreme ce podeaua era acoperită cu linoleum, iar toate suprafeţele orizontale erau acoperite cu melamină roz, bleu sau galben-pal, cu un model, ca nişte însemnări mici cu creionul, care, ţinând cont de contextul desuet, îl făceau pe Reacher să se gândească la ecuaţii oculte nesfârşite legate de bariera sunetului sau bomba cu hidrogen.

La tejghea era un individ gârbovit şi cărunt, iar pe partea dreaptă a sălii lucra o chelneriţă blondă de vreo patruzeci de ani, în timp ce pe dreapta servea o chelneriţă brunetă de vreo cincizeci de ani, ambele foarte solicitate, pentru că localul era mai bine de trei sferturi plin. Toate separeurile de pe stânga erau ocupate, unele de oameni care mâncau la sfârşitul unei zile de muncă, altele de persoane care mâncau înaintea unei nopţi petrecute în oraş, un separeu fiind ocupat de un cvartet de hipsteri[12], preocupaţi să fie cât mai autentici. Pe partea dreaptă erau două separeuri libere, iar la tejghea se vedeau nouăsprezece spinări de clienţi şi cinci locuri libere.

Fata era la marginea dreaptă a tejghelei, aşezată pe ultimul taburet, care parcă-i aparţinea, ca şi cum locul acela era un bar, iar ea îi fusese client regulat în ultimii cincizeci de ani. Avea în faţă tacâmuri de argint şi un şerveţel, plus un pahar cu apă, dar încă nu i se adusese mâncarea. Lângă ea era un loc gol, după care era un individ aplecat deasupra farfuriei şi un altul, şi un altul, următorul taburet gol fiind la nouă locuri distanţă. Reacher se gândi că ar putea s-o vadă mai bine dintr-unul din separeurile goale, dar tipul ăsta de restaurant avea propria etichetă, potrivit căreia clienţii singuri care ocupau separeurile pentru patru

[12] *Hipster* – Persoană care admiră și adoptă ultimele tendințe în modă, tehnologie, stil etc., în special tendințe pe care le percepe ca fiind neconvenționale sau nonconformiste.

persoane la ore de vârf nu erau priviţi cu ochi buni.

Aşa că Reacher stătea în prag, nesigur, şi o chelneriţă blondă de pe stânga sălii se milostivi de el şi făcu un ocol, încercând să afişeze un zâmbet de bun venit, dar era obosită şi nu prea i-a reuşit. Îi spuse în schimb, cu o privire plictisită şi neinteresată, de-a dreptul absentă:

— Luaţi loc unde doriţi şi cineva va veni imediat să vă servească.

După care plecă agitată la treaba ei, iar Reacher se gândi că „unde doriţi” includea şi separeurile cu patru locuri, aşa că se întoarse la dreapta şi făcu un pas.

Fata îl privea în oglindă.

Şi îl privea cât se poate de făţiş. Ochii ei priveau direct într-ai lui, în zidul îmbrăcat în oglinzi, prin intermediul reflexiilor, refracţiilor, unghiurilor de incidenţă şi ale tuturor celelalte chestii învăţate la orele de fizică din liceu. Fata nu-şi îndepărtă privirea nici atunci când el se uită drept la ea.

„Fără contact”, promisese el.

Se mişcă pe partea dreaptă a localului şi ocupă un separeu gol aflat chiar în spatele ei. Ca s-o vadă cel mai bine, se rezemă cu umărul de geam, stând cu spatele la restul încăperii, lucru care nu-i plăcea, dar nu avea de ales. O chelneriţă brunetă îi aduse un meniu şi, cu un zâmbet la fel de şters ca al blondei, îl întrebă:

— Apă?

— Cafea, răspunse el.

Fata continua să se uite la el în oglindă.

Nu-i era foame, pentru că masa cu care-i făcuse cinste Lozano în West Hollywood fusese un festin regesc. Aşa că dădu meniul la o parte. Bruneta nu se arătă încântată de gestul lui, care însemna că nu va comanda nimic. Reacher avu sentimentul că nu o va vedea din nou prea curând. Prin urmare, nu va avea parte de un supliment gratuit de cafea.

Fata îl privea în continuare.

Gustă cafeaua. Era OK. Omul de la tejghea îi aduse fetei o farfurie, iar ea întrerupse contactul vizual atât cât să-i spună ceva acestuia, care-l făcu să zâmbească. Avea numele brodat pe buzunarul uniformei: Arthur. Îi răspunse fetei, care zâmbi, şi se îndepărtă de ea.

Apoi fata îşi luă tacâmurile şi şerveţelul cu o mână şi farfuria

cu cealaltă, se dădu jos de pe taburet şi veni la separeul lui Reacher, zicând:

— Te superi dacă mă aşez şi eu aici?

Capitolul 53

Fata îşi puse tacâmurile şi şerveţelul pe masă, apoi şi farfuria, după care se duse iar la tejghea ca să-şi aducă paharul cu apă. Îi făcu semn cu mâna tipului pe care-l chema Arthur şi arătă spre separeu, ca şi cum i-ar fi spus „M-am mutat aici”, după care se întoarse cu paharul şi-l puse lângă farfurie. Se aşeză şi se mută pe bancheta de vinilin până ajunse vizavi de Reacher. De aproape, fata arăta la fel ca de la distanţă, numai că toate detaliile erau mai clare. Îndeosebi ochii, care păreau să colaboreze bine cu gura, în ceea ce priveşte expresia sarcastică.

— De ce ai vrea să te aşezi la masa mea? o întrebă el.

— De ce n-aş vrea? răspunse ea.

— Nu mă cunoşti.

— Eşti periculos?

— Aş putea fi.

— Arthur are sub tejghea un Colt Python, cam vizavi de locul unde stai tu. Şi mai are unul la celălalt capăt. Ambele sunt încărcate. Cu gloanţe Magnum de 357. Care ies din ţevi de douăzeci de centimetri.

— Mănânci mult pe-aici?

— Practic, toate mesele, dar un cuvânt mai potrivit ar fi des. Nu mult. Mult se referă la cantitate, iar eu prefer porţiile mici.

Reacher nu zise nimic.

— Scuze, spuse ea. Nu mă pot abţine. Sunt pedantă de felul meu.

— De ce ai vrut să vii la masa mea? o întrebă el.

— De ce ţi-am văzut maşina de trei ori azi?

— Când a fost a treia oară?

— Mai exact, a fost prima oară. Am fost la cabinetul avocatului.

— De ce?

— Din curiozitate.

— Legată de ce?

— De motivul pentru care vedem aceleaşi maşini de trei ori pe zi.

— Vedeţi?

— Noi, cei care suntem atenţi, spuse ea. Nu face pe prostul, domnule. Se întâmplă ceva în cartier şi am dori să ştim despre ce e vorba. Şi tu pari un om care ar putea să ne spună. Te-am întrebat frumos.

— De ce crezi că eu aş putea să-ţi spun?

— Pentru că eşti unul dintre ei, te plimbi toată ziua prin preajmă cu maşina, tragi cu ochiul.

— Ce crezi că se întâmplă? o întrebă Reacher.

— Ştim că sunteţi cu toţii la cabinetul avocatului. Şi ştim că sunteţi cu toţii pe strada mea. Aşa că bănuim că cineva de pe strada mea e clientul avocatului şi că cei doi sunt împreună într-o afacere necurată.

— Cine de pe strada ta?

— Asta-i marea întrebare, nu-i aşa? Depinde cât de înşelătoare e manevra pe care o faci cu locurile de parcare. Noi credem că ai vrea să fii aproape de ţintă, dar nu chiar în faţa ei, pentru că ar fi prea evident. Dar cât de aproape? Asta e ceea ce nu ştim. Ai putea să ţii sub urmărire o mulţime de case diferite, dacă te mişti câte puţin pe stradă, la dreapta sau la stânga.

— Cum te cheamă? o întrebă Reacher.

— Ţi-aduci aminte de acel Colt Python?

— Încărcat.

— Mă numesc Sam[13].

— Sam şi mai cum?

— Sam Dayton. Tu cum te numeşti?

— Chiar asta e tot ce ştii despre operaţiunea de pe strada ta?

— Nu ne lăuda prea tare, că ni se urcă la cap. Cred că ne-am descurcat foarte bine să deducem şi-atât. Cu toţii aveţi buzele foarte strânse în privinţa asta. O expresie fainã, nu? Cu buzele strânse? Dar vă trădează felul cum vă mişcaţi maşinile între cabinetul de avocatură şi casa unde locuiesc eu. Înţeleg de ce o faceţi, dar vă deconspiră conexiunea.

— Nimeni nu ţi-a vorbit despre asta?

— De ce ar face-o?

— Mama ţi-a spus ceva?

— Ea nu e atentă. E foarte stresată.

— De ce?

— De toate.

— Dar tatăl tău?

— Nu am aşa ceva. Adică, evident că trebuie să am un tată biologic, dar nu l-am cunoscut niciodată.

— Fraţi sau surori?

---

[13]Aluzie la Sam Colt, inventatorul şi producătorul pistolului Colt Python.(N.t.)

— Nu am niciunul.

— Cine crezi că suntem? o întrebă Reacher.

— Agenţi federali, evident. De la DEA, ATF[14] sau FBI. Aici suntem în Los Angeles. Întotdeauna e vorba de droguri, arme sau bani.

— Câţi ani ai?

— Aproape cincisprezece. Încă nu mi-ai spus cum te cheamă.

Reacher, zise şi o privi cu mare atenţie.

Dar nu sesiză nicio reacţie. Nicio scânteie. Niciun moment de „aha!”. Sau un moment de „OMG!!”, aşa cum Reacher înţelesese că ar fi mai probabil la copii. Numele lui nu însemna nimic pentru ea. Absolut nimic. Nu fusese pomenit în prezenţa ei.

— Deci, îmi spui ce se întâmplă? întrebă fata.

— Vezi că ţi se răceşte mâncarea. Asta se întâmplă. Pune mâna şi mănâncă.

— Tu nu mănânci?

— Deja am mâncat.

— Atunci, de ce ai venit?

— Pentru decor.

— Arthur e foarte mândru de el. De unde eşti?

— Mă mişc de colo-colo.

— Deci eşti agent federal.

Şi începu să mănânce ceva din farfurie, despre care Reacher putea să parieze că în meniu era anunţat drept *Plăcintă cu carne ca la mama acasă.* Mirosul de carne tocată de vită şi de ketchup era inconfundabil. Ştia totul despre acest gen de restaurante. Petrecuse sute de ore în ele şi mâncase cam toate felurile de mâncare pe care acestea le aveau de oferit.

Fata spuse:

— Deci am dreptate? insistă fata. Sunt avocatul şi un client de-ai lui?

— Parţial, spuse Reacher. Dar nu există nicio afacere dubioasă între ei. E vorba mai degrabă de un tip care ar putea să-l viziteze pe unul dintre ei. Sau pe amândoi.

— O a treia parte? Implicată în conflict?

— Cam aşa ceva.

---

[14] *ATF* (Acronimul agenţiei *Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives*) – Agenţie aflată în subordinea Departamentului American al Justiţiei. (N.t.)

— Deci va fi o ambuscadă? Îl aşteptaţi pe individ să apară? O să-l arestaţi pe strada mea? Asta ar fi foarte cool. Doar să nu se întâmple la cabinetul de avocatură. Poţi să alegi unde? Dacă poţi, vrei s-o faci pe strada mea? Oricum, ar trebui să te gândeşti la chestia asta. Pe stradă ar fi mai puţin riscant. Mallul ăla mic e aglomerat. Tipul e periculos?

— Ai văzut pe cineva prin zonă?

— Doar oamenii voştri. Stau în maşinile lor şi se privesc, toată ziulica. Plus echipajele voastre mobile. Tipul în Malibu-ul argintiu vine mult pe-aici.

— Mult?

— Frecvent, am vrut să zic. Sau des. Şi cei doi tipi din maşina închiriată. Şi voi doi în Range Rover. Dar n-am văzut vreun bărbat de unul singur, care să pară periculos.

— Care doi tipi din maşina închiriată?

— Unul dintre ei are capul de o formă amuzantă. Şi urechi ciuntite.

— Ciuntite?

— La început, de la distanţă, am crezut că sunt doar mici. Dar, de aproape, se vede c-au fost tăiate. În formă de hexagon.

— Când te-ai apropiat tu aşa de mult de individul ăla?

— În după-amiaza asta. Era pe trotuarul din faţa casei mele.

— A spus ceva?

— Absolut nimic. Dar de ce ar fi spus? Nu sunt nici avocat, nici client, şi nu am niciun conflict cu nimeni.

— Nu sunt autorizat să-ţi spun prea multe, dar cei doi tipi nu sunt cu noi, îi spuse Reacher. Nu sunt ai noştri, OK? De fapt, s-ar putea ca ei să constituie o parte a problemei. Aşa că ţine-te departe de ei. Şi spune-le şi prietenilor tăi.

— Nu mai e aşa de cool, zise fata.

În acel moment, telefonul lui Reacher sună. Fiind neobişnuit să aibă la el un telefon, la început presupuse că era al altcuiva. Prin urmare, îl ignoră. Dar fata se uită ţintă la buzunarul lui până când îl scoase de acolo. Numărul memorat al lui Turner apăruse pe ecran.

Se scuză şi răspunse.

Turner respira cu dificultate şi îi spuse:

— Vin înapoi şi am nevoie de tine în faţa restaurantului, imediat.

Un fel de emoţie încordată se simţea în glasul ei.

Aşa că Reacher închise convorbirea şi o lăsă pe Sam Dayton singură în separeu, ieşi şi se grăbi să traverseze parcarea până la stradă. Un minut mai târziu văzu nişte faruri departe, spre stânga lui, distanţate şi la înălţime, venind repede spre el. Era vechiul Range Rover, venind dinspre sud, în mare grabă. Deodată, farurile îl luminară şi maşina frână brusc lângă el, iar Reacher trase repede uşa şi se urcă la bord.

— Ce-ai păţit? o întrebă el.

— Situaţia a cam scăpat de sub control, răspunse Turner.

— Cât de rău?

— Tocmai am împuşcat pe cineva.

Capitolul 54

Turner o luă pe Ventura Freeway spre vest şi spuse:

— M-am gândit că, între timp, cabinetul de avocatură s-o fi închis deja şi, odată cu el, tot mallul şi, prin urmare, mi-am zis că şi tipii care stăteau de pază vor fi plecat, aşa că m-am dus să arunc o privire, fiindcă sunt lucruri pe care poate o să fie nevoie să le ştim în viitor, inclusiv ce fel de încuietori are cabinetul şi ce fel de alarmă. Apropo, sunt amândouă destul de simple. Dacă trebuie, poţi să te strecori cinci minute acolo. Pe urmă, m-am uitat pe hartă ca să văd cum pot să ajung mai uşor pe Mulholland Drive, fiindcă mereu mi-am dorit să merg cu maşina pe Mulholland Drive, ca un soldat dintr-un film, şi mi-am zis că, dacă fata e în local, ca şi tine, ca să-şi ia cina, atunci va rămâne acolo cel puţin treizeci de minute, ceea ce-mi dădea răgazul ca să-mi fac excursia personală. Prin urmare, am plecat.

— Şi? spuse Reacher, doar ca s-o facă să continue.

Să împuşti pe cineva e stresant, iar stresul e o chestie complexă. Oamenii reacţionează la stres în moduri diferite. Unii se închid în ei, alţii se eliberează vorbind. Se gândi că ea făcea parte din a doua categorie.

— Am fost urmărită, zise ea.

— Asta a fost o prostie, spuse el, pentru că ei nu-i plăcea să fie aprobată automat.

— L-am depistat devreme. Erau faruri în spatele lui şi am văzut că era un singur tip. Un singur şofer, fără nimeni lângă el. Aşa că nu i-am dat prea mare atenţie. Sunt mulţi cei care îndrăgesc Mulholland Drive, aşa că nu m-a deranjat că mergea în aceeaşi direcţie.

— Atunci, ce te-a deranjat?

— Faptul că mergea cu aceeaşi viteză. Ceea ce e nefiresc. Viteza e o chestie personală. Iar eu merg destul de încet, de cele mai multe ori. De obicei, maşinile se adună în spatele meu sau mă depăşesc. Dar omul ăsta era mereu acolo. De parcă l-aş fi tractat. Şi ştiam că nu era nici de la Poliţia Militară, nici de la FBI, pentru că ăia nu ştiu ce maşină avem, deci, trebuia să fie ceilalţi prieteni ai noştri, doar că era un singur tip în maşină, nu doi, ceea ce însemna ori că nu era niciunul dintre ei, ori că se despărţiseră şi vâna fiecare pe cont propriu, dar, oricum, timpul trecea foarte repede, în filme se spune că pe Mulholland lucrurile o iau razna foarte repede, aşa că m-am gândit c-ar fi

bine să mă opresc la primul refugiu, ca un fel de mesaj, să-i dau de veste că l-am observat, ceea ce i-ar fi lăsat de ales, ori să accepte cu eleganţă înfrângerea şi să-şi continue drumul, ori să piardă ca un nemernic şi să se oprească ca să mă hărţuiască în persoană.

— Şi a oprit?

— Bineînţeles c-a oprit. Era al treilea dintre cei patru din maşina cu tabla îndoită de azi-dimineaţă. Ăla căruia tu îi spui şoferul din prima seară. S-au separat şi vânează solo.

— Mă bucur c-a fost el, şi nu celălalt.

— Lasă că şi el a fost destul de rău.

— Cât de rău?

— Foarte rău.

— Prostii, zise Reacher. Nu merita să strici mâncarea pe el. El a fost al doilea pe care l-am lovit. Ceea ce-l face să fie mai prost decât cel care tocmai ne-a făcut cinste cu o cină.

— L-am dovedit, spuse Turner. A fost ca şi cum ai lua o acadea de la un copilaş.

— Ce anume i-ai luat?

— Avea pistol.

— Asta ar mai echilibra forţele puţin.

— Aşa a fost, dar numai pentru trei sferturi de secundă, după care n-a mai avut pistol, ceea ce însemna că pistolul era la mine şi o voce din capul meu ţipa: *pericol, pericol, pericol, ocheşte în centru, bang* şi am clipit şi am aflat că îl împuşcasem, drept în inimă. Tipul era mort înainte să atingă pământul.

— Şi acum ai nevoie de mine pentru ce?

— Vrei să-mi spui că nu oferi consiliere?

— Aici nu e vorba de pregătire fizică.

— Din fericire, sunt militar profesionist şi n-o să am nevoie de consiliere.

— Atunci, cu ce te pot ajuta?

— Trebuie să mă ajuţi să mut cadavrul. Nu-l pot ridica.

Mulholland arăta exact ca în filme, doar că de dimensiuni mai mici. Se apropiară de locul faptei cu precauţie, ca nişte soldaţi, pregătiţi să se oprească dacă refugiul era liber, dar la fel de pregătiţi să-şi continue drumul dacă vedeau lanterne aprinse şi auzeau staţii radio de poliţie. Dar nu văzură şi nu auziră nimic, aşa că se opriră. Traficul pe şosea era lejer. Pitoresc, dar nu şi practic.

Însă priveliştea nocturnă de la marginea drumului era spectaculoasă.

— Nu de-asta am venit, Reacher, spuse Turner.

Mortul zăcea pe pământ, aproape de colţul din faţă al maşinii sale. Avea genunchii îndoiţi pieziş, dar în rest era culcat pe spate. Nu încăpea nicio îndoială: era şoferul din prima seară. Cu o gaură în piept.

— Ce pistol a fost? o întrebă Reacher.

— Glock 17.

— Care unde este acum?

— Şters şi înapoi în buzunarul lui. Deocamdată. Trebuie să ne gândim cum jucăm piesa asta.

— Sunt doar două posibilităţi, spuse Reacher. Ori cei de la poliţia din Los Angeles îl găsesc mai devreme, ori îl găsesc mai târziu. Cel mai bine cred c-ar fi să-l aruncăm în râpă. Ar putea să zacă acolo şi o săptămână. E posibil să fie mâncat de animale. Sau măcar să-l ciugulească sau să-l ronţăie, mai ales degetele. Dacă-l ascundem în maşină, e mult mai rău. Nu contează dacă facem să pară c-a fost sinucidere sau crimă, pentru că primul lucru pe care-l vor face va fi să-i ia amprentele, iar din acel moment cei de la Fort Bragg o vor lua razna şi toată povestea asta se va descâlci de la celălalt capăt.

— Cu alte cuvinte, nu de la capătul nostru. Şi tu nu vrei asta.

— Tu vrei?

— Eu vreau doar să fie descâlcită. Nu-mi pasă cine o face.

— Atunci, eşti cea mai puţin sălbatică persoană pe care-am cunoscut-o vreodată. Te-au defăimat în modul cel mai jegos cu putinţă. Ar trebui să le tai capetele cu un cuţit pentru unt.

— N-a fost mai rău decât ceea ce au spus despre tine, cu Big Dog.

— Exact. Tocmai mă gândeam să mă opresc undeva să-mi cumpăr un cuţit pentru unt. Aşa că dă-mi o şansă să fiu fairplay cu ei. Câteva zile petrecute în râpă n-o să facă rău nimănui. Pentru că, dacă nu rezolvăm noi problema, personal, o vor face cei de la LAPD sau de la Fort Bragg, poate săptămâna viitoare, când or să-l găsească în sfârşit pe individul ăsta. În oricare dintre variante, totul se va descâlci.

— OK.

— Şi ne rămâne şi pistolul.

Pe care-l şi luară, împreună cu portofelul şi celularul. Apoi,

Reacher îl înşfăcă pe tip de piepţii hainei, îl ridică de la pământ şi se apropie de marginea prăpastiei atât cât îndrăzni. Majoritatea aruncărilor de cadavre în râpe eşuează. Corpurile rămân înţepenite mai jos cu circa doi metri, chiar pe pantă. Din cauza lipsei de înălţime şi de distanţă. Aşa că Reacher îl învârti pe individ în jur, aşa cum face un aruncător de ciocan la atletism, efectuând două rotaţii complete, mai jos pe partea cu solul, mai sus deasupra râpei, după care îi dădu drumul propulsându-l în întuneric. Auzi pârâiturile copacilor deranjaţi, uruitul pietrelor şi apoi nu se mai auzi mai nimic, în afară de vâjâitul de fundal al văii de mai jos.

Întoarseră în refugiu şi făcură cale întoarsă, prin canionul Laurel spre autostradă. Reacher conducea. Turner desfăcu Glock-ul şi-l verifică, apoi îl asamblă la loc şi-l puse în buzunar, având un glonţ de nouă milimetri în camera cartuşului şi alte cincisprezece în încărcător.

Apoi deschise portofelul. Avea aceeaşi încărcătură ca şi celelalte. Un teanc gros de bancnote de douăzeci, câteva bancnote mai mici, un teanc de carduri de credit valabile şi neexpirate şi un permis de conducere din Carolina de Nord, cu poza individului pe el. Îl chema Jason Kenneth Rickard şi îşi încheiase sejurul terestru cu doar o lună înainte să împlinească douăzeci şi nouă de ani. Nu era donator de organe.

Telefonul lui era un obiect ieftin, similar celor două cumpărate de Reacher şi Turner la farmacie. Fără îndoială, un telefon cu cartelă, nelocalizabil, alocat unei anume misiuni. În agendă erau doar trei numere, primele două etichetate *Pete L* şi *Ronnie B,* care erau evident Lozano şi Baldacci, iar la al treilea număr scria doar *Shrago.* Istoricul de apeluri arăta o activitate foarte redusă. Niciun apel format, doar trei primite, toate de la Shrago.

— Shrago trebuie să fie individul solid cu urechile mici, spuse Turner. Se pare că el deţine rolul de comandant de grupă.

— Nu sunt mici, zise Reacher. Au fost tăiate.

— Ce anume?

— Urechile.

— De unde ştii?

— Fata mi-a zis. Le-a văzut de aproape.

— Ai vorbit cu ea?

— Ea a iniţiat contactul, în restaurant.

— De ce a făcut asta?

— Crede că suntem agenţi federali. E curioasă de ceea ce se întâmplă pe strada ei. A crezut că am putea să-i dăm detalii.

— Unde l-a văzut pe tipul cu urechile?

— În capătul aleii de la casa ei.

— Nu ştie cu adevărat ce se întâmplă?

— Nici măcar despre procesul de paternitate. Numele meu n-a însemnat nimic pentru ea. E clar că maică-sa nu i-a spus despre afidavit. Nu ştie nici măcar că mama ei e clienta avocatului. Crede că e vorba de unul dintre vecinii ei.

— Nu trebuia să vorbeşti cu ea.

— N-am avut de ales. S-a aşezat singură la masa mea.

— Cu un om totalmente necunoscut?

— Se simte în siguranţă în localul ăla. Omul de la tejghea pare să aibă grijă de ea.

— Cum ţi s-a părut?

— E un copil simpatic.

— E al tău?

— Până acum, e cel mai bun candidat. E cam la fel de ciudată ca mine. Dar tot nu-mi aduc aminte de o femeie în Coreea. Nu ultima dată când am fost acolo.

— Urechi tăiate?, spuse Turner.

— Ca nişte mici hexagoane, zise Reacher.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— Nici eu.

Reacher scoase telefonul şi formă numărul lui Edmonds. Era nouă seara pe Coasta de Vest, ceea ce însemna miezul nopţii pe Coasta de Est, dar era sigur că o să-i răspundă. Era o idealistă. Tonul de apel se auzi de şapte ori, apoi Edmonds ridică, răguşită ca şi înainte, iar Reacher o întrebă:

— Ai un pix?

Edmonds răspunse:

— Şi hârtie.

— Vreau să mai verifici două nume la CRU. Aproape sigur din aceeaşi companie de logistică de la Fort Bragg, dar am nevoie de o confirmare. Primul este Jason Kenneth Rickard şi al doilea un tip căruia i se spune Shrago. Nu ştiu dacă e numele de botez sau de familie. Încearcă să obţii nişte informaţii despre el. Se pare că are urechile mutilate.

— Urechile?

— Da, chestiile alea de pe părţile laterale ale capului.

— Am vorbit cu maiorul Sullivan în seara asta. Cei de la biroul Secretarului Armatei fac presiuni pentru o rezolvare rapidă a chestiunii cu Rodriguez.

— Renunţarea la acuzaţii ar fi o soluţie foarte rapidă.

— N-are să se întâmple una ca asta.

— OK, las' pe mine, spuse Reacher.

Închise convorbirea şi puse telefonul în buzunar, după care reîncepu să ţină volanul cu ambele mâini. Bulevardul Laurel Canyon era un nume tembel pentru drumul pe care se aflau. Era în canionul Laurel, desigur, care-şi şerpuia parcursul îngust şi deluros către o destinaţie foarte pitorească şi căutată, dar nu era un bulevard. Bulevardul este o arteră de circulaţie largă, dreaptă, frumos aranjată, având adesea pe margini arbori ornamentali sau alte elemente de decor. Din cuvântul franţuzesc vechi *boullewerd,* care înseamnă parapet, pentru că de-acolo a venit ideea. Un bulevard era partea superioară a unui sistem de fortificaţii, lungă, largă şi plată, ideală pentru plimbări.

Apoi, ieşiră pe Ventura Boulevard, care nu era la fel ca Ventura Freeway, dar cel puţin era larg şi drept. Ventura Freeway se afla înaintea lor, Universal City la dreapta şi Studio City la stânga.

— Stai! spuse Reacher.

— De ce? întrebă Turner.

— Avocatul lui Big Dog era în Studio City. Chiar pe Ventura Boulevard. Îmi amintesc din afidavit.

— Şi?

— Poate că nici încuietorile şi alarma lui nu sunt aşa de grozave.

— Ăsta e un pas mare, Reacher. Ar însemna un număr important de fărădelegi suplimentare acolo.

— Hai măcar să aruncăm o privire.

— Aş fi complicele tău.

— Ai drept de veto, spuse Reacher. Două degete pe un buton, ca o lansare de armament nuclear.

Întoarse la stânga şi rulă de-a lungul drumului. Deodată, sună un telefon. Un tril răsunător, electronic, ca o pasăre cântătoare dementă. Nu era telefonul lui, nici al lui Turner, ci al lui Rickard, de pe bancheta din spate, de lângă portofelul golit al acestuia.

Capitolul 55

Reacher opri maşina, scotoci în jur şi luă telefonul. Telefonul scotea un tril puternic şi vibra în mâna lui. Pe ecran scria *Sosire apel,* ceea ce era o informaţie superfluă, ţinând cont de tril şi vibraţie, dar mai scria şi *Shrago,* o informaţie utilă. Reacher deschise telefonul, îl duse la ureche şi spuse:

— Alo?

O voce zise:

— Rickard?

— Nu, spuse Reacher. Nu e Rickard.

Tăcere. Reacher spuse:

— Dar ce credeai? O gaşcă de magazioneri împotriva meseriaşilor de la 110 PM? Suntem trei contra trei. Ca la un antrenament de baseball. Şi doar tu ai mai rămas. Eşti singur-singurel acum. Şi eşti următorul pe listă. Cum te simţi când ştii asta?

Tăcere.

Reacher continuă:

— Dar n-ar fi trebuit să te pună în postura asta. A fost nedrept. Ştiu asta. Ştiu cum sunt ăia de la Pentagon. Nu sunt indiferent faţă de soarta ta. Te pot ajuta să scapi.

Tăcere.

Reacher zise:

— Spune-mi numele lor, du-te imediat înapoi la Bragg şi o să te las în pace.

Tăcere. Apoi un *bip-bip-bip* grăbit în difuzor şi *Apel întrerupt* pe ecran. Reacher aruncă telefonul pe bancheta din spate şi spuse:

— O să-l rog de două ori, dar a treia oară nu-l mai rog.

Îşi continuară drumul cu maşina şi ajunseră la Studio City, aglomerat şi agitat. Bulevardul era mărginit de sedii de firme, unele având clădiri separate, altele îngrămădite în malluri asemănătoare cu cel din North Hollywood, cu unele clădiri şi magazine deservite de servicii comune, altele situate izolat în spatele unor parcări proprii. Numerele erau greu de văzut, pentru că o mulţime de vitrine erau întunecate. Făcură două viraje grăbite, intrând şi ieşind din parcări unde nu aveau ce căuta. Dar ajunseră după scurt timp la locul potrivit. Era un mall de culoarea lămâilor verzi, cu o lungime de cinci unităţi. Avocatul lui Big Dog se afla în unitatea din centru.

Numai că nu era acolo.

Unitatea centrală era ocupată de un consilier de impozite. *Se Habla Espanol* plus cam vreo sută de alte limbi.

— Lucrurile se schimbă în şaisprezece ani, spuse Turner. Oamenii ies la pensie.

Reacher nu spuse nimic.

— Eşti sigur că asta e adresa corectă? întrebă Turner.

— Crezi că m-am înşelat?

— Poţi fi iertat pentru asta.

— Mulţumesc, dar sunt sigur.

Reacher se apropie ca să se uite mai atent. Stilul locului nu era ultramodern. Anunţurile, mesajele, laudele şi promisiunile erau toate uşor desuete. Avocatul nu ieşise de curând la pensie.

Se vedea o lumină în spate.

— Lumina aia e pe un temporizator, spuse Turner. Pentru securitate. Nu e nimeni acolo.

— E iarnă, spuse Reacher. Începe sezonul impozitelor. Tipul e înăuntru.

— Şi?

— Am putea să vorbim cu el.

— Despre ce? Trebuie să primeşti o returnare de impozite?

— Măcar pentru că-i retransmite corespondenţa avocatului. Poate chiar îl cunoaşte. Poate că avocatul a rămas proprietarul locului.

— Poate că avocatul a murit acum zece ani. Sau s-a mutat în Wyoming.

— Nu putem afla decât într-un singur fel, spuse Reacher.

Se apropie şi bătu în geam, zicând:

— La ora asta din noapte, ar fi mai bine să vorbeşti tu.

Julieta îl sună pe Romeo, pentru că o parte dintre responsabilităţi erau ale lui, şi spuse:

— Shrago îmi spune că Reacher are telefonul lui Rickard. Şi presupun că are şi pistolul lui. Şi ştie că lucrează la depozite la Fort Bragg.

— Din cauza biografiei lui Zadran, zise Romeo. A fost uşor de făcut legătura.

— Am rămas cu un singur om. Aproape că suntem lipsiţi de apărare.

— Shrago are totuşi o anumită valoare.

— Împotriva lor? Am pierdut trei oameni.
— Eşti îngrijorat?
— Fireşte că sunt. Pierdem.
— Ai vreo sugestie?
— E timpul, zise Julieta. Ştim care e ţinta lui Reacher. Ar trebui să-i dăm permisiunea lui Shrago.

O vreme, se părea că Turner avusese dreptate şi că nu era nimeni acolo, doar o luminiţă pe un temporizator de securitate, dar Reacher continuă să bată până când un individ apăru făcând semne de uşuială cu braţele. Reacher replică şi el cu mişcări prin care-l chema la uşă, ceea ce produse un blocaj, tipul mimând „nu primesc vizite nocturne”, iar Reacher, simţindu-se ca puştiul din film care e trimis acasă la doctor în toiul nopţii, încerca să-i sugereze prin gesturi: „Vino repede, bătrânul Jeb e îngropat de viu într-un vraf de formulare de impozit W9”. Iar tipul cedă primul. Pufni exasperat şi se apropie de intrare cu paşi apăsaţi. Descuie şi deschise uşa. Era un bărbat asiatic tânăr. Abia trecut de treizeci de ani, probabil. Avea pantaloni gri şi o vestă roşie.
— Ce vreţi? întrebă el.
— Să ne cerem scuze, replică Turner.
— Pentru ce?
— Că te-am întrerupt. Ştim că timpul dumitale e preţios. Dar avem nevoie de cinci minute din acest timp. Pentru care am fi bucuroşi să-ţi plătim o sută de dolari.
— Cine sunteţi?
— Din punct de vedere tehnic, în acest moment, lucrăm pentru guvern.
— Pot să văd o legitimaţie?
— Nu.
— Dar vreţi să-mi daţi o sută de dolari.
— Doar dacă ai informaţii concrete.
— Pe ce subiect?
— Avocatul care a avut sediul ăsta înaintea ta.
— Ce-i cu el?
— Congresul ne cere să verificăm anumite tipuri de informaţii în minimum cinci moduri diferite şi am făcut patru dintre ele, aşa că sperăm că în seara asta vei fi numărul cinci, ca să putem merge acasă cu toţii.

— Ce fel de informaţie?

— Mai întâi de toate, ni se cere să te întrebăm, pur şi simplu ca o formalitate, ştii personal dacă subiectul investigaţiei noastre este viu sau mort?

— Da, ştiu.

— Şi cum e?

— Viu.

— Bun, spuse Turner. Ăsta-i doar un lucru de bază. Şi tot ce-avem nevoie acum este numele lui legal complet şi adresa curentă.

— Trebuia să veniţi la mine mai întâi, nu să mă lăsaţi al cincilea. Eu îi redirecţionez corespondenţa.

— Nu, mai întâi ne ocupăm de cele dificile. Ziua decurge mai uşor. La vale, nu la deal.

— Am să v-o scriu pe hârtie.

— Mulţumesc, spuse Turner.

— Trebuie să fie exactă, zise Reacher. Ştii cum sunt ăştia de la Congres. Dacă un tip scrie Avenue şi un altul scrie A-v-e, e posibil să nu fie luată în considerare.

— Nu vă faceţi griji.

Numele legal complet al avocatului era Martin Mitchell Ballantyne şi nu se mutase în Wyoming.

Adresa lui era tot în Studio City, Los Angeles, California. La o distanţă ce putea fi parcursă pe jos. Harta lui Turner o arătă a fi la capătul dinspre Ventura a arterei Coldwater Canyon Drive. Poate că acolo locuise tipul mereu.

Ceea ce însemna că fusese un avocat amărât. Adresa era o casă cu grădină, probabil din anii 1930, care suportase opt decenii de degradare. Trecuse de mult de starea jalnică. Acum era disperată. Ziduri verde-închis, ca mâzga, şi lumini galbene în ferestre.

— Nu-ţi face prea mari speranţe, spuse Turner. S-ar putea să refuze să ne primească. E cam târziu pentru o vizită.

— Văd că are luminile aprinse, spuse Reacher.

— Şi s-ar putea să nu-şi mai amintească nimic despre povestea ta. S-a întâmplat cu şaisprezece ani în urmă.

— Atunci, n-avem nimic de pierdut.

— Decât dacă o să considere că e vorba de o încercare de corupere a martorilor acuzării.

— Ar trebui s-o considere o depoziţie.

— Numai să nu fii surprins dacă ne trimite la plimbare.

— E un bătrân singuratic. Nu-şi doreşte nimic mai mult decât nişte vizitatori.

Ballantyne nici nu-i trimise la plimbare, dar nici nu se arătă prea fericit să-i vadă. Rămase în uşă, mai degrabă pasiv, de parcă îşi petrecuse o bună parte din viaţă deschizând uşa apartamentului la ore târzii ale serii, ca răspuns la solicitări urgente. Era un bărbat de statură mijlocie şi rezonabil de sănătos, abia trecut de şaizeci de ani. Dar părea obosit. Şi avea un fel de a fi lugubru. Avea înfăţişarea cuiva care cucerise lumea şi o pierduse. Pe buze avea o cicatrice, despre care Reacher bănuia că nu era consecinţa unei proceduri chirurgicale. Şi în spatele lui era o persoană pe care Reacher o luă drept soţie. Arăta la fel de posomorâtă, dar mai puţin pasivă şi mai vădit ostilă.

— Am dori să cumpărăm cincisprezece minute din timpul dumitale, dle Ballantyne, îi spuse Reacher. Cum vi s-ar părea o sută de dolari?

— Nu mai practic avocatura, răspunse tipul. Nu mai am licenţă.

— Pensionat?

— Exclus din barou.

— Când?

— Acum patru ani.

— Am dori să discutăm despre un caz vechi.

— De ce sunteţi interesaţi de el?

— Facem un film.

— Cât de vechi este cazul?

— Şaisprezece ani.

— Pentru o sută de dolari?

— Sunt ai dumitale, dacă-i vrei.

— Intraţi, spuse tipul. O să vedem dacă-i vreau.

Toţi patru o luară pe un hol îngust, intrând într-un living îngust, care avea mobilă mai bună decât s-ar fi aşteptat Reacher, ca şi cum Ballantyne se mutase acolo dintr-o locuinţă mai acătării. Cu patru ani în urmă, probabil. Exclus din barou, poate amendat, poate dat în judecată, poate intrat în faliment.

— Şi dacă nu-mi mai aduc aminte? întrebă Ballantyne.

— Tot primeşti banii, zise Reacher. Cu condiţia să faci un efort sincer.

— Despre ce caz e vorba?

— Cu şaisprezece ani în urmă ai scris un afidavit pentru un client cu numele Juan Rodriguez, cunoscut şi sub porecla de Big Dog.

Ballantyne se aplecă în faţă, hotărât să facă un efort sincer care să merite o sută de dolari, dar îşi aminti după un efort echivalent cu un dolar şi un sfert.

Se lăsă din nou pe spătarul fotoliului, spunând:

— Chestia cu armata?

Din voce se simţea că îşi aminteşte. Şi un fel de neplăcere. Ca şi cum nu ştiu ce lucru neplăcut fusese deranjat şi se trezise din morţi. Ca şi cum chestia cu armata nu-i adusese decât belele.

— Da, spuse Reacher. Chestia cu armata.

— Şi în ce constă exact interesul vostru legat de această chestie?

— Mi-ai folosit numele, când a trebuit să completezi spaţiile libere.

— Tu eşti tipul? spuse Ballantyne. În casa mea? N-am suferit destul?

Iar soţia lui spuse:

— Ieşiţi dracului de-aici, imediat!

Şi se pare că vorbea serios, pentru că o spuse în mod repetat, cu claritate şi venin în glas, accentuând din greu *imediat.* Ceea ce, având în vedere tonul şi conţinutul, Reacher luă drept o dovadă clară că din acel moment consimţământul fusese retras şi că începuse încălcarea proprietăţii, iar el îi promisese lui Turner două degete pe butonul nuclear şi, cum era deja conştient de chestiunea martorului acuzării, ieşi dracului de acolo, imediat, urmat de Turner cam la treizeci de centimetri distanţă. Se întoarseră la maşină, se rezemară de ea şi Turner spuse:

— Deci, totul se rezumă la sistemul de arhivare.

Reacher încuviinţă din cap.

— Să ne ţinem degetele încrucişate.

— Ai de gând s-o foloseşti pe Sullivan?

— Tu ai face-o?

— Fără doar şi poate. E ofiţer superior şi e chiar acolo la JAG, nu e blocată la CRU.

— De acord, spuse Reacher.

Scoase telefonul şi o sună pe Edmonds.

Capitolul 56

Edmonds răspunse, somnoroasă şi uşor nerăbdătoare, iar Reacher spuse:

— Mai devreme mi-ai zis că maiorul Sullivan ţi-a spus că biroul Secretarului Armatei face presiuni pentru o rezolvare rapidă a cazului Rodriguez.

— Şi m-ai trezit la miezul nopţii ca să-mi dai încă un răspuns isteţ?

— Nu, vreau să afli cine anume i-a transmis mesajul maiorului Sullivan sau măcar pe ce canal a parvenit mesajul.

— Mulţumesc că te-ai gândit la mine, dar n-ar trebui ca maiorul Sullivan să rezolve direct problema asta?

— O să fie foarte ocupată cu altceva. E un lucru foarte important, căpitan Edmonds. Şi foarte urgent. Am nevoie să fie rezolvat cât mai curând. Aşa că sună-i pe toţi cei pe care-i cunoşti, de oriunde ar fi ei. Şi cât mai devreme poţi. Cât încă mai sunt pe banda de alergare sau pe ce aleargă oamenii dimineaţa.

Reacher îşi pipăi buzunarele şi găsi numărul de celular personal al lui Sullivan, pe bucăţica de hârtie pe care i-o dăduse Leach. Formă numărul şi numără tonurile de apel. Sullivan răspunse după al şaselea, ceea ce lui i se păru că e destul de bine. Aparent, nu avea un somn greu.

— Alo? zise ea.

— Jack Reacher la telefon, spuse el. Îţi mai aduci aminte de mine?

— Cum aş putea să te uit? Trebuie să vorbim.

— Păi, vorbim.

— Despre situaţia ta.

— Mai târziu, OK? Chiar acum, avem ceva de făcut.

— Chiar acum? E miezul nopţii.

— Ori acum, ori cât mai curând posibil. În funcţie de nivelul de acces pe care-l ai.

— La ce?

— Tocmai am vorbit cu avocatul care a întocmit afidavitul lui Big Dog.

— La telefon?

— Faţă în faţă.

— Asta a fost cu totul neadecvat.

— A fost o conversaţie foarte scurtă. Am plecat când ni s-a

cerut.

— Vi s-a cerut?

— Maiorul Turner e cu mine. Un ofiţer de rang egal şi la fel de capabil. Un martor independent. Şi ea a auzit. Ca o a doua opinie.

— Ce a auzit?

— Arhiva ta juridică are o funcţie de căutare pe computer?

— Fireşte că are.

— Şi dacă aş tasta *Reacher, plângere împotriva lui,* ce aş obţine?

— În esenţă, exact ceea ce ai avut. Afidavitul lui Big Dog sau ceva similar.

— Şi căutarea asta e rapidă şi de încredere?

— Tu chiar m-ai trezit la miezul nopţii ca să vorbim despre computere?

— Am nevoie de informaţii.

— Sistemul este destul de rapid. Nu e un protocol de căutare foarte intuitiv, dar e capabil să te ducă direct la un document individual.

— Am pomenit avocatului despre caz şi şi-a amintit de el imediat. L-a numit „chestia cu armata”. Apoi m-a întrebat de ce mă interesează. I-am răspuns şi mi-a zis: „N-am suferit destul?”

— Ce a vrut să spună cu asta?

— Trebuia să fii acolo ca să-l auzi. Totul era în tonul vocii lui. Afidavitul lui Big Dog n-a fost doar o reclamaţie pe care a trimis-o prin poştă şi a uitat de ea. N-a fost ceva de rutină. A fost o *chestie* anume! A fost o întreagă poveste, cu un început, o parte de mijloc şi un sfârşit. Şi bănuiesc că a fost un sfârşit neplăcut. Aşa am auzit noi. Din glasul lui reieşea că a fost un episod negativ din viaţa lui. Îşi amintea de el cu regret.

— Reacher, eu sunt avocat, nu un consilier pe probleme de comunicare. Am nevoie de fapte, nu de ce reiese din glasul oamenilor.

— Iar eu sunt un interogator, iar un interogator află o mulţime de lucruri ascultând. M-a întrebat de ce mă interesează, de parcă se întreba ce anume mai putea interesa pe cineva? Nu fuseseră epuizate toate elementele de interes cu ani în urmă?

— Reacher, e miezul nopţii. Vrei să spui ceva?

— Ai răbdare acolo, că nu ai altceva de făcut. N-o să te culci din nou acum. Vreau să spun că pe urmă el a zis, „n-am suferit

destul”? Şi în acelaşi timp soţia lui a început să ţipe şi să strige şi să ne dea pe uşă afară. Cei doi locuiesc în condiţii modeste şi sunt foarte nemulţumiţi din cauza asta. Iar Big Dog a fost un buton fierbinte. Ca un eveniment definitoriu, cu ani în urmă, cu consecinţe negative de lungă durată. Doar aşa poate fi interpretat logic limbajul. Iar acum mă întreb dacă nu cumva toată povestea asta a fost contestată de fapt la acea dată, cu atâţia ani în urmă. Şi poate că avocatul ăsta a primit un şut în cur. Şi poate că a comis prima încălcare a eticii. Ceea ce e posibil să fi fost primul pas pe un drum accidentat, care s-a încheiat acum patru ani, când a fost exclus din barou. În aşa fel încât nici el, nici soţia lui nu mai suportă să audă vreodată de acel caz, pentru că a fost începutul tuturor necazurilor lor. „N-am suferit destul?” Ca şi cum ar fi vrut să spună: „Am trăit şaisprezece ani de iad din pricina acelui caz, iar cum vrei să mă treci din nou prin el?”

— Reacher, ce naiba fumezi? Tu nu ţi-ai amintit cazul. Prin urmare, nu l-ai contestat. Altfel, ţi-ai fi amintit de el. Iar dacă a fost contestat acum şaisprezece ani, până la punctul la care avocatul a primit un şut în cur, de ce îl recontestă acum?

— Îl recontestă acum?

— Mă pregătesc să închid telefonul.

— Ce s-ar întâmpla dacă cineva ar căuta *Reacher, plângere împotriva lui,* şi ar solicita afidavitul lui Big Dog şi l-ar introduce în sistem la nivel de unitate? Distorsionând puţin adevărul despre cât de grav a fost?

Niciun răspuns.

Reacher continuă:

— Ar fi exact ca un proces juridic, nu-i aşa? Am asambla un dosar şi am începe cu toţii să ne pregătim şi să facem strategii şi am aştepta o discuţie cu procurorul şi am spera că strategia noastră va supravieţui acelei discuţii.

Niciun răspuns.

Reacher spuse:

— Ai avut o întâlnire cu procurorul?

— Nu, răspunse Sullivan.

— Poate că nici nu există un procuror. Poate că e doar o iluzie unilaterală. Gândită să funcţioneze doar o clipă. Ca şi cum trebuia să-ţi văd dosarul şi am fugit ca dracul de tămâie.

— Nu se poate să fie o iluzie. Mă presează de la biroul

Secretarului.

— De unde ştii? Poate că primeşti doar nişte mesaje, dar nu ştii cu adevărat de la cine vin. Ştii măcar dacă Big Dog e mort? I-ai văzut certificatul de deces?

— Discuţia asta e o nebunie.

— Se poate. Dar fă-mi hatârul şi ascultă-mă. Să presupunem că a fost contestat într-adevăr acum şaisprezece ani. Fără ca eu să ştiu. Poate că a fost un caz din sute de cazuri asemănătoare, cu un caz-mostră în care era implicat altcineva, dar eu mă număram printre figuranţi. Ca într-un proces colectiv. Poate că au declanşat o politică nouă agresivă împotriva „vânătorilor de ambulanţe”[15]. Ceea ce ar putea explica de ce avocatul şi-a primit şutul în cur. Ce fel de documente am fi văzut într-o astfel de situaţie?

— Dacă a fost cu adevărat contestat? O mulţime de documente. Nu vrei să ştii.

— *Deci, dacă aş căuta Reacher, apărare împotriva reclamaţiei, ce aş găsi?*

— În cele din urmă, presupun că ai găsi tot ce a fost etichetat ca material pentru apărare. Sute de pagini, probabil, într-un caz important.

— E la fel ca atunci când faci cumpărături de pe internet? Sunt linkuri care te duc de la o chestie la alta?

— Nu, ţi-am spus. E o treabă veche şi demodată. A fost concepută de oameni cu vârste de peste treizeci de ani. Nu uita că aici e vorba de armată.

— OK, deci dacă mi-aş face griji din pricina unui tip pe nume Reacher şi aş vrea să-l sperii şi m-aş grăbi foarte tare, aş putea să caut în arhivă *Reacher, plângere împotriva lui,* şi aş putea găsi afidavitul lui Big Dog, pe care l-aş putea repune în circulaţie, fără să am habar de faptul că făcea parte dintr-un dosar mult mai mare. Din cauza modului în care a fost concepută funcţia de căutare. Corect?

— Ipotetic.

— Iar asta e misiunea ta, din acest moment. Trebuie să testezi această ipoteză. Vezi dacă poţi găsi vreo urmă a unui dosar mai mare. Caută cu toate etichetele la care te poţi gândi.

---

[15] În engleză *„ambulance chaser”* denumeşte un avocat cu un comportament lipsit de etică. (N.red.)

Se urcară în maşină şi o luară spre est pe autostradă, înapoi la Vineland Avenue, apoi spre sud, trecând de cartierul fetei, la restaurant. Fata plecase, aşa cum era firesc, la fel şi chelneriţa blondă, ca şi toţi ceilalţi clienţi de la ora cinei. Categoric, ora de vârf trecuse. Începuse sfârşitul serii. Erau trei bărbaţi în trei separeuri distincte, care beau cafea, şi o femeie care mânca o plăcintă. Chelneriţa brunetă discuta cu omul de la tejghea. Reacher şi Turner rămaseră lângă uşă, iar chelneriţa le ieşi în întâmpinare.

— Îmi cer scuze, zise Reacher, dar adineauri a trebuit să fug. A fost o urgenţă. Nu mi-am plătit cafeaua.

— A fost plătită, a răspuns chelneriţa.

— De cine? Sper că nu de fată. N-ar fi corect.

— A fost plătită, spuse din nou femeia.

— Totul e în regulă, spuse omul de la tejghea, Arthur, care îşi lustruia tejgheaua.

— Cât costă o ceaşcă de cafea? îl întrebă Reacher.

— Doi dolari şi un penny, spuse tipul. Cu taxă.

— E bine de ştiut, spuse Reacher.

Scoase două bancnote de un dolar şi un cent şi le puse pe tejghea, zicând:

— Ca să mă recompensez faţă de cel care mi-a plătit cafeaua, oricine o fi fost. Apreciez foarte mult gestul. Bine faci, bine găseşti.

— OK, spuse tipul, lăsând banii neatinşi.

— Mi-a spus că vine aici des.

— Cine?

— Samantha. Puştoaica.

Tipul încuviinţă din cap.

— E o clientă obişnuită, se poate spune.

— Transmite-i că-mi cer scuze că a trebuit să fug. Nu vreau să creadă că am fost nepoliticos.

— E o copilă. Ce-ţi pasă?

— Ea crede că lucrez pentru guvern. Nu vreau să-i las o impresie proastă. E o fată isteaţă. Serviciul public e un lucru la care ar putea să se gândească.

— Şi pentru cine lucrezi, de fapt?

— Pentru guvern, spuse Reacher. Dar nu de partea bănuită de ea.

— Am să-i transmit mesajul.

— De cât timp o cunoşti?

— De mai mult timp decât te cunosc pe tine. Aşa că, dacă ar fi să aleg între intimitatea ei şi întrebările tale, cred că am să aleg intimitatea ei.

— Înţeleg, spuse Reacher. Nici nu m-aş aştepta la altceva. Dar vrei să-i mai spui un lucru din partea mea?

— Care ar fi ăla?

— Să-şi amintească ce i-am spus despre hexagoane.

— Hexagoane?

— Hexagoanele mici, spuse Reacher. Spune-i că e important.

Se urcară din nou în maşină, porniră motorul, dar nu plecară nicăieri. Rămaseră în parcarea restaurantului, cu feţele luminate în roz şi albastru de neoanele Art Deco, iar Turner spuse:

— Crezi că fata e în siguranţă?

— Unitatea 75 PM şi FBI-ul îi urmăresc fereastra dormitorului toată noaptea, în aşteptarea unui intrus, care, după credinţa lor, ar trebui să fiu eu, numai că n-are să fie aşa, fiindcă eu nu mă duc acolo, şi nici Shrago n-o să se ducă, după părerea mea, pentru că şi el ştie ce ştiu eu. Niciunul dintre noi nu poate intra în casa aia în noaptea asta. Deci da, cred că e în siguranţă. Aproape din întâmplare.

— Atunci ar trebui să mergem să găsim un loc unde să înnoptăm. Ai vreo preferinţă?

— Tu eşti comandantul.

— Mi-ar plăcea să mergem la Four Seasons. Dar ar fi bine să nu folosim cărţile de credit în locul unde vom poposi peste noapte. Aşa că nu putem plăti decât cu cash, ceea ce înseamnă că nu putem înnopta decât în moteluri, ceea ce înseamnă că trebuie să ne întoarcem la locul ăla dubios din Burbank, unde ne-am întâlnit cu Emily, prostituata. Toate fac parte dintr-o experienţă autentică.

— Ca şi condusul unei maşini pe Mulholland Drive.

— Sau ca împuşcatul unui om pe Mulholland Drive. Şi asta e în filme.

— Eşti OK?

— Dacă aş avea o problemă, ai fi primul care ai afla, spuse Turner.

Motelul era fără doar şi poate autentic. Avea un grilaj de sârmă deasupra ferestrei de la recepţie şi, ca plată, nu se accepta decât cash. Camera arăta ca şi cum ar fi trebuit să simţi

frigul şi umezeala, dar era în Los Angeles, unde niciodată nu e rece şi umed. În schimb, părea fragilă şi pergamentoasă, de parcă ar fi fost coaptă excesiv. Dar era funcţională şi nu prea departe de a fi confortabilă.

Maşina era parcată la cinci camere distanţă. Nu exista alt loc unde să poată fi ascunsă. Dar era destul de în siguranţă, chiar de-ar fi văzut-o Shrago. Ar fi supravegheat camera în faţa căreia era parcată, apoi ar fi dat buzna şi, găsind pe altcineva, ar fi presupus că maşina fusese parcată la o uşă distanţă de locul unde ar fi trebuit să se afle, dar stânga sau dreapta era o probabilitate de cincizeci la sută, ceea ce însemna că, dacă nu ghicea din prima, ar fi comis trei spargeri înainte să-şi găsească ţinta şi dacă maşina se afla la două uşi distanţă de locul unde ar fi trebuit să fie? Câte camere însemna asta? Capul i-ar fi explodat până să ajungă la cinci uşi distanţă. Urechiuşele lui s-ar fi împrăştiat ca nişte şrapnele.

Reacher îşi făcu socoteala că avea cam patru ore de dormit. Era sigur că Edmonds se dădea de ceasul morţii în Virginia, la ora Coastei de Est, adunând informaţii, aşa că îl va suna devreme şi-l va trezi.

Capitolul 57

Primul apel al lui Edmonds veni la două noaptea, ora locală, ceea ce însemna că pe Coasta de Est era cinci dimineaţa. Reacher aşeză telefonul între perne şi cei doi se rostogoliră frunte lângă frunte, ca să poată auzi amândoi. Edmonds spuse:

— M-ai întrebat mai devreme despre Jason Kenneth Rickard şi un tip numit Shrago. Ai un pix?

— Nu, zise Reacher.

— Atunci, ascultă cu atenţie. Sunt la fel ca primii doi. Toţi sunt detaşaţi la aceeaşi companie de la Fort Bragg. Trei echipe într-o grupă, iar cei patru sunt o echipă. Ce înseamnă exact asta, nu ştiu. Probabil că e vorba de o muncă specializată şi învaţă să se bazeze unul pe celălalt.

— Şi să-şi păstreze secretele reciproce, spuse Reacher. Zi-mi despre Shrago.

— Ezra-nimeni-Shrago, sergent major şi comandant de echipă. Treizeci şi şase de ani. Bunici unguri. A fost în unitate de la începutul războiului. A tot plecat şi a revenit din Afganistan timp de cinci ani şi de atunci a fost ţinut exclusiv în ţară.

— Care-i treaba cu urechile lui?

— A fost capturat.

— În Carolina de Nord sau în Afganistan?

— De talibani. A fost dispărut trei zile.

— De ce nu i-au tăiat capul?

— Probabil că din acelaşi motiv pentru care noi nu l-am împuşcat pe Emal Zadran. Şi ei au politicieni.

— Când a fost asta?

— Acum cinci ani. De atunci, l-au încartiruit în ţară. Şi nu s-a mai întors în Afganistan.

Reacher închise telefonul şi Turner spuse:

— Nu-mi place deloc povestea asta. De ce ar vinde el arme oamenilor care i-au tăiat urechile?

— Nu el face târgurile. E doar o rotiţă într-un angrenaj. Ălora nu le pasă de ce gândeşte el. Au nevoie doar de muşchii lui, nu şi de opiniile lui.

— Ar trebui să-i oferim imunitate. Am putea să-l întoarcem de partea noastră.

— Aproape că l-a omorât în bătaie pe Moorcroft.

— Am spus că i-o oferim, nu că i-o şi dăm. Putem să-l înjunghiem pe la spate după aia.

— Atunci, sună-l şi fă-i oferta. Vezi că îl ai pe butoanele de apelare rapidă, în telefonul lui Rickard.

Turner se ridică şi găsi telefonul, apoi se întoarse în pat şi formă numărul, dar compania de telefonie îi spuse că numărul solicitat îi blocase apelurile.

— Eficienţi, spuse ea. Fac curăţenie din mers, minut cu minut. Nu mai există domnul Rickard. Nici Baldacci, nici Lozano. Toţi au devenit istorie.

— Ne descurcăm noi şi fără ajutorul lui Shrago, spuse Reacher. Găsim noi o cale. Poate într-un vis, după vreo cinci minute.

Ea zâmbi şi spuse:

— OK, noapte bună din nou.

Julieta îl sună pe Romeo, pentru că unele responsabilităţi erau ale lui, şi spuse:

— Shrago le-a localizat maşina. E la un motel aflat la sud de aeroportul Burbank.

— Dar? zise Romeo.

— Shrago bănuieşte că probabil nu e parcată chiar în faţa camerei lor, ca măsură elementară de securitate. Va trebui să verifice zece sau douăsprezece camere ca să-i găsească şi presimte că n-o să-i meargă. Una sau două, poate, dar nu mai multe. Şi nu are niciun rost să le scoată maşina din uz, pentru că ar închiria alta, cu unul din cardurile noastre de credit.

— Poate să ajungă la fată?

— Nu înainte ca ea să iasă iar din casă. Locul e supravegheat îndeaproape.

— S-a sesizat activitate în arhiva juridică, spuse Romeo. Un singur utilizator, cu acces JAG, căutând ceva. Ceea ce e neobişnuit, la ora asta din noapte.

— Căpitanul Edmonds?

— Nu, ea e în sistemul CRU. Edmonds doar a căutat datele despre Rickard şi Shrago, cam acum o oră. Se apropie.

— De Shrago, poate. Dar nu şi de noi. Nu există nicio legătură directă.

— Legătura e prin Zadran. E ca o reclamă cu neon. Aşa că spune-i lui Shrago să se care din Burbank. Spune-i să o aştepte pe fată. Spune-i că ne bazăm pe el şi mai spune-i că mizeria asta trebuie curăţată la prima oră a dimineţii, indiferent de ce-ar

fi nevoie pentru asta.

* * *

Al doilea apel al lui Edmonds sosi la cinci dimineaţa, ora locală, adică ora opt în Est. Reacher şi Turner repetară figura cu ascultatul telefonului frunte lângă frunte.

— OK, iată informaţiile actualizate, spuse Edmonds. Ora pentru banda de alergat s-a terminat şi mai e până să înceapă programul de lucru, aşa că nu am decât zvonuri şi bârfe, dar la Washington astea sunt de obicei mai exacte decât orice altceva.

— Şi? spuse Reacher.

— Am vorbit cu opt oameni care fie lucrează, fie colaborează cu biroul Secretarului.

— Şi?

— Rodriguez sau Juan Rodriguez sau Dog sau Big Dog nu le spune nimic. Nimeni nu recunoaşte numele, nimeni nu ştie de vreun caz activ, nimeni n-a transmis vreun mesaj lui Sullivan şi nimeni nu are cunoştinţă că vreun ofiţer superior ar fi făcut aşa ceva.

— Interesant.

— Dar nu definitiv. Opt oameni reprezintă un eşantion mic, iar sentimentul e că unei situaţii jenante de acum şaisprezece ani nu i s-ar acorda o aşa de mare importanţă. Vom şti mai multe într-o oră, când toată lumea se întoarce la birouri.

— Mulţumesc, căpitane.

— Aţi dormit bine?

— Suntem într-un motel care închiriază camere cu ora. Primim ce-am plătit. Lui Ezra Shrago i s-a oferit consiliere psihiatrică după chestia cu urechile din Afganistan?

— Însemnările psihiatrice sunt la secret.

— Dar sunt sigur că le-ai citit oricum.

— I s-a oferit consiliere şi el a acceptat, ceea ce a fost considerat ceva neobişnuit. Majoritatea oamenilor pare să prefere metoda militărească, şi anume să se închidă în ei până când fac o cădere nervoasă. Dar Shrago a fost un pacient ascultător.

— Şi?

— La trei ani după incident, încă mai are sentimente puternice de mânie, ranchiună, umilinţă şi ură. Detaşarea în ţară a fost preventivă şi, în aceeaşi măsură, terapeutică. Impresia era că nu te puteai baza să-l laşi printre indigeni. Era o

atrocitate pe cale să se întâmple. Din note reiese că îi urăşte pe talibani cu pasiune.

După aceea, Turner spuse:

— Acum chiar că nu-mi place. De ce ar vinde el arme oamenilor pe care-i urăşte?

— E o rotiţă, spuse Reacher din nou. Trăieşte în Carolina de Nord. N-a mai văzut de cinci ani un băştinaş cu izmana-n cap. Primeşte o grămadă de bani.

— Dar participă.

— Disociază lucrurile. Pentru el, ceea ce nu vede nu există.

Reacher lăsă telefonul acolo unde se afla, între perne, şi cei doi adormiră iar.

Dar nu pentru mult timp. Edmonds sună a treia oară după patruzeci de minute, la şase fără un sfert dimineaţa, ora locală.

— Doar aşa, de-amorul artei, am trecut prin detaşările la Fort Bragg, pentru că voiam să văd cât timp au funcţionat împreună, ca un cvartet. Shrago a fost acolo de la început, aşa cum am zis, pe urmă a venit Rickard, apoi Lozano, iar Baldacci a fost ultimul, respectiv cu patru ani în urmă, şi de atunci au rămas împreună. Asta-i face să fie, de departe, cea mai veche echipă din unitate. Au avut timp berechet să se cunoască.

— OK, spuse Reacher.

— Dar nu ăsta e amănuntul cel mai important. Acum patru ani, unitatea a avut un comandant temporar. Cel de dinaintea lui suferise un atac de cord. A fost comandantul temporar care a alcătuit echipa lui Shrago. Şi ghici cine a fost?

— Morgan, zise Reacher.

— Ai ghicit! Pe atunci era maior. A obţinut promovarea în rang la scurt timp după aceea, fără vreun motiv evident. Dosarul lui e destul de subţire. Îl poţi citi ca tratament împotriva insomniei.

— O să reţin acest aspect. Dar în clipa asta dorm excelent, în afară de faptul că sunt trezit de câte-un telefon.

— Asemenea, spuse Edmonds.

— Cine l-a trimis pe Morgan la Bragg acum patru ani? întrebă Reacher. Cine îi spune unui astfel de tip unde să se ducă?

— Lucrez la asta acum.

Reacher lăsă telefonul unde era şi cei doi adormiră iar.

Apucară o ultimă jumătate de oră de somn, iar apoi veni al patrulea apel al dimineţii, la şase şi un sfert, ora locală, direct de la maiorul Sullivan de la JAG. Aceasta spuse:

— Tocmai am petrecut trei ore în arhivă şi mă tem că teoria ta nu prea se confirmă. Plângerea lui Big Dog n-a fost contestată acum şaisprezece ani, nici altă dată în timpul scurs de atunci.

Reacher făcu o scurtă pauză şi spuse:

— OK. Am înţeles. Mulţumesc că ai încercat.

— Acum, vrei şi vestea bună?

— Ai vreuna?

— N-a fost contestată, dar a fost investigată cu mare rigurozitate.

— Şi?

— A fost o înşelăciune, de la început până la sfârşit.

Capitolul 58

— Cineva chiar s-a străduit să te ajute, spuse Sullivan. Trebuie să fi fost un om foarte respectat, domnule maior. N-a fost o acţiune colectivă. Nu a existat nicio politică nouă legată de „vânătorii de ambulanţe”. A fost vorba numai de tine. Cineva a vrut să te scoată basma curată.

— Cine?

— Munca cea mai grea a fost efectuată de un căpitan de la Unitatea 135 PM, pe nume Granger.

— Bărbat sau femeie?

— Bărbat, de pe Coasta de Vest. Don Granger.

— N-am auzit niciodată de el.

— Toate însemnările lui au fost transmise unui general cu două stele din Poliţia Militară, pe nume Garber.

— Leon Garber, spuse Reacher. El a fost rabinul meu, mai mult sau mai puţin. Îi datorez mult. E limpede că-i datorez chiar mai mult decât credeam.

— Cred că da. El trebuie să fi condus întreaga poveste. Şi de bună seamă că tu ai fost preferatul lui, pentru că a fost vorba de un efort imens. Dar şi lui Granger îi eşti dator. A muncit de i-au sărit capacele pentru tine şi a văzut ceva ce le-a scăpat tuturor celorlalţi.

— Despre ce e vorba?

— Voi, poliţiştii militari, daţi naştere la o mulţime de reclamaţii. Procedura de operare standard e să vă faceţi că plouă şi să speraţi că lucrurile se vor linişti de la sine, ceea ce se întâmplă de multe ori, dar, dacă nu se liniştesc, atunci sunt apărate, cu rezultate care, de-a lungul timpului, au fost amestecate. Aşa a mers treaba ani de zile. Deodată, lucrurile care s-au liniştit au început, în mod ironic, să creeze probleme. Cu toţii aveaţi acuzaţii nedovedite la dosar. Majoritatea erau idioţenii evidente, pe bună dreptate ignorate, dar unele erau discutabile. Şi comisiile de promovare le-au văzut. Şi au început să-şi pună întrebări despre fumul care ieşea fără să fie foc şi astfel oamenii nu mai promovau, aşa că a devenit o problemă. Iar reclamaţia lui Big Dog era mai rea decât majoritatea. Cred că generalul Garber a simţit că era prea toxică pentru a fi ignorată, chiar dacă se liniştea de la sine. Nu voia s-o lase acolo, în arhivă. Scotea prea mult fum.

— Ar fi putut să mă întrebe direct despre asta.

— Granger l-a întrebat de ce n-a făcut-o.

— Şi care a fost răspunsul?

— Garber s-a gândit că era posibil ca tu să fi făcut asta. Dar n-a vrut să audă mărturisirea direct de la tine.

— Serios?

— S-a gândit că te-oi fi supărat când ai auzit de SAW-uri pe străzile din Los Angeles.

— Aia era problema poliţiei, nu a mea. Tot ce voiam era un nume.

— Pe care l-ai obţinut, iar el nu prea vedea cum altfel l-ai fi putut obţine.

— N-a vorbit cu mine nici după aceea.

— S-a temut că s-ar putea să-l vizitezi pe avocat şi să-i tragi un glonţ în cap.

— Posibil.

— Înseamnă că Garber a fost un om înţelept. Strategia lui a fost fără cusur. L-a pus pe Granger să se ocupe şi primul lucru care nu i-a plăcut lui Granger a fost Big Dog, iar al doilea lucru a fost avocatul. Dar nu a găsit fisuri pe nicăieri şi ştia că te întâlniseşi cu individul cu câteva momente înainte să fi fost bătut, iar afidavitul era aşa cum era, deci s-a văzut blocat la mantinelă. A ajuns la aceeaşi concluzie ca şi tine, şi anume că altcineva îl bătuse, poate o delegaţie trimisă de vreun client nemulţumit, care, în acel context, însemna o bandă ori de latino, ca şi Rodriguez, ori de negri, dar n-a reuşit să facă vreun progres singur. Aşa că s-a dus la poliţia din Los Angeles, numai că nici poliţiştii nu au avut nimic de oferit. Ceea ce Granger n-a considerat că ar fi ceva definitiv, pentru că, în acea perioadă, poliţiştii erau înglodaţi până-n gât în probleme legate de sensibilitatea rasială, aşa cum se întâmpla adesea cu poliţia din Los Angeles pe atunci, iar ălora nu le venea la îndemână să discute despre bande cu un străin, care putea foarte bine să fie de fapt un jurnalist gata să creadă că problemele legate de bande erau termenul codificat pentru insensibilitatea rasială. Aşa că Granger a revenit de capul lui la ideea cu bandele şi a verificat în arhive căutându-i pe cei care, la acea dată, erau înarmaţi şi periculoşi, ca un fel de punct de plecare, ca să descopere că nimeni nu fusese înarmat şi periculos la acea dată. Fusese o perioadă de şaptezeci şi două de ore în care nu fusese raportată nicio fărădelege comisă de vreo bandă pe undeva. Aşa

că iniţial Granger a conchis că bandele erau pe ducă în LA şi că ar face bine să caute în altă parte, dar n-a avut noroc şi Garber era gata-gata să-l retragă din acţiune. Atunci Granger a văzut ce lipsea.

De pe perna ei, Turner spuse:

— Hiatul de şaptezeci şi două de ore a apărut pentru că LAPD a distrus toate rapoartele privind infracţiunile bandelor. Probabil la sugestia oamenilor lor de la PR. Nu pentru că nimic nu se întâmplase.

— Corect, doamnă maior, spuse Sullivan. Dar blocnotesurile poliţiştilor de pe teren conţineau în continuare toate detaliile. Granger l-a înghesuit într-un colţ pe nu ştiu ce locotenent şi adevărata poveste a ieşit la iveală, una de-a dreptul bizară. Cam la douăzeci de minute după plecarea lui Reacher, cinci negri din El Segundo au venit şi-au început să-l altoiască pe Big Dog chiar în curtea casei sale. Un vecin a sunat, poliţiştii au venit şi au asistat cam un minut la bătaie, după care au intrat în viteză şi i-au arestat pe tipii din El Segundo şi chiar poliţiştii l-au dus pe Big Dog la spital. Dar arestările s-au efectuat cu oarecare exces de forţă, iar rănile erau cam grave, aşa că raportul a fost analizat şi pe urmă s-a dat ordinul să fie îngropat tot ce nu era în totalitate regulamentar, iar căpitanii de la secţia de poliţie au ales să fie precauţi şi au îngropat totul. Sau poate că n-a fost precauţie. Poate că n-a fost nimic regulamentar.

— Deci, eu sunt reclamat în afidavit pentru că l-aş fi bătut, dar poliţiştii au văzut cum altcineva l-a bătut? spuse Reacher.

— Granger a obţinut fotocopii după blocnotesurile lor. Toate sunt în arhivele noastre.

— Foarte curajos avocatul pe care şi l-a găsit Big Dog.

— E mai rău decât crezi. Planul A a fost să se înscrie în nota generală şi să dea în judecată poliţia. De ce nu? Toată lumea făcea la fel. Granger s-a furişat într-o noapte în cabinetul avocatului şi a găsit un afidavit identic cu al tău, doar că, în locul numelui tău, avea peste tot LAPD. Dar, în mod ironic, reclamaţia aceea n-a ţinut, pentru că LAPD putea să demonstreze cu certitudine că în acea zi nu fusese în cartier, pentru că toate arhivele lor fuseseră aranjate, aşa că imediat ce bubiţa aia s-a vindecat, avocatul a trecut la Planul B, şi anume armata. Ceea ce, fireşte, era fraudulos şi penal, dar raţionamentul era foarte solid. Niciodată după aceea LAPD nu ar

fi recunoscut că îşi distrusese rapoartele privind delictele din motive politice, aşa că avocatul avea asigurată liniştea absolută din acea direcţie. Cum Big Dog voia o despăgubire mare, iar tipii din El Segundo nu deţineau averi care să poată fi demonstrate, Unchiul Sam a devenit cea mai bună variantă.

— Cum a încheiat Granger lucrarea?

— A trebuit să facă puţină echilibristică, pentru că nu voia să-i facă pe cei de la LAPD de toată jena în public. Dar ştia un tip de la JAG care cunoştea pe cineva de la Asociaţia Baroului, iar ăştia au aranjat să-i facă belele avocatului, pe plan profesional. Granger l-a făcut să scrie un alt afidavit, în care se preciza sub jurământ că primul fusese fraudulos şi la care a fost personal martor. Şi, apropo, afidavitul respectiv e încă în arhivă, la doar un interval distanţă de locul unde a fost cel mânărit. După care, Granger i-a spart buza avocatului.

— A pus şi asta în arhivă?

— Se pare că s-a apărat de un atac neprovocat.

— Se mai întâmplă. Ce face colonelul Moorcroft?

— E în afara oricărui pericol, dar încă nu e refăcut.

— Transmite-i toate cele bune din partea mea, dacă ai ocazia. Şi mulţumesc pentru eforturile din noaptea asta.

— Îţi datorez nişte scuze, domnule maior, spuse Sullivan.

— Ba nu, nu-mi datorezi nimic, zise Reacher.

— Mulţumesc. Dar n-am uitat că-mi datorezi treizeci de dolari.

Reacher şi-o aminti pe Turner, în Berryville, Virginia, după magazinul de articole gospodăreşti, în pantalonii noi, cu cămaşa lui umflată în jurul ei, cu poalele atingându-i partea din spate a genunchilor.

— Au fost cei mai utili treizeci de dolari pe care i-am avut vreodată, spuse Reacher.

Sărbătorire în maniera cea mai bună pe care o ştiau şi apoi se făcuse prea târziu ca să se mai culce, aşa că se ridicară din pat, făcură duş şi Turner îl întrebă:

— Cum te simţi?

— Nu mă simt diferit, răspunse Reacher.

— De ce?

— Ştiam că nu făcusem asta, aşa că n-am primit nicio informaţie nouă, şi nu mi-a adus nicio uşurare, pentru că nu am fost supărat de la început, căci nu-mi pasă de ce cred oamenii.

— Nici măcar de ce cred eu?

— Ştiai că n-am făcut-o. Aşa cum şi eu ştiam că n-ai primit o sută de mii de dolari.

— Mă bucur că şi-a cerut scuze. Iar tu ai fost foarte amabil când i-ai spus că nu e nevoie.

— N-a fost amabilitate, zise Reacher. Chiar aşa stau lucrurile. Nu avea de ce să-şi ceară scuze. Pentru că prejudecata ei iniţială a fost corectă. Iar eu n-ar fi trebuit să spun că n-am făcut-o pentru că n-a lipsit mult s-o fac. Am fost la un minut distanţă de a transforma în realitate fiecare cuvânt al acelui afidavit. Nu pentru că pe străzile din Los Angeles urmau să apară SAW-uri. Nu-mi făceam griji în privinţa lor. Trebuie multă forţă şi antrenament ca să foloseşti cum trebuie aşa ceva. Şi întreţinere. Mitraliera grupei merge la omul cel mai bun pe care-l ai, nu la cel mai prost, şi sunt astfel de oameni pe străzile din Los Angeles? Eu nu credeam că există. Mă gândeam că SAW-urile o să fie folosite o dată şi pe urmă aveau să fie utilizate ca ancore de bărci. Nimic care să mă deranjeze în privinţa lor. Celelalte chestii mă deranjau. Minele Claymore şi grenadele de mână. Nu e nevoie de niciun fel de expertiză. Dar, într-o situaţie urbană, pot produce o groază de daune colaterale. Trecători inocenţi şi copii. Iar butoiul ăla de grăsime, cu rânjetul lui batjocoritor, făcea o avere din asta şi cheltuia toţi banii pe droguri, târfe şi douăzeci de Big Mac-uri pe zi.

— Hai să mâncăm ceva, spuse Turner. Şi să nu mai revenim aici. Autenticitatea îşi pierde farmecul.

Îşi puseră periuţele de dinţi în buzunare, se îmbrăcară şi ieşiră în parcare. Lămpile de iluminat stradal încă erau mai luminoase decât cerul. Maşina era unde o lăsaseră, la cinci camere distanţă.

Ceva era scris pe ea.

Era scris pe praful de pe geamul din dreapta faţă. Cineva trasase cu un deget gros trei cuvinte, douăsprezece litere în total, numai cu majuscule, ordonat, cu semnul întrebării la final: UNDE ESTE FATA?

Capitolul 59

Samantha Dayton se trezi devreme, aşa cum făcea adesea, coborî pe scara îngustă de la mansardă şi se uită pe fereastra livingului ca să vadă cum mai stăteau lucrurile. Hummerul dispăruse. La miezul nopţii, probabil, la postul din faţa biroului de avocatură. În locul lui era acel Dodge Charger purpuriu, care arăta prea cool pentru o maşină de poliţişti. Dar, cu toate acestea, era o maşină de poliţie. În general vorbind. În realitate, era o maşină de agenţi federali, presupunea ea. DEA, ATF sau FBI. Îl recunoscu pe şofer. Începea să se prindă de modul cum se desfăşura rotaţia maşinilor. Mai departe, pe stradă, se afla maşinuţa albă şi compactă, la locul ei dintotdeauna. Şi ea constituia adevăratul mister. Pentru că nu era o maşină a poliţiei. Fusese închiriată, cel mai probabil. Hertz sau Avis, de la LAX, se gândi fata. Dar DEA, ATF şi FBI aveau toate birouri teritoriale în Los Angeles, cu personal numeros şi maşini proprii. Prin urmare, tipul din maşinuţa albă era dintr-o organizaţie suficient de mare ca să participe, dar prea mică şi prea specializată ca să aibă un birou teritorial propriu. În consecinţă, tipul venise cu avionul, de altundeva. De la Washington, probabil, locul unde se găsesc toate secretele.

Făcu un duş şi-şi puse pantalonii negri preferaţi şi geaca de blugi preferată, dar cu un tricou albastru curat şi, prin urmare, pantofi albaştri. Îşi pieptănă părul şi se uită din nou afară. Se apropia ceea ce ea numea ora zero. De două ori pe zi, maşinuţa albă se mişca – pentru mâncare, bănuia, sau pentru pauze de baie – şi cam de patru ori pe zi Hummerul şi Chargerul schimbau poziţiile între ele, dar se părea că nu există nicio coordonare între agenţii, pentru că o dată pe zi, dimineaţa devreme, toată lumea lipsea în acelaşi timp, cam douăzeci de minute. Zero agenţi, ora zero. Strada revenea la normal. Un fel de problemă de logică, bănuia fata, sau de matematică simplă, ca la şcoală, cu x numărul de maşini, y numărul de locaţii şi z numărul de ore de acoperit. O soluţie trebuia să existe.

Se uită pe geam şi văzu că maşinuţa albă dispăruse deja, apoi, sub privirile ei, Chargerul o luă din loc. Motorul porni şi maşina se îndepărtă uşor de bordură, plecând. Strada rămase liniştită. Revenise la normal. Ora zero.

Reacher reluă mintal raţionamentul de mai devreme: Unitatea

75 PM şi FBI-ul supravegheau aceeaşi casă şi erau alertaţi în mod specific în privinţa unui intrus. *N-am să mă duc acolo şi nici Shrago n-o să se ducă, fiindcă niciunul dintre noi n-o să poată pătrunde.* Aşa că spuse:

— E un bluf. Încearcă să intre în mintea noastră. Vrea să ne facă să ne dăm de gol. Asta-i tot. N-are cum să se apropie de fată.

— Eşti absolut sigur în privinţa asta? îl întrebă Turner.

— Nu.

— Nu ne putem duce acolo. Eşti încă pe lista neagră, până când Sullivan nu face anunţul oficial. Şi eu sunt pe lista neagră, probabil, pentru totdeauna.

— Putem să ne ducem acolo o dată.

— Nu putem. Ne-au văzut deja o dată maşina ieri. Poate de două ori. Şi nu ne-ajută dacă vom fi arestaţi.

— Am putea să luăm altă maşină. La Aeroportul Burbank. Shrago va afla despre ea în mai puţin de o oră, dar putem să folosim acea oră.

Micul dejun era întotdeauna o problemă. Niciodată nu se găsea nimic în casă şi oricum mama ei dormea până târziu, obosită şi stresată, şi nu i-ar fi plăcut să zdrăngăne oalele şi cratiţele în bucătărie. Prin urmare, micul dejun devenea o expediţie, acesta fiind un cuvânt care-i plăcea mult, după părerea ei bazat pe vechi cuvinte latineşti, *ex* însemnând afară, *ped* însemnând picior, ca în cuvintele pedală, pedichiură sau pedestru, aşa că împreună însemnau să ieşi afară mergând pe jos, acesta fiind exact lucrul pe care-l făcea de obicei, dat fiind că, evident, nu putea încă să conducă o maşină, având doar paisprezece ani, chiar dacă se apropia de cincisprezece.

Aştepta cu nerăbdare să conducă o maşină. Putea să fie un mare avantaj pentru ea, întrucât i-ar fi lărgit perspectiva. Cu maşina putea să se ducă la Burbank, Glendale sau Pasadena pentru micul dejun, sau chiar în Beverly Hills. În vreme ce mergând pe jos alegerile ei erau limitate la restaurantul de la sud de Vineland sau cafeneaua de lângă biroul de avocatură, la nord de Vineland, şi cam atât, iar niciunul dintre localurile astea nu era deschis pentru micul dejun. Ceea ce era frustrant.

În condiţii normale.

Dar nu era o problemă aşa de mare în acea dimineaţă, pentru

că agenţii federali se confruntau cu aceleaşi alegeri limitate, ceea ce-i făcea mai uşor de găsit. În esenţă, o probabilitate de cincizeci la sută, ca la aruncarea unei monede, şi spera că o aruncase corect, pentru că individul ăla mare, pe nume Reacher, părea dispus să vorbească, despre lucruri pe care merita să le auzi, fiindcă omul era evident angrenat din plin în toată povestea, un fel de şef, care pleca fără să stea pe gânduri la primirea unui telefon urgent şi îi dăduse informaţii despre tipul cu urechile.

Deci, cap sau pajură?

Închise uşa albastră şi porni la drum.

Parcară vechiul Range Rover la bordură într-o zonă unde parcarea era interzisă, riscând să le fie ridicată maşina, şi se aşezară la coada de la birou în spatele unui cuplu cu părul alb, venit tocmai din Phoenix. Când le veni rândul, folosiră permisul de conducere şi cardul de credit al lui Baldacci şi, după ce aleseră un sedan de mărime medie şi semnară o mulţime de hârtii, primiră o cheie. Maşina în cauză era un Ford alb, încă ud după ce fusese la spălătorie, parcat sub un acoperiş. Era o maşină neinteresantă şi anonimă, ceea ce o făcea potrivită din toate punctele de vedere, exceptând faptul că foliile de pe geamuri erau verzi, subtile şi moderne, foarte diferite de foliile opace din plastic lipite pe geamurile Range Roverului. Condusul Fordului avea să fie o experienţă cu totul diferită. Vizibilitatea interioară avea să fie limitată doar de lumina soarelui şi de reflexii. Sau nu.

Turner îşi adusese hărţile şi trasă o rută care rămânea departe de Vineland Avenue până la ultima intersecţie. Ziua îi întâmpina senină şi înviorătoare, iar traficul se păstra liniştit. Era încă foarte devreme. Ieşiră din Burbank pe nişte străduţe, mai ales prin parcări de birouri, apoi trecură prin North Hollywood, traversară autostrada la est de Vineland şi se apropiară de cartier pieziş, simţindu-se expuşi în spatele geamurilor verzi subţiri.

— O trecere, spuse Turner. Viteză mică şi constantă până la capătul străzii, nicio oprire în nicio circumstanţă, tot timpul anticipând normalitatea şi prezenţa vehiculelor oficiale de supraveghere, iar dacă vedem că lucrurile stau diferit, oricum mergem până la capătul străzii şi acolo vedem ce facem. Nu

trebuie să rămânem blocaţi în faţa casei. OK?

— De acord, spuse Reacher.

Întoarseră la prima cotitură şi trecură pe lângă băcănie, pe lângă maşina fără roţi, apoi întoarseră la stânga, la dreapta şi ajunseră pe strada ei, care se întindea în faţa lor lungă, dreaptă şi normală, un culoar metalic îngust între şirurile de maşini parcate bară la bară pe ambele părţi, toate scânteind în soarele dimineţii.

— FBI în faţă pe dreapta, spuse Turner. Dodge Chargerul purpuriu.

— Văzut, încuviinţă Reacher.

— Plus ultima maşină parcată în faţă pe stânga. Maşina specială a Poliţiei Militare.

— Văzut, încuviinţă Reacher din nou.

— Casa arată normal.

Şi aşa era. Arăta solidă şi aşezată, şi tăcută, de parcă toţi cei dinăuntru dormeau. Uşa din faţă era închisă, la fel ca toate geamurile. Vechiul coupe roşu nu fusese mişcat de la locul lui.

Îşi continuară drumul.

— Până acum, toate celelalte vehicule sunt goale, spuse Turner. Niciun semn de Shrago. A fost o alarmă falsă.

Continuară să se deplaseze cu viteză mică şi constantă, până la capătul străzii, şi nu văzură nimic care să le dea motive de îngrijorare.

— Hai să mergem să luăm micul dejun, propuse Reacher.

Romeo o sună pe Julieta şi spuse:

— Au închiriat altă maşină. Un Ford alb, la aeroportul din Burbank.

— De ce? întrebă Julieta. Cu siguranţă ştiu că nu se pot ascunde de noi.

— Se ascund de FBI şi cei de la Poliţia Militară. Schimbarea maşinilor e o tactică adecvată.

— Un Ford alb? Am să-l anunţ imediat pe Shrago.

— Face vreun progres?

— N-am mai primit veşti de la el.

— Stai un minut, spuse Romeo.

— Ce s-a întâmplat?

— Altă activitate pe cardul lui Baldacci. Domnul din Long Beach tocmai a preluat o închiriere de încă o zi pentru Range

Rover. Ceea ce înseamnă că n-au schimbat maşinile. Doar au mai luat o maşină. Ceea ce înseamnă că s-au despărţit şi acum merg separat. O mişcare inteligentă. Sunt doi contra unu. Îşi valorifică avantajul. Ai grijă să-l anunţi pe Shrago.

Ocoliră prin sudul cartierului şi reveniră la nord pe Vineland, până la restaurant. Fordul alb îşi făcea treaba. Nu întorcea capetele trecătorilor. Era o maşină neremarcabilă, anonimă şi invizibilă, ca o gaură în aer. Ideală, exceptând geamurile transparente.

Restaurantul era în plină activitate la acea oră a dimineţii, într-o atmosferă de seriozitate şi eficienţă, cu lucrători veniţi dis-de-dimineaţă ca să se alimenteze pentru o zi lungă de muncă. Nu era prezent niciun hipster ironic. Nici fata nu era acolo. Ceea ce nu constituia o surpriză, pentru că, deşi era o clientă obişnuită, care mânca practic toate mesele acolo, era încă prea devreme. Reacher nu ştia mai nimic despre fetele de paisprezece ani, dar îşi imagina că trezitul devreme nu se număra printre primele zece preferinţe ale stilului lor de viaţă. Bărbatul numit Arthur era în spatele tejghelei sale, iar chelneriţa brunetă alerga de colo-colo. Un schimb prelungit, poate, noaptea târziu şi dimineaţa devreme. Blonda nu era acolo. Poate că lucra doar în orele de vârf, începând înainte de prânz şi terminând imediat după cină.

Ocupară ultimul separeu pe dreapta, chiar în spatele taburetului fetei, neocupat. Un picolo le aduse apă, iar bruneta le turnă cafea. Turner comandă o omletă, iar Reacher, clătite. Mâncară, savurând felurile comandate, şi zăboviră acolo, în aşteptare. Fata nu-şi făcu apariţia. Restul clientelei se schimbă cu trecerea timpului, angajaţii din birouri şi magazine înlocuindu-i pe muncitori, comenzile lor fiind ceva mai delicate şi cu ceva mai puţine calorii, iar manierele lor din timpul mesei semănând mai puţin cu aruncatul cărbunilor într-un cuptor. Reacher îşi umplu de patru ori ceaşca de cafea. Turner comandă nişte pâine prăjită. Fata nu apărea.

Reacher se ridică de la masă, se apropie de tejghea şi se aşeză pe taburetul gol al fetei. Tipul numit Arthur urmări mişcarea, aşa cum trebuie să facă orice om aflat în spatele tejghelei, şi dădu din cap aprobativ, ca şi cum i-ar fi spus „vin imediat la tine”. Reacher aşteptă în timp ce Arthur servi cafea şi

suc de portocale, apoi duse o farfurie la masă, preluă o comandă şi în sfârşit veni la el. Reacher îl întrebă:

— Samantha ia micul dejun aici?

— De cele mai multe ori, zise tipul.

— La ce oră vine?

Tipul întrebă:

— M-aş înşela prea tare dac-aş spune că n-ai să mai împlineşti din nou patruzeci de ani?

— Ai fi generos, nu te-ai înşela.

— Unii zic că de vină-s vremurile pe care le trăim, dar eu cred că niciodată n-a fost altfel, şi anume că atunci când un bărbat trecut de patruzeci de ani începe să pună un număr nefiresc de întrebări despre o fată de paisprezece, atunci cei mai mulţi dintre oameni încep să bage de seamă, iar unii dintre ei s-ar putea chiar să facă ceva, cum ar fi, să pună şi ei întrebări.

— Aşa şi trebuie, spuse Reacher. Dar cine a murit, de te-a făcut şeful comitetului?

— Păi, pe mine m-ai întrebat.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu ea şi aş vrea să mai discut.

— Nu e o explicaţie liniştitoare.

— E curioasă despre situaţia aplicării legii, ceea ce nu constituie o combinaţie prea fericită.

— Chestia de pe strada ei?

— M-am gândit că aş putea să-i zic nişte adevăruri în schimbul promisiunii c-o să se ţină departe de toată povestea.

— Şi tu eşti dintre cei care aplică legea?

— Nu, am venit aici în vacanţă. Am avut de ales între locul ăsta şi Tahiti.

— Nu e destul de coaptă pentru adevăruri.

— Eu cred că este.

— Eşti autorizat?

— Respir?

— E dintre cei care se trezesc devreme. Până acum, ar fi venit şi ar fi plecat deja. Cu mult timp în urmă. Cred că azi nu vine aici.

Capitolul 60

Reacher plăti consumaţia cu numerarul de la Baldacci şi, întorşi în Ford, Turner spuse:

— Ori a mâncat acasă azi, ori a sărit peste micul dejun. E o adolescentă. Nu te aştepta să aibă tabieturi.

— Mi-a zis că îşi ia, practic, toate mesele aici.

— Ceea ce nu înseamnă acelaşi lucru cu toate mesele, punct.

— Tipul a spus că de cele mai multe ori.

— Ceea ce nu înseamnă în fiecare zi.

— Dar de ce să sară tocmai azi peste micul dejun? E o fată curioasă şi crede că sunt o sursă de informaţii.

— De ce s-ar fi aşteptat să te găsească aici?

— Şi cei care aplică legea trebuie să mănânce.

— Atunci cafeneaua ar fi fost o opţiune la fel de logică, cea din apropierea cabinetului de avocatură. Ştie că există două locuri posibile.

— Ar trebui să mergem să aruncăm o privire.

— Prea dificil. N-am vedea nimic din stradă şi nu ne putem duce pe jos. Plus că se trezeşte devreme. Dacă a fost acolo, deja a şi plecat.

— Ar trebui să patrulăm din nou pe lângă casa ei.

— Asta nu ne-ar spune nimic. Uşa e închisă. Nu avem ochelari cu raze X.

— Shrago e pe-acolo, pe undeva.

— Să ne întoarcem la rampa aia de ieşire, spuse Turner.

— Într-o maşină albă, la lumina zilei? întrebă Reacher.

— Doar pentru zece minute. Ca să-i lăsăm minţii un răgaz să se odihnească.

La lumina puternică a zilei, vechiul binoclu se comporta excelent. Imaginea mărită era clară şi de o intensitate deosebită. Reacher putea să vadă toate detaliile – ale străzii, ale maşinuţei albe, ale Dodge-ului purpuriu, ale uşii albastre de la intrare. Dar nimic nu se întâmpla. Totul părea liniştit. O zi însorită ca oricare alta şi o supraveghere nesfârşită oarecare, plictisitoare şi lipsită de evenimente, aşa cum sunt cele mai multe acţiuni de acest fel. Nici urmă de Shrago. Unele dintre maşinile parcate aveau geamuri fumurii sau reflexii orbitoare, dar nu erau îndeajuns de obişnuite ca să fie maşini închiriate. Iar cele îndeajuns de obişnuite ca să fie de închiriat erau goale.

— Shrago nu e acolo, zise Turner.

— Aş fi vrut să fim siguri că ea este, răspunse Reacher.

În clipa aceea, sună telefonul. Era căpitanul Edmonds, din Virginia, care spuse:

— Am găsit alt dosar despre Shrago, de acum cinci ani. Decizia de a-l ţine departe de Orientul Mijlociu a fost controversată. Luptam pe două fronturi de război, duceam lipsă de oameni, cei din Garda Naţională erau trimişi acolo şi pe perioade de ani întregi, iar ideea de a plăti un militar cu mintea plecată cu sorcova, care nu putea fi trimis în Irak sau Afganistan, a fost considerată absurdă. Prima variantă a fost lăsarea la vatră involuntară, dar şi-a susţinut cauza pe motive personale, aşa că trebuia să fie audiat, şi în cele din urmă disputa a urcat treptele lanţului ierarhic de la CRU până la un asistent al adjunctului şefului de stat-major care răspundea de problemele de personal şi care a luat o decizie favorabilă lui Shrago.

— Şi? spuse Reacher.

— Acelaşi adjunct se ocupa şi de numirile temporare în posturi de comandă. El e cel care l-a mutat pe Morgan la Fort Bragg un an mai târziu.

— Interesant.

— Aşa mă gândeam şi eu. De-aia am şi sunat. Shrago i-a rămas dator, iar Morgan era piesa lui de şah.

— Cum îl chema?

— Crew Scully.

— Ce fel de nume e ăsta?

— Sânge albastru din Noua Anglie.

— Unde e acum?

— A fost promovat. Acum e adjunctul şefului de stat-major, în toată regula.

— Responsabil cu ce?

— Probleme de personal, spuse Edmonds. Inspecţie CRU. Practic, îmi este şef.

— Cine l-a mutat pe Morgan la 110, săptămâna asta?

— Adjunctul lui, presupun. Doar dacă nu cumva lucrurile s-au schimbat.

— Poţi să verifici asta pentru mine? Şi să mai verifici dacă Scully are acces la sistemele de informaţii legate de Homeland Security?

— Nu cred că poate să aibă.

— Nici eu nu cred, zise Reacher.

Încheie convorbirea şi se întoarse la supravegherea străzii.

* * *

Julieta îl sună pe Romeo, pentru că unele dintre responsabilităţi îi aparţineau, şi zise:

— Shrago îmi spune că cei doi nu circulă separat. A decis să verifice firma aia de închirieri şi a ajuns acolo tocmai la timp ca să vadă cum Range Rover-ul era ridicat pentru parcare într-un loc nepermis.

— O prostie din partea lor. Folosirea unei singure maşini le impune nişte limite. Ceea ce e în avantajul nostru.

— Nu asta contează acum. Range Roverul e trecut pe cardul de credit al lui Baldacci. Va trebui să plătim amenda pentru ridicare şi închirierea zilnică. Ne-au mai tras o palmă peste bot.

— Ce-a mai văzut Shrago?

— E aproape. Fata a ieşit din casă. Se plimbă. Pe o rază de doi kilometri, nu e nimeni în preajma ei. O să-şi aleagă locul potrivit.

— Şi cum face să le transmită mesajul?

— La restaurant. Au fost acolo de două ori. E un domn numit Arthur care pare dispus să facă pe mesagerul.

Cele zece minute propuse de Turner se făcură aproape patruzeci, dar nimic nu se întâmplă, nici pe rampa de ieşire din spatele lor, nici pe strada din faţa lor.

— Trebuie să plecăm, spuse ea.

— Unde? întrebă Reacher.

— Să mergem cu maşina. La întâmplare. Pe o rază de maximum doi kilometri de uşa ei, pentru că, dacă e ieşită, merge pe jos. Doar pe străzile de suprafaţă, tot pentru că e pe jos. Shrago va gândi la fel.

Aşa că porniră Fordul şi intrară pe 134, ca să iasă imediat de pe acea arteră, şi începură să caute pe Vineland, cvartal după cvartal, exceptând strada ei, în legătură cu care hotărâră să nu rişte. Majoritatea cvartalelor aveau circa trei sute de metri lungime şi şaizeci de metri adâncime, ceea ce însemna că erau aproape cincizeci şi cinci pe o suprafaţă de un kilometru pătrat, adică mai bine de patru sute pe un cerc cu diametrul de patru kilometri, ceea ce însemna că aveau aproape o sută cincizeci de kilometri de parcurs. Dar nu chiar atât, pentru că unele cvartale aveau lăţime dublă, acostamentele autostrăzilor şi rampele de

intrare şi ieşire consumau spaţiu, iar unele suprafeţe nu fuseseră construite niciodată. Cam o sută de kilometri, probabil. Cam trei ore de mers, la o viteză cuminte de treizeci de kilometri la oră. Chiar dacă nu era sigur că modul ăsta de deplasare ar fi crescut şansele unei întâlniri întâmplătoare. Spaţiul şi timpul nu lucrează în acest mod. Dar mişcarea îi făcea să se simtă mai bine.

Nu văzură nimic în prima oră în afară de fondul înceţoşat al trotuarelor, stâlpilor, arborilor, caselor şi magazinelor, precum şi al maşinilor parcate în locurile lor. Nu văzură mai mult de o mână de oameni şi acordară atenţie fiecăruia dintre ei, dar niciunul dintre ei nu era fata şi niciunul dintre ei nu era Shrago. Nu văzură nicio maşină care să se deplaseze lent, ca a lor. Majoritatea se deplasau din punctul A în punctul B, în mod inocent şi normal, cu viteză obişnuită şi uneori chiar mai mare. Ceea ce provocă singura întâmplare interesantă în toată ora a doua a patrulării lor, când un BMW negru mat a trecut pe roşu la o sută de metri în faţa lor şi a fost lovit în plin de un Porsche vechi, venit de pe strada transversală. Aburii se înălţară şi se adună un mic grup de oameni, dar Reacher coti la stânga şi nu mai văzu nimic, până când o altă cotitură aleatorie îl aduse pe aceeaşi stradă, dar între timp acolo ajunsese o maşină a poliţiei, cu girofarul aprins, şi după alte trei cotituri, apărură încă o maşină de poliţie şi o ambulanţă.

Dar, în afară de asta, nu se întâmplă nimic. Absolut nimic. După treizeci de minute, Turner zise:

— Hai să luăm prânzul mai devreme. Pentru că şi ea s-ar putea să facă la fel, dacă a luat micul dejun devreme. Sau poate n-a mâncat nimic de dimineaţă.

— La restaurant? întrebă Reacher.

— Cred că da. Practic, „fiecare masă” înseamnă că s-ar putea să sară peste una, dar nu peste două.

Aşa că făcură cale întoarsă prin labirint şi intrară pe Vineland la nordul cartierului, după care se deplasară spre sud, până când văzură restaurantul drept în faţă pe stânga, scânteind şi strălucind în lumina soarelui.

Şi, tocmai atunci, fata traversa Vineland spre restaurant.

Capitolul 61

Julieta îl sună pe Romeo şi spuse:

— Mă tem că povestea a căzut. Am avut ceva ghinion. Evident, trebuia s-o înhaţe aproape de maşina lui. Ideal era s-o prindă chiar în dreptul ei. Nu putea s-o târască pe stradă zbătându-se şi zbierând, pe o distanţă apreciabilă. Aşa că i-a luat-o înainte şi a parcat maşina, după care a coborât, a făcut un ocol pe jos şi a ieşit în spatele ei, şi totul mergea bine, avea de gând s-o depăşească exact în dreptul maşinii lui. Când mai aveau vreo douăzeci de metri, un idiot a trecut pe roşu şi s-a ciocnit de altă maşină şi dintr-odată s-au adunat oameni acolo, a venit şi o maşină a poliţiei, apoi, altă maşină şi evident că Shrago nu putea să facă nimic în faţa oamenilor sau a poliţiştilor, aşa că fata s-a uitat un minut la toată distracţia şi şi-a văzut de drum, iar Shrago a fost nevoit s-o lase în pace, pentru că la început n-a putut să iasă cu maşina din toată hărmălaia de-acolo şi, când în sfârşit a reuşit să plece, a pierdut-o şi n-a mai găsit-o.

— Deci, ce urmează? întrebă Romeo.

— O ia de la început. Prin toate locurile ei cunoscute. Acasă, la cabinetul de avocatură, la restaurant. O să încerce s-o ridice de altundeva.

— Chestia asta trebuie terminată în California. Nu ne putem permite să-i lăsăm să se întoarcă acasă.

Reacher încetini şi o lăsă pe fată să traverseze la cincizeci de metri în faţa lor, apoi roti volanul şi o urmă în parcarea restaurantului. Fata intră pe uşă, fără să zăbovească, iar el parcă maşina şi Turner spuse:

— Vrei să vin cu tine?

— Da, vreau.

Aşa că intrară şi aşteptară înăuntru, lângă uşă, unde aşteptaseră şi data trecută. Restaurantul arăta la fel ca în seara precedentă, cu chelneriţa blondă revenită la datorie în partea stângă a sălii şi bruneta afectată de o suferinţă îndelungată, pe partea dreaptă, Arthur fiind la locul lui în spatele tejghelei, iar fata pe taburetul ei, la capăt.

Chelneriţa blondă se apropie, ca data trecută, cu acelaşi zâmbet inexpresiv, iar Reacher arătă spre un separeu de pe partea dreaptă, cel aflat imediat în spatele fetei. Blonda îi lăsă în seama brunetei, fără vreun semn de împotrivire. Se duseră la

separeu şi se aşezară, Reacher stând din nou cu spatele la sală, cu Turner în faţa lui, dincolo de masa acoperită cu melamină, fata şezând cu spatele la ei, la nici doi metri depărtare.

Dar îi privea în oglindă.

Reacher făcu semn cu mâna reflexiei ei, parţial în semn de salut, parţial în chip de invitaţie de a li se alătura, iar fata se lumină de parcă tocmai auzise că vine Crăciunul şi, coborând de pe taburet, prinse privirea lui Arthur şi îi făcu semn cu degetul mare spre separeul din spatele ei, dându-i de înţeles că „mă mut din nou”, apoi veni la ei, iar Turner îi făcu loc şi fata se aşeză pe banchetă, lângă ea, cei trei formând acum un triunghi intim. Reacher spuse:

— Samantha Dayton, Susan Turner, Susan Turner, Samantha Dayton.

Fata se întoarse pe banchetă, îi strânse mâna lui Turner şi spuse:

— Eşti asistenta lui?

— Nu, sunt comandantul lui, zise Turner.

— Foarte tare. Ce agenţie?

— Poliţia Militară.

— Grozav. Cine sunt toţi ceilalţi?

— Nu suntem decât noi şi cei de la FBI.

— Voi sunteţi la comandă sau ei?

— Noi, fireşte.

— Deci, omul din maşinuţa albă e al vostru?

— Da, e cu noi.

— Paraşutat aici de unde?

— Aş putea să-ţi spun, dar pe urmă ar trebui să te omor.

Fata râse şi părea cât se poate de fericită. Informatorul din interiorul organizaţiei, o femeie comandant şi glumiţe. Spuse:

— Deci, tipul care ar trebui să apară este un militar? Cum ar fi un soldat dezertat care-şi ia adio de la familie înainte să dispară pentru totdeauna? Dar de ce are familia lui un avocat? Sau, e avocatul lui? E spion sau ce? Ca un ofiţer cu grad foarte mare, bătrân şi distins, dar definitiv resemnat? Le spune altora secrete?

— Ai văzut pe cineva azi? o întrebă Reacher.

— Aceiaşi oameni ca şi ieri.

— Niciun bărbat de unul singur?

— Bărbatul cu urechile ciuntite e singur azi. Într-o maşină

închiriată. Poate că partenerul lui e bolnav.

— Unde l-ai văzut?

— A venit pe Vineland cu maşina. Eu eram la cafenea, la micul dejun. Aproape de cabinetul avocatului. Deşi va trebui să regândim această implicare. Chestia asta e un triunghi, nu-i aşa? Şi nu ştim pentru cine lucrează avocatul. Poate fi vecinul, dar poate fi şi soldatul. Presupun că ar putea fi şi amândoi, deşi nu văd cum. Sau de ce, de fapt.

— La ce oră ţi-ai luat micul dejun? o întrebă Reacher.

— A fost devreme. Imediat după ce-au plecat agenţii.

— Au plecat?

— Doar pentru douăzeci de minute. Asta pare să fie o rutină. Ar trebui să-i coordonaţi mai bine. Toată lumea se mişcă în acelaşi timp, ceea ce lasă un gol.

— Asta nu e bine.

— Mie-mi convine. Înseamnă că pot să ies fără ca ei să ştie. Pe urmă, când mă întorc, toţi sunt surprinşi, crezând că n-am ieşit din casă.

— Asta ai făcut de dimineaţă?

— Asta fac în fiecare dimineaţă.

— Tipul cu urechile te-a văzut când ai plecat?

— Nu cred.

— Te-a văzut în altă parte?

— Nu cred. Am încercat să mă ascund în mulţime. De oamenii voştri, nu de el. Şi nu l-am văzut. Dar i-am văzut maşina mai târziu. Era parcată acolo unde a avut loc accidentul.

— Trebuie să te ţii departe de individul ăla, spuse Reacher.

— Ştiu. Mi-ai spus asta ieri. Dar nu pot să stau în casă toată ziua.

După o scurtă ezitare, Turner o întrebă:

— De cât timp locuieşti în casa aia?

— Dintotdeauna, cred. Nu-mi amintesc de alte case. Sunt aproape sigură că acolo m-am născut. Aşa spun oamenii, în general, nu? Chiar dacă nu s-au născut exact acolo. Nici eu nu m-am născut acolo, ci la spital. Dar de la spital am ajuns în acea casă. Asta înseamnă fraza asta în zilele noastre, cred, acum când toată treaba cu naşterile a fost instituţionalizată.

— Ai locuit vreodată într-o maşină? o întrebă Turner.

— Asta e o întrebare ciudată.

— Poţi să ne spui. Ştim oameni care ar fi fericiţi să ajungă atât

de sus în lanţul trofic.

— Cine?

— O mulţime de oameni. Ce vreau să spun e că noi nu judecăm pe nimeni.

— Am intrat în vreun bucluc?

Reacher o linişti:

— N-ai intrat în niciun bucluc. Doar vrem să verificăm nişte chestii. Cum o cheamă pe mama ta?

— A intrat în vreun bucluc?

— Nimeni nu e în niciun bucluc. În orice caz, nu e nimeni de pe strada ta. Este vorba de celălalt tip.

— O cunoaşte pe mama mea? O Doamne, pe *noi* ne supravegheaţi? Îl aşteptaţi să vină s-o vadă pe maică-mea?

— Uşurel, pe rând, spuse Reacher. Cum o cheamă pe mama ta? Şi, da, ştiu despre Colt Python.

— Pe mama o cheamă Candice Dayton.

— În cazul ăsta, aş vrea să mă întâlnesc cu ea.

— De ce? E un suspect?

— Nu, asta ar fi o chestie personală.

— Cum e posibil?

— Eu sunt tipul căutat de ei. Ei cred că o cunosc pe mama ta.

— Tu?

— Da, eu.

— Dar nu o cunoşti pe mama mea.

— Ei cred că, dacă ajungem faţă în faţă, s-ar putea s-o recunosc sau ea ar putea să mă recunoască.

— Ea nu te-ar recunoaşte, şi nici tu pe ea.

— E greu să spui sigur asta, fără să încerci.

— Crede-mă.

— Mi-ar plăcea să te cred.

— Domnule, pot să-ţi spun categoric că n-o cunoşti pe mama mea, iar ea nu te cunoaşte.

— Pentru că nu m-ai mai văzut niciodată până acum? Aici e vorba de mai mulţi ani, poate de dinainte să te fi născut tu.

— Cât de bine se presupune că ai fi cunoscut-o?

— Îndeajuns de bine încât am putea să ne recunoaştem reciproc.

— Înseamnă că n-ai cunoscut-o.

— Cum adică?

— De ce crezi că mănânc mereu aici?

— Pentru că-ţi place?

— Pentru că primesc mâncarea pe gratis. Pentru că maică-mea lucrează aici. Uite-o, e chiar acolo. E cea blondă. Ai trecut deja de două ori pe lângă ea şi nici n-ai clipit. Şi nici ea. Voi doi nu vă cunoaşteţi unul pe celălalt.

Capitolul 62

Reacher se mişcă pe banchetă şi întoarse capul ca să arunce o privire. Chelneriţa blondă era ocupată, mişcându-se în stânga şi în dreapta, suflându-şi din ochi o şuviţă de păr rebel, ştergându-şi palma de şold, zâmbind, luând o comandă.

N-o cunoştea. Întrebă:

— A fost vreodată în Coreea?

— Asta-i altă întrebare ciudată, spuse fata.

— Cum adică, e ciudată?

— Păi este, dacă o cunoşti.

— Cum aşa?

— Întregul ei rol de martir stresat nevoie mare are faptul că n-a ieşit niciodată din Los Angeles County, cu o excepţie, când un iubit a dus-o la Las Vegas, dar n-a vrut plătească hotelul. Nici măcar n-are paşaport.

— Eşti sigură?

— De-aia îşi vopseşte părul. Aici suntem în California N-are niciun fel de acte.

— N-are nevoie de acte.

— Este un cetăţean fără acte. E o poveste lungă.

— Se descurcă?

— Nu e viaţa pe care şi-ar fi dorit-o.

— Tu te descurci?

— Sunt bine, zise copila. Nu-ţi face probleme în privinţa mea.

Reacher nu spuse nimic, iar Arthur veni din spatele lui, se aplecă şi-i şopti fetei ceva la ureche, dar consoanele rostite îi trădară mesajul, şi anume: „Doamna şi domnul de lângă tine trebuie să poarte o discuţie cu un alt domn”. La care fata sări în picioare, radiind, perfect mulţumită să fie înlocuită de încă un agent superior, chiar mai apropiat de inima dramei. Arthur se făcu nevăzut, iar fata plecă grăbită după el şi, imediat, cu mişcări line, o siluetă măruntă şi solidă ocupă locul părăsit de ea, cu coatele deja pe masă şi triumful întipărit pe chip.

Era subofiţerul brevetat Pete Espin.

Reacher se uită la Turner, iar Turner clătină din cap, ceea ce însemna că Espin avea oameni în restaurant, cel puţin doi, probabil înarmaţi şi postaţi în preajmă. Espin se făcu comod pe banchetă, apoi îşi împreună mâinile, ca şi cum ar fi rearanjat un teanc de cărţi de joc, şi spuse:

— Nu eşti tatăl fetei.

— Aşa se pare, zise Reacher.

— Am verificat, aşa, de amorul artei. Departamentul de Stat spune că dna Dayton n-a avut niciodată paşaport. Departamentul Apărării spune că n-a intrat niciodată în Coreea cu niciun alt tip de document. Aşa că am mai făcut nişte verificări şi a reieşit că avocatul vinde chestii pe internet. Orice fel de document, în care să scrie orice vrei să scrie. Are două niveluri de preţuri, unele care există doar pe hârtie, şi altele verosimile. În asemenea cazuri, verosimil înseamnă femei reale, copii reali şi o copie xerox reală a unui certificat de naştere real. Iar tipul ăsta nu e singurul. E o afacere înfloritoare. Inventarul este considerabil. Vrei un copil născut la o anumită dată, ai de unde să alegi.

— Cine a cumpărat afidavitul?

— Şi-a dat numele de Romeo, dar banii oferiţi au fost buni. Din Insulele Cayman.

— Când l-a cumpărat acest Romeo?

— În aceeaşi dimineaţă în care a fost arestată maiorul Turner. Este un serviciu instantaneu. Le spui numele, locurile şi datele, iar ei prepară materialele. Dacă doreşti, poţi chiar să le trimiţi materialul scris pe internet. Documentele sunt prelucrate pe un computer şi îţi vin pe e-mail, şi arată ca nişte fotocopii. Candice Dayton a fost aleasă datorită datei de naştere a copilului ei. Avocatul o ştia drept chelneriţă, pentru că mănâncă aici. A primit o sută de dolari pentru că a semnat documentul. Dar data de naştere era inventată. Ai observat asta? Era exact la mijlocul perioadei petrecute de tine la Red Cloud. Adică, exact la mijlocul ei. Ceea ce sugerează că un tip care se uită la un calendar nu seamănă a biologie naturală.

— Bună remarcă, spuse Reacher.

— Deci, ai ieşit din cauză.

— Dar de ce am ajuns eu să fiu „în cauză”? Asta-i marea întrebare. Ai un răspuns pentru mine? De ce a cumpărat Romeo acel afidavit?

Espin nu spuse nimic.

— Şi cine e Romeo cu adevărat? întrebă Reacher.

Niciun răspuns.

— Ce se întâmplă în continuare? zise Turner.

— Eşti arestată.

— Şi Reacher?

— Afirmativ.

— Trebuie să o suni pe avocata lui, Sullivan, de la JAG.

— Ea m-a sunat mai întâi. Chestia cu Big Dog e moartă şi ea, dar, din momentul în care a pătruns în celula aceea de la Dyer şi până în momentul de faţă, Reacher a comis cam o sută de infracţiuni pe care le cunoaştem, de la încarcerarea ilegală a unei persoane, ca element agravant al unui alt delict, până la fraude legate de carduri de credit.

— Ai primit mesajul de la noi prin sergentul Leach? îl întrebă Reacher.

— Se pare că vrei să mă faci să-mi stric părerea bună pe care o am despre mine.

— Te-am întrebat ce ai fi făcut diferit.

— Mi-aş fi plasat încrederea în sistem.

— Aiurea!

— Mai ales dacă eram nevinovat.

— Eu am fost nevinovat?

— Iniţial, spuse Espin.

Reacher spuse:

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Reacher. De ce a cumpărat Romeo acel afidavit?

— Nu ştiu.

— Şi e posibil ca tot Romeo să fi repus în circulaţie chestia cu Big Dog?

— E posibil.

— De ce să facă asta? Şi cealaltă chestie? Cele două afidavituri măsluite. Care să fi fost scopul lor? Care să fi fost singurul lor scop posibil?

— Nu ştiu.

— Ba da, ştii. Eşti un tip inteligent.

— Romeo a vrut ca tu să fugi.

— De ce a vrut Romeo ca eu să fug?

— Pentru că erai implicat în treburile maiorului Turner.

— Şi ce spune asta despre treburile maiorului Turner? Dacă e vinovată, Romeo trebuia să mă vrea ca martor. Trebuia să mă vrea în boxa martorilor, confirmând în faţa juriului toate detaliile scandaloase.

Espin spuse, după o scurtă pauză:

— Am ordin să vă aduc înapoi, pe amândoi. Restul îmi depăşeşte competenţele.

— Ştii bine că e o înscenare, zise Reacher. Tocmai mi-ai spus că Romeo are bani în Insulele Cayman. El a creat contul maiorului Turner. Nu e deloc complicat. Ai văzut scheme mai deştepte ca asta. E ceva cusut cu aţă albă. Prin urmare, se va destrăma totul, cu siguranţă. Cel mai probabil, foarte curând. Pentru că nici eu, nici Turner nu suntem tâmpiţi. O să-i distrugem. Ceea ce-ţi dă de ales. Ori eşti executantul docil care ne aduce acasă în cătuşe cu doar câteva zile înainte de triumful nostru cel mai mare, ori îţi pui creierul la treabă şi începi să te gândeşti unde vrei să fii când se aşază praful.

— Lucru care se va întâmpla unde?

— Nu aici.

Espin clătină din cap.

— Ştiţi cum e. Trebuie să mă întorc acasă cu ceva.

— Putem să-ţi dăm ceva.

— Ce fel de ceva?

— O arestare care să-ţi aparţină, o hotărâre demnă de o medalie să nu laşi nimic la voia întâmplării şi glazura de pe un tort foarte mare. Iar glazura este întotdeauna partea cea mai dulce şi mai vizibilă a unui tort foarte mare.

— O să am nevoie de mai mult decât nişte broşuri de marketing.

— Cineva aproape că l-a omorât în bătaie pe colonelul Moorcroft, iar eu cred că aţi ajuns cu toţii la concluzia că nu eu am făcut asta. Atunci cine a făcut-o? O să aduci în ecuaţie un membru de bază al unei afaceri foarte mari şi tu vei fi cel care îl va lega cu fundiţă pentru clasa politică, înclinând puţin lumina reflectorului.

— Şi unde l-aş găsi eu pe acest membru veteran?

— Ar trebui să cauţi pe cineva care a fost absent din post pentru o perioadă inexplicabilă de timp.

— Şi?

— Te-ai gândi că cineva l-a urmărit pe Moorcroft după ce-a ieşit din sala unde şi-a luat micul dejun şi fie l-a forţat, fie l-a atras să se urce într-o maşină. Te-ai gândi că nu exista altă cale să se întâmple aşa ceva. Şi ţi-ai da seama că nu putea să fie un subofiţer. Pentru că sala pentru micul dejun era în Clubul Ofiţerilor. Aşa că ai începe să cauţi un ofiţer.

— Ai un nume?

— Morgan. El l-a aranjat pe Moorcroft pentru bătaie. El a făcut

livrarea. Verifică-i coşul cu rufărie murdară. Mă îndoiesc că a participat direct, dar pariez că a stat destul de aproape ca să fie martor.

— Şi era absent din post în timpul ăla?

— El susţine că a fost la Pentagon. Absenţa lui a fost bine consemnată în documente. A fost o sursă de mare îngrijorare. Iar Pentagonul păstrează aceste înregistrări. E mult de muncă, dar vei obţine un profit considerabil când vei demonstra că nu a fost acolo.

— E solidă chestia asta?

— Morgan face parte dintr-un grup mic şi divers, care cuprinde din câte ştim, la un capăt, patru subofiţeri dintr-o companie de logistică de la Fort Bragg, iar la celălalt capăt doi adjuncţi de şefi de stat-major.

— Dacă te înşeli, o să vină vremuri grele.

— Ştiu.

— Doi?

— Unul e de la Homeland Security, iar celălalt nu e.

— Atunci, vremurile or să fie foarte grele dacă te înşeli.

— Dar oare mă înşel?

Espin nu-i răspunse. Reacher spuse:

— Întotdeauna e o probabilitate de cincizeci la sută, Pete. Ca la aruncarea unei monede. Ori mă înşel, ori am dreptate, ori ne aduci acasă, ori nu, ori adjuncţii de şefi de stat-major sunt ceea ce spun că sunt, ori nu sunt. Întotdeauna, cincizeci la sută. O variantă sau cealaltă întotdeauna e adevărată.

— Iar tu eşti un judecător imparţial?

— Nu, nu sunt imparţial. Am să le sfâşii feţele în timp ce dorm. Dar faptul că sunt furios din pricina asta nu înseamnă că n-au făcut-o.

— Ai şi nume?

— Până acum, unul. Crew Scully.

— Ce fel de nume e ăsta?

— Sânge albastru din Noua Anglie, se pare.

— Pariez că a absolvit la West Point.

— Şi eu am absolvit tot acolo, dar nu am un nume stupid.

— Pariez că e bogat.

— Puşcăriile sunt pline de oameni bogaţi.

— Cine-i celălalt?

— Nu ştim.

— Probabil că prietenul cel mai bun din şcoala pregătitoare pentru colegiu. Prieteniile astea sunt durabile.

— Se poate, zise Reacher.

— Eu îl prind pe Morgan, iar maiorul Turner pe ceilalţi tipi?

— Tu vei fi eroul reportajelor de senzaţie.

— Şi ce se presupune că fac indivizii ăştia?

Turner începu să-i relateze toată tărăşenia, începând cu banii obţinuţi de pe pieţele secundare, şi camionetele rablagite cu numere de înmatriculare ciudate, cu banii lichizi din camionete, apoi în containere ale armatei şi conţinutul containerelor militare în camionete, care după aia plecau în munţi, în vreme ce banii erau încărcaţi în secret, gata să fie descărcaţi în secret din nou de cei patru tipi din Carolina de Nord. Toată povestea, mijlocită de un băştinaş afgan, care are un istoric dovedit în vânzările de armament, şi coordonată de cei doi adjuncţi de şefi de stat-major, care era de presupus că se şi îmbogăţeau din chestia asta şi, de asemenea, puteau sau nu să opereze o iniţiativă strategică scăpată de sub control.

— Credeam că vorbiţi serios, spuse Espin.

Capitolul 63

— Ceea ce mi-aţi descris, pur şi simplu nu se întâmplă, spuse Espin. Armata Statelor Unite şi-a învăţat lecţia, doamnă maior. De mult. Acum numărăm şi agrafele de birou. Totul are cod de bare. Totul se află într-un computer rezistent la bombe. Avem companii de Poliţie Militară în toate locurile importante. Avem mai multe controale şi verificări decât au câinii purici. Nu mai rătăcim lucrurile. Crede-mă. Haosul de odinioară a devenit de mult desuet. Dacă apare un ciorap cu o gaură în el, obiectul cu pricina ajunge acasă. Dacă un singur glonţ ar dispărea, s-ar stârni o furtună de rahat atât de violentă, încât am putea vedea de-aici cum se face cerul maro. Pur şi simplu, nu se poate aşa ceva, doamnă.

Turner nu spuse nimic. Reacher interveni:

— Dar ceva se întâmplă. Ştii asta.

— Ascult. Spune-mi ce se întâmplă.

— Vorbeşte cu detectivul Podolski de la Poliţia Metropolitană. Morgan a fost absent din post în momentul critic.

— Morgan rămâne ceea ce-mi oferiţi?

— Merită să-l ai. Tot ce am eu sunt două procese false.

— Mi se pare că valoarea lui Morgan tocmai a scăzut, ca parte a unei conspiraţii credibile.

— Ceva se întâmplă, spuse din nou Reacher. Conturi bancare false, documente juridice false, bătăi, patru indivizi care ne urmăresc peste tot. Totul o să arate pe deplin credibil când o să se termine. Întotdeauna e aşa. Imaginea de ansamblu de la sfârşit e un lucru minunat. Iar oamenii deştepţi se prind primii de ceea ce trebuie să înţeleagă.

— Al dracului joc, spuse Espin.

— Întotdeauna şansele sunt egale, Pete. Ca la aruncarea unei monede. Morgan are o valoare mare sau mică, ceva se întâmplă sau nu, iar tu eşti fie un executant docil, fie omul care s-a aflat mult înaintea evenimentelor, pregătindu-se să-şi mai prindă o decoraţie pe piept.

Espin nu spuse nimic, aşa că Reacher continuă:

— E timpul să arunci moneda aia, Pete. Cap sau pajură.

— Ai un plan?

— Ne întoarcem la Washington. Nu trebuie să ne aduci tu acasă. Plecăm noi.

— Când?

— Acum.

— Acolo e Morgan.

— Acolo sunt toţi.

— Să zicem că sunteţi de acord să zburăm împreună? spuse Espin.

— Nu ne deranjează, zise Reacher. Dar numai tu. Nimeni altcineva.

— De ce?

— Vreau să-ţi mai laşi oamenii aici încă o zi. Ultimul dintre cei patru de la Fort Bragg încă mai umblă prin zonă. Crede că fata încă mai constituie momeala. Aşa că vreau să-i asigurăm protecţia. N-o fi a mea, dar e un copil simpatic. Poate tocmai pentru că nu e a mea.

— Cred că băieţii mei pot să-şi permită să mai stea o zi.

— Vreau protecţie personală apropiată, dar discretă. Să n-o speriaţi. Consideraţi că e vorba de un exerciţiu. Oricum, e posibil să nu fie decât ceva teoretic. Pe noi ne vrea el. Şi o să ştie în ce avion suntem, pentru că Romeo îi va spune. Aşa că va fi pe urmele noastre. S-ar putea să urce în acelaşi avion.

Espin nu zise nimic. Reacher continuă:

— Hotărăşte-te, soldat!

— Nu e nevoie să iau o hotărâre, răspunse Espin. Propunerea voastră îmi oferă şase ore în care să mă hotărăsc.

— Dar trebuie să iei o decizie.

— Terminalul Delta de la LAX, peste nouăzeci de minute, spuse Espin.

Îi potoli pe oamenii săi, pe care Reacher nu-i văzu, făcând cu mâna semnale standard de infanterie, apoi se ridică de la masă şi plecă.

Reacher şi Turner îl urmară după un minut. Fata era în jumătatea de restaurant a mamei sale, aşezată pe un taburet, şi îi spuse ceva lui Arthur, ceva care-l făcu pe acesta să zâmbească. Reacher se uită la ea din mers. Numai braţe şi picioare, genunchi şi coate, geaca de blugi, pantalonii, tricoul albastru nou, pantofii asortaţi, fără şosete, fără şireturi, părul de culoarea paielor coapte, lung până la mijloc, ochii, zâmbetul. Paternitatea. Mereu improbabilă. Ca şi câştigarea Premiului Nobel sau participarea la un joc în World Series. Nu era pentru el.

— Cum te simţi? îl întrebă Turner în maşină.

— Ca şi până acum, spuse el. N-am mai avut copil înainte şi nu am nici acum.

— Ce ai fi făcut?

— Acum nu mai contează.

— Eşti OK?

— Cred că mă obişnuisem cu ideea. Şi mi-a plăcut de ea. Poate că am fi avut ceva în comun. Ceea ce e ciudat. Cred că oamenii pot să semene în toată lumea. Chiar dacă nu sunt rude.

— Crezi c-o să-i fie teamă de monstrul din laguna mâloasă?

— Cred că deja îl invidiază.

— Atunci, poate că sunteţi rude. De cândva, de demult.

Reacher se mai uită o dată la ea, prin mica fereastră a restaurantului, după care Turner porni maşina spre sud, pe Vineland, şi fata dispăru din raza lor vizuală.

La LAX urmau să ajungă pe 101 şi apoi pe 110, cu o ultimă ieşire laterală pe El Segundo Boulevard, şi drumul până acolo urma să le ia cea mai mare parte din cele nouăzeci de minute pe care le oferise Espin, pentru că pe autostrăzi se circula cu greutate. Edmonds sună iar din Virginia în timp ce încă se aflau la nord de Hollywood Bowl, ca să le spună:

— Crew Scully l-a detaşat personal pe Morgan la 110. N-a delegat sarcina în acest caz. Lucru pe care-l face de obicei, când e vorba de numiri temporare în posturi de comandă. Şi nu are acces la sistemele de informaţii ale Homeland Security.

— Verifică dacă are vreun prieten care are acces, spuse Reacher.

— Deja mă ocup de asta.

— Anunţă-mă.

— Încă mai suntem de partea care trebuie a istoriei?

— Bazează-te pe asta, spuse Reacher şi închise.

Traficul avea o desfăşurare ciudată, căci maşinile se mişcau întruna, dar foarte lent, de parcă fiecare şofer era un actor care filma o scenă cu încetinitorul.

— Chestia asta e ca şi cum ne-am fi predat, să ştii, spuse Turner. Când ne dăm jos din avion, Espin ne poate pune cătuşele chiar în terminalul din Washington.

— O să ne gândim la ceva, spuse Reacher. Şase ore e un timp îndelungat.

— Ai vreo idee?

— Nu încă.

— Ăştia sunt profesionişti în mânuirea armelor. Doar asta fac.

— Cincizeci la sută, Susan. Ori asta e tot ce fac, ori nu e.

— Ce altceva ar putea să facă?

— Avem şase ore să găsim răspunsul la întrebarea asta.

— Şi dacă nu-l găsim?

— Espin a auzit numele Crew Scully şi a tras concluzia că omul e bogat, spuse Reacher. Să zicem că e. Să zicem că amândoi sunt bogaţi.

— Ştim că sunt bogaţi.

— Dar am presupus cum au ajuns bogaţi. Să presupunem că au fost bogaţi înainte. Să presupunem că au fost dintotdeauna bogaţi. Să zicem că sunt nişte aristocraţi de pe Coasta de Est, care au fost bogaţi din tată în fiu.

— OK, am să încep să caut bătrâni cu pantaloni roz-pal.

— S-ar putea să modifice ecuaţia. Noi presupunem o motivaţie financiară puternică aici. Poate că e nevoie să diminuăm importanţa acestui criteriu. S-ar putea doar să-şi netezească propriile asperităţi. Suta aia de mii se poate să fie din banii lor proprii.

— Ăsta nu e un hobby, Reacher. Nu când e vorba de conturi bancare false şi documente juridice false, bătrâni bătuţi soră cu moartea şi patru indivizi care sunt trimişi pe urmele noastre.

— De acord, e mult mai mult decât un hobby.

— Atunci, ce este?

— Nu ştiu. Doar gândesc cu voce tare. Încerc să obţin un avantaj din cele şase ore.

Lăsară Fordul alb într-o parcare acoperită de la terminalul Delta şi aruncară cheia într-un tomberon de gunoi, gândindu-se că tarifele de închiriere şi de recuperare îl vor costa pe Romeo o groază de bani. Turner dezmembră Glock-ul lui Rickard şi puse părţile componente în alte patru tomberoane. Apoi merseră pe o intrare greşită şi se văzură nevoiţi să facă un ocol. Ajunseră la ghişeele de bilete din spate. Espin era deja acolo. De bună seamă că luase zborul 405. Singur, pentru că nu era nimeni cu el.

Nimeni lângă el şi nimeni aşteptând în umbră. Stătea nemişcat, cu faţa la uşile terminalului principal. Ajunseră în spatele lui, Espin se întoarse cu faţa la ei, iar Reacher cumpără trei bilete la clasa întâi cu cardul de credit al lui Baldacci.

Capitolul 64

Se aflau la poarta de îmbarcare cu douăzeci de minute mai devreme, şezând pe nişte scaune de unde aveau un câmp larg de observaţie, dar nu-l zăriră pe Shrago. Nu că Reacher s-ar fi aşteptat să-l vadă. Los Angeles era un oraş imens, în care era dificil să te mişti, iar cheltuiala din contul bancar trebuia mai întâi depistată, după care Shrago trebuia să ajungă la aeroport şi pur şi simplu nu era suficient timp pentru asta. Aşa că Reacher bău cafeaua şi se relaxă, apoi începu îmbarcarea şi în momentul acela telefonul lui sună, aşa că îşi ocupă locul din avion în timp ce vorbea, ceea ce de fapt făcea mai toată lumea.

Edmonds îl sunase, din Virginia.

— Unitatea 75 PM tocmai m-a informat despre situaţia lui Candice Dayton.

— Ţi-am spus că nu-mi amintesc de ea.

— Îmi cer scuze. Trebuia să fiu mai puţin sceptică.

— Nu-ţi face probleme în privinţa asta. Aproape că şi eu am crezut.

— Am întrebat pe cine am putut despre prietenii lui Crew Scully.

— Şi?

— A avut un coleg la West Point cu care a rămas apropiat. Amândoi au avut o ascensiune meteorică. Am întrebat cinci oameni şi toţi mi-au indicat aceeaşi persoană.

— Ce funcţie are?

— În prezent, este adjunctul şefului de stat-major pentru spionaj al armatei.

— Se potriveşte.

— Au cam acelaşi trecut, locuiesc aproape unul de celălalt în Georgetown şi sunt membri în aceleaşi cluburi, inclusiv unele extrem de exclusiviste.

— Sunt bogaţi?

— Nu la fel de bogaţi ca alţii. Dar au o situaţie confortabilă, într-o manieră de modă veche. Ştii cum e cu oamenii ăştia. Ca să se simtă confortabil, e nevoie de câteva milioane.

— Cum îl cheamă pe individ?

— Gabriel Montague.

— Ai avut dreptate în privinţa trecutului similar. Gabe şi Crew. Parc-ar fi un nume de bar din apropiere de Harvard. Sau o prăvălie de unde poţi să cumperi blugi rupţi cu trei sute de

dolari perechea.

— Astea sunt ţinte uriaşe, Reacher. Sunt nişte giganţi care umblă pe pământ. Iar tu ai dovezi egale cu zero în toate privinţele.

— Gândeşti ca un avocat. Iar de un avocat o să am nevoie chiar acum, apropo. Sunt un om nevinovat. Nu vreau alte manevre înşelătoare despre ceea ce s-a întâmplat după ce m-au băgat la zdup pentru două lucruri pe care nu le-am făcut. Dacă am evadat, am făcut-o pentru că eram îndreptăţit.

— Maiorul Sullivan lucrează la chestia asta. Vrea ca toate acuzaţiile să fie anulate. Ca fruct al unui copac otrăvitor.

— Spune-i să se grăbească. Venim spre casă acum, cu o escortă semioficială. Nu vreau distracţii şi petarde la Reagan National. Are la dispoziţie cam şase ore.

— Am să-i comunic.

Apoi vocea stewardului se auzi în difuzoare, anunţând că uşa cabinei se închide şi că toate dispozitivele trebuie închise. Aşa încât, pentru prima oară în viaţa lui, Reacher se conformă solicitării membrului echipajului şi puse telefonul în buzunar, iar avionul se urni din loc şi începu să se deplaseze spre pistă. Decolă deasupra oceanului şi efectuă o întoarcere largă de 180 de grade la dreapta, îndreptându-se iar spre est, traversă din nou coasta peste Santa Monica şi luă altitudine în timp ce zbura spre interiorul continentului, astfel încât North Hollywood, Ventura Freeway, Vineland Avenue, restaurantul şi căsuţa cu uşa albastră rămaseră în partea stângă a avionului, departe, abia vizibile.

O conversaţie în trei nu era uşor de purtat la clasa întâi. Fotoliile erau late, ceea ce făcea ca locul de la geam de pe o parte să fie destul de departe de locul de lângă culoar din cealaltă parte a cabinei. Iar membrii echipajului se tot foiau pe culoar aducând dinspre bucătărie tăvi cu mâncăruri şi băuturi gratuite. Ceea ce îl ajută pe Reacher să înţeleagă de ce a fi bogat înseamnă să te simţi confortabil, dar făcea dificilă conversaţia. În cele din urmă, Espin se ridică şi se rezemă de cotiera fotoliului lui Turner, care se aplecă spre Reacher, aflat la geam, astfel încât ajunseră într-o poziţie în care se puteau vedea şi auzi reciproc, iar Espin spuse:

— Dac-o să am nevoie de un mandat de arestare pentru Morgan, este evident că mă vor întreba despre natura acestei

presupuse conspiraţii. Aşa că, până ne dăm jos din avion, ar fi bine să îmi furnizaţi şi o poveste credibilă. Sau nu-mi furnizaţi nimic. Caz în care va trebui să regândim statutul vostru special.

— Lucrurile nu merg aşa, Pete, spuse Reacher. Aici nu e vorba de o audiţie. Nu încercăm să pătrundem în lumea filmului. Iar tu nu ai dreptul la niciun vot aici. Când ajungem la Reagan National, vom merge pe drumuri separate, fie că avem sau nu o poveste, fie că îţi place sau nu, iar tu o să ne faci semn cu mâna cu un zâmbet voios pe faţă, ori în picioare lângă uşă, ori aşezat într-un scaun cu rotile, cu piciorul rupt. Astea sunt regulile de bază. S-a înţeles?

— Dar împărţim informaţiile pe care le-avem? întrebă Espin.

— Absolut. De exemplu, căpitanul Edmonds tocmai mi-a spus că individul numit Crew Scully are un prieten personal apropiat în persoana numitului Gabriel Montague.

— Era şi normal. Au urmat împreună şcoala pregătitoare?

— Oarecum. Au fost împreună la West Point, în orice caz.

— Cine e?

— Adjunctul şefului de stat-major pentru spionaj al armatei.

— Mai sus de-atât nici că putea să ajungă.

— Aproape.

— Ai dovezi?

— Avocatul meu le-a evaluat ca fiind fix zero. În interesul stabilirii exacte a adevărului.

— Dar tu crezi că ăştia sunt cei doi?

— Acum, da.

— De ce acum?

— William Shakespeare. A scris o piesă numită *Romeo şi Julieta.* Două case nobiliare, la fel de prestigioase. Doi îndrăgostiţi hotărâţi să lupte împotriva sorţii potrivnice, pentru că Julieta era din Casa Capulet, iar Romeo era un Montague. Ca Sharks şi Jets din *Poveste din Cartierul de Vest.* Poţi să închiriezi filmul.

— Crezi că Montague şi-a luat numele de Romeo? Să fie atât de tâmpit?

— Probabil că-şi închipuie că e drăguţ. La fel ca pantalonii roz-pal. Îşi închipuie, probabil, că oamenii de teapa noastră n-au auzit în viaţa lor de William Shakespeare.

— Avocatul tău a avut dreptate. Fix zero.

— Ea e avocat. Tu nu eşti. Tu eşti cel care aruncă moneda.

Montague e Romeo, sau nu e. Şansele sunt perfect egale, cincizeci la cincizeci.

— Asta e ca şi cum te-ai duce în Las Vegas şi ai paria casa ipotecată pe roşu.

— Iar şansele egale sunt un lucru minunat.

— Ăştia sunt adjuncţi ai unor şefi de stat-major, Reacher. E spre binele tău să fii cât se poate de sigur. Punct ochit, punct lovit, nu ai alternativă.

Romeo formă numărul Julietei şi spuse:

— Se întorc acasă. Trei bilete la clasa întâi. Încă o scatoalcă trasă în plină figură. Al treilea bilet e pe numele lui Espin, de la Unitatea 75 PM. La început, am crezut că el i-a arestat, dar de ce să fi cumpărat Reacher biletele? S-au întors împotriva noastră. Espin acţionează pe cont propriu.

— Shrago e la cel puţin o oră de aeroport, spuse Julieta.

— Spune-i să dea zor. Are bilet la American, următoarea cursă.

— Cu cât va fi în urma lui Reacher?

— Două ore.

— E mult. Mai avem un singur om şi nici măcar nu e aici. Cred că suntem învinşi.

— Asta s-a numărat mereu printre rezultatele posibile. Am ştiut în ce fel de afacere ne băgăm. Am ştiut ce am putea fi nevoiţi să facem.

— Am supravieţuit o perioadă bună de timp.

— Şi vom supravieţui şi acestui handicap de două ore. N-o să se-ntâmple nimic. Maiorul Turner va trebui să facă duş. Să călătoreşti cu femeile este contraproductiv. Şi după asta îi va fi mai uşor lui Shrago. Vor fi nevoiţi să ne caute. Nu noi va trebui să-i căutăm.

Espin venea şi pleca, traversând în ambele sensuri culoarul, pornind de la valoarea juridică a conversaţiei şi propriul său nivel de confort. Să stea cocoţat pe cotieră nu era genul de călătorie pe care-l plătise Baldacci. În cea mai mare parte a timpului, şezu pe locul lui şi medită singur. Aşa cum făceau Turner şi Reacher. Fără vreun succes notabil. Deodată, Turner îl chemă pe Espin şi, când acesta se aşeză pe cotieră, îi spuse:

— Avem un punct fix, şi anume lanţul logistic. E o bandă

transportoare în două direcţii şi nu se opreşte niciodată. Chiar acum trimite lăzi goale şi aduce lăzi pline. Iar acele lăzi pline sunt pline cu marfa care trebuie. Ciorapi găuriţi, marcaţi cu coduri de bare. Aşa că nimic nu se întâmplă. Atât doar că noi ştim că se întâmplă ceva. Deci, dacă acele lăzi goale nu sunt goale? Ştim că băştinaşii nu cumpără mărfuri cu coduri de bară, dar dacă ar cumpăra mărfuri trimise exclusiv pentru ei? Aproape ca o comandă poştală. Acesta fiind motivul pentru care cei patru indivizi de la Fort Bragg erau aşa de importanţi. Ei umpleau lăzile care ar fi trebuit să fie goale.

— Există sisteme de verificare în funcţiune la ambele capete, spuse Espin.

— La fel de stricte în privinţa securităţii?

— Nu cred că e posibil aşa ceva.

— Deci, se poate întâmpla?

— Da.

— Dar Reacher crede că motivaţia profitului s-ar putea să nu fie centrală şi de maximă importanţă. Ceea ce ar putea transforma tărăşenia într-un proiect personal. Poate că e vorba de nişte favoruri. Poate că înarmează o facţiune împotriva celeilalte. Poate că se cred mari experţi în materie de Afganistan. Bătrânii ăia din Noua Anglie cred dintotdeauna că sunt pe jumătate britanici. Poate că-şi amintesc de vremurile de demult de pe Frontiera de Nord-Vest. Poate cred că doar ei ştiu cum merge treaba.

— Posibil.

— Dar banda transportoare merge în două direcţii. Să nu uităm nicio clipă asta. Poate că aduc lucruri de acolo, ascunse prin armamentul care revine în ţară. Un alt motiv pentru care băieţii de la Bragg erau importanţi. Trebuiau să dezambaleze marfa în secret şi s-o ducă în altă parte.

— Ce fel de marfă?

— Dacă profitul nu e motivaţia centrală şi de maximă importanţă, atunci ar putea fi vorba de un fel de entuziasm personal. Artă, poate, cum ar fi statui şi sculpturi. Chestii pe care talibanii le distrug. Dacă eşti un gentleman rafinat, s-ar putea să te atragă genul ăsta de lucruri. Atâta doar că reacţia lor a fost exagerată pentru nişte obiecte de artă. Nimeni nu ia bătaie din cauza unei statui vechi.

— Atunci, ce fel de marfă?

— Avem de-a face cu doi gentlemeni bătrâni, animaţi de entuziasme personale, care trebuie ţinute foarte secrete. Pentru că entuziasmele astea sunt criminale şi întrucâtva ruşinoase. Dar în acelaşi timp profitabile, din perspectiva unui gentleman. Cam aşa văd eu lucrurile.

— Fetiţe? Băieţei? Orfani?

— Priveşte problema din punctul de vedere al lui Emal Zadran. A fost un distrus şi un ratat, dar s-a reabilitat. Şi-a recâştigat respectul în cadrul comunităţii. Cum? Cineva i-a încredinţat un rol, aşa s-a întâmplat. Cel mai probabil, ca întreprinzător, din nou. Cineva a vrut să cumpere sau să vândă, iar Zadran a devenit omul-cheie al operaţiunii. Deoarece cunoştea oamenii potriviţi. Avea deja stabilite relaţiile. Poate nişte relaţii esenţiale, poate doar întâmplător.

— Să cumpere sau să vândă ce? întrebă Espin.

— Vom găsi răspunsul la întrebarea asta la Washington. Imediat după ce-ţi iei la revedere de la noi, în picioare sau în scaun.

Restul călătoriei dormiră. În avion era cald, scaunele erau comode, iar mişcarea era lină. Reacher o visă pe fată, la o vârstă mult mai mică, cam pe la trei ani, bondoacă, nu osoasă, îmbrăcată în aceeaşi costumaţie, dar miniaturizată, cu tenişi micuţi fără şireturi. Mergeau pe o stradă undeva, mâna ei mică şi moale în palma lui uriaşă, picioruşele ei mişcându-se cu repeziciune, încercând să ţină pasul, iar el privea mereu peste umăr, neliniştit de ceva, îngrijorat de cum avea fetiţa să fugă, dacă va fi nevoită, încălţată în tenişii fără şireturi, dându-şi seama apoi că cel mai simplu era s-o ia în braţe şi să fugă cu ea, poate pentru totdeauna, trupul ei frumos mirositor şi lipsit de greutate nefiind deloc o povară, şi se simţi inundat de uşurare, iar visul se risipi, ca şi cum misiunea lui fusese îndeplinită.

Apoi presiunea aerului se schimbă şi stewardul începu să turuie despre scaunele lăsate pe spate, măsuţele rabatabile şi şezutul în poziţie verticală. Espin privi peste culoar, iar Reacher şi Turner se uitară la el. Moneda era în aer, în acel moment. Omul lua o decizie. Era un executant docil sau omul aflat înaintea evenimentelor? Şanse egale, de cincizeci la sută, îşi zise Reacher, ca toate lucrurile de pe lumea asta.

Deodată, începură operaţiunile de aterizare, avionul masiv redevenind greoi şi mătăhălos, iar de îndată ce membrii

echipajului îşi ocupară locurile pe scaune, toţi îşi porniră telefoanele şi Reacher văzu că avea un mesaj vocal de la maiorul Sullivan, vechi de o oră. Îl activă şi, după câteva pârâituri electrostatice, auzi: „Confirm că nicio acţiune nu va fi întreprinsă împotriva ta pentru niciun motiv generat de oricare dintre afidaviturile false. Deci, din acest moment, eşti curat. Dar maiorul Turner rămâne în continuare un evadat. Situaţia ei a rămas la fel ca şi înainte. Aşa încât, din momentul aterizării, ceasul va începe să ticăie din nou. Vei fi văzut ca ajutând-o şi favorizându-i acţiunile. Vei fi complice la o infracţiune deosebit de gravă. În afară de cazul în care o părăseşti la aeroport. Ceea ce, în calitate de avocat, îţi sugerez cu tărie să faci.”

Şterse mesajul şi o sună pe Edmonds. Aceasta îi răspunse, iar el o întrebă:

— Unde se aflau Scully şi Montague acum şapte ani?

— Am să încerc să aflu, zise ea.

Apoi, avionul ateriză şi ceasul începu să ticăie.

Capitolul 65

Primul urcat însemna şi primul coborât, iar uşa de la capătul punţii avionului era încă închisă când ajunseră acolo. Diferenţa de fus orar făcea ca pe Coasta de Est să fie foarte târziu. Reacher împinse uşa şi privi înaintea sa. La poartă era un grup rarefiat. Nu la fel de aglomerat ca la Long Beach. Poate doar zece poliţişti militari şi zece agenţi FBI sub acoperire doar în primii zece metri de la intrare. Reacher ţinu uşa deschisă şi îl lăsă pe Espin să treacă primul, urmărindu-l cu mare atenţie. Dar Espin nu căută pe nimeni cu privirea în mod special şi nu intră în contact vizual cu nimeni, nici nu făcu semne sau gesturi pe furiş. Se mişca doar prin mulţime ca un om normal. Reacher şi Turner o luară după el şi un minut mai târziu se regrupară cu toţii într-o incintă neaglomerată, în coridorul de sub sala de recuperare a bagajelor, iar Reacher spuse:

— Tu mergi înainte. Noi o să rămânem aici.

— De ce? întrebă Espin.

— În cazul în care ţi-ai plasat băieţii de cealaltă parte a controlului de securitate.

— N-am pus niciun băiat.

— Noi rămânem aici oricum.

— De ce?

— Din considerente tactice.

— O să vă dau douăzeci şi patru de ore.

— N-ai să ne găseşti niciodată.

— V-am găsit în LA. Şi există şi aici o momeală. Am să ştiu unde să caut.

— Ar trebui să te concentrezi pe Morgan.

— Douăzeci şi patru de ore, spuse Espin şi plecă.

Reacher şi Turner îl urmăriră cu privirea şi Reacher spuse:

— Hai să bem o cafea.

— Chiar rămânem aici? întrebă Turner.

Reacher se uită la panoul cu sosiri şi zise:

— Într-un fel, ar avea o oarecare logică. Următoarea sosire este de la American, cam după două ore. Shrago trebuie să fie la bordul acelui avion. Şi, de la uşa avionului până dincolo de controlul de securitate, trebuie să fie neînarmat. Aşa că ăsta ar fi locul în care să-l atacăm.

— Şi o s-o facem?

— Nu, dar am vrut să plantez ideea în capul lui Espin. În caz

că îl apucă vreo nelinişte peste o oră. O să presupună că suntem încă aici. Dar noi n-o să fim. O să ne luăm cafeaua cu noi. O să fim chiar în spatele lui.

Din propria sa experienţă, Reacher ştia că toate operaţiunile de succes în Washington D.C. aveau un lucru în comun, şi anume, o bază de operaţiuni sănătoasă. Dar un asemenea loc nu putea fi cumpărat cu bani gheaţă. Orice hotel cât de cât rezonabil urma să le ceară un card de credit. Ceea ce însemna fie că Margaret Vega urma să plătească, fie îi spuneau lui Gabriel Montague unde s-au cazat. Turner prefera cea de-a doua variantă, pentru că în felul ăsta Shrago îşi făcea apariţia, iar ei se puteau ocupa de el. Reacher îşi exprimă dezacordul.

— De ce? întrebă ea.

— Dacă-l trimit pe Shrago în locul unde ne aflăm noi, iar el dispare, ei vor şti ce s-a întâmplat cu el.

— Evident.

— Eu nu vreau ca ei să ştie ce s-a întâmplat cu el. Vreau să fie nesiguri. Cât mai mult posibil. Vreau să-i fac să se uite în gol, aşteptând un semn.

— De-aia e nevoie de mai multe femei-ofiţer. Pentru noi, e de ajuns să câştigăm. Pentru voi, partea adversă trebuie să ştie că a pierdut.

— Vreau să-şi ţină telefoanele celulare permanent pornite. Asta-i tot. S-ar putea să fie singura modalitate prin care să-i găsim. Shrago trebuie să dispară într-un loc necunoscut şi trebuie să aflăm numerele din telefonul lui, iar sergentul Leach trebuie să apeleze la nişte prieteni cu totul diferiţi, şi trebuie să găsim acele telefoane înainte ca ei să renunţe în sfârşit la Shrago şi să le închidă.

Aşa că Margaret Vega plăti o noapte la etajul al doisprezecelea al unui hotel foarte drăguţ, cu vedere la Casa Albă, într-o cameră care avea tot ce le trebuia şi o mulţime de lucruri de care nu aveau nevoie. Turner ar fi vrut să-şi cumpere nişte haine, dar era miezul nopţii şi nu era nicăieri deschis. Aşa că făcură duş îndelung şi fără grabă, se înfăşurară în halate groase de vreo cinci centimetri şi apoi se puseră pe aşteptat, numărând secundele, până când îşi făcură socoteala că mai erau douăzeci de minute până când avionul lui Shrago va trece peste fluviu cu trenul de aterizare coborât. Moment în care se îmbrăcară din nou şi ieşiră din cameră.

* * *

Romeo formă numărul Julietei şi spuse:

— Am păstrat un element de avertizare pe cardul lui Margaret Vega, în cazul în care Turner s-ar duce la cumpărături singură, şi tocmai s-a plătit cu el o noapte la un hotel de-aici, din oraş.

— Telefonul lui Shrago va fi repornit peste vreo două minute, răspunse Julieta.

— Spune-i să nu ia un taxi până acolo.

Îl văzură pe Shrago ieşind din terminal. Erau într-un taxi, la douăzeci de metri de el. Taxiul avea aproape cinci metri lungime şi doi lăţime, dar era invizibil. Era doar un taxi într-un aeroport. Shrago nu-l văzu. Aşteptă la coadă în spatele altei persoane şi luă un taxi singur.

— Ăsta-i tipul, zise Reacher.

— Îl văd, spuse şoferul.

Aparatul de taxare continua să funcţioneze de când plecaseră de la hotel. Plus un bacşiş de o sută de dolari. Plus încă o sută aşa, de distracţie. Asta fusese înţelegerea. Doar nu erau banii lor.

Taxiul lor plecă de lângă bordură şi rămase la circa cincizeci de metri în spatele maşinii în care se afla Shrago. Care se îndrepta spre centrul oraşului, peste pod şi direct pe Strada 14, apoi o luă prin Mall şi prin Triunghiul Federal. Apoi, traversă New York Avenue şi se opri.

Shrago se dădu jos.

Taxiul porni mai departe.

Se aflau cam la acelaşi nivel cu Lafayette Square, care era chiar în faţa Casei Albe, dar erau la două cvartale spre est, încă pe Strada 14.

— Ce-i aici? întrebă Turner.

— Nimic, după cum se pare, zise Reacher, pentru că Shrago începuse să meargă pe jos spre nord, pe Strada 14, până la intersecţia cu Strada H.

O luă la stânga.

Reacher plăti şoferul cu banii lui Billy Bob, trei sute de dolari „păstrează restul”, şi amândoi se dădură jos din maşină şi se grăbiră spre aceeaşi intersecţie. Shrago era deja la al doilea cvartal. Se mişca repede. Tocmai urma să treacă de colţul Pieţei Lafayette, asta însemnând că nu-i mai rămâne nimic la care să se uite spre stânga. Nu pe întuneric. Şi, în esenţă, doar un

singur lucru la care să se uite spre dreapta.

— Se duce la hotelul nostru, zise Turner. Ajunge acolo pe jos, ca să nu-şi mai aducă aminte taximetristul. Montague are control şi pe cardul lui Vega.

— De la primul zbor. Deştept tipul. L-a menţinut sub urmărire.

— Asta-ţi cam deviază un pic strategia.

— Niciun plan n-a rămas nemodificat vreodată după primul contact cu inamicul.

Rămaseră mai în urmă, dar Shrago intră cu viteză maximă pe uşa hotelului. Ca un om preocupat de rezolvarea unor probleme importante. Intrat deja în pielea personajului.

— Ai vreun plan nou? întrebă Turner.

— Nu suntem acolo. O să-şi dea seama de asta în cele din urmă. După care o să iasă din nou.

— Şi?

— Ţi-a plăcut planul iniţial, ăla cu celularele?

— Era destul de bun.

— S-ar putea ca Shrago să-l facă funcţional. De îndată ce vede că nu suntem în hotel, s-ar putea să-l sune pe şeful lui imediat. Să-l pună la curent cu evoluţia situaţiei în timp real. Poate chiar aşa i-a cerut şeful. Ce se întâmplă după asta n-are nicio legătură evidentă cu noi doi. N-am fost acolo. Tocmai le-a spus asta. Iar ei sunt din nou în necunoscut.

— Dacă sună.

— Şanse egale. Ori îi sună, ori nu.

— Dacă ştim că a sunat.

— Poate că va vorbi la telefon chiar când o să iasă.

— Dar e posibil să sune chiar din camera noastră goală.

— Şanse egale. Ori îl vedem vorbind, ori nu. Ori ştim sigur, ori bănuim.

Rămaseră în umbrele parcului şi aşteptară. Era aproape două noaptea. Vremea nu se schimbase. Era rece şi umed. Reacher se gândi la adidaşii fără şireturi ai fetei. Nu erau fabricaţi în vreunul din cele cincizeci de state americane. Apoi se gândi la securitatea hotelului, la schimbul de noapte, verificând un document de identitate fals, deschizând registrul, telefonând în cameră, ducându-se la etaj cu o cheie universală. Zece minute, poate.

Trecură nouă minute.

Shrago ieşi pe uşă.

Nu avea niciun telefon în mână. Turner spuse:

— Cap sau pajură, Reacher.

Reacher ieşi din umbră şi spuse:

— Sergent Shrago, am nevoie de tine aici. Am veşti urgente să-ţi dau.

Capitolul 66

Shrago nu se mişcă. Rămase neclintit, pe trotuarul străzii. Reacher era chiar vizavi, pe celălalt trotuar. Era linişte. Două noaptea. Un oraş al unei companii. Reacher spuse:

— Sergent Shrago, vestea e că începând cu acest moment intri într-o categorie demografică numită „oameni fără noroc”. Pentru că acum nu poţi să învingi. Suntem prea aproape. Decât dacă ne anihilezi pe amândoi, aici şi acum. Pe strada asta. Ceea ce nu vei face. Pentru că nu poţi. Pentru că nu eşti îndeajuns de bun. Aşa că în seara asta nu te duci acasă cu un premiu. Ce ai tu nevoie e să-ţi limitezi daunele. Lucru pe care-l poţi obţine. Tot ce trebuie să faci e să scrii totul pe hârtie.

Shrago nu-i răspunse. Reacher continuă:

— Sau poţi povesti cu glas tare într-un reportofon, dacă nu-ţi place să scrii. Dar, într-un fel sau altul, te vor face să le spui povestea. Va fi un scandal monstru. Nu-ţi va pune întrebări doar armata. Vom avea comisii ale Senatului. Trebuie să fii primul care se predă. Întotdeauna, primul e lăsat să plece. Ca şi cum ai fi un erou. Trebuie să fii omul ăla, Shrago.

Shrago nu zise nimic.

— Poţi să spui că nu-i cunoşti pe şefii cei mari. Ai parte de mai puţin stres în felul ăsta. Or să te creadă. Concentrează-te în schimb pe Morgan. Despre cum l-a livrat el pe Moorcroft ca să fie bătut. Vor hali povestea cu polonicul.

Niciun răspuns.

— Ai doar două variante, sergent. Poţi să fugi sau poţi să treci strada. Iar fuga nu-ţi aduce nimic în schimb. Dacă nu te prindem în noaptea asta, te vom prinde mâine. Aşa că traversarea străzii e o opţiune mai bună. Lucru pe care oricum trebuie să-l faci, ori ca să ne strângi mâna, ori ca să ne lichidezi.

Shrago traversă strada. Coborî de pe bordură şi traversă benzile de circulaţie, care pot părea mici din maşină, dar par destul de late pentru un pieton. Reacher nu-l scăpă din priviri nicio secundă, urmărindu-i ochii, umerii şi mâinile, şi văzu un fel de interpretare de pe Broadway, un om care vedea lumina, un om care în sfârşit înţelegea care-i este datoria, şi era o interpretare destul de bună, dar prin care se întrezărea tot timpul planul de a trece de Reacher atât cât să o scoată din joc pe Turner, ceea ce ar fi echilibrat confruntarea la unu contra unu. Reacher văzu asta în ochii lui, care erau ai unui nebun, şi în

umerii lui, încordaţi şi aduşi în faţă de adrenalină, şi în mâinile sale, care erau desfăcute, dar se încleştau şi se descleştau, doar câte-un centimetru în fiecare direcţie, ca şi cum individul abia aştepta să pună lucrurile în mişcare.

Păşi pe trotuarul lui Reacher.

Reacher nu spuse nimic. Nu forţă lucrurile. Nu era nevoie. În oricare dintre situaţii, Shrago urma să stea de vorbă cu Espin. După ce se dădea jos din maşină sau după ce ieşea din comă. Alegerea era a lui. De născut, se născuse un om liber.

Dar nu şi unul inteligent. Trecu de maşină şi optă pentru comă. Lucru pe care Reacher îl înţelese. Acţiunea imediată este întotdeauna varianta cea mai bună. Shrago se alinie cu ei, avându-l pe Reacher în dreapta lui şi pe Turner dincolo de umărul îndepărtat al lui Reacher. Reacher se gândi că individul plănuia o lovitură cu cotul stâng în gâtul lui, lovitură de care urma să se folosească pentru a se împinge înainte, ca şi cum s-ar fi propulsat cu o vâslă, ca să ajungă instantaneu la Turner, cu mâna dreaptă liberă şi suficient timp pentru o singură lovitură decisivă, care trebuia să fie puternică şi drept în faţă. Nas spart, poate şi pometii, poate şi orbitele ochilor, inconştienţă, comoţie. Poate chiar craniul spart sau gâtul rupt.

Lucru care n-avea să se întâmple.

— Reguli de bază, spuse Reacher. Fără muşcături de urechi.

De aproape, individul arăta extraordinar. Capul îi lucea în luminile străzii, ochii îi erau înfundaţi în orbite, oasele feţei erau dure şi ascuţite, ca şi cum cineva putea să-şi rupă mâna dacă le lovea. Betelia pantalonilor era strânsă bine cu cureaua, iar sub ea coapsele păreau umflate ca nişte baloane în vreme ce deasupra ei se profila un piept lat. Era cam cu cincisprezece ani mai tânăr decât Reacher, un taur tânăr, dur ca stânca, emanând agresivitatea ca pe un miros. Urechile lui aveau spiralele centrale intacte, ca la orice om normal, dar părţile plate din jurul lor fuseseră tăiate, probabil cu foarfecele, mult spre interior, aşa încât ceea ce mai rămăsese arăta ca nişte paste, ca nişte forme de tortellini nepreparate, lucioase, de culoarea pielii albe. Nu chiar nişte hexagoane. Hexagonul este o figură geometrică regulată, cu şase laturi egale, pe câtă vreme cioturile lui Shrago fuseseră tăiate cât mai aproape de bază, fără să se ţină cont de regularitatea geometrică. Erau, mai exact, nişte poligoane neregulate. Reacher se gândi că, dacă fata ar fi fost a lui, ar fi

purtat o discuţie cu ea. N-are niciun rost să fii pedant, dacă nu faci o descriere exactă. Spuse:

— Ultima şansă, sergent. E momentul să iei o decizie importantă. Ştim totul despre Scully, Montague şi Morgan. Singura cale să te salvezi este să începi să vorbeşti. Cea mai bună armă a unui soldat este creierul său. E timpul să începi să ţi-l foloseşti. Dar în orice caz am să-ţi rup braţul. Ca să ştii ce te-aşteaptă. Pentru că ai rănit-o pe fata de la Berryville Grill. În mod nejustificat. Ai o problemă cu femeile? Femeile ţi-au tăiat urechile?

Shrago îşi plantă picioarele şi se răsuci din talie, violent, spre dreapta şi uşor în jos, atât de repede, încât braţul lui stâng pendulă mult dincolo de el, atât de departe, încât spatele lui îndoit se văzu în lumină. Mişcarea următoare urma să fie aceeaşi răsucire, dar în sens invers, chiar mai rapidă şi mai violentă, cu braţul stâng atent dirijat de data asta, cotul ţintind spre partea îndepărtată a gâtului lui Reacher, cu întindere, astfel încât lovitura să-şi facă efectul dorit, dar în acelaşi timp să slujească şi drept punct de sprijin, astfel încât Shrago să se propulseze înainte spre Turner.

Asta ar fi urmat.

Reacher ştia ce urmează, aşa încât se mişcă la o fracţiune de secundă după Shrago, însoţind răsucirea lui Shrago cu o răsucire proprie, ca doi dansatori aproape coordonaţi, pumnul uriaş al lui Reacher aplicând un croşeu jos, exact în locul unde rinichiul expus al lui Shrago urma să sosească, ca urmare a întoarcerii lui mari. În tot acest timp Reacher încercă să descompună emoţia, să judece ce proporţie din ea era legată de urechi şi în ce măsură era cauzată de Scully şi Montague, pentru că nivelul pasiunii în apărarea unei cauze indica profunzimea sa, iar în final se gândi că o bună parte din emoţie se referea la urechi, dar într-un anumit procent mai era şi un lucru plăcut, intim şi profitabil.

Shrago ajunse în punctul de echilibru, încordat ca un arc, şi începu să destindă răsucirea violentă în direcţie opusă, ridicând cotul spre ţintă, dar înainte de a pătrunde măcar doi centimetri în ea, pumnul drept al lui Reacher ateriză, o lovitură perfectă, paralizantă la rinichi, care provocă o durere surdă, năucitoare, ce se împrăştia rapid în corp, iar Shrago se clătină, pierzându-şi coordonarea, postura lui rămânând larg deschisă, iar Reacher îşi

începu răsucirea în sens invers, la momentul ales de el, lucru pe care-l făcu, cu pumnul stâng venind de jos în sus şi găsind partea laterală a gâtului lui Shrago, sub colţul maxilarului, o lovitură dublă iute şi dură, un-doi, stânga-dreapta, rinichi-gât, ceea ce-l balansă pe Shrago în direcţia opusă, lăsându-l în poziţie verticală, dar numai bun pentru o numărătoare până la opt, de care nu avu parte pentru că o încăierare pe întuneric la marginea Pieţei Lafayette nu era un sport civilizat, cu reguli. În schimb, Reacher îl cercetă din priviri în lumina slabă şi ajunse la concluzia că o singură parte a propriului său corp era mai dură decât oasele feţei lui Shrago, aşa că se apropie şi-i aplică o lovitură cu capul chiar la rădăcina nasului, ca o bilă de bowling aruncată repede, ca şi cum pe sol, la capătul aleii cu arţari, era un cap, chiar acolo în punctul de eliberare al bilei. Reacher se dădu înapoi şi Shrago rămase în picioare o secundă lungă, până când genunchii lui primiră mesajul că luminile erau stinse acolo sus, la mansardă, şi se prăbuşi într-un morman vertical, de parcă ar fi sărit de pe un zid. Reacher îl rostogoli pe burtă cu talpa bocancului, apoi se aplecă şi-l prinse de încheietura mâinii şi o răsuci, până când braţul deveni rigid şi îndoit în spate, după care îi fractură cotul cu aceeaşi talpă de bocanc. Îl scotoci în buzunare şi găsi un portofel şi un telefon, dar niciun pistol, pentru că omul venise direct de la aeroport.

Apoi se ridică, expiră, se uită la Turner şi spuse:

— Sună-l pe Espin şi spune-i să vină să-l ridice pe individul ăsta. Spune-i c-o să obţină ceea ce-i trebuie pentru mandat.

Aşteptară în umbră în colţul îndepărtat al parcului. Telefonul lui Shrago era acelaşi model ieftin ca al lui Rickard, un aparat cu cartelă preplătită, destinat unei singure misiuni după care era aruncat, setat în acelaşi mod, dar cu patru numere în lista de contacte, nu trei, primele fiind Lozano, Baldacci şi Rickard, iar al patrulea era numit simplu *Acasă.*

Iar lista de apeluri arăta că Shrago telefonase acasă cu două minute înainte să iasă din hotel.

— Din camera noastră goală, spuse Turner. Ai ghicit. Planul tău a supravieţuit şi după contactul cu inamicul.

Reacher încuviinţă din cap şi spuse:

— Probabil că l-au trimis să caute în altă parte. Caz în care nu se vor aştepta să-i sune până când nu va avea veşti. Şi probabil că n-or să-l sune până dimineaţă. Apel la care nu vom răspunde

oricum. Ceea ce îi va face să fie uşor confuzi şi neliniştiţi. S-ar putea să avem un răgaz de douăsprezece ore până când vor renunţa la el.

— Ar fi bine să-i zicem lui Espin să ţină secretă operaţiunea. Altfel, Montague o să vadă arestarea. În mod sigur monitorizează Unitatea 75.

Ceea ce Turner şi făcu, sunându-l din nou pe Espin. Apoi formă numărul de celular al sergentului Leach. Începu cu acelaşi preambul de liniştire a conştiinţei pe care-l folosise şi prima dată, sfătuind-o pe Leach să închidă telefonul şi să îi raporteze apelul lui Morgan, dar nici de data asta Leach nu-i ascultă sfatul, aşa că Turner îi dădu numărul la care sunase Shrago şi o rugă să întrebe pe oricine putea să ofere un dram de informaţii independente legate de transmisiunile telefonice. Din tonul lui Turner reieşea că Leach oferea o perspectivă de un optimism precaut. Reacher zâmbi în întuneric. Sergenţii din U.S. Army... Nu exista nimic pe care să nu-l poată face.

Deodată, o maşină opri la celălalt capăt al parcului, un sedan obosit, la fel ca rabla care-l lăsase pe Reacher la motel în prima seară, şi din el coborâră doi tipi solizi, îmbrăcaţi în cizme şi uniforme de luptă, care-l târâră pe Shrago din tufiş şi-l întinseră pe bancheta din spate. Nu fără o oarecare dificultate. Shrago nu era uşor de manipulat.

Apoi, indivizii se urcară în maşină şi plecară de-acolo. Reacher şi Turner aşteptară un timp rezonabil, ca la o înmormântare, după care traversară din nou strada şi intrară pe uşa hotelului, urcând cu liftul până la camera lor.

Capitolul 67

Făcură din nou duş, pur şi simplu ca un simbol al curăţeniei şi ca să mai folosească nişte prosoape, din care erau vreo patruzeci în baie, cele mai multe destul de mari şi de groase ca să te poţi acoperi cu ele când dormi. Apoi, aşteptară telefonul de la Leach, care, după socotelile lor, urma să sune ori curând, ori niciodată, pentru că reţeaua ei de cunoştinţe ori avea oamenii potriviţi, ori nu-i avea. Dar mai întâi sună telefonul lui Reacher, cu informaţii de la Edmonds.

— Acum şapte ani, Crew Scully tocmai a reuşit să ajungă la funcţia de adjunct al şefului de stat-major pentru personal. De atunci, nu şi-a mai schimbat postul. Pe atunci, se afla în Alexandria. Acum, tot departamentul de CRU are baza la Fort Knox, în Kentucky. În afară de biroul adjunctului de şef de stat-major, care a rămas la Pentagon. Acesta fiind motivul pentru care Scully poate locui în Georgetown.

— Pare un tip foarte plicticos, spuse Reacher.

— Spre deosebire de Montague. Acum şapte ani, Montague a fost în Afganistan. Se afla la comanda întregului nostru dispozitiv de spionaj de pe teritoriul acelei ţări. Tot dispozitivul, nu doar al armatei.

— Post important.

— Cred şi eu.

— Şi?

— Nu pot să dovedesc nimic. Nu au rămas documente din acea perioadă.

— Dar?

— Trebuie să fi bătut palma cu Zadran. Aşa funcţionează protocolul. Era exclus ca un bănuit contrabandist de grenade să se întoarcă acasă, în munţi, fără aprobarea celor de la Spionaj. Aşa că, în esenţă, răspunsul la întrebarea pe care ai pus-o mai devreme, de ce nu l-au împuşcat pe Zadran, este că Montague le-a ordonat să n-o facă. Aşa că Zadran i-a rămas dator lui Montague, foarte dator.

— Sau că Zadran îl are cu ceva la mână pe Montague, ceva foarte important.

— Oricum ar fi, avem dovezi că relaţia dintre ei durează de cel puţin şapte ani.

— Trebuia să-ţi zic să vezi ce făcea Morgan acum şapte ani, spuse Reacher.

— M-a surprins că n-ai făcut-o, zise Edmonds. Aşa că am avut iniţiativă. Este omul la care apelezi ca să umpli golurile. Dar trăim într-un univers aleatoriu, iar el a fost în batalioanele de logistică mai mult timp decât ar fi probabil. Niciunul dintre batalioane nu lucra pentru Irak, dar toate aprovizionau Afganistanul. Şi nici asta nu mai e aleatoriu.

— Întotdeauna Scully a fost cel care l-a mutat?

— De fiecare dată.

— Mulţumesc, căpitane.

— De care parte a istoriei ne aflăm în acest moment?

Dar Reacher închise fără să-i răspundă, pentru că un alt telefon suna. Nu al lui Turner, ci al lui Shrago. Cu acelaşi ciripit nebunesc de păsărele ca telefonul lui Rickard. Acelaşi tip de telefon. Al lui Shrago era pe noptiera camerei de hotel, sunând tare şi ascuţit, vibrând ca o jucărie mecanică. Pe ecranul frontal apăruse mesajul: *Sosire apel. O* informaţie superfluă. Dar imediat mai jos scria: *Acasă.*

Telefonul sună de opt ori, după care se opri.

Reacher nu spuse nimic. Turner zise:

— Ăsta a fost un semn de nelinişte. E foarte simplu. N-am mai cheltuit alţi bani, aşa că n-am mai generat noi indicii. Deci, n-aveau nimic nou să-i comunice.

— Mă întreb cât timp vor sta neliniştiţi. Înainte să înţeleagă cum stau lucrurile.

— Negarea e o chestie puternică.

Turner se duse la fereastră şi se uită afară printre draperii, apoi spuse:

— Când o să mă întorc, am să pun să-mi cureţe biroul cu aburi. Nu mai vreau să rămână nicio urmă de Morgan acolo.

— De ce l-a lăsat Montague pe Zadran să se întoarcă în munţi?

— Ai putea să spui că ori din motive politice, ori din motive juridice.

— Amândouă fiind posibile. Dar dacă ar fi vorba de altceva?

— Nu-mi dau seama ce ar mai putea fi. Tipul avea în jur de treizeci şi cinci de ani pe atunci şi era cel mai mic dintre cinci fraţi, ceea ce însemna două bile negre într-o cultură ierarhică. În plus, era un incapabil şi-un ratat, adică, a treia bilă neagră, aşa că tipul n-avea nici statut, nici valoare şi, în mod evident, nu avea niciun fel de talent. Deci, n-avea cum să fie primul pe lista

de recrutare a nimănui. Nu putem vorbi aici despre recrutarea unui element valoros, nici pentru un job de bază, nici datorită entuziasmului personal.

Apoi, telefonul lui Shrago sună din nou. Acelaşi ciripit, acelaşi huruit, aceleaşi cuvinte pe ecran. Sună de opt ori şi se opri.

Julieta reveni în cameră şi luă loc pe o canapea. Aşezat pe o canapea, la nici doi metri de el, Romeo spuse:

— Ei?

— Am încercat de două ori, spuse Julieta.

— Intuiţia îţi spune ceva?

— Poate c-o fi fost ocupat. Dacă ajunge la mai puţin de treizeci de metri de ei, va fi nevoit să-şi închidă telefonul. Cred că asta e cât se poate de evident.

— Cât timp ar rămâne în apropierea lor?

— Teoretic, ar putea fi vorba de ore.

— Deci, stăm şi aşteptăm să sune?

— Cred că n-avem încotro.

— Şi dacă nu mai sună?

— Atunci suntem terminaţi.

Romeo expiră, îndelung şi lent, apoi spuse:

— Indiferent că pierdem sau câştigăm, a fost o aventură pe cinste.

Telefonul lui Turner sună la un minut după ce telefonul lui Shrago încetă să sune a doua oară. Activă difuzorul şi Leach se auzi spunând:

— Este un amărât de mobil cu cartelă preplătită cumpărat probabil de la un Wal-Mart. Dacă a fost plătit cu cash, e la fel de uşor de găsit ca şi fostul soţ al surorii mele.

— Ai ceva detalii? întrebă Turner.

— O mulţime. Singurul lucru pe care nu-l ştim este al cui este. În rest, se poate vedea totul. Acel telefon a sunat doar două numere de când e folosit şi a fost sunat tot doar de două numere, numerele fiind aceleaşi în ambele situaţii.

— Egal împărţite?

— Foarte inegal.

— În favoarea cui?

Leach citi un număr şi nu era al lui Shrago.

— Ăla trebuie să fie Romeo, spuse Reacher. Sergent, trebuie

să verifici celălalt număr.

— Mi-am asumat deja această misiune, domnule maior. E acelaşi lucru. Un mobil cu cartelă preplătită cumpărat de la Wal-Mart, dar ăsta e şi mai singuratic. Singurul număr pe care l-a sunat şi singurul de pe care a fost sunat este perechea lui. E vorba de o reţea de comunicaţii foarte compactă. Profesionalismul şi disciplina lor mi se par exemplare. Aveţi de-a face cu nişte oameni foarte inteligenţi. Permiteţi să vorbesc liber?

— Desigur, spuse Turner.

— Trebuie să acţionaţi cu precauţie extremă. Şi aţi putea începe printr-o măsură de control suplimentar.

— În ce sens?

— Celălalt număr pe care primul tip l-a sunat aparţine unui telefon care în prezent se află la două cvartale nord de Casa Albă. Bănuiesc că vă aflaţi în hotelul ăla elegant de-acolo şi ori un nenea rău supraveghează clădirea, ori deja i-aţi luat telefonul şi e în camera voastră. Caz în care trebuie să ţineţi cont de faptul că, dacă eu îl pot vedea, pot să-l vadă şi ceilalţi. Cel puţin până când îl închideţi. Ceea ce ar trebui să vă gândiţi să faceţi.

— Poţi să-l vezi?

— Tehnologia e un lucru minunat.

— Poţi să vezi celelalte două telefoane?

— Absolut. Mă uit la ele chiar acum.

— Unde sunt?

— Sunt împreună la o adresă din Georgetown.

— Acum? În acest moment?

— Evenimentele sunt în desfăşurare. Cu împrospătarea datelor la fiecare cincisprezece secunde.

— E miezul nopţii. Majoritatea populaţiei doarme dusă.

— Într-adevăr.

— La Scully acasă sau la Montague?

— La niciunul. Nu ştiu ce clădire e aia.

Capitolul 68

Leach le spuse că au existat multe controverse despre triangulaţie, wifi, GPS şi marje de eroare, şi nimeni nu vorbea despre poziţionarea în buzunarul stâng al hainei sau cel din dreapta al pantalonilor, dar cei mai mulţi erau de acord că se poate spune cu certitudine rezonabilă în care clădire anume se afla un telefon celular. Şi, cu cât era clădirea mai mare, cu atât creştea şi certitudinea, iar Leach se fixase pe o clădire de dimensiuni considerabile. Reuşise să izoleze adresa şi o găsise pe computer, spunând că imaginile transmise de pe stradă arătau că era vorba despre o locuinţă urbană mare. Le transmise elementele vizuale, printre care se numărau o faţadă din cărămidă clasică, patru niveluri şi ferestre culisante duble de o parte şi de alta a unei uşi frontale elegante, vopsită în negru lucios şi care avea un felinar din alamă deasupra.

Pe uşă se vedeau o fantă pentru scrisori şi numărul casei, precum şi o plachetă de alamă pe care se părea că scrie *Dove Cottage.*

Turner păstră legătura telefonică cu Leach în timp ce Reacher o sună pe Edmonds de pe telefonul său. Îi dădu adresa în cauză şi îi ceru să găsească tot ce se putea, cum ar fi evidenţe fiscale, date legate de proprietate sau cereri de cadastru. Edmonds promise că va face căutările respective şi convorbirea se încheie, apoi Turner închise convorbirea cu Leach şi spuse:

— N-avem maşină.

— N-avem nevoie, spuse Reacher. Vom proceda ca Shrago. Luăm un taxi şi ne apropiem de casă pe jos.

— Lui Shrago nu prea i-a ieşit.

— Noi nu suntem Shrago. Iar ei sunt lipsiţi de apărare. Adjuncţii de şefi de stat-major trăiesc într-un balon. A trecut mult timp de când n-au mai făcut nimic singuri.

— Ai de gând să le tai capetele cu un cuţit pentru unt?

— Încă nu am făcut rost de un asemenea cuţit. Mă gândesc să cer la room-service.

— Mai sunt comandantul misiunii?

— La ce te gândeşti?

— Vreau o arestare curată. Vreau să-i trimit în celule la Dyer şi vreau să fie judecaţi de Curtea Marţială. Vreau să lucrăm ca la manual, Reacher. Vreau să fiu exonerată în public. Vreau ca juriul să audă fiecare cuvânt şi vreau ca sentinţa să fie dată de

completul de judecată.

— Pentru o arestare curată e nevoie de un mobil al faptei, spuse Reacher.

— La fel stau lucrurile şi pentru tăierea capetelor cu un cuţit pentru unt.

— De ce l-a lăsat Montague pe Zadran să plece acasă, în munţi?

— Datorită istoricului său.

— Aş vrea să ştim mai multe despre el.

— Ştim tot ce vom şti vreodată.

Reacher aprobă cu un gest al capului. Un ţăran fără niciun căpătâi, patruzeci şi doi de ani, cel mai mic dintre cei cinci fraţi, oaia neagră a familiei, un individ cu reputaţie proastă, şi-a încercat norocul în diverse chestii, dar a dat greş în toate.

— Varianta cu un cuţit de unt ar fi mai uşoară.

Deodată, telefonul lui sună. Era Edmonds. Reacher spuse:

— Te-ai mişcat repede, spuse Reacher.

— M-am gândit că, dacă mă mişc repede, poate mai prind o oră de somn în noaptea asta, zise ea.

— Nu-ţi face prea mari speranţe. Ce-ai găsit?

— Dove Cottage este un club privat. S-a deschis acum patru ani. Lista membrilor e confidenţială.

— Acum patru ani?

— Nu avem nicio dovadă.

— Acum patru ani îl avem pe Morgan la Bragg, care construia o echipă în jurul lui Shrago.

— Nu putem dovedi legătura.

— Scully şi Montague sunt membri?

— Care parte a cuvântului „confidenţială” n-ai înţeles-o?

— Zvonuri, ceva?

— Se spune că sunt acceptaţi ca membri doar bărbaţii. Inclusiv politicieni, fără să fie un salon politic, militari, oameni din media şi oameni de afaceri, dar nu sunt semne că s-ar încheia aici mari afaceri. Oamenii se duc acolo ca să se simtă bine, atâta tot. Uneori, rămân peste noapte.

— Ca să facă ce?

— Nimeni nu ştie.

— Cum faci să devii membru?

— Eu nu fac nimic, dacă e rezervat bărbaţilor.

— Eu, de exemplu?

— Doar cu invitaţie, cred. Trebuie să ştii un tip care cunoaşte un alt tip.

— Şi nimeni nu ştie ce fac ei acolo?

— Sunt sute de cluburi private în Washington. Nu ai cum să ţii evidenţa tuturor.

— Mulţumesc, domnişoară avocat, spuse Reacher. Pentru tot. Te-ai descurcat excelent.

— Asta sună a rămas-bun.

— S-ar putea. Sau nu. Ca la aruncarea unei monede.

Latitudinea la care se aflau şi anotimpul le mai dădeau cam nouăzeci de minute până la răsăritul soarelui. Aşa că îşi luară lucrurile necesare şi coborâră în stradă, unde un bărbat cu şapcă le chemă un taxi. Taxiul porni spre nord pe Strada 16, spre Scott Circle, unde o luă pe Mass Avenue spre Dupont, apoi coti pe Strada P traversând parcul şi intrând în Georgetown. Merseră până la intersecţia cu Wisconsin Avenue, unde coborâră din taxi, care apoi îşi văzu de drum. Parcurseră pe jos două cvartale, întorcându-se în direcţia din care veniseră, apoi se îndreptară spre ţinta lor, care se afla la încă două cvartale spre nord, pe dreapta, în ceea ce părea cel mai scump cartier de când se inventaseră banii. La stânga se afla terenul amenajat peisagistic al unei vile imense. Pe dreapta, erau locuinţe urbane care licăreau în întuneric, lucitoare, fiecare dând impresia de trăinicie, fiecare ocupându-şi cu mândrie locul în şir.

Ţinta lor era încadrată de minune de celelalte.

— O căsuţă pe cinste, zise Turner.

Era o casă înaltă, elegantă, simetrică, de o frumuseţe reţinută şi discretă, fără să fie stridentă, păstrând totuşi luciul caracteristic zonei. Placheta de alamă era mică.

Se vedeau lumini aprinse la unele ferestre, majoritatea acestora având panouri din sticlă ondulată veche, care făcea lumina să pară moale, ca de lumânare. Uşa fusese revopsită cam în fiecare an electoral, începând cu James Madison. Era o uşă mare, de construcţie solidă şi montată corespunzător. Era genul de uşă care nu se deschidea decât în mod voluntar.

Nu era nicio cale vizibilă de a intra.

Dar nu se aşteptaseră la miracole, ci să pândească şi să aştepte. Terenul amenajat peisagistic al vilei imense îi ajută puţin în această întreprindere. Avea un gard de fier fixat pe un zid din piatră înalt până la genunchi, care era îndeajuns de lat

ca să permită unei persoane de statură mică să şadă pe el, iar Turner era o persoană mică de statură. Reacher era oricum obişnuit cu locurile incomode. Deasupra era o reţea de crengi goale, strâns împletite. Fără frunze, prin urmare, nu asigura o ascundere totală, ci poate un fel de camuflaj. Împletitura de crengi era destul de strânsă ca să constituie o barieră în calea iluminatului stradal. Ca noile modele digitale de pe pijamalele de luptă.

În timp ce aşteptau, pe jumătate ascunşi, Turner spuse:

— Nici măcar nu ştim cum arată. Ar putea să iasă şi să treacă pe lângă noi.

Aşa că o sună din nou pe Leach şi îi ceru să le dea de ştire dacă telefoanele începeau să se mişte. Lucru care nu se întâmplase încă. Apăreau în continuare pe un grup de turnuri de antene, triangulate direct pe casa din faţa lor. Reacher pândea ferestrele şi uşa. *Oamenii se duc acolo ca să se simtă bine. Uneori, rămân şi peste noapte.* În acest caz urmau să înceapă să plece în curând. Politicienii, militarii, cei din media şi oamenii de afaceri au şi ei slujbe la care trebuie să se ducă. Aveau să iasă împleticindu-se, gata să plece acasă şi să se pregătească de ziua care îi aştepta.

Dar primul individ care ieşi nu se împleticea. Uşa se deschise cu vreo oră înainte de zorii zilei şi un om ieşi din casă, elegant, proaspăt ieşit de sub duş, cu părul pieptănat, pantofii lucind la fel de puternic ca uşa. O luă la stânga şi porni pe trotuar, nici repede, nici încet, relaxat, părând foarte senin şi foarte satisfăcut şi mulţumit de viaţă. Era trecut de vârsta mijlocie. Se îndreptă spre Strada P şi, după cincizeci de metri, dispăru în întuneric.

Reacher se gândi că, involuntar, se aşteptase la destrăbălare şi dezmăţ, cu părul în neorânduială, ochi injectaţi şi cravate desfăcute cum trebuie, ruj pe gulere şi poate sticle prinse de gât sub manşetele largi ale cămăşii. Dar individul arăta exact opusul a ceea ce se aşteptase. Poate că locul era un spa. Poate că tipul făcuse o procedură de masaj cu pietre fierbinţi prelungită toată noaptea sau vreun alt fel de terapie fizică destinată ameliorării ţesuturilor în profunzime. În acest caz, terapia dăduse rezultate foarte bune. Starea de bine şi satisfacţia îl făcuseră pe individ să aibă o înfăţişare elastică.

— Ciudat, spuse Turner. Nu mă aşteptam la aşa ceva.

— Poate că e o societate literară, spuse Reacher. Sau un club de poezie. Adevărata Dove Cottage a fost casa unde locuia William Wordsworth. Poetul englez. Rătăceam singuratic ca un nor şi o mulţime de narcise şi toate prostiile alea. O căsuţă văruită din Anglia. În districtul English Lake, care e o zonă minunată.

— Cine stă treaz toată noaptea ca să citească poezii? spuse Turner.

— O mulţime de oameni. E drept, de regulă mai tineri decât individul ăla.

— Ca să se simtă bine?

— Poezia poate fi profund satisfăcătoare. În orice caz, pentru individul cu narcisele a fost. Vorbea despre cum să stai întins pe spate, să te laşi în voia gândurilor şi să-ţi aminteşti de un lucru frumos pe care l-ai văzut.

Turner nu spuse nimic.

— E mai bun decât Tennyson, zise Reacher. Trebuie să-mi dai dreptate.

Îşi continuară pânda şi aşteptarea încă douăzeci de minute. Cerul din spatele casei se lumina. Doar un pic. Un alt răsărit de soare, o altă zi. Apoi, ieşi un al doilea ins. Asemănător cu primul. Bătrân, elegant, roz la faţă, îmbrăcat în costum, senin, profund satisfăcut. Niciun semn de stres, nici urmă de agitaţie. Nicio nelinişte, nicio jenă. O luă în aceeaşi direcţie ca şi primul tip, spre Strada P, mergând cu paşi uşori, relaxaţi, capul sus, pe jumătate zâmbind, simţind în adâncul lui o stare de mulţumire, de parcă ar fi fost stăpânul unui univers în care totul era bine.

— Stai, spuse Reacher.

— Ce e? zise Turner.

— Montague, spuse Reacher.

— Ăsta e? Leach n-a sunat.

— Nu, ăsta e clubul lui Montague. El e proprietarul. Sau el împreună cu Scully.

— De unde ştii?

— După nume. Dove Cottage e ca Romeo. În esenţă, individul ăsta e un ofiţer de spionaj prost. Se crede mult prea inteligent. Pur şi simplu, n-a putut rezista.

— La ce să reziste?

— De ce l-a lăsat el pe Zadran să se întoarcă acasă, în munţi?

— Din cauza istoricului său.

— Nu, în ciuda istoricului său. Pentru că era cine era. Pentru că fraţii lui erau cine erau. Fraţii lui l-au iertat şi l-au primit înapoi. Nu Zadran s-a reabilitat singur şi şi-a găsit un rol. Fraţii lui l-au reabilitat şi i-au încredinţat un rol. Ca parte a înţelegerii lor cu Montague. A fost o stradă cu două sensuri.

— Ce înţelegere?

— Lumea îşi aminteşte că William Wordsworth a locuit cu sora lui, Dorothy, dar uită că ambii au locuit cu soţia lui şi cumnata lui şi o droaie de copii. Trei în patru ani, parcă.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum mai bine de două sute de ani.

— Şi-atunci de ce discutăm despre aşa ceva?

— Dove Cottage cea originală era o căsuţă spoită cu var. Prea mică pentru şapte oameni. S-au mutat de-acolo. Apoi a avut un nou chiriaş.

— Cine?

— Un tip numit Thomas De Quincey. Tot scriitor. În acea perioadă, a fost un şir neîntrerupt de scriitori în căsuţa aceea. Toţi erau prieteni. Dar Wordsworth a stat doar şase ani. În schimb, De Quincey a rămas unsprezece ani. Ceea ce face ca Dove Cottage să fie mai mult a lui, decât a lui Wordsworth, dacă ţinem cont de timpul pe care fiecare l-a petrecut acolo. Cu toate acestea, oamenii şi-l amintesc pe Wordsworth. Probabil pentru că a fost un poet mai bun.

— Şi?

— Stai, zise Reacher. Uită-te acolo.

Uşa se deschidea din nou şi un al treilea tip ieşea din casă. Cu părul cărunt, dar des şi frumos aranjat. O faţă roz, spălată şi bărbierită. Un costum de trei mii de dolari şi o cămaşă curată ca zăpada proaspăt căzută. Cravată din mătase, cu un nod frumos aranjat. Un politician, probabil. Tipul rămase pe loc o secundă, trase în piept aerul dimineţii, după care începu să meargă, exact ca primii doi, relaxat, fără griji, seninătatea emanând din fiinţa lui în valuri. O luă şi el spre Strada P şi în cele din urmă dispăru din peisaj.

— Concluzii? întrebă Reacher.

— Aşa cum am presupus, zise Turner. E un sanctuar pentru gentlemeni bătrâni animaţi de un entuziasm personal.

— Ce ajunge acasă în transporturile de armament?

— Nu ştiu.

— Din ce-şi câştigau existenţa fraţii lui Zadran?

— Lucrau la ferma familiei.

— Şi ce creşteau?

— Mac, spuse Turner.

— Exact. Şi i-au dat lui Zadran un rol. Acela de om de vânzări. Pentru că avea deja relaţiile necesare. Cum ai zis şi tu. Ce a scris Thomas De Quincey?

— Poezie?

— Lucrarea lui cea mai cunoscută a fost o carte autobiografică intitulată *Confesiunile unui opioman englez.* Asta a făcut el la Dove Cottage, unsprezece ani la rând. Îşi alina astfel tensiunile zilei. După care, a scris nişte memorii despre asta.

— Ce bine-ar fi dac-am putea să pătrundem acolo, spuse Turner.

* * *

Reacher fusese în Dove Cottage din Anglia. Într-o vizită. Plătise biletul de intrare la uşă şi, ca să intre, fusese nevoit să se aplece pe sub tocul uşii. Foarte simplu. Dar intrarea în noul Dove Cottage urma să fie mult mai dificilă. Pătrunderea într-o casă era ceva pentru care cei din Delta Force şi Navy Seals se antrenau pe toată perioada carierei lor. Nu era o treabă simplă.

— Vezi camere de supraveghere? întrebă Reacher.

— Nu, dar trebuie să fie pe undeva, cu siguranţă.

— Există sonerie?

— Nu e niciun buton. Doar un ciocănel de bătut. Ceea ce e mai original, desigur. Poate că există reguli pentru împărţire pe zone.

— Atunci, trebuie să existe camere de supraveghere. La o casă ca asta, uşa nu se deschide ori de câte ori se bate în ea, fără să ştii cine este.

— Ceea ce implică o cameră de operaţiuni, cu ecrane şi un gen de sistem de deschidere de la distanţă. S-ar putea să fie un tip care să răspundă de funcţionarea sistemului. Oare or avea oameni de pază?

— Trebuie să fie nişte servitori. Nişte omuleţi discreţi, în costume negre. Ca nişte valeţi sau stewarzi. Care sunt şi oamenii care asigură securitatea. Cred că au nişte camere mici. Poate doar nişte lentile cu fibră optică, ieşite prin zid. S-ar putea să fie câteva zeci. Ceea ce ar fi logic. Cineva trebuie să stea de

veghe pentru ceea ce s-ar putea întâmpla într-un loc ca ăsta.

— Trebuie să vedem pe cineva care intră, nu care iese. Să vedem cum funcţionează sistemul.

Dar nu avură prilejul. Nimeni nu intră. Nimeni nu ieşi. Casa stătea pur şi simplu acolo, cu o înfăţişare semeaţă. Aceleaşi lumini rămâneau aprinse. Primele gene de lumină ale dimineţii apărură pe deasupra acoperişului.

Turner spuse:

— Nu ne-am întâlnit niciodată cu ei, zise Turner.

— Ne-au văzut fotografiile, spuse Reacher.

— Oare i-au arătat pozele noastre tipului din camera de operaţiuni?

— Sincer, sper că da. Fiindcă avem de-a face cu omul numărul unu responsabil de spionaj pentru Armata Statelor Unite.

— Atunci, uşa va rămâne încuiată, spuse Turner. Asta e tot. Nu ne costă nimic.

— Îi alertează asta? Sau sunt deja în alertă?

— Ştii că sunt în stare de alertă. Stau şi se uită în gol.

— Poate că nu lasă să intre femei.

— Vor fi nevoiţi să trimită pe cineva jos ca să explice acest lucru. Dacă nu ne recunosc, atunci am putea fi oricine. Funcţionari de la primărie sau orice altceva. Vor trebui să stea de vorbă cu noi.

— OK, spuse Reacher. Bătutul la uşă este o opţiune. Cât de sus vrei să o pui pe lista de opţiuni?

— Pe la mijloc, răspunse Turner.

După cinci minute, Reacher întrebă:

— Sub ce?

— Mă gândesc că am putea să sunăm la DEA. Sau pe Espin, de la 75. Sau Poliţia Metropolitană. Sau pe toţi cei sus-menţionaţi. Şi la FBI, probabil. Pot începe să lucreze la aspectele financiare.

— Tu eşti comandantul.

— Vreau o arestare legală.

— Şi eu.

— Serios?

— Pentru că aşa vrei tu.

— E singurul motiv?

— Prefer o arestare legală oriunde e posibil. De fiecare dată.

Nu sunt un barbar.

— Oricum, putem rămâne aici. Se luminează.

Şi aşa era. Soarele era departe, la orizont, trimiţând raze orizontale, care luminau casa din spate, producând umbre nemăsurat de lungi. Un sector de cerc era deja albastru. Urma să fie o zi frumoasă.

— Sună, spuse Reacher.

— Pe cine, mai întâi?

— Pe Leach. E mai bine dacă ea coordonează. Altfel, o să fie ca în Keystone Cops.[16]

Turner îşi goli buzunarele de telefoane, acestea fiind în număr de două, al ei şi al lui Shrago. Se asigură că îl luase pe al ei, îl deschise şi se întoarse cu spatele la stradă, gata să formeze numărul. Era luminată din spate, de razele calde şi aurii ale soarelui.

Şi deodată telefonul lui Shrago sună. Pe zidul înalt până la genunchi, pe pervazul de sub gard. Ciripitul nebunesc fusese anulat, dar huruitul dat de vibraţie, nu. Telefonul se rotea pe loc, ca şi cum încerca să-şi aleagă o direcţie. Ecranul era luminat ca înainte, cu *Sosire apel* şi *Acasă.*

Telefonul bâzâi de opt ori, apoi se opri.

— Zorii zilei, spuse Turner. Un fel de termen-limită. Ori prestabilit, ori doar gândit de ei. De-acum, cred că au devenit foarte neliniştiţi. În curând o să-l lase baltă.

Continuară supravegherea casei încă un minut şi, în timp ce se întorceau în altă parte, o lumină de la etaj se aprinse, doar un flash galben şi scurt, ca o cameră foto de tip vechi, şi auziră două împuşcături înăbuşite, aproape simultan, dar nu întru totul, uşor decalate, în succesiune prea rapidă pentru a fi un foc dublu al aceleiaşi arme, dar foarte probabil pentru doi bătrâni care numără până la trei şi apasă pe trăgaci.

---

[16] Poliţişti incompetenţi, personaje ficţionale ale unor comedii de la începutul secolului XX produse de Mack Sennett. (N.red.)

Capitolul 69

Nu se întâmplă nimic timp de un minut lung şi înfiorător. Apoi, uşa neagră se deschise brusc şi un întreg şuvoi de indivizi începu să se reverse, mai mult sau mai puţin dichisiţi, unii curaţi, îmbrăcaţi şi gata de plecare, alţii aproape gata şi, în sfârşit, cei şifonaţi şi crâmpoţiţi, toţi bărbaţi albi şi vârstnici, să fi fost opt-nouă în total. Amestecaţi printre ei, erau vreo şase tineri în uniformă, ca nişte valeţi, şi un bărbat mai tânăr într-un pulover pe gât, despre care Turner bănuia că ar putea să fie omul din camera de operaţiuni. Toţi încetiniră când ajunseră pe trotuar, se aranjară cât de cât şi plecară care încotro, ca şi cum nimic nu se întâmplase. Un individ îmbrăcat în costum trecu pe lângă Reacher cu o expresie pe faţă care spunea: „Cine, eu?”

Apoi Reacher şi Turner începură să se mişte în contra valului de fugari, spre casă, spre uşa neagră, şi se ciocniră de doi tipi întârziaţi, rătăciţi de turmă, după care intrară într-un hol larg şi răcoros, amenajat în stil colonial, totul zugrăvit în galben-pal, cu sfeşnice din alamă, ceasuri de perete, mobilier din lemn de mahon şi un portret în ulei al lui George Washington.

Urcară la etaj, pe scara largă şi acoperită cu o mochetă groasă, şi verificară o încăpere goală, unde se aflau două canapele elegante, alături de două măsuţe de cafea elegante. Pe măsuţe erau exemple rafinate de ustensile necesare unui opioman. Lămpi, castroane şi pipe lungi, aranjate la o asemenea înălţime, încât un om culcat relaxat pe o parte să-şi poată găsi pipa exact acolo unde şi-o dorea. Ici-colo erau răspândite perne, iar în aer plutea o aromă mocnită, caldă şi grea.

Îi găsiră pe Scully şi Montague în camera învecinată. Amândoi aveau în jur de şaizeci de ani, amândoi erau cărunţi, amândoi arătau îngrijit, dar nu în stilul dur prin care un general vrea să le arate celorlalţi că provine din infanterie. Cei doi erau mulţumiţi ca oamenii să ştie că veneau din culise. Erau îmbrăcaţi în pantaloni negri şi veste de smoching din satin. Pipele lor erau făcute din argint şi os. Amândoi aveau câte o gaură în ambele tâmple, provocate de gloanţe cămăşuite. De nouă milimetri, trase cu pistoalele Beretta de serviciu, căzute pe podea. Rănile de pătrundere erau pe partea dreaptă. Reacher şi-i imagină făcând apelul din zori, aşa cum se convenise, rămas fără răspuns, aşa că a urmat poate o strângere de mâini şi apoi ţevile lipite de piele, coatele depărtate de corp şi numărătoarea

finală: unu, doi, trei.

Apoi, strada se umplu dintr-odată de sirene şi vreo sută de oameni săriră în grabă din maşini.

Un tip de la DEA le spuse toată povestea, într-o cameră din faţă, în care se intra din holul spaţios şi răcoros. Reieşea că Shrago îi făcuse lui Espin mărturisiri complete în vreo secundă şi jumătate, ceea ce a făcut ca Morgan să fie reţinut după jumătate de oră, iar Morgan mărturisise şi el într-o secundă şi jumătate, drept care Espin sunase la trei agenţii diferite, organizându-se şi executând un raid. Dar cu cinci minute prea târziu.

— N-aţi întârziat, spuse Reacher. Puteaţi să veniţi şi ieri, că ei tot asta ar fi făcut. Nu conta cine urca scările. Voi, noi sau oricine, urmau să moară ca nişte gentlemeni.

Tipul le spuse că locuri unde se fuma opiu precum Dove Cottage erau pretutindeni, în toată lumea, pentru genul de bărbaţi civilizaţi care preferă vinurile fine în loc de bere. Opiul era produsul autentic, încălzit până la starea de vapori, iar vaporii erau inhalaţi, un deliciu rezervat gentlemenilor, la fel de dulce ca mierea naturală. Marfă veritabilă. De la sursă. Nu tăiată, modificată, extrasă sau convertită. În niciun fel. Nu sordidă, nu cumpărată de pe stradă şi neschimbată de mii de ani. Arheologii ţi-ar putea spune că Epoca de Piatră[17] a avut un înţeles dublu.

Şi, ca la vinurile de calitate superioară, interveneau tot felul de sofisticării. Terenul era considerat important. Cel mai bun se afla în Afganistan. Fiecare coastă de deal era examinată. La fel ca la podgorii. Montague a încheiat un târg cu fraţii Zadran. Marfa lor era de cea mai bună calitate. I-au dat denumirea comercială Z şi i-au făcut reclamă. În foarte scurt timp, Dove Cottage a început să pretindă tarife consistente pentru cei care doreau să devină membri. Totul a mers ca pe roate timp de patru ani. Apoi, omul lor din ţară a fost văzut îndreptându-se spre nord pentru întâlnirea obişnuită şi întreaga tărăşenie a ieşit la iveală, în pofida eforturilor lor. Espin a venit şi le-a spus că eforturile respective fuseseră considerabile. Abia ajunsese să verifice jumătate din partea financiară a afacerii şi deja descoperise că suta de mii de dolari provenise direct din contul

[17] *Epoca de Piatră (Stone Age)* - Aluzie la starea dată de consumul de opiacee. (N.t.)

bancar al lui Montague.

În cele din urmă, celor din casă li s-a adăugat şi colonelul John James Temple, care rămăsese avocatul lui Turner, maiorul Helen Sullivan şi căpitanul Tracy Edmonds, încă avocaţii lui Reacher. Temple obţinuse o suspendare definitivă a ordinului de reţinere a lui Turner. În esenţă, era liberă să plece unde dorea, în aşteptarea respingerii oficiale a acuzaţiilor. Sullivan şi Edmonds aveau probleme mai mari. Dat fiind statutul curent al lui Morgan, era imposibil de determinat dacă Reacher mai făcea sau nu parte din armată. Era o întrebare care, în mod normal, ar fi ajuns pe scara ierarhică tocmai până la adjunctul şefului de stat-major pentru personal, care era mort la etaj.

Turner îl rugă pe colonelul Temple, care se arătă ceva mai împăcat atunci când Reacher îi returnă legitimaţia, să-i ia cu maşina pe amândoi. Atmosfera era încordată. Dar Reacher era dornic s-o ducă pe Turner înapoi la hotel, iar sedanul colonelului Temple era mai bun decât mersul pe jos. Numai că nu se întoarseră la hotel. Era evident că Turner dăduse ca destinaţie Rock Creek, pentru că Temple îi duse în Virginia, trecând peste fluviu. La vechea clădire din piatră. Locul ei de comandă. Baza ei. Casa ei. *Când o să mă întorc, am să pun să-mi sterilizeze biroul cu aburi. Nu mai vreau să rămână nicio urmă de Morgan acolo.*

Acela a fost momentul când el a ştiut cu certitudine. Ei îi plăcea focul de tabără. Aşa cum şi lui îi plăcuse cândva, demult, dar numai pentru scurt timp şi doar acel foc special din interiorul Unităţii Speciale 110. Care acum era a ei.

Se luminase bine de ziuă când ajunseră la bază şi toată lumea era acolo. Cei din schimbul de noapte rămăseseră. Espin le dăduse suficiente informaţii, iar ei urmăriseră cu interes relatarea evenimentelor. Cei din schimbul de zi găsiră treaba încheiată, exceptând uralele. Sergentul Leach era acolo, ca şi căpitanul de serviciu. Reacher se întrebă dacă Turner va pomeni vreodată de obiceiul lui de a mâzgăli pe hârtie. Probabil că nu. Mai degrabă, îl va promova lateral.

Prima ei oră avu în mare parte calităţi ceremoniale, cu o mulţime de ciocniri amicale de pumni, palme încurajatoare pe spate şi palavre aruncate la grămadă şi, deodată, Turner îşi încheie turul în biroul ei, unde şi rămase, începând din punctul în care lăsase lucrurile, analizând fiecare informaţie şi verificând

fiecare dispoziţie. Reacher rămase cu Leach o vreme şi apoi coborî treptele vechi din piatră şi făcu o plimbare lungă, descriind un opt aleatoriu prin cvartalele anoste. Se întoarse şi o găsi tot ocupată, aşa că mai stătu de vorbă un timp cu Leach, apoi se întunecă, iar Turner coborî scările, ţinând în mână cheia unei maşini.

— Hai cu mine, spuse ea.

Maşinuţa sport roşie rămăsese nefolosită câteva zile, dar porni fără probleme şi motorul torcea constant, chiar dacă puţin cam zgomotos şi răguşit, dar Reacher se gândi că poate aşa o reglase intenţionat tipul care proiectase toba de eşapament. Turner dădu butoanele de încălzire pe roşu şi deblocă acoperişul, coborându-l în spatele scaunelor.

— Ca într-o melodie rock de la radio, spuse ea.

Ieşi cu spatele din parcare şi scoase maşina din curte pe poartă, întoarse la stânga şi o luă pe traseul autobuzului, trecând de motel şi mergând mai departe spre mall, unde opri în faţa clădirii mari cu faţada din stuc şi cu meniu în stil grecesc.

— Îţi fac cinste cu o masă? spuse ea.

În restaurant erau tot soiul de oameni. Cupluri, familii şi copii. Unii dintre copii erau fete, iar unele dintre ele puteau să aibă paisprezece ani. Turner alese un separeu de lângă fereastra din faţă şi, după ce priviră cum pleacă un autobuz, Reacher spuse:

— Sunt detectiv şi ştiu ce o să spui.

— Chiar ştii?

— Întotdeauna şansele au fost egale. Ca la aruncarea unei monede.

— Aşa de simplu?

— Nu ai obligaţia nici să te gândeşti măcar la asta. A fost problema mea, nu a ta. Eu am venit aici. Nu tu ai venit în Dakota de Sud.

— E-adevărat. Aşa a început totul. Nu eram sigură. Dar lucrurile s-au schimbat. Pentru o vreme. Încă din celula aia, din corpul de gardă de la Dyer. Tu îl anihilai pe Temple şi te-ai uitat peste umăr şi mi-ai spus să aştept acolo. Iar eu te-am ascultat.

— N-aveai de ales. Erai în corpul de gardă.

— Iar acum nu sunt.

— Înţeleg, spuse Reacher. La 110 e mai bine.

— Şi am primit-o înapoi. Nu pot să plec, pur şi simplu.

— Înţeleg, spuse Reacher din nou. Iar eu nu pot să rămân. Nu

aici. De fapt, nicăieri. Aşa că nu e vorba doar de tine. Niciunul nu are de ales.

— 110 a fost creaţia ta. Dacă asta te face să te simţi mai bine.

— Am vrut să te cunosc, spuse Reacher. Doar atât. Şi te-am cunoscut. Misiune îndeplinită.

Mâncară, achitară consumaţia şi îşi goliră buzunarele pe masă. Turner luă portofelele, cărţile de credit şi telefonul lui Shrago, pentru arhivare, iar Reacher luă toţi banii, pentru săptămânile viitoare, mai puţin treizeci de dolari, pe care Turner promise să-i returneze lui Sullivan. Apoi ieşiră în parcare. Aerul era rece şi uşor umed. Era mijlocul serii, în toiul iernii, în colţul nord-estic al Virginiei. Apele leneşe ale Potomacului nu erau departe. Dincolo de el, spre est, luminile Washingtonului aprindeau norii. Capitala naţiunii, unde se întâmplau tot felul de lucruri. Se sărutară pentru ultima oară, se îmbrăţişară, îşi urară unul altuia noroc şi apoi Turner se urcă în maşinuţa ei roşie şi plecă. Reacher o urmări cu privirea până când nu o mai văzu. Apoi îşi aruncă telefonul celular la gunoi, traversă strada şi merse până la prima staţie de autobuz. Spre nord, nu spre sud. Spre ieşire, nu spre intrare. Tot înainte. Şi mai departe. Se aşeză pe scaun, singur.